

ராஜாஜி ராஜகோபாலன்

சுதினா
கில்லாதி
ராஜகுமாரன்

ராஜாஜி ராஜகோபாலன்

இலங்கை, பருத்தித்துறையின் கீழைப் புலோலி என்னும் கிராமத்தில் பிறந்தவர். புலோலி இந்துக் கல்லூரியிலும் நெல்லியடி மத்திய மகா வித்தியாலயத்திலும் நடுநிலைக் கல்வியும் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சட்டமாணிப் பட்டமும் அதனைத் தொடர்ந்து இலங்கைச் சட்டக் கல்லூரியில் சட்டத்தரணிப் பயிற்சியும் பெற்றவர். மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேலாக கனடாவை வாழ்விடமாகக் கொண்டவர்.

ராஜகோபாலன் எழுபதுகளிலிருந்து தமிழிலக்கிய உலகோடு தன்னை இறுக இணைத்துக்கொண்டவராயினும் இடைப்பட்ட இருபது ஆண்டுகள் இந்த உலகிலிருந்து அஞ்ஞாதவாசம் மேற்கொள்ளவேண்டி வந்ததை ஆற்றாமையுடன் நினைவுகூருகிறார். ஜெயகாந்தனைத் தனது ஆரம்பகால எழுத்துலக முன்னோடியாகவும் பின்னைய காலப்பகுதியில் எழுத்தும் வாழ்வும் மேலும் பக்குவமடைந்தபோது ஜானகிராமனைத் தனது துரோணாச்சாரியராகவும் வரித்துக்கொண்டவர் என்று கூறுவதில் பெருமையடைகிறார்.

ராஜாஜி ராஜகோபாலனின் 'ஒரு வழிப்போக்கனின் வாக்குமூலம்' என்னும் கவிதைத் தொகுப்பு 2014ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது.

குதிரை இல்லாத ராஜகுமாரன்

குதிரை இல்லாத
ராஜகுமாரன்

ராஜாஜி ராஜகோபாலன்

 சுதர்சன் பக்ஸ்

தலைப்பு	:	குதிரை இல்லாத ராஜகுமாரன் (சிறுகதைகள்)
ஆசிரியர்	:	ராஜாஜி ராஜகோபாலன்
மொழி	:	தமிழ்
முதல் பதிப்பு	:	செப்டம்பர் 2015
உரிமை	:	ஆசிரியருக்கு
பக்கம்	:	224
விலை	:	ரூ. 200
பதிப்பாளர்	:	சுதர்சன் புக்ஸ் 74 மணிமேடை கீழ்ப்புறம் நாகர்கோவில் 629 001 தொலைபேசி : 04652 – 228445
அட்டை வடிவமைப்பு	:	அனந்தபத்மநாபன்
அச்சாக்கம்	:	Repro India Ltd., Chennai 600115
ISBN	:	978-93-83839-06-3

பொருளடக்கம்

முன்னுரை: நட்புரை	7
என்னுரை: திசைகளும் தரிசனங்களும்	11
மேலும் சில கேள்விகள்	15
பௌருஷம்	38
பத்தியம்	48
விழிப்புகள்	56
கறுத்தக்கொழும்பான்	71
நிழலைத் தேடும் நிழல்கள்	77
தெற்காலை போற ஒழுங்கை	91
மௌனத்தின் சப்தங்கள்	106
ஆதலினால் காமம் செய்வீர்!	116
குதிரை இல்லாத ராஜகுமாரன்	132
செம்பருத்தி	149
சுபத்திராவுக்கு என்ன நடந்துவிட்டது?	166
கடவுளும் கோபாலபிள்ளையும்	179
அந்த ஒருவனைத் தேடி	191
ஆசை வெட்கம் அறியும்	207

நட்புரை

நண்பர் ராஜாஜி ராஜகோபாலன் ஏறத்தாழ அரை நூற்றாண்டுக் காலத்துக்கு முன்னரேயே என்னோடு அறிமுகமானவர். இருவரும் ஒரே நிறுவனத்தில் ஒரே கிளையிலேயே பல ஆண்டுகளாக இணைந்து பணிபுரிந்தோம்.

இக்காலங்களில் ராஜாஜி, இலங்கையில் தினகரன் வாரமஞ்சரி, வீரகேசரி, மல்லிகை ஆகியவற்றில் எழுதிக்கொண்டிருந்தார். நானும் அக்காலத்திலேயே எழுத்துலகில் பிரவேசித்தேன். ராஜாஜியும் நானும் ஒருவரையொருவர் அறிந்து நட்பினால் நெருக்கமான காலம் அது. பின்னைய காலகட்டத்தில் நானும் ஆசிரியர் குழுவில் ஒருவராயிருந்த அலை சஞ்சிகையில் ராஜாஜியின் 'விழிப்புகள்' என்ற கதை பிரசுரமாகி வாசகர் பலரது கவனத்தையும் ஈர்த்தது.

வாழ்வின் அர்த்தங்களைத் தேடிய மகத்தான இந்தக் காலங்களில் - 1975 ஐ ஒட்டிய, முன்பின்னரான வருடங்களில் - சுந்தர ராமசாமி ஒரு இடத்தில் குறிப்பிடுவதுபோல, "பிழைப்பெனும் கொடிய அரக்கனின் கையில் சிக்குண்டு" நண்பர்கள் நாங்கள் நாலா பக்கங்களிலும் சிதறுண்டு போனோம். பின்னைய கட்டத்தில் இணையத்தின் உதவியால் ராஜாஜியும் நானும் மீண்டும் இணைந்துகொண்டோம் என்பது இன்றும் மனதுக்கு உவகைதரும் அனுபவமாகும்.

ராஜாஜி ராஜகோபாலனின் 'ஒரு வழிப் போக்கனின் வாக்குமூலம்' என்ற கவிதைத் தொகுப்பு கடந்த ஆண்டு வெளிவந்து பலரது கவனத்தையும் ஈர்த்திருக்கிறது. இப்போது இவரின்

‘குதிரை இல்லாத ராஜகுமாரன்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளிவருகிறது. இத்தொகுப்பில் பதினைந்து சிறுகதைகள் இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

இந்தச் சிறுகதைகளை அவைகளின் கருத்து வெளிப்பாட்டுக்கு ஏற்ப நான்கு தலைப்புகளில் வகைப்படுத்தியிருக்கிறேன்.

கிராமியப் பழக்கவழக்கங்கள் சார்ந்த கதைகள் மூன்று:

1. கறுத்தக்கொழும்பான்
2. தெற்காலை போற ஒழுங்கை
3. ஆசை வெட்கம் அறியும்

தத்துவம், நீதிகளைச் சொல்லும் கதைகள் மூன்று:

1. பத்தியம்
2. விழிப்புகள்
3. கடவுளும் கோபாலபிள்ளையும்

ஆண் - பெண் உறவு, காதல் பற்றிய கதைகள் ஆறு:

1. பௌருஷம்
2. நிழலைத் தேடும் நிழல்கள்
3. ஆதலினால் காமம் செய்வீர்
4. குதிரை இல்லாத ராஜகுமாரன்
5. செம்பருத்தி
6. சுபத்திராவுக்கு என்ன நடந்துவிட்டது?

மேற்கூறிய வகைப்பாடுகளில் இரண்டோ அல்லது மூன்றோ கலந்து வருபவை இரண்டு:

1. மௌனத்தின் சப்தங்கள்
2. மேலும் சில கேள்விகள்

இந்த வகைப்பாடுகள் எனது இரசனையின் பாற்பட்டவை. இவையும் நிறுதிட்டமான எல்லைக்கோடுகள் கொண்டவை அல்ல. வாசகர்களது பார்வையில் வேறுவிதமான வகைப்பாடுகள் புலப்படலாம். அவை புலப்படுவதற்கான சாத்தியப்பாடுகள் இக்கதைகளில் அதிகமிருக்கின்றன. இப்பண்பு இத்தொகுதியின் ஒரு பலம், ஒரு வெற்றி என்றே சொல்வேன்.

இக்கதைகளில் ராஜாஜி கையாண்டிருக்கிற வர்ணனைகள், குறிப்பாகப் பெண்கள், கதை நிகழ் களம், தூழல் ஆகியன பற்றிய வர்ணனைகள் அலாதியானவை. நுட்பமான அவதானிப்புகளைக் கொண்டவை. இத்திறன் இவரின் தனித்துவப் பண்புகளில் ஒன்று என்றே சொல்வேன்.

உதாரணமாக, ஒரு பகுதியைக் குறிப்பிடலாம். “ஒரு பெண்ணில் அந்த அழகின் பிறப்பிடந்தான் எது என்று நிர்ணயிக்க முடியாதபடி அது அவள்மீது எங்கும் நிறைந்திருக்க வேண்டும். முகத்தின் முன்னால் விழும் மயிர்க்கற்றைகளில், அதைக் காதோரம் ஒதுக்கும் விரல்களின் பசுமையில், குறுகி வளைந்த நெற்றியில், புருவங்களின் இசைவில், விழிகளின் வீச்சில், நாசியின் நிமிர்வில், கன்னங்களின் மழமழப்பில், இதழ்களின் துடிப்பில், கழுத்தின் கடைசலில், மார்பின் கூர்மையில், இடையின் ஒடுங்கலில், நடையின் நேர்த்தியில், குரலின் இசையில்... எங்குமே ஒரு தேஜஸ் நின்று அமைதியாய்ப் பிரசங்கிப்பதுபோல் இருக்கவேண்டும்...”

மழை பெய்ததும் மண்ணிலிருந்து எழும் மணம்போல அவளுக்கென்றொரு மணமுண்டு. அந்த மணத்தில் அவளின் அழகும் இயல்புகளும் இழைந்து மகரந்தமாக என் சவாசத்துடன் சங்கமிக்க வேண்டும்.” (விழிப்புகள்)

இவர் தனது கதைகளைக் கட்டி, வளர்த்துச் செல்லும் திறன் அபாரமானது. படைப்பாளியின் எழுத்தினூடாகவும் பாத்திரங்களின் சம்பாஷணைகளினூடாகவும் கதை இயல்பாகவே வளர்ந்து தன் உச்சத்தை எட்டுகிறது. சுபமாகவோ அசுபமாகவோ முடிவைப் பெற்று வாசகனை உலுப்புகிறது. அல்லது ஆசுவாசப்படுத்துகிறது. உதாரணமாக:

ராகுல்! நான் சின்ன வயதில் இருந்தது போலவே அரும்பு மீசையும் கண்களில் கனவுமாக... தேவனுடைய இதயத் துடிப்பு அவனுடைய காதுகளிலேயே மோதி அதிர்ந்தது.

ஒரு சில அடி தூரத்தில் நின்றிருந்த நித்யாவின் அருகில்போய் மென்மையான குரலில்,

“உண்மையாகவா நித்யா? இவன்..?” ஆனந்தமும் ஆச்சரியமும் குபீரிட்டதால் முகம் சிவந்துபோன தேவனின் நாக்கில் சொற்கள் தடுமாறின. மனம் படபடக்க, நினைத்ததைச் சொல்லத் தைரியம் இழந்தவனாய் நாக்குமுற நின்றான்.

தேவன் மனதிலிருந்தது எதுவென அறிந்துகொண்டவன்போல் நித்யா குறுக்கிட்டாள், “ஆம் தேவா, ராகுல் உனது மகன்தான்!” (நிழலைத் தேடும் நிழல்கள்)

இக்கதைகளில், இவர்தனக்கே உரித்தான தனித்துவமானதோர் அழகான தமிழ் நடையில் வித்தியாசமான உவமைகளைக் கையாள்கிறார். 1. மனம் எப்போது கூப்பிட்டாலும் மடியில் வந்து ஏறும் குழந்தையாயிருந்த தியானம்... 2. பிரதான விதியிலிருந்து சறுக்கிச் செல்லும் ஒழுங்கையில்... 3. அந்த மசக்கை கொண்ட

மாலை நேரத்தில் . . . 4. நடந்து செல்லும்போது மல்லிகை மொட்டுகள் வழியெங்கும் உருண்டோடும் வண்ணமாய் . . . 5. அவளின் சிரிப்பலைகள் வாசல் கதவின் இடுக்குகளுக்கூடாகக் கசிந்து விறாந்தை எங்கும் இசையாய் வழிந்தோடின . . . இப்படி எத்தனையோ . . .

நான் மேலே கூறியவற்றிலிருந்து இவரின் பலங்கள், சிறப்புகள், பலவீனங்களை அவரவருக்கேற்றவாறு வாசகர்களே உய்த்துணர்ந்து கொள்ளுங்கள். பலவீனங்களில்லாத நூற்றுக்கு நூறு வீதம் பூரணத்துவமான படைப்பாளி உலகில் 'கடவுள் தவிர' எவருமில்லையெனச் சொல்வார்கள்.

இக்கதையிலுள்ள பதினான்கு கதைகளைப்பற்றி ஓரளவுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். 'அந்த ஒருவனைத் தேடி' என்ற பதினைந்தாவது கதை, இத்தொகுப்பிலுள்ள ஒரேயொரு வித்தியாசமான கதை. தமிழ் சிறுகதையின் பரப்பில் வித்தியாசமான அனுபவத்தைத் தரும் கதைகளிலொன்றான நான் இந்தக் கதையைச் சொல்வேன். முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக கனடாவில் வாழும் நண்பர் ராஜகோபாலன், அங்கே தமிழர் வாழ்வியலை வைத்து எழுதிய ஒரேயொரு கதை இந்தக் கதைதான். மற்றக் கதைகளெல்லாம் எங்கள் யாழ்ப்பாணத்து தமிழர் வாழ்வு பற்றிய கதைகளாகும்.

இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள கதைகளில் எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான கதைகளென்று இரண்டு கதைகளைச் சொல்வேன். 'விழிப்புகள்' அதன் ஆத்மார்த்தமான தத்துவத் தேடல்களினாலும் சொல்லப்பட்ட விதத்தினாலும் இது என்னைக் கவர்ந்து நிற்கிறது. 'அந்த ஒருவனைத் தேடி' புதிய வாழ்வியல் சூழல் பற்றிய அனுபவத் தொற்றுகையினாலும் கதை சொல்லப்பட்ட மெல்லிய நகைச்சுவையோடும் நடையினாலும் எனக்குப் பிடித்தமாகிறது.

இறுதியாக, நண்பர் ராஜகோபாலனுக்கு ஒன்று சொல்வேன். "அன்புள்ள நண்பா, நீ பரந்த விசாலமான ஓவியத் திரையில் (Canvas) சிற்றோவியங்களைத் தீட்டுகிறாய். இனி அப்பரந்த விசாலமான திரைகளில் பேரோவியங்களைத் தீட்டு. எமது கிராமங்களையும் கிராமத்து மக்களின் மனங்களிலுள்ள இட்டு இடுக்குகளையும் காட்டும் நாவல்களை எழுது. இதுவே உனக்கான எனது வேண்டுகோளும் வேணவாவுமாகும்."

23.07.2015

குப்பிழான் ஐ. சண்முகன்
மாணிக்க வளவு
கரணவாய் தெற்கு
கரவெட்டி

திசைகளும் தரிசனங்களும்

எனது படைப்புகளே வாசகர்களாகிய உங்கள் மத்தியில் என்னை அறிமுகம் செய்ய வேண்டுமென்ற மனப் போக்குடையவன் நான். ஆதலால் இந்தத் தலைப்பில் இப்படியொரு அறிமுகமே வேண்டியதில்லைப்போல் ஒருபுறம் தோன்றுகிறது. ஆனால் 'குதிரை இல்லாத ராஜகுமாரன்' எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு என்பதால் எனக்கில்லாது போயினும் இந்த நூலுக்காவது ஒரு சிறிய அறிமுகம் அவசியமென எண்ணினேன்.

எழுத்து என்பது ஒரு தவம் என்றார் தி. ஜானகிராமன். அது உண்மையைத் தேடும் படைப்பாளனின் தவம்! அவர் எழுத்தைத் தவமாகக் கருதினாரென்றால் நான் அதைத் தியானமாகக் கருதிப் பயிலத் தொடங்கினேன். அப்படிப் பயிலுந்தோறும் பயிலுந்தோறும் அத்தியானம் எனது வாழ்க்கை அனுபவங்களை எனது எழுத்தின் விதைகளும் வேர்களுமான கதைமாந்தர்களாகக் கர்ப்பங்கொள்ளச் செய்தன. அப்போதுதான் என்னையும் ஒரு படைப்பாளனாக உணரத் தொடங்கினேன். அத்துடன் எழுதுவதிலுள்ள இன்பம் இன்னவென்பதை உணரவும் தொடங்கினேன். என் இளவயதுக் காலம் இப்படி வசந்தமாய் இனித்தனென்பேன்.

மனித வாழ்வின் எல்லா அம்சங்களும் அனுபவங்களும் கலை, இலக்கியச் சிருஷ்டிகளில்

படைப்பாளனால் வெளிப்படுத்தப்படுவதற்கு உரித்துடையவை. எனது வாழ்வு ஓட்டத்தில் என்னை வலுவாகப் பாதித்தவையும் தாக்கியவையுமான எல்லா அம்சங்களையும் அனுபவங்களையும் எழுத்தாக்கியிருக்கிறேன் என்று சொல்வதற்கில்லை. அவற்றில் வாசகர் சமூகத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமென என் மனம் அழுத்தம் கொடுத்தவை எவையோ அவற்றையே நான் இதுவரை எழுதியிருக்கிறேன். இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள பதினைந்து சிறுகதைகள் அத்தகையவையே.

நேற்றைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த நான் பல காலம் ஊரில் வாழ்ந்தவன் என்று சொல்வதிலும்பார்க்க ஊரோடு வாழ்ந்தவன் என்று சொல்வதில்தான் பெருமை கொள்கிறேன். நான் நேசிக்கும் இந்த மண்ணின் மக்களுடைய அன்றைக்கால வாழ்வின் ஒவ்வொரு அங்கங்களிலும் அவர்களுடன்கூடப் பயணித்திருக்கிறேன். பிறந்து, படித்து வளர்ந்த நாட்டை விட்டேகிய பிறகும் இந்த மக்களுடன் என் மனம் இன்றும் இறுக ஒன்றிப்போயிருப்பதற்கு இந்த ஊர் மண்ணின் வாசனைதான் காரணமென்பேன்.

இங்குள்ள ஒவ்வொரு கதையிலும் வரும் மாந்தர்கள் குணங்களும் குற்றங்களும் உள்ளவர்கள். ஏனெனில் அவர்கள் எனது காலத்தில் என்னோடு வாழ்ந்த என்னைப்போன்ற சாதாரண மனிதர்கள். அவர்கள் தம் வாழ்வில் வெளிப்படுத்திய காதல், தியாகம், நட்புபோன்ற உணர்வுகளை அடுக்கியே இக்கதைகளைக் கட்டியெழுப்பியிருக்கிறேன். இக்கட்டுமானத்தில் காதலையும் செக்ஸையும் அளவுக்கதிகமாக அள்ளிமெழுகியிருக்கிறேனென்ற வாதங்கள் எழவும்கூடும். மனித வரலாறு காதலையும் செக்ஸையும்பற்றித்தானே பெரும்பாலும் பேசுகிறது? இவை இரண்டும் இல்லாமல் மனித வாழ்க்கை எவ்வாறு ஆரம்பிக்குமென்று கேட்கிறேன். இக்கதைகளில் வரும் மனிதர்களோடு நான் கைகோர்த்து உலாவியதைப்போன்றே நீங்களும் உலாவவேண்டுமென்றும் உணரவேண்டுமென்றும் விரும்பினேனெயன்றி என் எழுத்தால் உங்கள் மனதில் பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்றோ சமுதாயத்துக்கு ஏதேனும் படிப்பினையைப் புகட்ட வேண்டுமென்றோ அவர்களை உங்களுடன் நான் பேசவைக்க விரும்பவில்லை. மாறாக, நான் அந்த மண்ணில் ஒருகால் வாழ்ந்து அனுபவித்த சூழலையும் இன்று நீங்கள் அங்கே இன்னும் ஒருமுறையாவது வாழக்கிடைக்கவேண்டுமென அவாவுறும் சூழலையும் எமக்கு உவப்பான மொழியில் உங்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்பினேன்.

இத்தொகுதியிலுள்ள சிறுகதைகளை எழுத என்னை உந்தித் தள்ளிய எனது அனுபவங்களைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள். எனக்குப் பத்து வயதாயிருந்தபோது ஒரு நாள் இரவு எங்கள் வீட்டில் அப்பாவின் அருகிலிருந்து சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது எங்கள் கிராமத்தின் எல்லையிலிருந்து ஒரு மனிதர் எழுப்பிய ஓலம் இப்போதும் என் மனதில் ஆழமாய்ப் பதிந்திருக்கிறது. அந்த ஓலத்தைக் கருவாகக்கொண்டுதான் 'மௌனத்தின் சப்தங்கள்' உருவானது. 'விழிப்புகள்' என் கனவில் ஒருமுறை தோன்றிய கதைக்கரு. கடைசிச் சிறுகதையான 'ஆசை வெட்கம் அறியும்' எனது தொழில் வாழ்வில் நான் சந்தித்த மிக ருசிகரமான மனிதரின் கதையைச் சொல்கிறது. மேலும், தனது ஆண்மைக் குறைபாட்டினால் ஏற்பட்ட ஆழ்ந்த கவலை காரணமாகத் தற்கொலை செய்துகொண்ட யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக மாணவனொருவனின் கண்ணீர்க் கதையை இன்றைய மாணவர் உலகத்துக்கு 'ஆதலினால் காமம் செய்வீர்!' என்று கூறி எல்லார் மனதுக்கும் ஒத்தடம் கொடுக்க முயன்றேன். இவை போன்றே மற்றைய எல்லாக் கதைகளும் நான் மேற்சொன்ன அனுபவங்கள் தந்த ஆய்க்கினையால் எழுதப்பட்டவையாகும். மொத்தத்தில், உங்கள் ஒவ்வொருவரின் மனதையும் கவரக்கூடியவகையில் ஒரு கதையாவது இங்கே உங்களுக்கு வாசிப்புச் சுகம் தருவதற்காகக் காத்திருக்கிறதென்பேன்.

ஈழத்து இலக்கியப் படைப்புகளில் வெளிப்படுத்தப்பட்ட ஈழத்துப் பிரதேசங்களின் பேச்சு மொழியினைப் புரிந்துகொள்வதில் தமிழக வாசகர்களும் இலக்கியவாதிகளும் பதிப்பாளர்களும் சிரமப்பட்ட நிலைமையும் இதன் காரணமாக அதனை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயக்கம் காட்டிய நிலைமையும் இன்று எவ்வளவோ மாறி இவற்றை அவர்கள் அங்கீகரிக்கும் மனப்பக்குவம் உருவாகியிருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் ஈழத்துத் தமிழ் மக்களின் வாழ்வியல் மீது அண்மைக் காலங்களில் தமிழகத்தாருக்கு ஏற்பட்ட அக்கறை அல்லது அனுதாபம் எனலாம். இவற்றை ஏற்படுத்துவதில் நமது மொழியும் இன உணர்வும் உந்துசக்தியாக விளங்கின என்று கூறுவதும் பொருத்தமுடையதாகும். இவ்வாறு ஈழத்துப் படைப்பிலக்கியங்களில் வெளிப்படுத்தப்படும் ஈழத்துத் தமிழர்களுடைய வாழ்வியலின் பேச்சு மொழி உட்பட, எல்லா அம்சங்களையும் எதிர்கொண்டு ஏற்றுக்கொள்வதில் இன்று அவர்கள் திறந்த மனத்துடன் தயாராக இருக்கிறார்கள். இந்த வசிகரிப்பை உண்டாக்குவதில் ஈழத்துப் படைப்பிலக்கியங்களில் வெளிப்படுத்தப்படும் தாக்கபூர்வமானதும் அனுபவபூர்வமானதும் என வெளிப்பாடுகளுக்கும் பெரும் பங்கு உண்டு என்பதும் உண்மை.

இச்சிறுகதைத் தொகுப்பைத் தனது 'சுதர்ஸன் புக்ஸ்' மூலம் வெளியிட விரும்பிய காலச்சுவடு கண்ணன் அவர்களுக்கு என் முதல் நன்றி. இத்தொகுப்பு நூலாக உருவாகும்வரைக்கும் எனக்கு வழிகாட்டி எனது விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றி வைத்த கண்ணன் இதன் விநியோகத்தையும் பொறுப்பேற்கச் சம்மதித்துள்ளார் என்பதை எனக்குக் கிடைத்த பேறெனக் கருதுகிறேன்.

என் இளவயது நண்பரும் கவிஞர், எழுத்தாளர், திறனாய்வாளர் என்னும் பன்முக ஆளுமை கொண்டவருமான குப்பிழான் ஐ. சண்முகன் இந்நூலுக்கு முன்னுரை எழுதவேண்டுமென்று நான் பிடிவாதமாக நின்று அவரின் ஒப்புதலை வாங்கிக் கொண்டேன். அவருக்கு நன்றிகூறப் பொருத்தமான சொற்கள் என்னிடம் தற்சமயம் இல்லை. இச்சிறுகதைகள் இதழ்களிலும் முகநூலிலும் வெளிவந்தபோது தமது ஆக்கப்பூர்வமான கருத்துக்களால் என் எழுத்தை வளம்படுத்திய நண்பர்கள் எண்ணற்றோர். அவர்களுக்குத் தனித்தனியே நன்றிகூறும் வாய்ப்புகள் சேரும்வரை அந்நன்றியை என் நெஞ்சிலும் நாவினும் வைத்திருப்பேன். மேலும், எனது எழுத்தைத் தமது இதழ்களில் வரவேற்று வெளியிட்ட டொமினிக் ஜீவா, அ. யேசுராசா, முல்லை அமுதன், மைக்கேல் காலின்ஸ் மற்றும் பல இதழாசிரியர்களுக்கும் என் நன்றிகள் உரியன. இன்னும், என்மீது கொண்ட பாசப்பிடிப்பும் பற்றுதலும் காரணமாக எனக்கு இதுவரை பலவழிகளில் துணைபுரிந்தவர் லண்டன் பத்மநாப ஐயரவர்கள். இந்த இலக்கிய வள்ளலுக்கு என் இதயம் கனிந்த நன்றிகளைக்கூற மறப்பேனோ?

இறுதியில் இன்னுமொரு நட்புள்ளத்தையும் இவ்வேளை நினைவுகூர விரும்புகிறேன். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னரானதொரு காலகட்டத்தில் என்னுடன் முற்றிலும் அறிமுகமில்லாத நிலையில் இந்த நூலில் இடம்பெறும் 'பௌருஷம்' என்னும் சிறுகதையை ஜெயகாந்தன் எழுதிய 'பௌருஷம்' என்னும் சிறுகதையோடு ஒப்பீட்டளவில் மதிப்பீடு செய்து மல்லிகை இதழில் எழுதி என்னை மீள இயக்கிவிட்டவரும் எனக்கு இன்று கேட்கும்போதெல்லாம் உதவிக்கு ஓடிவரும் நண்பருமான மேமன் கவிக்கு என் இனிய நன்றிகள்!

ஆகஸ்ட் 9, 2015

ராஜாஜி ராஜகோபாலன்
கனடா

மேலும் சில கேள்விகள்

“அண்ணை, நீங்கள் அடிக்கடி ஊருக்கு வாறதைப் பார்த்தால் கொழும்பிலையிருந்து லீவில்லை வாறமாதிரியே இல்லை, இஞ்சையிருந்து லீவு எடுத்துக்கொண்டு கொழும்புக்குப் போற மாதிரியெல்லோ கிடக்கு.” கண்ணனின் ஒன்றுவிட்ட தம்பி சம்பந்தன் இப்படி ஒருமுறை சொன்னது இப்போது அவன் நினைவுக்கு வந்தது. தன் மனதில் பட்டதை இதுபோல் ஒழிக்காமல் சொல்லவும் உறவாடவும் இன்று சம்பந்தன் இல்லை. அவன் மட்டுமா, இவனோடு பழகித் திரிந்த, பள்ளிக்கூடம் போன, உத்தியோகத்தில் சேர்ந்த நண்பர்கள், உறவினர்களில் பெரும்பாலானோர் எத்தனையோ வழிகளில் ஊரிலிருந்தும் உலகிலிருந்தும் பிரிந்து விட்டார்கள்.

இந்த நிலையில் யாரைக் காண்பதற்காக நான் இங்கு வந்தேன்? வேறு யாரை? அவளை, அவளைத் தான். அவளைவிட வேறொருவரைக் காணவா இந்த மூன்று நாள் பயணத்தை மேற்கொண்டேன்? கண்ணன் நீண்ட மூச்சொன்றை இழுத்துத் தான் வாழ்ந்த கிராமத்துக் காற்றில் மிதந்த இதத்தை நெஞ்செல்லாம் நிரப்பிக்கொண்டான். காற்றோடு அவளின் நினைவும் மனமெல்லாம் நிறைந்தது.

ஊரில் வந்து இறங்கியதும் தான் பிறந்த வீட்டில் அப்போது வாழும் முகமறியாத மனிதர்களைக் கண்டு சுகம் விசாரித்துவிட்டு ஊரின் ஓரமாகப்

புத்தம் புதுக் கோபுரத்துடன் நிமிர்ந்து நிற்கும் கோயில் வீதியில் ஒருமுறை தனியனாய்ப் புழுதி அளைந்துவிட்டு மீண்டும் சந்திக்கு வந்ததும் இந்தக் கேள்விதான் அவன் மனதில் விஸ்வரூபம் எடுத்தது.

அவன் அன்றாடம் சைக்கிள் ஓட்டிய கிடங்கும் பிட்டியுமான பிரதான வீதி புதிய தோற்றத்துடன் வழுக்கியபடி வளைந்து சென்றதை அப்போதுதான் அவதானித்தான். தெருவின் ஓரமாக முன்னர் டிஸ்பென்சரி இருந்த திருப்பத்தில் தனது பசுமை இலைகளைப் பரப்பி நிழல் தந்த அரசமரமும் அதன் கீழே சாதாரண மக்களின் சில்லறையை நம்பியிருந்த வைரவர் கோயிலும் தெருவை அகலப்படுத்தும் தேசிய நலனுக்காகத் தம்மைத் தியாகம் செய்துகொண்டன. மொத்தத்தில் மக்கள் சேவை என்ற பெயரில் நல்லதும் கெட்டதும் இறக்குமதியாகி அந்த ஊரின் இதயத்தையே கீறிப்போட்டதை இந்த மக்கள் வேறு வழியின்றிச் சம்மதித்துக்கொண்டார்கள்போலவே அவனுக்குத் தோன்றியது.

அவன் நடந்துசென்ற கிராமத்துத் தெருவெல்லாம் எத்தனைபேரை எதிர்கொண்டான். அவர்களுள் எத்தனைபேர் அவனை முன்பே அறிந்தமாதிரிக் காட்டிக்கொண்டனர்? காட்டிக்கொண்ட ஒரு சிலரும் அவனின் வருகை தம்மிடம் எந்தவிதப் பாதிப்பும் ஏற்படுத்தவில்லை என்பதுபோல் விலகி நடந்து சென்றார்களே. நினைக்கவே வேதனை நெஞ்சைப் பிசைந்தது. அவளும் இதுபோன்று நடந்துவிடமாட்டாள் என்ற நம்பிக்கையும் மனதின் ஒரு மூலையில் எழுந்து அவனைச் சமாதானப்படுத்த முயன்றது. அதேவேளை பள்ளிக்கூடம் விட்டுத் தமது வீட்டுக்குச் செல்லும் இளம் குமரிகள் தனியாகவும் சிறு கூட்டமாகவும் பாதையோரமாக நடந்தும் சைக்கிளிலும் கடந்துசென்றது அவன் கவனத்தை ஈர்த்தது. இப்படித்தானே அவளும் அன்றைய நாட்களில் வெள்ளைச் சட்டையும் சப்பாத்துமாக நடைக்குத் தோதாக நர்த்தனமிடும் பின்னலோடும் இவனைக் கண்டதும் கடைக்கண்ணை மட்டும் இவனிடம் பத்திரப்படுத்தக் கொடுத்துவிட்டு எதுவும் நடவாததுபோல் நேராக நடந்து செல்வாள்.

பவானி! இந்தவொரு மந்திரந்தானே என்னை மீண்டும் இங்கே இழுத்து வந்தது.

அவளுக்குத் தான் அழகி என்ற கர்வமும் பணவசதி நிறைந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள் என்ற பெருமையும் அவளை அப்படி நிமிர்த்தி நடைபோட நடக்கவைத்திருந்தது என்று

அவன் நண்பர்கள் பலமுறை குத்திக்காட்டியதைக் கேட்டுக் கண்ணன் தனக்குள் சிரித்திருக்கிறான். தன்னோடு கூடவரும் தோழிகளுக்குக் காட்டிக்கொள்ளாமல் மிக்க ரகசியமாகத் தன்மீது கடைக்கண்வீசும் அந்தக் கணங்களைத் தவறவிடக்கூடாது என்பதற்காகத்தானே அவள் நடந்துவந்த பாதையெங்கும் பூச்சொரியவென அன்றாடம் தனியனாய்க் காத்திருப்பான்.

அவளைத் தன் காதலால் அர்ச்சிக்காமல், அவள் அழகைத் தூரத்திலிருந்தாவது எண்ணிப் பரவசப்படாமல் அவளுடன் ஒரு நிமிடமாவது கதைக்கவேண்டுமென்று முயற்சிக்காமல் அன்று அவனின் ஒரு கணமாவது கழிந்திருக்குமா என்பது சந்தேகமே.

கண்ணனைத் தெருவில் எத்தனை முறை நேரே சந்தித்திருப்பாள் பவானி! ஆனால் ஒரு முறையாவது அவனை நிமிர்ந்து பார்த்து அவன் துணிந்து கேட்ட ஒரு வரிக் கேள்விக்கு ஒரு சொல்லாவது பதில் சொல்லியிருப்பாளா? ஒவ்வொரு தடவையும் அவனின் பிரசன்னத்தைத் தன் கண்களால் பூஜித்தாலே போதும் என எண்ணிக்கொண்டவள்போல அவனைக் கடந்து எப்படி மேலும் அவளால் நடக்க முடிந்தது? இந்தப் பெண்களே இப்படித்தானோ!

பிரதான வீதிச் சந்தியிலிருந்து கல் பதித்த தெருவில் இறங்கி இரண்டு நிமிடத்தில் அதோ அந்தப் புழுதி மண் படிந்த ஒழுங்கையில் திரும்பவேண்டும். அந்தத் திருப்பத்திலிருந்து ஏறெடுத்துப் பார்த்தால் தூரத்தில் மங்கலாய்த் தெரியும் அடுத்த முடக்கில், அந்த நீண்ட ஒழுங்கையை நோக்கியபடி அகன்ற படிகளைக்கொண்ட வெளிவாசலோடு நிமிர்ந்து நிற்கும் பவானியின் வீடு பளிச்செனத் தெரியும். அந்தப் பரந்த வாசல் படிகள்தான் அவன் அன்று ஏறத்துடித்த சிம்மாசனத்தின் படிகள். அவற்றில் ஒருமுறையாவது ஏறிக் கதவடியில் நின்று தன் வரவை அவளுக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டும். இந்தச் சிறிய காரியத்தைச் செய்ய அன்று அவளால் முடிந்ததா? கடைசியில் அது முடிந்ததுதான் ஆனால் அதை அவன் நேரத்தோடு செய்ய முடியாமற் போனதால்தானே பவானியையும் இழந்து தன்னையும் இழந்து நாட்டைவிட்டே வெளியேறவேண்டி வந்தது.

பவானியைக் காணவேண்டுமென்ற ஒரேயொரு நோக்கத்துடனேயே இந்த நீண்ட பயணத்தை மேற்கொண்டாயிற்று. எப்படி இங்கு புதியவனாகத் திரும்பி வந்தேனோ அப்படிப் புதிய நம்பிக்கையோடு அவளை நேரில் காணவேண்டும். கண்டதும் அவளிடம் கேட்கப்போகும் கேள்வியை - வழியெல்லாம் எனக்குள் நானே பலமுறை கேட்டுப் பயிற்சிசெய்துகொண்டுவந்த

கேள்வியைக் - கேட்கவேண்டும். முதலில் அவள் என்னை வரவேற்க வேண்டும். அன்றையைப்போல் இல்லாமல் அவள் காதலை இன்றும் யாசிக்கும் ஒரு ஜீவனாக என்னைக் கணித்து என் முகத்தைப் பார்த்து முறுவலிக்கவேண்டும். அதன்பிறகுதான் அந்தக் கேள்வி - அவளை ஒருமுறை உலுக்கி நிறுத்தக்கூடிய கேள்வி, இவனைப் பொறுத்தவரை நியாயமான, அர்த்தமுள்ள கேள்வி.

கண்ணன் தெருவிலிருந்து அந்தக் குட்டிச் சந்தியில் திரும்பி ஒழுங்கையில் இறங்கினான். ஒரு காலத்தில் அந்த வலப்பக்க மூலையில் வனப்புடனிருந்த வீடு இப்போது கவனிப்பாரற்று அழிந்துபோய்க் கிடந்தது. அதன் முற்றத்தில் நெடிதாய் வளர்ந்திருந்த வேப்பமரம் நின்ற இடத்திலும் அதைச் சுற்றிலும் புல்லும் புதரும் மண்டிப்போய்க் கிடந்தன. அங்கே அந்தப் பெரிய கல்வீடு இருந்ததற்கு அடையாளம் எதுவுமே இல்லை. வழியில் வர்ணம் பூசிய புதிய வெளிக் கதவுகளோடு எத்தனை வீடுகள் தமது செல்வச் செழிப்பைப் பறைசாற்றுகின்றன. இந்த மூலை வீடுபோல் தொட்டம் தொட்டமாய் தென்பட்ட வாழ்விழந்த வீடுகள் நாடோ மக்களோ முழுவதும் இன்னும் நல்ல நிலைக்குத் திரும்பவில்லையென அவனுக்கு உணர்ந்தின.

கண்ணன் தெருப் புழுதி பறக்க நடக்கத் தொடங்கியபோது பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து திரும்பிய இரண்டு இளம் பெண்கள் அவனை விலத்தி முன்னே நடந்து சென்றனர். அவர்கள் பெரும்பாலும் டீன் ஏஜ் பெண்களாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென அவன் ஊகித்துக்கொண்டான். பின்னால் ஒருவன் தம்மைத் தொடர்ந்து வருகிறான் என்பதைச் சிறிதும் இலட்சியம் செய்யாமல் மூச்சவிடாமல் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே அவர்கள் நடந்துகொண்டிருந்தார்கள். அந்த இளம்பெண்கள் தனக்கு முன்னே திடீரெனத் தோன்றியதும் தனக்கும் இளமை திரும்பிவிட்டதுபோலக் கண்ணன் உணர்ந்தான்.

அவர்களில் ஒருத்தி, “ஸ்ருதி, ஸ்ருதி” என்று கூடவந்தவளை அழைத்து விறுவிறுவென்று பேசிக்கொண்டதால் மற்றவளின் பெயர் ஸ்ருதி என்று மட்டும் கண்ணன் விளங்கிக்கொண்டான். ஆனால் என்ன, எதைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டார்கள் என்பது மட்டும் அவனுக்கு அறவே விளங்கவில்லை. அத்தனை விரைவான பேச்சு. அத்துடன் தமிழ் சினிமா பாதிப்பால் புதிதாகப் புகுந்த சொற்பிரயோகம் எல்லாமே அவனுக்குப் புதுமையாயிருந்தன.

ஒழுங்கையில் இடதுபுறம் இரண்டாவது வீடு வந்ததும் ஸ்ருதி மட்டும் நேரே நடக்க மற்றவள் விலகித் தன் வீட்டுக்குச்

சென்றுவிட்டாள். இங்கே இப்போது எல்லாம் மாறியிருப்பது போல் பவானியின் வீடும் மாறியிருக்கலாம். ஸ்ருதியைக் கேட்டுப்பார்க்கலாமென்ற விருப்பம் தோன்றியதும் சிறிது வேகமாக நடந்து அவளருகில் போய் அவளின் வேகத்தோடு நடக்கத் தொடங்கினான். அதேவேளை அவனை நிமிர்ந்து பார்த்த ஸ்ருதி இவர் வெளியூர் ஆளாக இருக்கவேண்டுமென எண்ணியவள்போல் விலகி நடக்க ஆரம்பித்தாள். அப்போது “ஹை ஸ்ருதி!” என்ற அழைப்பு அவனிடமிருந்து வந்ததும் ஆச்சரியமடைந்தவள்போல் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். தன் பெயரை இப்படியும் சுவையோடு அழைக்கமுடியுமா என்ற கேள்வியும் அதில் தொற்றி நின்ற வியப்பும் அந்த இளம் பெண்ணின் கண்களை அகல விரியச் செய்தன.

“ஸ்ருதி, இந்தத் தெருவில்தான் எனக்குத் தெரிந்த பவானி டீச்சர் முந்தி இருந்தா. இப்போ எங்கை இருக்கிறா தெரியுமோ?” என்று குழைந்த குரலில் கேட்டான்.

ஸ்ருதியின் முகத்தில் ஆச்சரியத்தின் கோடுகள் இன்னும் மறையவில்லை. “அவ என்னுடைய அம்மாதான். அவவைப் பார்க்கவா வாறீங்கள்?”

“ஓமோம், அவவையும் அவவின் குடும்பத்தையும்.”

“என்னோடை வாங்கோ. அங்கை நேரே தெரியிற வீடுதான் எங்க வீடு.”

“தெரியுமே, அப்போதும் இந்த வீட்டில்தான் இருந்தா. இப்போ மாறியிருக்கக்கூடுமென நினைத்துத்தான் உங்களட்டைக் கேட்டேன். தேங்க்ஸ், ஸ்ருதி.”

“நாங்கள் பேசறதைக் கேட்டுக்கொண்டு பின்னால் வந்தீங்களா, அதுதான் என் பெயரை அறிஞ்சீங்களாக்கும்.”

“அப்படித்தான், ஆனால் நீங்கள் கதைச்சுக்கொண்டு வந்ததிலை உங்கள் பெயர் மட்டும்தான் எனக்கு விளங்கியது. மிச்சமொன்றும் விளங்கியில்லை. ஏனெண்டால் நீங்கள் புதுமாதிரித் தமிழ் பேசறீர்கள்.”

“நீங்கள்தான் புதுமாதிரித் தமிழ் பேசறீங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு ஸ்ருதி வெள்ளைச் சிரிப்பொன்றை அவிழ்த்து விட்டாள். கூடவே இவர் என் பெயரை இன்னும் பலமுறை சொல்லமாட்டாரா என்ற ஆதங்கமும் அவளின் இளம் மனதில் எழுந்தது. அப்போதுதான் கண்ணன் அவள் முகத்தை முழுமையாகப் பார்த்தான். இவள் அன்று பவானி இருந்ததுபோல்

அப்படியே அச்சொட்டாக இருக்கிறாளேயென்றதைக் கண்டதும் ஒருமுறை தனக்குள் ஊற்றேடுத்த இனிமையான உணர்வுகளுக்குள் ஒரு கணம் அமிழ்ந்துபோனான்.

“என்ன, அப்படி அதிசயமாய் என்னைப் பாக்கிறீங்க?”

“உங்க அம்மாவும் இதே வயதில் உங்களைப்போலத்தான் இருந்தா.”

“அப்படியா? அம்மா இதை ஒரு நாளும் எனக்குச் சொன்னதில்லை.”

“நான் சொல்வது உண்மையா இல்லையா என்று அவவைக் கேட்டுப் பாருங்கள்.”

“கட்டாயம் கேட்பேன்.”

“உங்க அம்மாவின் சின்ன வயதுப் படமிருந்தால் பார்க்கலாம் தானே?”

“எல்லாம் அப்பாவுடைய வீட்டில் தொலைஞ்சு போச்சு.”

“பரவாயில்லை, நான் சொல்லுறதை நம்புங்கள்.”

“சொல்லுங்க.”

“உங்க அம்மா இந்த வயதில் பாவாடை, தாவணி போடுவா, பார்த்துகொண்டேயிருக்கலாம். அப்படி அழகா இருப்பா.”

“அம்மா அழகுதான், ஆனால் அம்மாவைப்போல நானில்லை.”

“யார் சொன்னார்கள்? நீங்களும் அழகாய்த்தான் இருக்கிறியள். பாவாடை, தாவணி கட்டினால் அம்மாவைப்போலதான் அழகா இருப்பீங்கள்.”

“அம்மாட்ட கேட்டுப் பாக்கிறன்.”

“நீங்கள் மட்டுமில்லை, நானும்தான் உங்களைப் பாவாடை, தாவணியிலை பாக்க விரும்புறன்.”

“அப்படியா? இதையும் அம்மாவிடம் சொல்றேன்.”

“தேங்க்ஸ், ஸ்ருதி.”

“எங்க அம்மாவை உங்களுக்கு நல்லாத் தெரியும்போல இருக்கு?” நடையில் வேகத்தைத் தளர்த்தி அவன் முகத்தைப் பார்த்தபடி கண்களிலும் அதே கேள்வியை எழுப்பியபடி கேட்டாள்.

“நானும் இந்த ஊரில்தான் பிறந்து வளர்ந்தேன். பதினைஞ்சு வருசத்துக்குப் பிறகு திரும்பி வந்திருக்கிறேன். என்றாலும் உங்க அம்மாவை மட்டும் மறக்கயில்லை.”

“அப்படியா? நீங்க வாறது அம்மாவுக்குத் தெரியுமா?”

“இல்லை, இன்னும் தெரியாது.”

“அப்போ, சர்ப்பிரைஸ் விசிட் எண்டு சொல்லுங்கோ.”

கண்ணன் வாய் திறவாமல் சிரித்தான். அவனின் சிரிப்பு முகமெல்லாம் பரந்தபோது ஸ்ருதியும் அவனோடு சேர்ந்து சிரித்தாள்.

“நீங்கள் எங்கையிருந்து வாறீங்கள்?”

“அமெரிக்காவிலையிருந்து.”

“அடேயப்பா, அவ்வளவு தூரத்திலிருந்தா எங்க அம்மாவைப் பாக்க வாறீங்க?”

“உங்க அம்மாவையும் உங்களையும்.”

“அம்மாவை எதற்காகப் பாக்க வரீங்க?” இக்கேள்வியை அவள் இப்படித் திடீரெனக் கேட்பாளென்று கண்ணன் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“உங்க அம்மாவை எனக்கு நல்லாத் தெரியும், அவவும் என்னை நல்லா நினைவு வைச்சிருப்பா. அவவை முதலில் காணவேண்டும் அதோடை...” என்று அவன் சொல்லி முடிப்பதற்குள் ஸ்ருதி வெளிவாசல் படிகள் இரண்டில் தாவி ஏறிவிட்டாள்.

“வாங்கோ, அம்மா இந்த நேரம் ஸ்கூல்லேருந்து வந்திருப்பா.” ஸ்ருதி அவன் முதல் படியில் ஏறுவதற்கு முன்னமே அவனின் கையைப் பிடித்து இழுத்துச்சென்றுவிடுவாள் போலிருந்தது. கண்ணன் முதல் படியில் காலை வைத்தான். அன்று இந்தப் படியில் நின்றுதானே பவானியின் காதலை யாசித்தான்.

“பவானி, உங்களிலை நான் எவ்வளவு அன்பு வைச்சிருக்கிறேனெண்டது உங்களுக்குத் தெரிந்ததுதானே!”

“இதைச் சொல்லவா இப்போ வந்தீர்கள்?”

“நீங்கள் என்னை அறிந்த அளவுக்கு இதை நான் சொல்லித் தான் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை. உங்களை நான் மனதார விரும்புறேன் என்று ஒருமுறையாவது நேரில்

சொல்லவேண்டுமென்று நினைத்தேன். அதற்கு இப்போது நேரம் வந்துவிட்டது.”

“இல்லை, நேரம் கடந்துவிட்டது.”

“இப்போது மட்டும் என்ன, பவானி?”

“அதுதான் நேரம் கடந்துவிட்டது என்று சொன்னேனே!”

“என்ன சொல்லுறீங்கள்?”

“இதை எப்போவோ வந்து சொல்லியிருக்கலாமே என்றேன்.”

“எனக்கிருந்த பயமும் தயக்கமும்தான் காரணம்.”

“என்னை விரும்புகிறீர்களென்று இனியும் நினைத்துக் கொண்டிருக்காதீர்கள். என்னைச் சுற்றுவதையும் நிறுத்திவிடுங்கள்.”

“அது முடியாத காரியம், பவானி.”

“நான் நிம்மதியாக வாழவேண்டுமென விரும்பினால் நீங்கள் இதைச் செய்தேயாகவேண்டும்.”

“அதிலும்பார்க்க நான் செத்துவிடலாம்.”

“கோழைகள்தான் சாகப்பார்ப்பார்கள். நீங்களும் அப்படியொரு கோழையா?”

“உங்களில் நான் வைத்திருக்கும் அன்பினால் இப்படிச் சொன்னேன், பவானி.”

“இனியும் இப்படிப் பேசவேண்டாம், கண்ணன். போய் விடுங்கள்.”

“பவானி, நான் கேட்க வந்தது விளையாட்டான கேள்வியல்ல. வாழ்வதானால் உங்களோடுதான் வாழ்வேன். என்னைக் கட்டச் சம்மதமென ஒரு சொல் சொல்லுங்கள். உங்களுக்கு வசதியான போது வந்து வீட்டில் எல்லாரையும் பார்ப்பேன்.”

“கண்ணன் நீங்கள் நினைப்பது நடக்கப்போறதில்லை. தயவுசெய்து இங்கிருந்து போய்விடுங்கள்.”

“என்னை விரும்புகிறீங்களென்றாவது ஒரு சொல் சொல்லுங்கள், பவானி. நான் போய்விடுகிறேன்.” கண்ணன் எந்த நேரமும் அழுதுவிடுவான் போலிருந்தது.

“விரும்புகிறேனோ இல்லையோவென்று நான் எதுவும் சொல்லப்போறதில்லை. போங்கள், என்னைப்போல் எத்தனையோ பெண்கள் இருக்கிறார்கள். உங்களுக்கு ஒருத்தி பிறக்காமலா இருந்திருப்பாள்?”

“பிறந்திருக்கிறாள், அது நீங்கள் ஒருவர்தான்.”

“சொல்லிவிட்டீர்கள்ல்லவா? போய்விடுங்கள் இந்த இடத்தைவிட்டு, என் வாழ்க்கையையும் விட்டு.” பாவானி தலையைத் திருப்பிக்கொண்டாள். இனி இதற்குமேல் அவளுடன் பேசினால் இப்போது அவன்மீது இருக்கிற அன்புகூடப் போய் விடலாம். கண்ணன் அழகை முட்டிய கண்களோடு படியிலிருந்து இறங்கினான். இறங்கியதும் திரும்பி ஒருமுறை அவளைப் பார்த்திருந்தால் பவானி வாசல் தூணில் தன் தலையை மோதி மெளனமாய் அழுததைக் கண்டிருப்பான். ஒழுங்கையில் சிறிது தூரம் நடந்தபின்னரே திரும்பிப்பார்த்தான். அந்நேரம் பவானி உள்ளே போய்விட்டிருந்தாள்.

வெளி வாசல் கதவைத் திறந்த ஸ்ருதி “அம்மா!” என்று வழக்கம்போல் அழைத்துக்கொண்டு நீண்ட முற்றத்தில் இறங்கினாள். கண்ணனும் தயக்கத்துடன் அவளைத் பின்தொடர்ந்தான்.

அன்றைய நாட்களில் காணியெங்கும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக மாமரங்கள் நின்றிருந்த இடத்தில் வேறேதோ மரங்கள் அடர்த்தியாக நின்றன. ஆனால் அப்போதுபோல் இல்லாமல் இன்று வீட்டை மையமாக வைத்துச் சுற்றியிருந்த காணி சோலையாக இருந்தது. வெளிக் கதவுக்குப் பின்னால் அகன்ற பந்தல்மேல் படர்ந்திருந்த மல்லிகை எங்கோ போய் விட்டிருந்தது. ஆனால் செம்பருத்தியும் நந்தியாவட்டையும் இன்னும் பெயர் தெரியாத பல பூமரங்களும் காணியெங்கும் பரந்திருந்தன. பவானி ஆசையோடு சூடிக்கொண்டுவரும் மல்லிகை! அதை இன்னொருமுறை அவள் சூடிக்கொள்ள வேண்டும். அதை நானே அவள் கூந்தலில் சூடவேண்டும். கண்ணன் தீர்மானித்துக்கொண்டான்.

முற்றத்தில் சிறிது தூரம் நடந்ததும் ஸ்ருதி வழிகாட்டக் கண்ணன் வீட்டின் வாசற்புறத் திண்ணையில் ஏறினான். அன்றுபோலவே வீடு இப்போதும் புதுப்பொலிவோடு இருந்தது. ஆனால் அவன் எதிர்பார்த்திராத அமைதியே எங்கும் சூழ்ந்திருந்தது.

கண்ணனும் ஸ்ருதியும் வீட்டுத் திண்ணையில் ஏறியபோது பவானி வரவேற்பறையில் தூணோடு சாய்ந்தபடி நின்றிருந்தாள். அந்தப் பிற்பகல் வேளையின் வெளிச்சம் அறை முழுவதும் வியாபித்திருந்தது. இரண்டு அங்குலக் கரையுள்ள அரக்கு நிறச் சேலையை உடலைச் சுற்றி மெழுகிவிட்டாற்போன்று கட்டியிருந்தாள். அது அவளின் நிறத்துக்கு இன்னும் செஞ்சாந்து

பூசியதுபோலிருந்தது. சேலையின் கரை நிலத்தைத் தொட்டு நின்றதால் கண்ணன் காணவிரும்பிய அவளின் பாதங்கள் மறைந்து நின்றே அவளின் ஆவலைக் கிளறின. நெற்றியில் குங்குமத்துக்குப் பதிலாகச் சேலையின் நிறத்துக்குத் தோதான கடதாசிப் பொட்டொன்று கண் சிமிட்டியது.

“கண்ணனா அது? வாருங்கோ, கண்ணன். இப்பிடி இருங்கோ.” அறையில் மத்தியிலிருந்த சோபாவைக் காட்டிக் கண்ணனை வரவேற்றாள் பவானி. ஆனால் அவள் குரலில் எந்த உணர்ச்சியையும் அவனால் கண்டுகொள்ள முடியாமற்போனது. மந்திரத்தால் கட்டுண்டவன்போல் சோபாவில் அமர்ந்தான்.

“கண்ணன், எப்படியிருக்கிறீர்கள்? இவ்வளவு காலத்துக்குப் பிறகும் எங்கள் ஊருக்கு வாற வழி நினைவிலிருந்ததா?”

“எத்தனை காலம் சென்றென்ன இந்த ஊரையும் கோயிலையும் உங்களையும்கூட இலேசாக மறந்துவிடமுடியுமா?” இதைக் கூறிய கையோடு அவளின் முகத்தை நிமிர்ந்து நோக்கினான் கண்ணன். ஆனால் பவானியோ இன்னொரு பக்கம் தலையைத் திருப்பிக்கொண்டாளேயன்றி இவனைப் பார்ப்பதைத் தவிர்க்க விரும்பியவள்போல் நின்றாள்.

கண்ணன் எழுந்து நின்று அதுவரை பத்திரமாகத் தன் காற்சட்டைப் பையில் வைத்திருந்த சிறுபெட்டியை எடுத்து ஸ்ருதியிடம் கொடுத்தான்.

“இது உங்கள் இரண்டு பேருக்கும், எங்கள் நாட்டிலையிருந்து கொண்டந்திருக்கிறேன்.”

ஸ்ருதி பெட்டியை வாங்கி ஆவலுடன் திறந்து பார்த்தாள்.

“வாவ்! நிஸ்ட் வாச்! லோ... ப்பியூட்டிஃபுல்! ஒன்று அம்மாவுக்கு மற்றது எனக்கா?”

“ஓமோம், அப்படித்தான்.” கண்ணன் பவானியை நிமிர்ந்து பார்த்தபோது அப்போதும் அவள் அவன் வந்ததை அவ்வளவு பொருட்படுத்தாதவள்போன்றே தோன்றினாள்.

“உங்களுக்குப் பிடிச்சதா, ஸ்ருதி?”

“ஓ, நல்லாப் பிடிச்சது. அ லாட் ஓஃப் தேங்க்ஸ்.”

“யூ ஆர் வெல்கம், டியர்.”

“பெரிசை அம்மாட்ட குடுக்கிறன், சரியா...? இந்தாங்க இதைக் கட்டிவிடுங்க.”

ஸ்ருதி தெரிந்தெடுத்த மணிக்கூட்டை அவள் கையில் கட்டிவிட்டாள்.

“உங்கள் கைக்கு அளவாக இருக்குதா?”

“ரொம்ப அளவாவும் வடிவாவும் இருக்கு. நான் இதை எதிர்பார்க்கவே இல்லை.”

“சிலவேளை நல்லதுகள் எதிர்பாராமல் நடக்கிறதுதானே!”

ஸ்ருதி ஓடிப்போய்ப் பெட்டியைத் தாயிடம் கொடுத்தாள். பெட்டியை வாங்கிய கையோடு பவானி காற்றில் பறந்த சேலை நுனியை லாவகமாக எடுத்து இருப்பில் சொருவிக்கொண்டாள். நெற்றியில் வந்தமர்ந்த கேசச் சுருளை அவள் காதோரம் ஒதுக்கியபோது அவள் விரல்கள் அவன் இதுவரை ரசித்தறியாக நடன முத்திரையை ஒளி வெள்ளம் பாயும் மேடையில் நின்று இயற்றுவதுபோலவும் அதைத் தான் முன்வரிசையிலிருந்து ரசிப்பதுபோலவும் மனம் கசிந்து நின்றான். தனது ஒவ்வொரு அசைவையும் கண்ணன் தன் கண்களால் அளந்து மனதில் பதிந்துகொண்டிருக்கிறான் என்பதைப் பவானி அறிந்தேயிருந்தாள். ஆனால் அவள் அதை வெளிக்காட்டவில்லை.

“மிகவும் நன்றி, இதைத் தரவா வந்தீர்கள், கண்ணன்?” பவானி சாதாரண கேள்வியைக் கேட்பதுபோல்தான் கேட்டாள். அப்போதும் நிமிர்ந்து பார்க்காமல்தான்.

“உங்கள் இரண்டு பேரையும் காண வாறபோது வெறுங்கையோட வர விரும்பயில்லை, பவானி. அதோடை உங்களைக் காணவும் வேணும் கேட்கவும் வேணுமெண்டு வந்தேன்.” வழியெல்லாம் திரட்டிக்கொண்டுவந்த துணிவையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து உறுதியுடன் பதில் சொன்னான் கண்ணன்.

“கண்டுவிட்டீர்களே, என்ன கேட்கவேண்டுமென்று நினைத்து வந்தீர்கள்?” இப்போது அவள் முகம் இவன் பக்கம் திரும்பியிருந்தது. அவன் பதிலை அறியவேண்டுமென்ற ஆவல் தான் நிமிர்ந்து அவனை இப்போது நோக்கவைத்திருக்க வேண்டும்.

கண்ணன் தொண்டையை ஒருமுறை தயார்படுத்திக்கொண்டு, “உங்களை நான் அன்றைக்கு விரும்பினதுபோல் இப்போதும் விரும்புறேன், பவானி. உங்கள் காதலை இன்னொருமுறை கேட்க வேண்டுமென்பதுதான் நான் இங்கே வந்த ஒரே நோக்கம்.” இதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப்போன ஸ்ருதி தாயிடம் ஓடிப்போய் அவளுடன் இறுக ஓட்டிக்கொண்டாள். கண்ணனின் இந்தக் கோரிக்கை அவளுக்கு எதுவோ புதுமையான சம்பவம் நடக்கிறது

என்பதைச் சொல்லிற்று. அவள் தாயின் கையை எடுத்து உலுக்கி, “அம்மா, இவர் என்ன சொல்கிறாரம்மா? எனக்கொன்றும் விளங்கயில்லை” என்றாள்.

“நீ உள்ளே போ, ஸ்ருதி. இது இவருக்கும் எனக்குமுள்ள பிரச்சனை.”

“என்னம்மா, நமக்குள்ளே எந்த ஒளிவு மறைவும் இருக்கக் கூடாது என்று சொல்லுவீங்களே. உங்களுக்கு ஒரு பிரச்சனை வந்தால் அது எனக்கும் வந்த மாதிரித்தானே! இவர் இப்படிக்கேட்கிறாரே, முந்தியே இவங்க உங்களை லவ் பண்ணினாரா, அம்மா?”

“நான் இப்ப அதைப்பற்றிக் கதைக்க விரும்பயில்லை, ஸ்ருதி.”

“இங்கே வாங்கோ, ஸ்ருதி, என்ன நடந்ததென்று நான் சொல்லுறன்.” கண்ணன் அவளைக் கை நீட்டி அழைத்தான். ஸ்ருதி தாயிடமிருந்து விலகி இப்போது அவனருகில் வந்து நின்றாள். அவன் ஸ்ருதியின் கையை மென்மையாய்ப் பற்றி, “ஸ்ருதி, நடந்தது இதுதான். இதெல்லாம் இப்ப உங்களுக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கும். இளம் வயசிலை உங்கள் அம்மாவை நான் உயிருக்குயிராகக் காதலித்தேன். உங்க அம்மா உங்க அப்பாவைக் கல்யாணம் கட்ட முந்தி ஒரு நாள் நான் இதைச் சொன்னபோது அவ தன்னை இனிப் பார்க்க வரவேண்டாமென்று சொல்லி விட்டா. இப்போ போலத்தான் அன்றைக்கும் நான் மன்றாடி இவரின் காதலைக் கேட்டேன். இவ அப்ப ஏன் என்காதலை ஏற்கவில்லை என்றது எனக்கு இன்றைக்கும் தெரியாது. ஆனால் இப்ப நிலைமை மாறியிருக்கிறது. உங்க அப்பா காலமாப்போனதால் நீங்கள் இருவரும் தனியனாய்ப் போய்விட்டீர்கள், உங்களுக்கு ஆறுதல் தரவேண்டிய நேரம் இதுதான் என்று தீர்மானித்து நான் இந்த முடிவோடு உங்களிடம் வந்திருக்கிறேன்.”

“இவர் சொல்றது உண்மையா அம்மா?”

“உண்மையோ பொய்யோ, அதைப்பற்றி இப்போ பேசி எந்தப் பிரயோசனமும் இல்லை, ஸ்ருதி. இவர் இன்னொருமுறை இதைப்பற்றிக் கதையாமல் திரும்பிப் போறதுதான் எல்லாருக்கும் நல்லது.”

“இவர் உங்களை லவ் பண்ணுறதாய்ச் சொல்லுறாரே, அதற்கு நீங்க ஒரு பதில் சொல்லத்தானே வேணும். ‘ஐ லவ் யூ’ என்று எல்லாரும் அப்படி ஈனியாகச் சொல்லமுடியாதம்மா. இவ்வளவு காலத்துக்குப் பிறகும் உங்களை லவ் பண்ணுறாரென்றால் அது உண்மையான லவ்வாகத்தான் இருக்கணும், அம்மா. என்ன சொல்றீங்க?”

பவானிக்கு மட்டுமல்ல இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த கண்ணனுக்கும் மலைப்பாக இருந்தது. இந்தக் காலத்து இளம் பெண்கள் காதலை எவ்வளவு தூய்மையான உறவாக மதிக்கிறார்களென இருவரும் அதிசயித்தார்கள்.

பவானி தன் மகளின் தலையைத் தடவிவிடுவதைத் தவிர வேறெதையும் செய்யத் தெரியாதவள்போல் நின்றாள்.

“அம்மா!”

“என்ன கண்ணு?”

தாய்க்கு இன்னும் கிட்டே வந்த ஸ்ருதி அவளுக்கு மட்டுமே கேட்கும்படியாக, “அம்மா, இவரைப் பார்த்தா நல்லவராய்த் தெரியிறாரம்மா, இவரை எப்படியம்மா கூப்பிடுறது? சும்மா நீங்கள், நீங்கள் எண்டு சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறது அவ்வளவு வடிவில்லையம்மா.”

“அதற்கு அவசியமில்லை, ஸ்ருதி. இப்ப சொல்லுறதுபோலச் சொன்னாலே போதும்.” ஸ்ருதிக்கு ஏமாற்றமாகிப்போய்விட்டது என்றாலும் அதைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் மறைத்துக்கொண்டாள்.

தன் காதலுக்குப் பவானியின் ஒப்புதல் இம்முறை நிச்சயம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் அவளின் கண்களை எதிர்கொண்டு நோக்கிய கண்ணன், “பவானி, என்னுடைய வேண்டுகோளுக்கு ஒப்புதல் தருவீர்கள் என்ற நம்பிக்கையோடு தான் உங்கள் வீட்டுப் படியில் திரும்பவும் ஏறினேன். உங்கள் கைகளைத்தொட்டு மன்றாடலாமென்றுதான் வந்தேன். என்னை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள், ப்ளீஸ்.”

“கண்ணன், உங்களுக்கு நல்லாய்த் தெரிந்திருக்கும் ஸ்ருதியுடைய தகப்பனார் தொலைந்துபோய் ஐந்து வருசத்துக்கு மேலாகிவிட்டது. பிறகு அவர் காலமாப்போனார் என்று அறிந்ததும் ஸ்ருதிதான் இனி எனக்கு எல்லாமே என்று தீர்மானித்துவிட்டேன். இந்த இரக்கமில்லாத உலகத்திலை ஒரு பெண் ஆண் துணையில்லாமல் தனியாய் வாழுறதே ஒரு போராட்டம்தான். இந்த ஐந்து வருசமாய் நான் போராடித் தப்பித்துக்கொண்டுதான் வருகிறேன். இனியும் அப்படியே இருக்க என்னால் முடியும். ஒரு ஆண் துணையும் இல்லாமலே.”

“ஆண் துணை இருந்தால் எந்தப் போராட்டமும் வேண்டியதில்லை, பவானி. உங்களுக்கு மட்டுமில்லை ஸ்ருதிக்கும் நான் துணையாயிருப்பேன். இந்த முடிவோடுதான் நான் உங்களட்ட வந்திருக்கிறேன்.”

“உங்களைப் பொறுத்தவரை அது நியாயமாய் இருக்கலாம், ஆனால் எனக்கு ஆணுடன் வாழ்வதில் இப்போது ஆர்வம் இல்லாமல் போய்விட்டது. இனி நீங்கள் என்னுடைய வாழ்க்கையில் வந்து அப்படிப் பெரிய மாற்றம் எதுவும் நடந்துவிடப்போவதில்லை.”

“நீங்கள் படித்தவர்கள். உங்களுக்குத் தெரியும், ஆண் துணையென்றது வெறும் உடல் துணை மட்டுமில்லை உள்ளத்துக்கும் ஒரு துணையல்லவா. அதைத்தானே அன்பு, காதல் என்கிறார்கள்.”

“அன்பும் காதலும் கதையிலும் ஒரு சிலருடைய வாழ்க்கையிலும் இருக்கலாம். ஆனால் என்னுடைய வாழ்க்கையில் அதை நான் இன்னொருமுறை பரீட்சிக்கத் தயாரில்லை.”

கண்ணன் சில கணங்கள் மௌனமாய் யோசித்தான்.

“அன்றைக்கு உங்களிடம் வந்து கேட்டபோது நீங்கள் ‘ஓம்’ எண்டு சொல்லியிருந்தால் இந்த நிலைவரம் வந்திருக்காது, பவானி. ஏன் ஏன் வேண்டுகோளை மறுத்தீர்கள் என்பதை இப்போதாவது சொல்லுவீங்களா?”

“இவங்க கேட்கிறது நியாயம்தானே, அம்மா. சொல்லுங்க. இவங்க மனம் எவ்வளவு நொந்துபோயிருக்கு எண்டது எனக்கே விளங்குதே.”

“உனக்கு இதெல்லாம் அதிசயமாயிருக்கும், ஸ்ருதி. நாங்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்து மனதுக்குள் ரகசியமாய்க் காதலித்துக் கொண்டோமேயொழிய ஒரு நாளும் நேரே கண்டு தனிமையில் கதைக்கவில்லை. அந்தக் கடைசி நாளில் சந்தித்ததைத் தவிர.”

“ஏன் அப்படி நடந்தது? இரண்டுபேரும் நல்லாக் கதைச்சிருக்கலாமே.”

“அந்தக் காலத்தில் காதலென்றால் பெரும்பாலும் அப்படித் தான், ஸ்ருதி. காதலிப்பது பெரிய குற்றம் போலத்தான் பெரியவர்கள் எடுத்துக்கொள்வார்கள். அதோட அப்பாவுக்குப் பயந்து இவரோட நான் வெளிப்படையாகக் கதைக்கவில்லை.”

“அன்றைக்கு நானாக உங்க விருப்பத்தைக் கேட்க வந்தபோது என்னை ஏற்றிருக்கலாமே, ஏன் என்னை வெறுத்துப் பேசினீர்கள், பவானி? அதை ஒருக்கால் சொல்லுங்கள்.”

“அது உங்களிலை ஏற்பட்ட வெறுப்பினால் இல்லை, கண்ணன். நீங்கள் என்னைக் காண வந்தபோது எனக்குக் கல்யாணம் நிச்சயமாகி நாளும் குறித்துவிட்டார்கள். அது

உங்களுக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டது. நீங்கள் என்னைக் காணப் பிந்தியதால்தான் நான் உங்களை ஏற்கமுடியாமல் போனது. நீங்கள் அன்றைக்குத் திரும்பிப் போனபிறகு அந்த இரவு முழுதும் நான் அழுதுகொண்டிருந்தேன் எண்டது உங்களுக்குத் தெரியுமா, கண்ணன்?"

இதைக்கேட்டு அவன் மலைத்துப்போய் நின்றான். பவானி மறுபுறம் தலையைத் திருப்பிக் கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டாள். மீண்டும் அவள் கண்ணை நோக்கித் திரும்பியபோது முன்னே தோன்றியிராத உறுதி அவள் முகத்தில் தெளிவாய்ப் புலனாகியது. இனி இவளின் மனதை மீண்டும் எப்படித் தன்பக்கம் திருப்புவதென்று கண்ணன் குழம்பிபோய் நின்றான். இதற்கு ஒரு வழி வேண்டுமே. ஸ்ருதி! இதை அவள் மூலமாக முயற்சித்துப் பார்க்கலாம்.

“ஸ்ருதி, நமக்கு இப்படி ஆகிவிட்டதேயென்று அம்மாவும் வருந்துகிறா நானும் வருந்துகிறேன்.”

“இல்லை கண்ணன். நடந்து போனவற்றுக்கு இப்போது நான் வருந்தவில்லை. நடக்கப்போவதற்குத்தான் என்னைத் தயார்படுத்துகிறேன்.” பவானி அதற்குள் தலையிட்டாள்.

“இவ்வளவுக்கும் நாம் ஒருவர்மேல் ஒருவர் வைத்த அன்பின் பெயரால் கேட்கிறேன்; இனியாவது நாம் ஒன்று சேர்ந்து வாழ்வதில்தான் அது தங்கியிருக்கிறது, பவானி.”

“அப்படித்தான் செய்யவேண்டுமென்ற அவசியமில்லை, கண்ணன். நாங்கள் ஒரு காலத்தில் நமக்குள்ளேயே ஒருவரை யொருவர் காதலித்தது உண்மைதான். ஆனால் அதெல்லாம் கனவாய்ப்போன கதை. அதைப்போல இன்னொரு வாய்ப்பை நான் இனியும் தேட விரும்பவில்லை. நான் முடிவு எடுத்து விட்டேன். எனக்கும் ஸ்ருதிக்கும் விடை தாருங்கள். உங்களுக்கும் விடை தருகிறோம். மேலும் கவலைப்படாமல் போய்வாருங்கள். எங்களுக்கு இல்லாவிட்டாலும் உங்களுக்கு ஒரு புதிய வாழ்க்கை காத்திருக்கும்.” பவானி அவனைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டுவிட்டு உள்ளே ஓடிப்போனாள்.

தன் காதலை ஏற்க மறுக்கும் ஒரு பெண்ணின் கால் தடங்களைக்கூடப் பார்த்து ரசிக்கும் உரிமை தனக்கு இல்லாமற் போனதேயென்று கண்ணன் இப்போது உணர்ந்தான். ஒரு பெண்ணைக் காதலிப்பதில் வரும் சுகத்திலும் பார்க்க அவளும் தன்னைக் காதலிக்கிறாள் என்று அறிந்து ஆனந்திப்பதே ஒரு ஆணுக்குக் கிடைக்கும் மிக அற்புதமான அனுபவமல்லவா?

“போட்டு வர்றேன் . . . இல்லை, போறேன், பவானி.”
உள் வாசலில் திரை மறைவில் நின்ற பவானியைப் பார்த்துக்
கண்ணன் சொன்னான்.

“நான் வந்தபோது அமைதியாய் நிண்டிருந்தீர்கள்.
போறபோது உங்கள் இருவருக்கும் கலக்கத்தையும் கொடுத்து
ஸ்ருதியோடு கழிக்கின்ற நேரத்தையும் கெடுத்துவிட்டேன்.
ஐயாம் டிப்லி ஸாரி, பவானி.”

கண்ணன் கையெடுத்துக் கும்பிடாமல்தான் இதைச்
சொன்னான். ஆனால் அவன் சொன்ன ஒவ்வொரு சொல்லும்
கும்பிட்டுச் சொல்லியதுபோல் மற்ற இருவர் நெஞ்சையும்
துளைத்திருக்க வேண்டும். பவானி தலை குனிந்து நின்றாள்.
ஸ்ருதியின் இளம் மனம் இப்படியொரு எதிர்பாராத துயரத்தைத்
தாங்கமுடியாமல் அவளை விக்கி விக்கி அழவைத்தது.

“கண்ணன் ஒரு நிமிஷம் பொறுங்கோ!” வாசலை நோக்கித்
திரும்ப முயன்ற கண்ணன் பவானியின் இந்த அழைப்பைக்
கேட்டு ஒரு கணம் தயங்கினான். பாவானியைப் பார்த்தபோது
இப்போதும் அவள் வாசல் திரையின் பின்னால்தான்
நின்றிருந்தாள். ஸ்ருதியோ தாயும் கண்ணனும் அந்தரங்கமாக
எதுவோ பேசப்போகிறார்களென்று யூகித்துக்கொண்டவள்போல்
எட்டவே நின்றாள்.

கதவின் பின்னால் அறைக்குள்ளே நின்றிருந்த பவானி
அவன் தன்னருகே வரும்வரை காத்திருந்தாள். யன்னலூடாக
அறையில் தெறித்த வெளிச்சத்தில் பவானி புதுமணப் பெண்போல்
கேள்விகளும் பதட்டங்களும் நெஞ்சைப் பிசையக் கால் விரலால்
நிலத்தில் கீறியபடி நின்றாள். கதவடிக்குக் கண்ணன் வந்தபோது
திரையை விலக்கி அவனின் கையை எடுத்துத் தன் கன்னத்தில்
பதித்துக்கொண்டாள். கண்ணன் செய்வதறியாது திகைத்து
நின்றான். பவானியா இப்படிச் செய்கிறாள்? அந்தக் கணங்களை
அவனால் நம்பவே முடியவில்லை.

“நீங்கள் இன்னொருமுறை என்னிடம் வருவீர்களென்று
எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். உங்களை ஒருமுறையாவது
காணவேண்டுமென்று நானும் காத்திருந்தேன்.” கண்ணனின்
முகத்தில் புன்னகை மலர்ந்தது.

“அதுதான் வந்துவிட்டேனே, பவானி.”

“ஆனால், ஆனால் என்னைக் கல்யாணம் கட்டவேண்டுமென்று
கேட்பதற்காக இல்லை, உங்களைக் கடைசியாக ஒருமுறையாவது

பார்க்க வேண்டுமென்றுதான்.” கண்ணன் முகத்தில் தோன்றிய புன்முறுவல் அதே வேகத்தில் மறைந்தது.

“எனக்கு எதுவும் சொல்லத் தெரியவில்லை, பவானி.” தன் கையை அவளின் கன்னத்திலிருந்து எடுத்தபடி சொன்னான்.

“நான் உங்கள் வேண்டுகோளை மறுக்க நியாயமான காரணம் எதுவும் சொல்லவில்லையென்று கலங்குறீர்கள், இல்லையா, கண்ணன்?”

“உண்மைதான். ஆனால் நீங்களும் என்னை விரும்பினீர்கள் என்றதை அறிஞ்சதும் உங்களுக்காக நான் எந்தத் தியாயகத்தையும் செய்யத் தயாராக இருக்கவேண்டுமென்று நினைத்தேன். ஆனால் உங்கள் பதில் என்னைப்பொறுத்தவரை மிச்சம் பாரதாரமானதுதான். என்றாலுமென்ன, உங்கள் விருப்பத்துக்கு நான் மதிப்பளிக்கிறேன், பவானி. என்னை நம்புங்கள்.”

“கண்ணன், ஸ்ருதி சின்னப்பெண்ணல்ல. அவளுக்கும் ஒரு எதிர்காலம் வேண்டும். அது எனக்குக் கிடைத்ததுபோல் இருக்கக்கூடாது. நான் இன்னொரு கல்யாணம் செய்தால் அவளின் எதிர்காலம் நான் நினைப்பதுபோல் நிச்சயமில்லாமல் போய்விடலாம்.”

“அப்படி வராது, பவானி, அவளை எனது மகளாகவே நினைத்து வளர்ப்பேன். என் சொல்லை நம்புங்கள், ப்ளீஸ்.”

“எதிர்காலம் எப்போதும் நாம் நினைப்பதுபோல் நடப்பதில்லை, கண்ணன். அவளும் முழுவதுமாய் உங்களை ஏற்று நடக்க வேண்டுமே. இது வேறை உலகம். நாங்கள் அன்றைக்கு வாழ்ந்த உலகமில்லை. எங்கள் உறவால் நாளைக்கு அவள் மனமும் வாழ்வும் புண்படலாம். உங்களை ஒருவேளை ஏற்க மறுக்கலாம். அதுதான் உங்களை நான் ஒப்புக்கொள்ளத் தயங்குவதற்குக் காரணம். எங்களை விட்டுப்போங்கள் ஆனால் மறந்துவிடாதீர்கள்.

“நீங்கள் திரும்பி வந்து எங்களைக் கண்டதையும் கேட்டதையும் என் நெஞ்சோடு எப்போதும் வைத்திருப்பேன். இன்னொருமுறை வந்தாலும் இதேயே சொல்வேன். என்னை மன்னித்துவிடுங்கள், கண்ணன்.”

இப்போது கண்ணன் வலியவே அவளின் கையை எடுத்துத் தன் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டான். பின்னர் அவன் தலையைக் குனிந்தபடி வாசலைவிட்டு அகன்றபோது தன் உள்ளங்கையில் பரந்திருந்த கண்ணனின் கண்ணீரில் அவளின்

இதயம் மிதப்பதுபோல் பவானிக்குப் பட்டதும் அவளிடமிருந்து வெடித்துப் பிறந்த அழகை அந்த அறையை நிறைத்தது.

“வா ஸ்ருதி, என்னோடு வாசல் வரைக்கும் வருவீங்களா?” என்று கண்ணன் சொன்னதும் ஸ்ருதி ஓடி வந்து அவனின் கையைப் பற்றிக்கொண்டாள். இருவரும் மௌனமாய் வெளிக் கதவை நோக்கி நடந்தபோது கண்ணனின் கால்கள் தள்ளாடுவதை ஸ்ருதி கவனித்தாள். பாவம் எத்தனை கனவுகளைச் சுமந்துகொண்டு வந்தார். இப்படி ஏமாந்த மனதுடன் திரும்பிப் போகிறாரேயென அவள் மனம் துடித்தது. இருவரும் கதவடியை அணுகியபோது “கொஞ்சம் பொறுங்கோ, நான் கேட்கிற கேள்விக்குப் பதில் சொல்லிவிட்டுப் போங்கோ.”

“சொல்லுங்கோ, ஸ்ருதி.”

“அம்மா உங்களைத் திரும்பவும் ஏற்க மறுத்த பிறகும் நீங்கள் அவவை லவ் பண்ணுறீங்களா?”

“இப்ப மட்டுமில்லை, இனி நான் வாழுற வரைக்கும் உங்க அம்மாவை விரும்பிக்கொண்டிருப்பன். உங்க அம்மாவும் நீங்களும் இன்றோடு என்னை மறந்துபோகலாம், ஆனால் உங்கள் இரண்டு பேரையும் நினைச்சபடிதான் நான் வாழுவேன்.”

ஸ்ருதி திடீரென எதையோ நினைத்துக்கொண்டவன்போல் “பொறுங்கோ, போய்விடாதையுங்கோ, அம்மாவிடம் ஒரு சொல் சொல்லிவிட்டு வந்திருறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு ஓடிப்போய் மீண்டும் வாசலுக்கு வந்த பவானியின் முன்னால் வந்து நின்றாள். உள்ளே போக எத்தனித்த பவானி மகள் ஓடிவந்த வேகத்தைக் கண்டதும் ஒரு கணம் தயங்கினாள்.

“அம்மா, நான் உங்களட்ட ஒரு கேள்வி கேட்கணும்.”

“என்ன, ஸ்ருதி? கேளேன்.”

“ஓம், வந்து... உங்க மனதிலுள்ள உண்மையைச் சொல்லணும், சரியா?”

“சரி, சொல்லு கண்ணு.”

“நீங்க இவரை இப்பவும் லவ் பண்ணுறீங்களா, இல்லையா?”

“ஸ்ருதி, என்ன கேள்வி இது! நான் இதற்கு என்ன பதில் சொன்னாலும் நிலமை எதுவும் மாறப்போவதில்லை.”

“மாறுதோ மாறல்லையோ, நான் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லம்மா.”

பவானி தயங்கினாள். ஸ்ருதிக்கு உண்மையைச் சொல்லும் வரைக்கும் அவள் விடப்போவதில்லை என்பது அவள் நன்கறிந்ததே. இவளுக்கு நேரடியாகப் பதில் சொல்லாவிட்டாலும் இப்போதைக்குச் சமாதானப்படுத்தினாலே போதுமென எண்ணிக்கொண்டாள். ஆனால் ஸ்ருதியையா கலபமாய்ச் சமாதானப்படுத்த முடியும்?

“உண்மையை மட்டும் சொல்லவேணும், அம்மா.” ஸ்ருதி இன்னும் பிடிவாதமாக நின்றாள்.

“இப்பவும் நான் இவரை விரும்புறேன், செல்லமே” என்று அவள் சொன்னபோது அவளையறியாமல் அவள் கண்கள் கண்ணன் நின்ற திக்கை நோக்கின.

“தேங்க்ஸ், அம்மா” என்று சொல்லித் தாயைக் கட்டி அணைத்தாள் ஸ்ருதி. பவானிக்கு இப்போது மனம் ஆறுதலாயிருந்தது. ஆனால் அது அதிக நேரம் நீடிக்கவில்லை.

“லவ் தானே அம்மா கல்யாணத்துக்கு முக்கியம். அப்படியிருக்க அப்பாவை லவ் பண்ணாமத்தானே கல்யாணம் கட்டினீங்கள். உங்களை உண்மையா லவ் பண்ணியவரை விட்டிட்டு எப்படியம்மா இது முடிஞ்சது?”

“அதைப்பற்றி இப்போ பேசி என்ன பிரயோசனம், ஸ்ருதி?”

“சரி, அப்பாதான் போயிட்டாரே, உங்களை இத்தினை வருசமா லவ் பண்ணின இவரையும் போகச் சொல்லுநீங்களா, அம்மா? இவர் இரண்டாம் முறையும் ஏமாந்துபோகப்போறாரே!”

“இல்லை, என் முடிவால் ஒருவருக்கும் ஏமாற்றம் இல்லை. இன்று வரைக்கும் நாங்கள் வாழ்ந்த மாதிரியே இனியும் வாழ்ந்துவிட்டால் ஒருவர் மனமும் நோகப்போவதில்லை.”

“இவர் இவ்வளவு சீரியஸாகக் கேக்கிறாரே, இப்பவும் உங்களை டீப்பா லவ் பண்ணுறபடியால்தானே இப்படிக் கேக்கிறார்? இவர் பாவமில்லையா?!”

“நாங்களும் பாவம்தானே, ஸ்ருதி. என்றாலும் அப்பா போன பிறகும் நாங்கள் இரண்டுபேரும் நிம்மதியாய் வாழ்ந்தோமா இல்லையா? இதுபோல் இனியும் இருந்திடும் போகவேண்டியதுதான். அதிலென்ன பிரச்சனை?”

“ஆனால் இவர் உங்களை லவ் பண்ணுறதாய்ச் சொல்ல வந்த பிறகும் நீங்க அவர் விருப்பத்துக்குப் பிடிவாதமாக மறுத்தால் எப்படியம்மா உங்க மனதிலை இனி நிம்மதி இருக்கும்?”

உண்மையான காதலெண்டா அங்கே மன்னிப்பும் தியாகமும் இருக்கவேண்டுமெண்டு சொல்வாங்களே, உங்க மனதிலை இதை இப்போவாவது நினைச்சீங்களா?”

திடுக்கிட்டுப்போன பவானி மகள் ஸ்ருதி தன் தோள் அளவுக்கு வளர்ந்துவிட்டாள் என்பதை மட்டுமல்ல சிந்திப்பதிலும் தன்னை எட்டிவிடுகிறாளே என்பதை அப்போதுதான் அறிந்துகொண்டவள்போல் மகளை அணைத்துத் தலையை வருடிவிட்டாள்.

“கொஞ்ச நேரத்துக்கு முந்தித்தானே இவரைச் சந்தித்தாய். உனக்கேன் இவரில் இவ்வளவு அக்கறை வந்தது?”

“அக்கறையெண்டு ஒண்டும் இல்லையம்மா, இவரைப் பார்க்கப் பாவமாயிருந்தது. உங்களை இளம் வயதிலையிருந்து லவ் பண்ணுறார், கல்யாணம்கூடக் கட்டாமல் தனிய வாழுறார் எண்டு அறிஞ்ச பிறகு எப்படியம்மா இவரில் இரக்கப்படாமலிருக்க முடியும்?”

“நீ புத்திசாலிப் பெண், இவருக்காக இரக்கப்பட்டது நியாயம் தான் ஆனால் எனக்காகவும் இரக்கப்படத்தானே வேணும், இல்லையா?”

“உங்களுக்காக இரக்கப்படாமலிருப்பேனா? இவர் வந்து என்னைக் காணாமல் விட்டிருந்தால் இவரையும் அறிஞ்சிருக்க மாட்டேன், இவரை லவ் பண்ணினீங்க எண்டதையும் அறிஞ்சிருக்க மாட்டன். இப்ப எல்லாத்தையும் அறிஞ்ச பிறகு உங்க இரண்டு பேருக்காகவும் நான் இரக்கப்படுறேன், அம்மா. முதலிலை என்னைப் பெயர்சொல்லிக் கூப்பிடக்கே இவர் உண்மையில் எல்லாரிலையும் அன்புள்ளவர் என்று அறிஞ்சேன். பிறகு என்னோட கதைச்சுக்கொண்டு வரக்கே இவர் எவ்வளவு வித்தியாசமானவர் எண்டு விளங்கியது. இஞ்சை வந்து எங்களோடை கதைச்ச பிறகு உங்களிலை ஏன் இவ்வளவு பிடிவாதமா அன்பு காட்டுறார் எண்டு ஆச்சரியப்படுறேன், அம்மா.”

“இப்பவும் நீங்க ஓராணையொரான் உண்மையிலை லவ் பண்ணுறீங்க. இவருக்குச் சம்மதம் எண்டு சொல்லுறதுக்கு மட்டும் ஏனம்மா தயங்கிறீங்க? ஊரிலை கேவலமாக் கதைப்பாங்கள் எண்டு பயப்படுறீங்களா?”

“என்னுடைய ஊரும் உலகமும் நீதான், ஸ்ருதி. ஒருமுறை காதலைத் தவற விட்டுவிட்டேன். இனி இந்த வயதில் பழைய காதலை நினைத்துக் கல்யாணம் செய்துகொள்வதா?

எனக்கென்னவோ மனம் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. இவர் வந்து கேட்ட பிறகு நானும் நல்லா யோசித்துவிட்டேன்.”

“இன்னுமொருக்கால் யோசித்துப் பாருங்கம்மா, ப்ளீஸ். உங்களுக்காக மட்டுமில்லை என் ப்ரெண்ட்ஸ்க்கெல்லாம் இருக்கிறமாதிரி எனக்கும் ஒரு அப்பாவின் ஆறுதலும் துணையும் வேண்டுமே, அம்மா.”

“இதைப்பற்றி இனியும் கதைச்சுப் பிரயோசனமில்லை, ஸ்ருதி. நான் இரண்டாம் முறை மட்டுமில்லை பலமுறை யோசித்துவிட்டேன்.”

“சரீம்மா, உங்கள் விருப்பமும் சந்தோசமும்தான் என்ற விருப்பமும் சந்தோசமும். அங்கை அவர் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார். ஓடிப்போய் அவரை அனுப்பியிட்டு வர்றேன். அம்மாவும் நானும் கடைசிவரை தனியத்தான் வாழப்போறோம் எண்டு சொல்லிட்டு வர்றேன். சரிதானே அம்மா?” என்று அவள் அழுகைக்கிடையே தயங்கித் தயங்கிச் சொன்னபோது மகளின் தலையைத் தடவி ஆறுதல் தருவதைத் தவிர பவானிக்கு வேறெதுவும் செய்யத் தோன்றவில்லை.

ஸ்ருதி தாயைப் பிரிய மனமில்லாமல் அகன்றாள். கண்ணனிடம் திரும்பிவந்து மீண்டும் அவனின் கையைப் பற்றிக்கொண்டாள்.

“நான் வரட்டுமா, ஸ்ருதி?”

“போகப்போறீங்களா? நீங்க வெளி நாடு போனதும் அம்மாவையும் என்னையும் மறக்கமாட்டீங்களே?”

“இல்லை, ஸ்ருதி. நான் திரும்பி வெளி நாடு போகப் போறதில்லை.”

“இங்கேயே இருந்து அம்மா மனதை மாத்தலாமெண்டு நினைக்கிறீங்களா?”

“அப்படியில்லை, செல்லம். இண்டைக்கு உங்கள் இருவரையும் நான் சந்தித்ததை என் வாழ்க்கையில் இனி ஒரு நாளும்தான் மறக்கமாட்டன். உங்க அம்மாவையும் மறந்து இந்த நாளையும் மறந்துவிடணும் என்று சொல்லிடாதீங்கள்.”

ஸ்ருதி மனப்பாரம் தாங்கமுடியாமல் தன்னீரு கைகளையும் விரித்து அவனைக் கட்டிக்கொண்டாள். அவர்கள் இருவரும் பேசிக்கொண்டதும் ஸ்ருதியின் விசம்பலும் திண்ணையில் அவளுக்காகக் காத்திருந்த பவானியின் காதில் மெல்லியதா யென்றாலும் விழுந்திருக்கலாமென அவன் ஐயுற்றான்.

“போங்கோ, ஸ்ருதி. அங்கே அம்மா உங்களைக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறா.” ஸ்ருதி கண்ணனை நிமிர்ந்து நோக்கினாள். “நான் உங்களை இப்போதைக்கு போக விடப்போறதில்லை.”

“இல்லை ஸ்ருதி, அம்மா மிச்சம் கவலைப்படுவா.”

அப்போது தற்செயலாகத் தலையைத் திருப்பிய ஸ்ருதி தாய் திண்ணையிலிருந்து இறங்கித் தங்களை நோக்கி வருவதைக் கண்டாள்.

“அங்கே அம்மா வாறாங்க.” அவள் சொற்கள் பயத்துடன் உதிர்ந்தன. கண்ணனும் திரும்பிப் பார்த்தான். பவானி நடந்துவரும் அழகில் ஒரு கணம் தன்னை மறந்து நின்றான். அவன் என்றுமே அவளை அங்கம் அங்கமாக ரசித்தது கிடையாது. அவளை அழகின் ஓட்டுமொத்த உருவமாகவே அவன் கண்டு வியந்து வந்தான். இன்று அவள் மீண்டும் தன்னை உதறிவிட்ட நிலையிலும் அவன் மீதிருந்த வாஞ்சையும் காதலும்தான் அவளைக் கடைசிமுறையாகப் பார்க்கத் தூண்டிக் கண்களை அவன் மீது பரவச்செய்தன.

அன்றைய தினம் பள்ளிக்குக் கட்டிச்சென்ற சேலையில் அறிவும் திறமையும் மிக்கவொரு ஆசிரியையின் மிடுக்கோடு பவானி நடந்து வந்தாள். இந்த வயதிலும் அன்றுபோல் இளமையும் துடிப்பும் ததும்பும் மார்ப்பைத் தளும்பவிடாமல் தடுக்க அவளின் ஒடுங்கிய இடை முயன்றும் முடியாமல் அலைக்கழிந்தது. எல்லா இளவயது ஆசிரியைகளைப் போலவே சேலையின் தொங்கலை எடுத்து இடப்புறத் தோளில் ஒதுக்கிவிட்டு அதன் வலதுபுறக் கரை மார்பில் தவழ்ந்து இறுதியில் சரிந்து இறங்கி இடுப்பில் சங்கமித்து அவளை நகர்ந்துவரும் ஓவியமாக்கியது. இடுப்புத் தசையில் மட்டும் ஒரேயொரு மடிப்பு அவளின் முதிர்ச்சியைக் கணக்கிட்டுக் காட்டிக்கொண்டிருந்தது.

அதுவரை அவளின் பார்வையிலிருந்து மறைந்திருந்த சிவந்த பாதங்களை அவள் நிலத்தில் நிதானமாக எடுத்து வைத்தபோது அவற்றின் ஒவ்வொரு பதிவும் தன் நெஞ்சில் வந்து இதமாய் அமர்ந்ததுபோல் உணர்ந்தான் கண்ணன். உடம்பு குலுங்காமல், அதிராமல் எப்படித்தான் இவளால் நடக்கமுடிகிறது! அந்தக் குழம்பிப்போன மன நிலையிலும் அவளின் அழகில் தன்னைப் பறிகொடுக்காமல் தப்பிக்க முடியாதிருக்கிறதே எனத் தவித்தான்.

இந்த நீண்ட கைகள் என்னை ஆதரவுடன் தழுவுவதற்கு உரியவனாகமற்போனேனே. இவளின் மெல்லிய தோளில் தலைவைத்து இருக்கின்ற அத்தனை துயரங்களையும் ஒரு நொடியில் மறந்துபோக வழி கிடைக்காமற் போனேனே!

உறுதியான தீர்மானத்தை எடுத்துக்கொண்டவள்போன்ற தீர்க்கமான பார்வையும் ஒரே நேர்கோட்டில் நடந்துவந்த ஒழுங்கும் இவள் வந்து தன்னையும் ஸ்ருதியையும் மேலும் நோக்கித்து விடுவாளோவென்று கண்ணனைக் கலங்க அடித்தன. அருகில் வந்த பவானி இருவரையும் ஒரு கணம் நோக்கினாள். அவர்களிருவர் கண்களும் நீர் முட்டி எப்போ கொட்டிவிடுமோ என்ற நிலையிலிருந்தன. “ஸ்ருதி, இங்கே வாம்மா.” பவானி கையை நீட்டி அழைத்தாள். ஸ்ருதி, “என்னம்மா?” என்றபடி பவானியின் நீட்டிய கையைப் பற்றியபோதும் தன் மறுகையால் கண்ணனின் கையைப் பிடித்த பிடியைத் தளரவிடவில்லை.

பவானி முன்னே தோன்றாத அமைதி தவழும் முகத்துடன் இருவரையும் ஒருமுறை பார்த்தாள். “ஸ்ருதி, இனி நீ இவரை அப்பா என்று கூப்பிடலாம்.”

பௌருஷம்

ஸ்டேசன் விளக்குகள் மின்ன ஆரம்பித்த மாலை நேரக் கருக்கலில், பிளாட்போமில் கசகசவென நின்ற ஜனச் சிதறலை உசார்ப்படுத்தியவாறு வந்து நின்ற அனாத்கம ரயிலிலிருந்து அவதியோடு இறங்கிய கும்பலின் பின்னால் ஒரு சில பொறுமைசாலிகளோடு இவனும் ஒருவனாக இறங்கினான்.

வாசலில் சிரத்தையில்லாமல் நின்றகொண்டிருந்த காக்கிச் சட்டைக்காரனின் கையில் வலியச் சென்று தன் டிக்கட்டைத் திணித்துவிட்டு வெறுங்கைகளை வீசியபடி எதிர்ப்புற ரயில்வே லயினோடு ஒட்டிய பிளாட்போமுக்கு வந்தான்.

அது ஒரு சின்ன ஸ்டேசன். எதிரும் புதிருமாக ஐந்து நிமிடத்துக்கொருமுறை ஓடும் 'டீசல்'களுக்காக நீண்டுகிடந்த தண்டவாளங்களுக்கிடையே அந்த ஸ்டேசன் இறுகப் பொருத்தப்பட்டதுபோல் கிடந்தது. அதன் முன்புற வாசலோடு சங்கமிக்கிற ஸ்டேசன் றோட்டால் வந்து அந்தலையிலுள்ள ஒரு மரப் பாலத்தில் ஏறி இந்தப்பக்கம் இறங்கிவிட்டால் ஸ்டேசனுக்குள் நுழைந்துவிடலாம். இது டிக்கட் எடுத்து பிரயாணம் செய்பவர்களுக்குரிய வழி. மற்றவகையான பேர்வழிகளின் வசதிக்கேற்ப ஸ்டேசனின் எல்லாப் பக்கங்களிலும் வாசல்கள் இருந்தன.

எப்பொழுதும் சளசளவென்று கொட்டிக் கொண்டிருக்கும் அல்லது ஒருபோதுமே கொட்டாத தண்ணீர்க் குழாய், நாற்றமெடுக்கும் கக்கூஸ்கள்,

குதிரை நேஸ் பத்திரிகைகளிலேயே முழு நேர அக்கறை கொண்ட உத்தியோகத்தர்கள், வாங்குகளில் மூட்டைப் பூச்சிகளின் ஆக்கிரமிப்பு என்னும் பொதுவான லட்சணங்களுக்கு முரணாகாமல் அந்த ஸ்டேஷன் இருந்தது. ஸ்டேசனுக்கு மேற்கே அமைதியான கடற்பரப்பு. கரையோரமெங்கும் தாழைப் புதர்கள் - உள்ளே கொலை விழுந்தாலும் வெளியிலிருந்து தெரிந்துகொள்ளமுடியாத அளவுக்கு அல்லது உள்ளிருந்தபடி வெளியே பார்த்து எந்தக் காரியத்திற்கும் தயங்கத் தேவையில்லாத அளவுக்கு - மண்டிபோய்க் கிடந்தன. தண்டவாளத்தின் ஓரமாக நிலத்தை மண்ணரிப்பிலிருந்து பாதுகாக்கவென்று இங்கிலீசுக்காரன் காலத்தில் போட்ட கருங்கற் பாறைகள் மண்ணிலே அரைகுறையாய்ப் புதையுண்டு கிடந்தன.

காற்று ஒழுங்கு பிசகாமல் வீசிக்கொண்டிருந்தது.

இவனுக்கு இவையெல்லாம் தற்செயலான புதிய காட்சிகள்போல் தோன்றின. எனவே இவன் அங்கேயே நின்றுகொண்டிருந்தான்.

இவன் அந்த ரயிலில் ஏறி இங்கே வந்து இறங்கியதே ஒரு தற்செயலான சம்பவம். இவனே ஒரு தற்செயலான பிறவி. இதைத்தவிர இவனை அப்படி விசேடமாக எந்தச் சொல்லாலும் அடையாளம் காட்டிவிட முடியாது. தற்செயல்களுக்கு வியாக்கியானம் ஏது?

இவன், தான் இனிப் போய்ச் சேரவேண்டிய இடம் அவ்வளவு முக்கியமான இடமில்லைப் போலவும் அந்தச் சூழ்நிலையில் கொஞ்ச நேரம் நின்றுவிட்டுப் போவதால் அப்படி ஒன்றும் குடிமுழுசுப் போவதில்லையெனப்போலவும் அங்கேயே நின்றுகொண்டிருந்தான். சிறிது நேரம் அப்படியே நின்றுவிட்டுத் தலையைத் தூக்கித் தண்டவாளத்தின் மேலாகவுள்ள மரப் பாலத்தையும் அதனுள் கவியும் இருட்கூடலில் கதைபேசும் ஜோடியையும் வெறித்து நோக்கிவிட்டுப் பிளாட்போமில் பார்வையை ஓடவிட்டான். அப்போது அவர்களைக் கண்டான்.

அவர்கள் தினசரி 'யாருக்காகவோ' காத்து நின்று பழக்கப்பட்டவர்கள் போல் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

இவனும் அப்படியே நின்றான்.

அவர்கள் தோற்றத்தில் தாயும் மகளும் போலவும் நெருக்கத்தில் மாமியாரும் மருமகளும் போலவும், வேண்டியபோது சொற்களையும் சைகைகளையும் கலந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்படிப் பேசிக்கொள்ளாத சந்தர்ப்பங்களில் மகள்போல்

தோன்றியவள் ஸ்டேசன் கூரையில் மின்னிக்கொண்டிருந்த விளக்குகளை எண்ணுவதுபோல் வாயை அசைத்தும் விளம்பரப் பலகைகளில் உதிர்ந்துபோன எழுத்துக்களை வாசிக்க முனைந்தும் பிடரியில் தொங்கிய பின்னலை முன்னால் விட்டு ஒருமுறை ஒழுங்கு செய்தும் தனக்குப் பொழுது போகவில்லை என்ற சங்கடத்தை வெளிப்படையாகவே சமாளித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

மற்றவள், அதிமுக்கியமான காரியத்தை எதிர்நோக்கிப் பிரயாணம்செய்ய வேண்டியவள் போல் ரயில் வரவேண்டிய திக்கில் நோக்குவதும், உதட்டைப் பிதுக்குவதும், உடைந்துபோன நெருப்புக் குச்சியால் பல்லிடுக்கில் இறுகிப்போன பாக்குத் துகள்களை வெளியேற்றி மறுபடியும் அவற்றைப் பற்களால் அரைப்பதும் இடையில் இந்தப் புதியவனைக் கவனிப்பதுமாக நின்றாள்.

ஒரு கணிசமான நேரம் கடந்தது. ஆயினும் ரயில் எதுவும் வந்தபாடில்லை.

இவன் மரப்பாலத்தின் மேலே கதைபேசும் ஜோடியைத் திரும்பவும் பார்வையால் வெறித்துவிட்டு அவர்கள் பக்கமாக வந்தான். அவர்களை விட்டால் அந்தப் பிளாட்போமில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஒரு சிலர்தான். ஆகவே சம்பிரதாயமாக விசாரிப்பதற்கு வேறு எவரும் அருகில் இல்லை என்ற நியாயமான காரணத்தைத் தனக்குச் சாதகமாக உருவாக்கிக்கொண்டு தாய்போல் தோன்றியவளின் அருகே வந்தான்.

“இங்கே உங்களைத்தான், ஒரு விஷயம்...” அவள் அப்போது தான் இவனைக் கண்டவள்போல் இவன்பக்கம் திரும்பினாள்.

“பாமன்கடைக்கு இங்கேயிருந்து எப்படிப் போகணுமென்று சொன்னால் நல்லம்.”

“ஓ, பாமன்கடையோ!” அவள் விழிகளும் வாயும் அகல விரிந்தன. “மிச்சம் கிட்டத்தானே! குறுக்கே போனால் நடந்துகூடப் போகலாம். பஸ்தான் இருக்கே, டீ மினிட்டிலே போயிடலாம்.”

இவன் அவளுடைய சொல் ஒழுங்கிலும் அபிநய பாவங்களிலும் சிங்களக் கிராமப்புற நடனத்தின் கவர்ச்சியைக் கண்டவன்போல் தோன்றினான்.

“இங்கே இருக்கே லில்லி அவெனியூ, இதிலே இறங்கி, டீ மினிட் நேரா நடந்தால் காலி றோட்டில ஏறலாம். அப்புறம் அதைக்

கடந்து மெனிங் பிளேஸிலே திரும்பிவிட்டால் பேவ்மென்ட் பக்கத்திலே ரெண்டு மூணு பஸ் நிற்கும். முன்னாலே நிக்கிற பஸ்ஸிலே ஓடிப்போய் ஏறவேண்டியதுதான். அது மெனிங் பிளேஸ் கடந்து ஹம்டன் லேனில் பூந்து புறப்பட்டுப் பிறகு ஹை ஸ்டிரீட்டில் அள்ளிக்கொண்டுபோய்ச் சபையர் தியேட்டர் எல்லாம் தாண்டி பாமன்கடை ஐங்ஷனிலே வலப்பக்கமாகத் திருப்புவான். அதற்கு முன்னாலே பாமன்கடை பிளாட்டிலே நிறுத்துவான் பாருங்க, அங்கே இறங்கிவிட்டால் விரும்பிய இடத்துக்குக் கேட்டுக்கொண்டே போகலாம். இது என்ன பெரிய தூரம். இப்போ பஸ்ஸெல்லாம் என்னமாய்ப் பறக்குது தெரியுமோ?”

“ஓ, மிச்சம் நல்லம்” என்று கூறிவிட்டு, இனித் திரும்ப வேண்டியதுதான் என இவன் நினைத்து முடிக்கவும், அவள் -

“நீங்க இந்தப் பக்கம் முன்னே வரேல்லையா?”

“வரேல்லை, கோச்சியிலே பலதரம் காலி, களுத்துறையைப் பார்த்துப் போயிருக்கேன். இந்த ஸ்டேசனுக்கு வந்தது சரியாக நினைவில்லை. ஏனென்னா இந்த லையினில் எல்லா ஸ்டேசனும் ஒரே மாதிரியாகத்தன் இருக்கு.”

“நாங்களும் பாமன்கடைப் பக்கம் இருந்துதான் வாரோம். இந்தக் கோச்சிக்காகக் காத்துக்கொண்டு நிண்டு பாதி உயிரே போயிட்டுது.”

“இனிக் கோச்சியிலையும் ஏறிவிட்டால் மிச்சமாய் இருக்கிற பாதி உயிரும் போயிடும் தெரியுமோ?” என்று கூறிவிட்டு இவன் மெல்லச் சிரித்தான். நகைச்சுவையை விரும்பி ரசிக்கும் ஒருவரிடமிருந்து பிறக்கும் உண்மையான சிரிப்பு அந்தப் பெண்ணிடமிருந்து எழுந்தது. தாயும் வேண்டியதற்கு மேலாகச் சிரித்தான். பிளாட்போமெங்கும் கலகலப்பு நிறைந்தது. கந்தோருக்குள்ளிருந்து ஒரு காக்கிச் சட்டைக்காரன் புதினம் பார்ப்பதுபோல் இந்தப்பக்கம் எட்டிப் பார்த்தான்.

இவனுக்கு இன்னும் கொஞ்சம் நின்று போகலாம்போல் தோன்றியது.

“நாங்க இங்கை வந்துதான் எவ்வளவு வேளையாய்ப்போச்சு! மணி என்ன ஆகுதென்று சொல்லுங்க பார்ப்பம்!”

இவன் இடக்கையை நெற்றிக்குமேல் உயர்த்தி மணிக்கூட்டைக் கூர்ந்து கவனித்துவிட்டுச் சொன்னான்: “ஏழு பத்து.” இத்தனைக்கிடையில் இவனுடைய அங்க அசைவுகளின்

அமைதியான ஒழுங்கை அந்தப் பெண் விழிகளை அகல விரித்து நோக்கினாள். இவன் அவளை இடைக்கிடை கவனித்துபோலவும் அவள் தன்மீது வீசும் பார்வைக்கு நன்றிக்கடனாகத் தான் புன்னகை புரிவதுபோலவும் காட்டிக்கொண்டான்.

“அம்மாடி, எம்மளவு வேளையாய்ப் போச்சு! இனி எப்பிடித்தான் வீட்டுக்குப் போவே? இங்கை பாறும், இவள் மார்க்கட் வரைக்கும் எங்கூட வந்திட்டு அப்புறம் இங்கேயும் வந்து என்னைக் கோச்சியிலை அனுப்பிவிட்டுத்தான் தனியே வீட்டுக்குப் போவேன்னென்னு அடம்பிடிச்சிண்டு வந்தாள். இங்கை வந்தால் எம்மளவு வேளையாய்ச்சு! இப்படி வருமென்னு தெரிஞ்சு தான் நான் முன்னமே சொன்னேன், வராதே வீட்டிலேயே நில்லுன்னு. நீங்களே சொல்லுங்க, டவுனாயிருந்தாலும் எங்கேயும் விருப்பப்படி போய்வாரதென்னா நேரம் காலம் வேண்டாமா?” இவனுக்கும் மகளுக்குமிடையே தனது பேச்சினூடே கச்சிதமாக ஒரு பாலத்தை இணைப்பதோடு பக்குவமாய் ‘நிலைமையையும்’ விளக்கினாள்.

“உங்க வீடும் பாமன்கடைப் பக்கம் என்றுதானே சொன்னீங்க?” தனக்குக் கொஞ்சம் பிடி கிடைத்ததைக் காட்டிக் கொள்ளாமல், அவர்கள் விரும்பினால், தனது துணை கிட்டுமென எண்ணும்படி வெகு சாதாரணமாகவே கேட்டான். இவனுக்குப் பிடிக்கொடுக்க வேண்டுமென்றுதான் அவள் அப்படிப் பேசினாள் என்பது இவனுக்குத் தெரியும் சந்தர்ப்பம் உடனேயே கிட்டியது.

“நல்லதாய்ப் போச்சு, போற இடம் கிட்டத்தட்ட ஒண்ணாயிருந்தா இவளோடே நீங்களும் போகலாமே, ஆளுக்கு ஆள் துணையாயும் இருக்கும் இல்லியா?”

“இப்போ யார் யாருக்குத் துணையென்றுதான் தெரியாம இருக்கு.” பழையபடி சிரிப்பு. இம்முறை காக்கிச் சட்டைக்காரன் எட்டிப்பார்க்கவில்லை.

“பிள்ளை, போறப்போ இவரையும் கூட்டிண்டு வழியைக் காட்டிட்டு நீ நேரா வீட்டுக்குப் போ. போனதும் மறந்துவிடாதே. வெளியே போட்டிருக்கிற உடுப்பெல்லாம் பத்திரமாய் எடுத்து உள்ளே போட்ரணும். ராவோடு ராவா தொலைந்து போயிட்டால் நாளைக்கு நீதான் கவலைப்படுவே, சொல்லிட்டேன்.”

“சரீம்மா.” அந்த ஒரு சொல்லில் பூரணமான சம்மதம் தொக்கி நின்றது.

இவன் அவளோடு புறப்பட்டான்.

இருவரும் பிளாட்போமின் சரிவில் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கினர்.

முன்னே சென்றவனை அப்பெண் முழுமையாக அளந்தாள். இருளிலும் நிதானமாகவும் நேரே கோடு கீறியதுபோன்ற ஒழுங்கிலும் நிமிர்ந்து நடக்கின்ற இவனைப் பின்தொடர்கின்றபோது நாளாந்தம் கடைப்பிடித்து மனப்பாடமாகிவிட்ட சங்கதிகள் ஏதோ பழைய கதைகள்போலவும் தன் மனத்தின் அடித்தளத்தில் நெடுநாளாய்க் குறுகுறுக்கும் ஒரு இனந்தெரியாத கேள்வி தனக்குரிய பரிபூரண விடையைத்தேடி விரைவதுபோலவும் சில புதுமையான சலனங்கள் அவனை ஆட்கொண்டன.

நெற்றுவரை அரங்கேறிய காட்சிகளிலெல்லாம் திடீரெனத் தோன்றி உறவுகொண்டாடும் ஒரு அந்நியனுடன், ஒரு வார்த்தையே இனிமையாகப் பேசத் தெரியாத, அப்படிப் பேசும் அவகாசத்தை விரும்பாத, அப்பொழுதைத் தாழாத தற்குறியுடன், அவன் இழுத்த திசையெல்லாம் கூடவே ஓடி, இருளில் மறைந்தும் மறைவில் நுழைந்தும், இரு என இருந்து, நில்லென நின்று, மிக்க நெருக்கத்தில் அவனின் உடல் வெக்கையில் தகித்து, அவன் மூச்சின் நெருப்பைச் சகிக்கமுடியாமல் திணறி, அவனின் வியர்வை மணத்தை முகர முடியாமல் தவித்து, அவனின் ஒரு நிமிட வெறி அடங்குவதற்குள் ஆறு கடந்து வந்ததுபோன்ற சலிப்பை அடைந்து... ஓ, அந்த வேதனைதான் என்ன..! அப்போதெல்லாம் வெறும் கட்டளையை நிறைவேறுகின்ற பொம்மையைப்போல் இயங்கிய தன் மனம், இப்போது மாத்திரம் ஏனோ தெறித்துக்கொண்டு திரும்பிவிட முயல்வதும் ஓய்வதும் மீண்டும் போராடுவதுமாக அலைக்கழிவதை உணர்ந்தான்.

நான் இன்றைக்கென்று இப்படி ஆளாகின்றேனே, இதுவரை எத்தனையோபேரைப் பின்தொடர்ந்திருப்பேன். அப்படி வந்தவர்களில் இவனும் ஒருவன்தானே! என்றாலும் இவன் நடந்துகொள்ளும் முறையில் வழக்கத்துக்கு மாறாக ஏதோ ஒன்று. அந்தக் காரியத்தை அவசரமாகச் செய்ய ஆசைப்படாதவன்போல, என் உணர்ச்சிக்கு மதிப்பளிப்பதைப்போல, தன் விருப்பத்தைச் சொல்லத் தயங்குவதுபோல, செயல்களால் அதன் ஆரம்பத்தைப் புரியவைக்கத் தெரியாததுபோல ஒரு புதுமை தோன்றவில்லையா? இன்றைக்கு இது ஒரு மாற்றந்தான். ஆனாலும் நோக்கம் எதுவோ அது முடிவில் நிறைவேறியே தீரவேண்டுமென்ற எண்ணம் இருப்பதில் இவனும் பழையவன்தானே! என்றாலும் முடிவுக்காக அவசரப்படாதவன் போலவும் இருக்கிறான்.

இன்றுவரை எவனுக்குமே விட்டுக்கொடுக்காமல் அவனது அவசரத்தனத்தையும் பயத்தையும் சாதகமாக்கிச் சமாளித்துப் பழக்கப்பட்ட எனக்கு இவன் ஒரு சவாலாக இருந்துவிடுவானோ?

“கொஞ்ச நேரம் இந்தக் கடற்கரையோரம் நின்றாவிட்டுப் போகலாமா?” இவன் நடப்பதை நிறுத்தித் திரும்பித் தலை குனிந்து அவளை நோக்கி அமைதியாகக் கேட்டான்.

“நேரமாயிட்டுதே! கொஞ்சம் நிற்கலாம்தான். எம்மளவு வேளைக்குத் திரும்புறோமோ அம்மளவுக்கு நல்லம்தானே!” என்று இவன் முகத்தைத் தன் விழிகளை மாத்திரம் மேலுயர்த்திப் பார்த்தபடி சொன்னான்.

நாட்டுப்புறச் சிங்களப் பெண்களுக்கேயுரிய மிகவும் அகன்ற கண்கள் அவளுக்கு. அவற்றை இன்னும் சிறிது உற்று நோக்கினால் விழிகள் பிதுங்குவதுபோலவும் தோன்றும். பரந்த மேடான நெற்றி. தசைப்பிடிப்பான கன்னங்கள். இடையை இறுக்கியபடி சிவப்பும் பச்சையுமான பூக்கள் சிதறிப்போய்க்கிடக்கும் வெண்ணிற பிளவுக்குப் பொருத்தமான அரைப்பாவாடை. மற்றும் வழக்கம்போல் ஒரு பதினாறு வயதுப் பெண்ணுக்குரிய லட்சணங்கள். என்றாலும் அந்த ஸ்டேசன் ஒளியிலும் அவள் சாதாரண ஒரு அழகியாகத்தான் தோன்றினாள்.

இருவரும் ரயில்வே தண்டவாளத்தின் ஓரமாகச் சிறிது தூரம் நடந்தபிறகு அதைக் கடந்து கடற்கரையோரமாய் மணற்பரப்பில் இறங்கினார்கள். கடக்கும்போது அவளுடைய கையை மெல்ல இவன் பற்றினான்.

“எனக்கு முன்பெல்லாம் நல்ல பழக்கம். கோச்சி பக்கத்தே வற்றபோதுகூடப் பயமில்லாமல் கடப்பேன்” என்று அவள் கூறினாளாயினும் துணையை விரும்புவதைத் தெரிவிப்பதுபோல் அவளுடைய பிடியும் சிறிது இறுகியது.

“நீ பயப்படாதவள்தானே, எனக்குத்தான் ஆரம்பத்திலே ரொம்பப் பயமாய் இருந்தது. அப்புறம் இந்தக் கையைப் பிடிச்சதும் பயம் எல்லாம் தெளிஞ்சிட்டுது. இப்பவும் என்னவோ விட மனம் வரேல்லை. இப்பிடியே இருக்கலாம்போலத் தோணுது. இம்மளவுக்கு நீ மிச்சம் நல்ல பெண்ணாய் இருக்கிறாயே! இனிமே பொல்லாதவளாக ஆகமாட்டாயே?”

பதிலுக்கு அவள் இவன் கையை இன்னும் இறுகப் பற்றினாள். அப்படிச் சொல்லக்கூடிய அளவுக்குத் தான் “பொல்லாதவளாக” ஆகமாட்டாள் எனக் கூறுவதுபோல் இருந்தது அது. இவன் தன் கைகளால் அவளின் இடையை

வளைத்துக் கற்பாறைகளினூடே ஓடிய வழியாக அவளை நடத்திவந்தான். இருவரும் கடலைகளை நோக்கியபடி சிறிது நேரம் நின்றார்கள்.

“இங்கேயே ஒரு கல்லில் இருப்போமா?”

“இருப்போம், நான்தான் சொன்னேனே! வேளைக்குத் திரும்பிவிடவேணும் என்று. அங்கே அம்மா காத்திருப்பாள்.” அவளுடைய மெல்லிய சிரிப்பிலே இவனும் கலந்துகொண்டான்.

இருவரும் ஒரு கல்லின் தட்டையான மேற்பரப்பில் அருகருகாய் அமர்ந்தனர். அவளின் இடையில் பதித்திருந்த தன் கையை விட்டுவிட்டால் அவள் கல்லிலிருந்து விழுந்துவிடலாம் என்று எண்ணியவன்போல் தான் நகர்ந்து அவளுக்கு இன்னும் இடமளித்தான். அவளோ, இவனோடு இன்னும் நெருக்கமாய் அமர்ந்து இவன் விழுந்துவிடலாமென்று தான் எண்ணுவதைத் தன் கையின் அணைப்பினால் பிரதிபலித்தாள்.

“எனக்கு நல்லாய்த் தெரியும் உன்னுடைய அம்மா எங்கேயும் போயிடமாட்டாள். நீ போய்ச் சேர்றவரை அவள் காத்திருக்கத் தானே வேண்டும்.”

“இல்லை, அவள் வீடுக்குப் போய்விடுவாள்.”

“அப்படின்ன, நீ உண்மையிலே தனியாத்தான் வீட்டுக்குப் போகணுமா?”

“இல்லையில்லை, எனக்கு இப்போ ஒரு துணை இருக்கு.”

இவனுக்குப் பதில் தோன்றவில்லை.

“ஒன்று கேட்கட்டுமா?” அவளின் கன்னத்தைத் தொட்டு முகத்தைத் தன்பக்கம் உயர்த்தினான். “நீ வர்றபோது எதையோ மறந்திடவேணாம் என்று உன் அம்மா ஞாபகப்படுத்தினாளே!”

“ஓ, அதுவா? நான் ‘பத்திரமாய்த்’ திரும்பவேணும் என்ற கவலை அவளுக்கு. அதைத்தான் எதையேனும் சொல்லி ஞாபகப்படுத்துவாள்.”

“நீ தொலைந்து போகக்கூடியவள்போல் தெரியல்லையே!”

“இல்லை, இல்லை, நான் என்னைத் தொலைத்து விடுவேன் போலேயிருக்கு... அப்படித் தொலைந்துபோனாலும் பாதகமில்லைப்போலேயும் இருக்கு.” அவள் தாபத்தோடு அவனை நோக்கினாள். “உங்களிடம் நான் ... எனக்குச் சொல்லவே தெரியலே...” அவள் மூர்க்கத்தோடு அவனை அணைத்தாள். “இப்படி அமைதியா சந்தோசமா ஒரு நிமிஷம் வாழ்ந்ததாக

எனக்கு ஞாபகமில்லை. அப்படி வாழ்றதுக்கு எவரும் என்னை விட்டுவைக்கவும் இல்லை. என்னைப் பார்த்தா நீங்களே என்னைத் தப்பாப் புரிஞ்சிடுவீங்கபோலப் பயமாயும் இருக்கு. ஐயோ நீங்க அப்படிப் புரிஞ்சிக்கக்கூடாது. நான் சந்திச்ச ஆண்களெல்லாம் மிருக ஜாதிகள். பெண்ணுடைய உணர்ச்சிகளை மதிக்கத் தெரியாத பிசாசுகள்! நீங்கள் மாத்திரம் அப்படி இல்லையேன்னு நினைக்கிறப்போ எம்மளவு சந்தோசப்படுறேன் தெரியுமா?" அவளின் இதழ்களை மேலும் அசையவிடாமல் இவளின் விரல்கள் தடுத்தன.

அசைவற்று மௌன நிலையில் இருவரும் எதையோ திடீரெனப் புரிந்துகொண்டவர்கள்போல் தோன்றினர்.

சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் தாய் தன் காதில் ஓதுகின்ற மந்திரத்தை அப்போது அவள் நினைத்துக்கொண்டாள். "பிள்ளை, இதையெல்லாம் நான் உனக்குத் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கூடாது. நீயாகவே விளங்கிக் கொள்ளவேணும்."

"அதைத்தான் எத்தனையோ முறை சொல்லிட்டியே அம்மா."

"என்மேலே கோபிக்காதே, பிள்ளை. நான் என்னத்தைச் சொல்வேன். என்றாலும் பெத்த மனம் பொறுத்துக்கொள்ளுறதா? இன்னைக்கில்லாவிட்டாலும் நாளைக்கு அப்படி ஏதேனும் பிசகாக நடந்துவிட்டா வீணான பிரச்சனையல்லவோ வந்திடும். அதுதான் எப்பவும் உன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளத் தெரிய வேணுமென்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்றேன்."

மகள் பேசாமல் இருப்பாள்.

"எங்களை இப்படித் தேடி வர்றவங்க ஒரு சதத்துக்கேனும் பொறுமை இல்லாதவங்க. நீ புத்திசாலித்தனமா நடந்துவந்தா தொந்தரவு இல்லாமே தப்பிக்கொள்ளலாம். நான் சொல்றது விளங்குதுதானே!"

இதற்கும் அவள் மௌனமாக இருப்பாள்.

"பிள்ளை, இப்படி எப்பவும் 'உம்'மென்னு முகத்தை நீட்டிக்கொண்டு இருக்காதேடி. எப்பவும் முகம் சிரிச்சபடி இருக்கவேணும். மருந்தாலே செய்யமுடியாத மாயத்தைச் சிரிப்பாலே செய்யலாமடி. எம்மளவு காலத்துக்குத்தான் இப்படி நான் உன்னைத் தொந்தரவு படுத்துவேன். எப்போ ஒரு நாளைக்கு எங்களுக்கும் வழி தெரியாமலா போயிடும்?"

“ஏனம்மா இப்போ மாத்திரம் வழி தெரியாமலா இருக்கு? எப்பவும் இந்த இருட்டிலேயே போய்க்கொண்டிருந்தா எப்படித்தான் எங்களுக்கு வழி தெரியப்போறது?”

“ஒரு நாளைக்கு விடியத்தானே வேணும்!”

“எத்தனையோமுறை விடியிறது. உனக்குத்தான் விடியிறதைக் காண ஆசை இல்லியே, அம்மா!”

“என்னமோ, எங்க நிலைவரத்தை நினைச்சு இப்படிச் சொன்னேன்.” தாய் இன்னொரு பக்கம் திரும்பிவிடுவாள். பகல்கள் மௌனத்தில் கரையும்.

தன் தாயோடு பேசுவதை இப்போது நினைத்துக்கொண்ட போது தான் எவ்வளவு பலவீனமானவள் என்பது தெளிவான போதிலும் ஒரு பெண் என்ற முறையில் தனக்குரிமையான ஒரு அனுபவத்தை நுகர விடாமல் பலாத்காரமாக இன்னொருவர் பிடுங்குவதை வன்மையாக எதிர்க்கவேண்டுமென்ற உணர்வு அவளள் மேலோங்கியது. தாய் எதை வேண்டாம், வேண்டாம் என்று பயந்து நாளெல்லாம் மறுதலிப்பாளோ அந்த ஆழ்ந்த இரகசியத்தின் யதார்த்தமானதும் பூரணமானதுமான இனிமையை இதோ உணரவேண்டுமென்ற வெறி தன் உடலை நடுங்கவைத்துக் கிளர்ந்தெழுவதை அவள் படிப்படியாக உணர்ந்தாள்.

அவளின் அணைப்பு மேலும் பன்மடங்காய் இறுகியது. அவள் வெகுநாளாய் எதிர்பார்த்த அந்த இனிமை ஒரு மனிதனிடமிருந்து கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் உருவானது அது.

3

அன்றைய இரவு மட்டும் அவள் என்ன அழகாக நடந்து வீட்டுக்கு வந்தாள்.

கையில் பிடித்த போத்தல் விளக்கின் ஒளியில் தன் மகளின் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினாள் தாய்.

“ஐயோ! இவள் ஏன் இன்னைக்குச் சிரித்தபடி வர்றாள்?”

பத்தியம்

டாக்டர் மயில்வாகனம் புரண்டு படுத்தார். பாயோரத்தில் நீட்டிக்கொண்டிருந்த ஈர்க்குக் காம்புகன்னத்தில் பலமாகக் கூர்பார்த்தது. தலையைத் தலையணையில் அப்படியே பக்கவாட்டில் இழுத்து முதல் சிகிச்சையை மேற்கொண்டார்.

இதோ விடிந்துவிடும் போலிருந்தது. சந்தியில் மெயில் பஸ் நின்று புறப்பட்டுச் சென்ற ஓசை துல்லியமாய்க் கேட்டது. அந்த ஓசையைக் கொண்டு நேரம் கிட்டத்தட்ட என்னவாய் இருக்குமென்று கணக்கிட்டுக்கொள்ளும் அனுபவம் ஊரிலே எல்லாருக்கும் கிட்டிய சித்தி. இப்பொழுது ஊர் முழுவதும் விழித்துவிட்டிருக்கும். மயில்வாகனம் மாத்திரம் எழுந்துகொள்ளப் பிரியப்படாதவர்போல் அப்படியே கிடந்தார். மனதுக்குள் யோசனைகள் பல ஓடின.

“என்ன தரித்திரியம் பிடிச்ச சீவியம், வேளைக்கு ஒரு சிரட்டைக் கஞ்சிக்கு வழியில்லாமல்.” நெஞ்சு வேதனையால் வழிந்தது.

அந்த இரவு முழுவதும் அவர் தூங்கவில்லை. அதாவது தூக்கம் வரவில்லை. முதல் நாள் இரவு படுக்கப் போகும்போது அன்று நடந்த காரியங்களைக் கால ஒழுங்கின்படி வரிசைப்படுத்தி மனத்திரையில் ஓடவிட்டு வழக்கம்போல் சுயவிமர்சனத்தில் இறங்கியபோது சனியன்போல அந்தச் சிரட்டைக் கஞ்சி சங்கதி மட்டும் திரும்பத் தோன்றி அவரை ஆய்க்கிணைப் படுத்திக்கொண்டிருந்தது.

மத்தியானம், போன இடத்தில் குறை வைக்கக்கூடாது என்பதற்காகக் கையலம்பிக்கொண்டதால் ஏற்பட்ட உசாரில் அவருக்கு அன்றைய பொழுது போனது தெரியவில்லை. இரவுக்கு இரண்டு மிடறு தெளிவைக் குடித்துவிட்டுப் படுத்தாலே போதும், வயிறும் கொஞ்சம் லேசாக இருக்கும் என நினைத்து அரிசிப்பானையைத் திறந்து பார்த்தார். முதுகுத் தண்டு வலித்ததேயொழியப் பாணைக்குள் எதையும் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. அன்று இரவு வெறும் வயிற்றோடு படுக்கவேண்டிவருமே என்ற கவலையும் தன் சம்பாத்தியத்தின் விறுத்தத்தை நினைத்ததால் ஏற்பட்ட எரிச்சலுமாக வீடெல்லாம் புகுந்து இல்லாத ஒன்றுக்குத் தேடுதல் நடத்தினார்.

வீட்டில் இருந்ததெல்லாம் உழுத்துப்போன உரல் உலக்கைகளும் மருந்துச் சீசாவுகளும் தான். இவைகளை வைத்துக்கொண்டே அன்றாடப் பாடுகளைப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்ற விதியை ஆயுள்வேத வைத்தியர் என்ற பட்டத்தில் ப்ரேம் போட்டுச் சுவரில் தொங்கவிட்டிருக்கிறார். இப்போது அவர் சட்டபூர்வமாக டாக்டரும் கூட.

அதை நினைத்தாலே அவருக்குச் சிரிப்பு வந்தது. ஆனால் அதற்கும் அவர் விரும்பாதவர்போல் திரும்பவும் புரண்டு படுத்தார். இரவெல்லாம் நித்திரை கொள்ளாததால் உடம்பின் தசை நார்களைல்லாம் பச்சைப் புண்ணாய் நொந்தன. கடைக்கண்ணின் ஓரம் நீர் கசிந்தது. இனியும் பொறுக்கமுடியாமல் எழுந்துகொண்டார். மெல்லிய இருளின் சாயல் திண்ணையில் பரவியிருந்தது. பாயைச் சுருட்டிக்கொண்டு உள்ளே போய்ச் சுவர் ஓரமாய் வைத்துவிட்டு அரையில் வேட்டியை வரிந்து கட்டிக்கொண்டு வீட்டுக்கு வெளியே வந்து திண்ணையில் காலைத் தொங்கப் போட்டபடி அமர்ந்து வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தார். முற்றத்தில் வீசிய காலைக் காற்று பழுத்துச் சிவந்த கண்களுக்கு ஒத்தடம் கொடுப்பதுபோலிருந்தது. முதல் நாள் புகைத்துவிட்டு இறப்பிலே சொருவிய குறைச் சுருட்டை எடுத்து விரல்களால் சிறிது 'பிடித்துவிட்டு' வாயில் வைத்துப் பற்களால் இறுக்கிக்கொண்டார். இனிமேல்தான் நெருப்புப் பெட்டியைத் தேடவேண்டும். அதுவே இப்போதைக்குப் பெரிய தொந்தரவுபோல் அவருக்குத் தோன்றியது. சுருட்டை வாயிலிருந்து எடுத்துக் காதிலே சொருவிவிட்டு எச்சிலைக் கூட்டி உமிழ்ந்து துப்பினார். பயணத்தால் வந்த ஒரு காற்சட்டைக்காரன் சப்பாத்துகள் சரசரக்கத் தெருவால் நடந்து சென்றான். நாய்கள் எதையோ நினைத்துக் குரைத்தன. அவையும் தம்முடைய வயிற்றுப்பாட்டை நினைத்துக் குரைப்பதுபோல்தான்

மயில்வாகனத்துக்குத் தோன்றியது. அவருக்கு அப்படிக் குரல் எழுப்பத் தெரியாது.

மயில்வாகனத்தை ஊரிலே எல்லாரும் மயிலர் என்றுதான் அடையாளம் காட்டுவது வழக்கம். நேரிலே அவரைக் கண்டு கதைக்கும்போது மட்டும் பரியாரியார் என்றோ வைத்தியர் என்றோ மரியாதையோடு அழைப்பார்கள். மற்றும்படி வெறும் மயிலர்தான்.

மயில்வாகனம் இருந்தவரைக்கும் மற்றவர்களைப்போல் அரசியல்வாதியாகவோ இலக்கியவாதியாகவோ அல்லது வேறேதும் அதுபோன்ற ஊர்த் துளவாடங்களுக்கு உரியவராகவோ ஆகாமல் தப்பிக்கொண்டார். அவருக்குத் தெரிந்தது ஆயுள்வேத வைத்தியத் தொழில் ஒன்றுதான். அப்போது மனிசிக்காறி இருந்த காலத்தில் மட்டும் கோயில் வீதியில் ஊர்ப் பொதுக்கூட்டங்கள் நடக்கும்போது தலையைக் காட்டிவிட்டு வந்துவிடுவார். ஒருமுறை, உள்ளூர்க் கிராமச் சங்க லெச்சன் கேட்கவேண்டுமென்று கொஞ்சப்பேர் அவரைப் பெரும் வில்லண்டப்படுத்திகொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அவர் நாலுபேரறிய வசதியாக இருந்த காலம். வந்து நின்றவர்களைப் பார்த்து மயில்வாகனம் மனதுக்குள்ளேயே சிரித்துக்கொண்டார். இண்டைக்குக் கிராமச் சங்க லெச்சன் கேள் எண்டுவாங்கள். அதிலை வெண்டிட்டால் நாளைக்கு பாளிமென்ட் லெச்சன் கேள் எண்டுவாங்கள். “உந்த அலுவலுக்கெல்லாம் வேறை ஆக்கள் இருக்கினம், பாருங்கோ” என்று கூறி மறுத்து விட்டார். அப்போது ‘ஓம்’ போட்டிருந்தால் இன்றைக்குக் கொஞ்சமாவது வசதியாய் வந்திருக்கலாம் என்று இப்போதும் சில வேளைகளில் நினைத்துக்கொள்வார். ஆயுள்வேதம் படித்த ஒரு அரசியல்வாதியை அந்த ஊர் இழந்துவிட்டது.

பொழுது முழுவதும்படி புலர்ந்துவிட்டது. மயில்வாகனம் திண்ணையைவிட்டு இறங்கி வாசல் படலையைத் திறந்து தெருவிலே வந்து நின்றார். அத்தெருவால் கிழக்காக ஒரு கூப்பிடு தூரம்போய் தெற்கே அம்மன் கோயில் பக்கம் திரும்பினால் ஒரு வெட்டை வரும். அதையும் தாண்டிப் பனம் பாத்தியடிப் பக்கம் வந்துவிட்டால் காலையில் வெளிக்கிருக்கும் கடமையைத் தீர்த்துக்கொள்ளலாம். அங்கே போய் ஆமணக்கு மரங்களுக்குப் பின்னால் சிறிது நேரம் குந்தி எழுந்தால் உடல் பாரம் மட்டுமன்றி மனப்பாரமும் கொஞ்சம் குறையும். மயில்வாகனம் எட்டி நடந்தார்.

அவருக்கு முன்னால் செல்லத்துரையின் மகன் வந்துகொண்டிருந்தான். அவன் கொழும்பில் டாக்குத்தருக்குப்

படிக்கிறானாம். கொழும்பில் படித்தாலென்ன ஊருக்கு வந்து விட்டால் காலமை வெள்ளென அம்மன் கோயில் பாத்தியடிப் பக்கந்தான் வரவேண்டும். மயில்வாகனம் அவனைக் கூர்ந்து கவனித்தார். அவன் படிப்பையும் முடித்துவிட்டால் அவனை நம்பி யாராவது கையை நீட்டுவார்களா என்பது சந்தேகமாயிருந்தது. “நாமெல்லாம் வைத்தியம் படிச்ச காலத்திலை இப்படியா கறானை பத்தி இருந்தோம்? அப்போதெல்லாம் ஆளைப்பாத்தே கல்வியின் லட்சணத்தைச் சொல்லிப்போடலாம். எங்களன்றை கல்விக்கு வேதம் என்றேன் பெயர் வைத்தார்கள்? அவ்வளவுக்கு அது அநாதி. இயற்கை எவ்வளவு அநாதியோ வேதமும் அப்பிடித்தான். அதைப் படித்தறியிறதெண்டால் எவ்வளவு வித்துவம் வேணும். உந்த ஐஞ்சு வருசப் படிப்பு எங்களுடைய ஒரு சூத்திரத்துக்கு உறைபோடக் காணாது. இதையெல்லாம் இப்ப ஆர் நினைச்சுப் பாக்கிறாங்கள். எடுத்ததுக்கெல்லாம் ஆசுப்பத்திரிக்கு ஓடுற காலம். இங்கிலீசு வைத்தியந்தான் இவங்களுக்கு வேதமாகிவிட்டது.”

வைத்தியக் கலை நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வருவதைப்பற்றி அவர் மறுக்கத்தயாரில்லை. ஆனால் பாரம்பரியமான இயற்கை வைத்தியத்தில் ஊறிப்போனவர்களின் தொழில்கள் படுத்துவிட்டதில் அவருக்குப் பெரிய ஆதங்கம். கல்வி ஒன்றைக் கற்றுக்கொண்டுவிட்டால் அதில் அவனவனுக்குப் பத்தி ஏற்படுவது இயற்கைதானே. மயில்வாகனத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஆயுள்வேதம் என்பது கல்வி மாத்திரமல்ல, அது அன்றாட வாழ்க்கையின் மூச்சு. அவருக்குப் பின்னால் அந்தத் தொழிலில் இறங்குகிறவர்களுக்கும் தன்னைப்போல் சிரட்டைக் கஞ்சிக்கு வழியில்லாமல் போய்விடுமோ என்ற பயம் அவருக்குள் எழுந்தது.

“பின்னடிக்கு யார் எப்படிப் போனாலென்ன? இண்டைக்கு நமக்குக் கஞ்சிக்கு வழியில்லை.” மயில்வாகனத்துக்கு வேதனையோடு சிரிப்பும் கலந்துகொண்டது.

ஆமணக்கம் பற்றைகளின் பின்னால் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகச் ஒரு சில தலைகள் மட்டும் தென்பட்டன. மயில்வாகனம் எட்டச் சென்று தனிமையாய் நின்ற பற்றையின் பின்னால் குந்திக்கொண்டார்.

என்னதான் காண்டிய காலமானாலும் ஆமணக்கு மரங்கள் லேசில் பட்டுவிடாது. எந்தச் சீதோஷணத்தையும் பொறுத்துக் கொண்டு பால் நிரம்பி விறைத்த தண்டுகளை வெய்யிலை நோக்கி நீட்டிப் பசிய இலைகளைப் பரப்பிச் சடாய்த்து நிற்கும். அந்தக் காய்ந்து வெடித்த நிலத்திலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய மிகக் குறைந்த நீரைக்கொண்டே காலத்தைக் கடத்திவிட அவைக்கு வல்லமை கிடைத்திருக்கிறது.

மயில்வாகனம் இருப்புக்கொள்ளமுடியாமல் மரத்தில் ஓர் இலையை ஒடித்தார். தண்டில் காம்பு விலகிப்போன இடத்தில் பால் 'விசுக்'கெனக் கொட்டியது. ஒவ்வொரு காம்புப் பொட்டிலும் இப்படியே பால் கொட்டுமானால் மொத்தத்தில் அது எவ்வளவு பாலைச் சேகரியம் பண்ணி வைத்திருக்கும்! அதற்குக் கிடைக்கும் உணவு பாலாகவா கிடைக்கின்றது? இல்லையே! மயில்வாகனத்துக்கு மூலிகைகளின் வீரியத்தைப் பற்றித்தான் தெரியும். அவற்றைத் தாவர சாத்திரத்தின் அடிப்படையில் வைத்து ஆராயத் தெரியாது.

ஆமணக்கு மரம் கண்ணீர் விடுவதாக நினைத்துக் கொண்டார்.

கண்ணீர்!

உடலில் ஏற்பட்ட வேதனையினாலா? உழைக்கும் கரமொன்று ஒடிந்துவிட்டதே என்ற விசாரத்தினாலா?

கண்ணீரல்ல அது. கரிசல் மண்ணுக்குள் நீரைத் தேடி ஓடி ஓயாது உழைத்ததின் பயன். அநியாயமாக அவ்வுழைப்புச் சுரண்டப்படுவதைக் கண்டு மெளனமாய்த் தெரிவிக்கும் அதன் எதிர்ப்பு!

மயில்வாகனத்துக்குப் பொறிதட்டியதுபோல அப்போது தான் மனதில் ஏதோ துலங்கியது.

அன்றைக்கு அவர் வேளைக்கே அங்கிருந்து கிளம்பிவிட்டார். மடத்துக் கிணற்று நீரில் கால் கழுவிக்கொண்டு ஊர்வலம் வந்ததுபோல மேற்கேயுள்ள ஒழுங்கையில் இறங்கி நடந்து முடக்கிலே திரும்பி மெயின் றோட்டிலே ஏறினார்.

முடக்கிலே கம்பி வேலியின் உப்புறமாகப் பெரிய இரும்புக் கிறாதிகள் போட்ட ஒரு கட்டிடம் அன்று மாத்திரம் ஏனோ அதிசயமாய் அவர் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. இதுகாலவரைக்கும் அது நெசவு சாலை என்றுதான் அழைக்கப்பட்டுவந்தது. சனி, ஞாயிறு என்றில்லாமல் எந்த நாளும் கலகலத்துக்கொண்டிருக்கும் கைத்தறி நெசவு முன்னெல்லாம் அங்கே நடந்துகொண்டிருந்தது. நாற்பது, ஐம்பது என்று பெண்பிள்ளைகள் சுற்றியுள்ள கிராமங்களிலிருந்து வந்து அங்கே வேலைக்குச் சேர்ந்திருந்தார்கள். இப்போது கட்டிடம் பூட்டப்பட்டுக் கிடந்தது. நெசவு சாலையின் 'புறப்பறீட்டர்' தனக்கு அந்தத் தொழில் எக்கச்சக்கமான நட்புத்தைக் கொடுக்கிறதென்று கொஞ்சக் காலமாகக் கண்டவர், நிண்டவர்களிடமெல்லாம் எதற்கோ முன் எச்சரிக்கையாகச் சொல்லிப் புலம்பிக்கொண்டு திரிந்தார். கடைசியில் கதவுகளை

இழுத்து முடியும்விட்டார். இப்போ என்னவென்றால் இந்தக் கிழமையோ அடுத்த கிழமையோ அந்தக் கைத்தறி நெசவுசாலை 'பவர் லூம்ஸ்' ஆக மாறப்போகிறதென்றும் முந்தி அவரிடம் வேலை செய்த பெண்களில் தனக்கு வசதியான நான்கு பேரைத்தான் இனிமேல் வேலைக்கு எடுப்பார் என்றும் எல்லாரும் பேசிக்கொண்டார்கள்.

மயில்வாகனம் நோட்டால் வரும்போது ஏதோ தூண்டுதலுக்கு ஆளானவர்போல் நெசவு சாலையின் உட்புறம் நோட்டம் விட்டார். தறிகள் ஓய்ந்துபோய் நிற்கும் இடங்களில் வேலையை இழந்த பெண்பிள்ளைகள் வாடித் தொங்கும் முகங்களுடன் பரிதாபகரமாக நிற்பதுபோல் பிரமை தட்டியது. மயில்வாகனம் மனம் பொறுக்கமுடியாதவராய்ச் சடாரெனத் தலையைத் திருப்பிக்கொண்டார். அப்படியே பராக்குப் பார்த்தபடி கொஞ்சத்தூரம் நடந்து வந்து விதானையார் வீட்டு வெளிச் சுவரோடு கட்டப்பட்ட தண்ணீர்த் தொட்டியின் ஓட்டோடு வள்ளீசாக அமர்ந்துகொண்டார்.

வண்டில் மாடுகளின் விடாயைத் தீர்ப்பதற்கென்று அந்தக்காலத்தில் கட்டப்பட்ட தொட்டி அது. 'கான்' ஓரமாக நான்கு ஐந்து மாடுகளாயினும் அக்கம் பக்கமாக நின்றுகொண்டு தண்ணீர் குடிக்கக்கூடிய அளவுக்கு அகன்ற தொட்டி. முந்தியெல்லாம் இங்கே இப்படி வந்து உட்கார்ந்துகொள்ள முடியுமா?

இப்போது தெருவிலே வண்டிலும் கிடையாது, தொட்டியில் தண்ணீரும் கிடையாது.

காலம் எவ்வளவுக்கு மாறிவிட்டது! எப்போதாவது ஒரு நாள் தட்டி வான் 'லைன்' ஓடாத நாளில் கொடிகாமத்திலிருந்து மாட்டு வண்டியில்தான் தேங்காய் வரும். பள்ளிக்கூடப் பெண்பிள்ளைகள் கடுக்கண்டுவிட்டால் மாட்டு வண்டியில்தான் பள்ளிக்கூடம் போவார்கள். அவர்களுக்குக்கூட அது அநாகரிகமாய்ப்போய் இப்போ காரிலும் பஸ்ஸிலுமாகத் திரிகிறார்கள். "தேவைகள் அதிகரித்துவிட்டன. அதனால்தான் இவ்வளவு வேகமும் மாற்றமும்" என்று தெரிந்தவர்கள் சொல்கிறார்கள். முந்தி வண்டில் விட்டவன் இன்றைக்குக் கார் ஓட்டுகிறானா? இல்லையென்றால் இன்றைக்கு அவனுடைய பிழைப்பு என்னவானது?

நம்முடைய வைத்தியத் தொழில் மாத்திரம்தானா படுத்தது? இன்னும் எத்தனையோ தொழில்கள் படுத்துவிட்டன.

மயில்வாகனம் வீட்டுக்குப்போக எழுந்தபோது மதியம் திரும்பிவிட்டது.

வாசலில் படலை திறந்துகொண்டதுபோன்ற சரசரப்பு. திண்ணையில் சாய்ந்திருந்த மயில்வாகனம் திரும்பிப்பார்த்தார். இரண்டுபேர் திறந்த படலையை அப்படியே 'ஆ'வென்றபடி விட்டுவிட்டு முற்றத்தில் வந்து நின்றார்கள். மயில்வாகனம் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து வலக்கையை நெற்றிக்குமேல் குடைபோல் பிடித்துக் கூர்ந்து நோக்கினார். அயலூர்ப் பெடியள்தான். இருவரையும் அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். "ஒருவன் எங்கேயோ கவுண்மேந்து உத்தியோகத்தில் இருக்கிறான். மற்றவன் இங்கிணைக்கைதான். ஏதேனும் நிதி சேகரிக்க வந்திருப்பாங்களோ?" என்று மயில்வாகனம் அனுமானித்துக்கொண்டார்.

"என்ன தம்பிமாரே, எங்கை வந்தியள்?"

"ஓம் பரியாரியார், உங்களட்டைத்தான் வந்தனாங்கள். எங்களை முந்தித் தெரியும்தானே?"

"என்ன கதை கதைக்கிறை? நீ வேம்படியாற்றை ரண்டாவது பெடியனெல்லே? அப்ப ஊரிலை நிறுதாழி பண்ணிக்கொண்டிருந்தனி, அதையெல்லாம் இப்ப நிப்பாட்டிப் போட்டைபோலை கிடக்கு. மற்றத் தம்பி ஊரோடைதானே, இப்ப எப்பிடி உங்கடை கடை வியாபாரமெல்லாம்?"

"ஏதோ கொண்டு தள்ளறம். அப்பு போனாப்போலை கொஞ்சம் கயிட்டம்தான்."

"ஓமோம், அப்ப வந்த அலுவல் என்னெண்டு சொல்லுங்கோ, பிள்ளையள்."

"இஞ்சை பாருங்கோ, நான் இப்ப கொழும்பிலை வேலையெண்டு உங்களுக்குத் தெரியும்தானே. இந்தமுறை வீட்டுக்கு வந்தாப்போலை லீஷுக்கு மேலாலை கொஞ்ச நாள் நிண்டிட்டன். அதுதான் போகக்கை ஒரு மெடிக்கல் சேர்டிபிக்கட் கையோடை கொண்டுபோனால் அங்கை கந்தோரிலை சரிப்படுத்தலாம். நீங்கள் ஒண்டு எழுதித் தந்தால் உதவியாயிருக்கும். சிலவைப்பற்றி யோசியாதையுங்கோ."

"என்ன தம்பி, மெடிக்கல் சேர்டிபிக்கட்டோ, உங்களுக்கு என்ன சுகயீனம்?"

"கொழும்புக்குப் போன பிறகு அடிக்கடி நெஞ்சு நோ வந்து பெரிய அரியண்டப்படுத்திப் போட்டுது. இங்கையும் அங்கையுமா மருந்து சாப்பிட்டு இப்ப சுகம்."

"ஆரட்டைக் கொண்டுபோய்க் காட்டினனீ? தமிழோ இங்கிலீசோ வைத்தியம்?"

“இங்கிலீசுதான். இங்கை பத்மநாதன் டொக்ரட்டைக் காட்டித்தான் மருந்து எடுத்தனான். இது நடந்தது போன வருசம், பாருங்கோ.”

“என்னட்டை இப்ப மருந்துக்கு வந்தாலெல்லோ நான் சேர்டிபிக்கட் தரலாம். மருந்து செய்யாமல் சேர்டிபிக்கட் கொடுத்து எனக்குப் பழக்கமில்லை.”

“உங்களை நம்பித்தான் வந்தனாங்கள்.”

“சேர்டிபிக்கட்டை நம்பி வந்தால் போதுமோ? வைத்தியத்தை நம்பியெல்லோ வரவேணும்.”

“காசு எவ்வளவெண்டாலும்...”

“அது எனக்குத் தேவையில்லை. நான் வைத்தியத்துக்கு மாத்திரம் காசு வாங்குவன். போட்டுவாருங்கோ.”

மயில்வாகனம் காதிலிருந்த குறைச் சுருட்டை எடுத்து வாயில் வைத்துக்கொண்டார்.

விழிப்புகள்

நான் சந்தியில் திரும்பியபோது 'பொதே லென்று' எதுவோ பாறி விழுந்த பலத்த ஓசையை மட்டும் கேட்டதை அறிவேன். எது அப்படி விழவேண்டிவந்தது என்பதை அறியேன்.

பிறகு தெரிந்தது. விழுந்தது ஒரு மரம். புளியமரம். 57 புயலுக்கு அசையாமல் நின்ற மரம் நான் சந்தியில் திரும்பியபோது மாத்திரம் விழுந்தது.

அது ஒரு *Blind Corner*. அது எனக்கு முன்பே தெரியும். ஆனால் அதை அறிவிக்கும் இரும்புப் பலகை இப்போது எப்படித் தொலைந்துபோனது என்பது பற்றித் தெரியாது.

சந்தியில் இடப்பக்கமாகத் திரும்பிவிட்டால் றோட்டின் ஓரமாக ஒரு பெரிய புளியமரம் நிற்பதைக் காணலாம். வளைவிலே திரும்புவதற்குமுன் அதைக் கண்டுகொள்ள முடியாத அளவுக்கு ஆகாயத்தை மறைக்கும் இன்னும் வேறு சாலையோர மரங்கள். ஆகவே புளியமரம் விழுந்ததற்கு அந்தத் திருப்பமும் அதில் நான் திரும்பியதும் தான் காரணமாக இருக்க வேண்டும்.

அப்போது நான் நடந்து வந்தேனா ஸ்கூட்டரில் வந்தேனா என்பது எனக்குச் சரியான ஞாபகம் இல்லை. இந்த இரண்டில் ஏதோவொரு முறையில் தான் வந்திருப்பேன். ஆனாலும் நான் சந்தியில்

திரும்புவதற்கும் புளியமரம் விழுவதற்கும் அல்லது புளியமரம் விழுவதற்கும் நான் சந்தியில் திரும்புவதற்கும் என்ன தொடர்பு?

அதுதான் எனக்குத் தெரியவில்லை. புளியமரம் விழுந்தது மட்டும் உண்மை.

அந்தப் புளியமரத்தை நான் பலமுறை கண்டிருக்கிறேன். கடைகள், கிட்டங்கிகள் நடுவே சின்னதொரு வெட்டை. அதன் நடுநாயகமாக அந்த மரம். அதன் நிழலில் நடக்கும் வைக்கல் வியாபாரம். அதையடுத்துத் தொட்டம் தொட்டமாகக் கடைகள், கார் கராஜ்கள்.

அந்தத் தெருவில் இன்னும் நாகரிக வாடை அதிகம் வீசாததற்கு அங்கே அந்தப் புளியமரம் நின்றதுதான் காரணமாக இருக்கவேண்டும். அது விழுந்துவிட்டபிறகு அங்கு நாகரிகம் வந்துவிடுமோ என்பது பற்றி எனக்கு நினைக்கத் தோன்றவில்லை. நினைப்பதற்கு ஏது அவகாசம்?

புளியமரத்தின் பரிதாபகரமான தோற்றத்தில் நான் கதிகலங்கிப்போய் நின்றேன். பூமியைத் தழுவ முயல்வது போன்று அது நெடுஞ்சாண்கிடையாக விழுந்துகிடந்தது. நிலத்திலிருந்து பிட்டுக்கொண்டு கிளம்பிய அதன் வேர்கள் ஆகாயத்தைப் பார்த்து வன்மத்துடன் சூழரைப்பவைபோல் பயங்கரமாய்ச் சிலிர்த்தபடி நின்றன. அதன் கொப்புகள், கிளைகளெல்லாம் விழுந்த வேகத்தில் அடிபட்டுச் தெருவெங்கும் சிதறுண்டு கிடந்தன. அவற்றுள் கூடுகட்டி வாழ்ந்த பட்சிகள் அதிர்ச்சியால் அலறியபடி தப்பிப் பறந்தன. நான் அந்தக் கிளைகளின் அருகில் சென்று அனுதாபத்துடன் நோக்கினேன். ஓடிந்த சிறிய கிளையொன்று என் காலடியில் சிக்குண்டு கிடந்தது. அதனைக் குனிந்து கையால் எடுக்க முயன்றேன். என்னால் அதை அசைக்கவே முடியவில்லை. ஒரு பெரிய கொப்பு எவ்வளவு சமையாயிருக்குமோ அவ்வளவு சமை. வியப்பால் என் நாடித் துடிப்புகள் விரைவாய் அதிர்ந்தன. திரும்பவும் முயன்று முயன்று முடியாமல் களைத்துச் சோர்ந்தேன். துடிப்புகள் படிப்படியாய் ஒடுங்குவதை உணர்ந்தேன். உடலெங்கும் வியர்வை வெள்ளமாய்ப் பெருகிற்று. கைக்குட்டையை எடுத்துத் துடைத்துக்கொள்ளக்கூடச் சக்தியற்று என் உடல் செயலற்று ஓய்ந்தது. இடையில் யாரோ உரிமையோடு வந்து என் முகத்தைத் துடைப்பதுபோலிருந்தது. கரத்தின் தீண்டுதலில் உணர்வுகள் செயலுறக் கனவுநிலை துண்டிக்க விழிப்புக்கொண்டேன்.

என் உடல் கட்டிலில் கிடந்தது. என் பக்கத்தில் அவள் நின்றிருந்தாள்.

என் உடம்பில் ஏதோ சுமைகளெல்லாம் அழுந்திக் கொண்டிருந்தன. கைகளை மெல்ல அசைப்பதில்தான் நான் இதோ இருக்கிறேன் என்பதை நம்பமுடிந்தது. இடிந்த விழுந்த பாலமொன்றின்கீழ் அகப்பட்டுக்கொண்டவன்போல் உடம்பின் தசை நார்கள் அத்தனையும் பிழிபடுவதைச் சகிக்க இயலாது துன்புற்றேன். துன்புறும் ஒவ்வொரு கணமும் அவள் அருகில் இல்லாதிருந்திருந்தால் வேதனையின் விஸ்வரூப தரிசனமாக இருந்திருக்கும். அவளது உடை எனக்குச் சிறிது பரிச்சயமான உடை. அவ்விடத்தின் வாசனை எனது அனுமானத்தை நிரூபித்தது.

அது ஆஸ்பத்திரி, அவள் பணிப்பெண்.

அவள் இளம் சூடான நீரினால் என் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தாள். கழுத்து, தோள்கள், நெஞ்சு, இடுப்பு எங்கும் அவளின் கைகள் சுதந்திரமாக ஊர்ந்தன. பின்னர் அவள் காய்ந்த மென்மையான துணியினால் முன்பு துடைத்த இடங்களின் மேலிருந்த நீர்ப்பசையை ஒற்றி எடுத்தாள். எனக்கு எவ்வித இடைஞ்சலும் ஏற்பட்டுவிடக்கூடாதேயென அஞ்சியவள்போல் மிகப் பக்குவமாகப் பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்தாள்.

எனது கட்டில் அவளின் இடையளவு உயரத்திலிருந்தது. நான் மிகச் சிரமத்துடன் தலையணையில் தலையைச் சாய்த்துப் பார்வையை வீசியபோது இடுப்புக்கு மேற்பகுதிகளை மட்டுமே அசைத்துப் பின்னணி இசையின்றி ஆடும் புதுரகமான நடனத்தின் முத்திரைகளை அவள் அபிநயிப்பது போலிருந்தது.

அவளின் முகம் மிக்க மலர்ச்சியோடு காணப்பட்டது. காலைப் பொழுதில் இயற்கையாகவே ஒரு பெண்ணின் முகத்தில் தோன்றும் மலர்ச்சியை அவள் முகத்தில் பரிபூரணமாகக் கண்டு அனுபவித்தேன். நடுவே சிறிது திறந்திருந்த இதழ்களுக்கிடையே முற்றாத இளம் மாதுளம் பருப்புகள் போன்ற பற்கள் ஒளிர்ந்தன. அவள் குனிந்தபோது இளம் மார்பகங்கள் என் கண்ணூடாக என்னுள் உருகி வழிந்தன. என் கண்கள் நிலைகொள்ளாமல் அவள்மீது பரவியபோதெல்லாம் அவள் முகத்தில் முறுவலின் ரேகைகள் படரக் கன்னங்கள் செம்மை பூத்தன. படிய வாரி அள்ளிமுடித்த கூந்தலில் ஒருசிறு கற்றை விலகிக் காற்றடித்த போதெல்லாம் அவளின் கன்னங்களைத் தடவி ஏதோ கேட்டது. உடலை ஒட்டிய சீருடை அவளுடைய இளமையை அடக்கமாகத் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தது. அவளது விழிகளைச் சந்தித்த ஒரு விநாடிப் பொழுதில் எனக்குள் ஒரு அற்புத பிரமிப்புச் சுடர்விடுவதை உணர்ந்தேன்.

அதுவரை அவள் எதுவும் பேசாமலே என்னையே எனக்குள் பேசவைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

என் நெற்றியில் அவள் கையை வைத்ததும் நான் கண்களை மூடிக்கொண்டேன். அவளின் மெல்லிய, பசுமையான கை விரல்களை மிக அருகில் பார்க்கவே எனக்குக் கூச்சமாயிருந்தது. நான் கண்ணை விழித்தபோது அவள் அங்கிருக்கவில்லை. நான் தனியானானபோதுதான் அந்தக் கேள்வி என்னுள் எழுந்தது.

“எந்த நிகழ்ச்சியின் ஏதுவாய் நான் இங்கு வந்தேன்?”

என்னை இப்படிக் கட்டிலோடு இணைத்துவிட்ட சம்பவம் நிச்சயம் விபத்தாகத்தான் இருக்கவேண்டும். விபத்திலாமல் வேறென்ன? விபத்துத்தான்! அது எப்படி ஏற்பட்டது? நினைவுக்கு எட்டும் கடைசி நாளின் சம்பவங்களைச் சரங்களாய்க் கோர்த்துத் தொடர்புகளை உருவாக்க முயன்றேன். சொல்லி வைத்ததுபோல் அந்த நிகழ்ச்சி திரை படிப்படியாக விலக யன்னலூடாக வானத்தின் தோற்றம் விரிவடைவதுபோல் நினைவில் படர்ந்தது.

நான் ஸ்கூட்டரில் வந்துகொண்டிருக்கிறேன். சந்தியில் இடப்பக்கமாகத் திரும்பவேண்டும். இப்போதைய வேகத்தைக் குறைத்து 40 பாகை சரிவில் வளைவில் திரும்புகிறேன். திரும்பி ஒரு சில அடிகள் தூரத்துக்கு மட்டுமே நிதானம் என்கைகளுக்குக் கீழ்ப்படிகிறது. அடுத்த கணத்தில் பாதையை முழுக்க அடைத்தபடி எதிரே சீறிவரும் லொறியைத்தான் காண்கிறேன். அதைக் கண்டு வெருண்டதுபோல் நிதானம் மேலும் அடங்க மறுக்கிறது. எப்படியோ ஒதுங்கித் தப்பும் வழியை அறிவதற்குள் லொறியின் முன்பக்கம் என் ஸ்கூட்டரை மூர்க்கமாக முத்தமிடுகிறது. அந்த நெருக்கலில் பிதுங்கப்பட்டவன்போல் நான் வீசி எறியப்படுகிறேன். சாலையோரமாகக் காய்ந்துபோய்க் கிடந்த மண் தன் அகோர விடாயைத் தீர்க்க என் உதிரத்தை உறுஞ்சுகிறது. யாரோவெல்லாம் ஓடிவருகிறார்கள். எல்லார் முகங்களும் என்னைப் பரிதாபத்துடன் நோக்குகின்றன. சிலரின் கண்களில் நீரே துளிர்த்துவிடுகிறது. சிலர் என் நிலைகண்டு சகிக்க மாட்டாமல் தலையைத் திருப்பிக்கொள்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் நான் இறந்துவிட்டதாகவே எண்ணி இனி எனக்கு என்ன செய்தும் பிரயோசனமில்லையென்ற விரக்தியில் ஆழ்ந்துவிடுகிறார்கள். விபத்தின் சாதக பாதகங்களை வைத்துச் சட்டப் பிரச்சனைகளில் இறங்குகிறார்கள் ஒரு சிலர். அதனால் அவர்களுக்குள் மனஸ்தாபமும் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. அகன்ற கழுத்துள்ள ரவிக்கை அணிந்த பெண் தன் நெஞ்சில் சிலுவை அடையாளம் செய்து எனக்காகப் பிரார்த்திக்கிறாள். இந்த

அவசங்களுக்குள் அகப்பட்டுக்கொள்ளாத இருவர் எப்படியோ என்னை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுவந்து சேர்க்கிறார்கள்.

சம்பவங்களின் சரங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் அலை வரிசைகளாய்த் தோன்றித் திடீரென 'நறுக்கெனக்' கத்தரித்து விட்டனபோன்று நின்றுவிடுகின்றன.

அப்புறம் நான் என்னவானேன்?

பாரிய விபத்தில் சிக்கியவனுக்குரிய விசேட வரவேற்புகள் கிடைத்திருக்கும். எனது அனுமதியின்றியே என் உடம்பை எங்கேயோவெல்லாம் அறுத்து ஒட்டவைத்திருப்பார்கள். இந்த வேதனைகள் அதைத்தான் சொல்லி அழுகின்றன.

'இதோ நான் இருக்கிறேன்' என்ற உண்மையின் சொருபத்தில் எதையும் நான் தாங்கிக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன். என்றாலும் இந்த 'உண்மையை' நிலை நிறுத்திய செயல்களை நான் அறிந்தாக வேண்டும்.

அவற்றை யாரிடம் கேட்டறிவேன்?

அவளிடம் கேட்கலாமா?

அவளைத்தான் கேட்கவேண்டும்.

அவளுக்குத் தெரியும். நிச்சயமாகத் தெரியும்.

இனி அவள் வருவாள்தானே!

வருவாள், வராமலும் விடுவாள்.

ஏன் அவளைத்தான் கேட்கவேண்டும், இன்னொருத்தி இல்லையா?

டாக்டர் இருப்பாரே, அவருக்குத் தெரியாததுதான் என்ன?

யார் இல்லையென்றார்கள்!

அவளைப்போல் எத்தனையோபேர் இருக்கக்கூடும்.

எல்லாரும் அவளாக முடியுமா?

நான் அவளைத்தான் கேட்பேன். அவளையே நினைப்பேன்.

அவளே வேண்டும்.

அவள், அவள், அவளேதான்!

அந்த முகம், அதன் ஒளியில் அறையில் கவியும் நிழல்களின் சாயல்கள்கூட அமிழ்ந்துவிடுகின்றன. ஜவலிக்கும் விழிகளின்

வீச்சில் என் உடல் வேதனைகள் பொசுங்கிவிட்டாற் போன்று நான் மென்மையடைகிறேன். மெத்தென்ற விரல்களின் ஸ்பரிசத்தில் கொதிக்கும் குருதிக் கலன்கள் தண்மையடைகின்றன. ஏகாந்தத்தில் அனுபவிக்கும் பால் நிலவாய் அவள் குளிக்கிறாள்.

என்னைப் பொறுத்தவரை அவள் பெயர் பானுமதி!

நானே அவளுக்குப் பெயர் சூட்டுவேன். எனக்குள் அவளை அடிக்கடி அழைப்பேன். வெளியிலும் அழைப்பேன்.

“பானூ ..!”

அவளுக்குக் கேட்குமோ கேட்காதோ?

நான் வாய்திறந்து அழைக்கவில்லையே!

அப்படியிருந்தும் அவளுக்குக் கேட்கும், நிச்சயம் இதுவரை கேட்டிருக்கும்!

அதோ வருகிறாளே, என்னை நோக்கி, உணராமலா வருகிறாள்?

கிட்டே வருகிறாள்!

அது அவளல்ல. இன்னொரு பணிப்பெண். பானுமதியிலும் பார்க்க இருமடங்கு தடித்த உடல். முன்பு இடை இருந்த இடத்தில் தசைக்கோளங்களின் அக்கிரமிப்பு அவளின் சீருடையை விம்ம வைக்கின்றது. தூக்கணாம் குருவிக்கூடுபோன்று தொங்கிவிழும் மார்பகத்தை உப்பிய வயிறு தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. கன்னங்களும் உப்பிப்போய்விட்டதனால் கண்கள் இன்னும் சிறியவைபோல் தோன்றுகின்றன. இவ்வளவுக்கும் அவளிடத்தில் ஒரு கவர்ச்சி இருந்தது. அவளின் ஒழுங்கான அசைவுகள் அவளின் தொழில் திறமையை நிரூபிக்கின்றன. இதனால் அக்கவர்ச்சி பன்மடங்கு பெருகிவிட்டதுபோல் தோன்றுகின்றது.

அவள் சில்லுகள் பூட்டிய சிறிய துரளியை என்பக்கமாகத் தள்ளிவந்தாள். அதன் மேல்தட்டில் சின்னதொரு டிஸ்பென்சரியே இருந்தது. நான் தன்னைக் கண்களால் அளவெடுக்கிறேனென்று தெரிந்தும் தன் தொழிலுக்கேயுரிய கடமையுணர்வோடு என்னை நோக்கினாள். தொடர்ந்து தேர்மோ மீட்டரில் என் உடல் உஷ்ண நிலையைக் கணித்து என் காலடியில் பதிந்தாள். என் தொண்டையில் ஏதோ இராசனக் கலவையை ஊற்றினாள். என்னைத் தனது குழந்தையாய்க் கருதிகொண்டவள்போல் என் வாயைத் துடைத்துவிட்டுத் திருப்தியோடு தன் கடமையை முடித்துக்கொண்டு நகர்ந்தாள்.

தொண்டையில் ஈரம் ஊறிய அந்தக் கணத்தில் அதுவரை மரத்துப்போயிருந்த என் நாக்கு விழித்திருக்கவேண்டும். அது வயிற்றின் செயற்பாடுகளை மேல்வாங்கிப் பிரகடனப் படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அதன் தொடர்ச்சியாக இன்னும் எத்தனையோ புதிய பொறிகளை இயக்கிவிட்டதுபோன்று, பிரதான மண்டபத்தின் விளக்குகள் அனைத்தையும் ஒன்று சேர ஏற்றிவிட்டதுபோன்று உடம்பின் நரம்புக் கால்வாய்கள் உணர்வால் நிரம்பித் துடித்தன.

முதலில் பானுமதியைக் கண்டபோது எனது உள்மனம் விழித்துக்கொண்டது. இப்போது இந்திரியங்களின் விழிப்பினை உணர்ந்தேன். உணர்ந்தென்ன, எல்லாம் ஒருசில நிமிட நேர ஆர்ப்பாட்டங்கள். மறுபடியும் தம்முள் ஒருங்கிப்போவதன் அறிகுறியாய் புதிய அக்கினி நிலை தணிந்து, குளிர்ந்து படிப்படியாய் அடங்கும் இதம்.

நான் சுற்றுப்புறம் பார்வையைச் செலுத்த முயன்றேன். எனினும் விழிகள் அசைய மறுத்தன. தூக்கமே சொர்க்கம் போலவும் அதில் அமிழ்ந்துவிடுவதில் பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காணும் சங்கடமே வேண்டியதில்லைப் போலவும் தோன்றியது.

இமைகள் பாரத்தால் அழுந்தின. விழிமேடுகள் விழிக் கூரையில் சொருவிக்கொள்ளக் கண்மணிகளை இருள் சூழ்கின்றது. அரை மயக்கத்தில் நரம்புகளே கண்களாய்ச் சோர்கின்றன. உடலை அழுத்தும் சுமை தளர்ந்துகொண்டுபோக நான் பஞ்சாய் மிதப்பது மயக்கத்திலோ நிதர்சனமாகவோவென்று தெரியவில்லை. இந்த நிலையில்தான் என்னுள் அந்த 'விழிப்பு' ஏற்பட்டது. எனினும் எதன்மூலம் அந்த விழிப்புச் செயல் பட்டதெனத் தெரியவில்லை.

ஆத்மாவின் விழிப்பு!

அந்தரங்கமாய் என்னுள் ஜீவிக்கும் உட்பிரக்ஞைதான் இந்த ஆத்மாவோ? நான் என்ற அகங்காரத்துக்குத் துணை நிற்கும் இந்த உடலின் உணர்ச்சிகள் உள்நுழைய முடியாத கர்ப்பக்கிரகத்தில் கரந்துறையும் நித்தியமான சக்தியாய் இது இருக்கவேண்டும். இல்லையேல் மயங்கவும் முயங்கவும் மட்டுமே ஆசைகொள்ளும் இந்திரியங்களின் செயற்பாடுகளையும் மீறி இவற்றால் நுகரமுடியாத உணர்வுகளுக்கு எப்படித்தான் என்னை அழைத்துச்செல்ல முடிகின்றது? நான் பானுமதியிடம் கேட்டு அறிந்துகொள்ள ஆவல்கொண்டவை இதோ ஆத்மாவின் விழிப்பில் இரமைக்கப்படுகின்றன. அவை நிகழும் காலத்திலேயே அவற்றை நேரே காண்பதுபோல் பிரமையை உணர்த்துகின்றன.

வெயிலின் வெப்பத்தில் காலம் கரைந்துகொண்டிருக்கின்றது. பொழுதுகள் பலப்பலவாய் மாறி நாட்களாய் முழுமைபெறுகின்றன. குறைந்தது மூன்று முழு நாட்களாக என் உடல் துவண்டு அசைவற்றுக் கிடக்கிறது. மெல்லியதாய் இழையும் மூச்சு எனது வாழ்வின் நிச்சயமற்ற தன்மையைக் கோடிட்டுக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. அதன் கால எல்லைகளை வரையறை செய்வதில் தமக்குள்ள அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கும் டாக்டர்கள். தமது திறமையை மீறிய எந்தச் சக்தியும் எனது மூச்சின் நூலிழையை அறுத்துவிடாதபடி அவர்களின் தீவிர கண்காணிப்பு. இறுமாந்த நிலை. கரைந்துசெல்லும் ஒவ்வொரு விநாடியும் டாக்டர்களின் வெற்றியை ஊர்ஜிதப்படுத்துகின்றது. நான் புனர்ஜென்மம் எடுக்கிறேன்.

உடற்கூறுகள் சாத்திரம் லேசுப்பட்டதல்ல. அதனுடைய தத்துவங்கள் இயற்கையின் நியதிகளோடு பொருதி வெல்வதெல்லாம் டாக்டர்களின் நாவினும் விரல் நுனிகளின் அசைவுகளிலும் தங்கியிருக்கின்றது என்பதை நம்பவேண்டியிருக்கிறது.

நம்புகிறேன்! அவற்றுக்கு நான் மனமார நன்றி செலுத்துகிறேன்!

என்னைப் பார்ப்பதற்கு முதன்முதலாக ஆட்களை அனுமதிக்கிறார்கள். எனது கட்டிலோடு ஒட்டியபடி அம்மா, அப்பா, உறவினர் ஓரிருவர், ஆசிரிய நண்பர்கள்.

உயிர்க்குருத்துகள் முழுமையாகக் கருகிவிடாத நிலையில் என்னைக் காண்பதில் அம்மாவுக்கு அழுகையினூடே மிக்க ஆனந்தம். நீர்த்தேக்கத்தில் அமிழும் விழிகளில் அந்த ஆனந்தமும் ஆழமான பாசமும் தொற்றி நிற்கின்றன. அப்பா துயரம் தாளாது மௌனமாகவே கரைகிறார். இடையிடையே வந்தவர்களின் கேள்விகளுக்குப் பதிலிறுக்கிறார். ஓரிருவர் அப்பாவிடம் ஏதாவது கேட்கவேண்டுமேயென்ற சம்பிரதாயத்துக்காகப் பொருத்தமில்லாத கேள்விகளைக் கேட்டு அவற்றுக்கு அவர் பதில் சொல்லத்தெரியாமல் மௌனமாகும்போது அவற்றுக்கான பதில்கள் தமக்கு ஏற்கனவே தெரியும் என்ற பாவனையில் அவர்கள் அவருடைய மௌனத்தை அங்கீகரிக்க, அப்படியானால் சரிதான் என்றளவில் அவர் மீண்டும் கரைகிறார். நான் அகப்பட்டு மீண்ட விபத்தின் கொடூரத்தை அவரவர் தங்கள் கண்ணோட்டத்தில் எடுத்து அலசுகிறார்கள்.

வந்தவர்கள் போகிறார்கள்; புதியவர்கள் வருகிறார்கள். பொழுதுகள் மாறுகின்றன. புதிது புதிதாய் மருந்துகளைச் சுவைக்கிறேன்.

நிகழ்ச்சிகள் தொடர்ந்து உட்பிரக்கையின் பார்வைக்கு எட்டாது மங்கிக்கொண்டு போகத் திரும்பவும் கட்புலனின் விழிப்புக்குக் கூடுபாய முனைகிறேன்.

தூக்கமா விழிப்பா என்று கூறமுடியாத மருண்ட நிலை. உட்பிரக்கையின் பார்வையிலிருந்து வழிந்திறங்கி நனவுலகில் அடிவைப்பதில் தெரியும் புதிய சூழல்.

எங்கும் அமைதி! வெண்சிட்டுகளாய் நடந்து திரியும் பணிப்பெண்களின் பாதக்குறடுகள் மாத்திரம் சப்திக்கின்றன. மற்றும்படி ஆழ்ந்த அமைதி. இடையிடையே, மாடியில் ஸ்ட்ரெச்சர் வழக்கிச் செல்லும் லாவகம். அடிக்கிளாஸில் கரண்டியை விட்டு ஹார்லிக்ஸ் கரைக்கும் களகளப்பு.

நனவுலக நிகழ்ச்சிகளை முன்னைப்போல் கிரகிக்கும் திறன் எப்படியோ கூடிவிடுகின்றது. மனம் குதியனடித்துக்கொண்டு ஓட விழையும் குழந்தையாய்த் திமிறும் புளகாங்கித நிலை. அதன் கடிவாளம் என்னிடம் எப்போதுமே இருந்ததில்லை. இப்போதும் இல்லை.

மனதிற்குக் கடிவாளம்தான் ஏது?

ஒரே முனைப்பு. அதன் மையத்தில் ஒருங்கும் சிந்தனை. ஒருங்க ஒருங்க மோனப் பெருவெளியில் மிதக்கும் பரவசம் சூழ, 'நான்' என்னும் அகந்தை அகன்று எல்லாமே சூனியமாக, என்னிலும் கோடிப்பங்கு சக்திமிக்க ஒளியின் துணுக்கை அணுகிப் பொலிவடைவேன். அந்தத் துணுக்கே பிறகு பல்கிப் பெருகி உலகையளந்து மேவி நிற்கும். அதில் சங்கமிக்க விழையும் ஆவேசத் தூண்டுதல்கள் ...

அதையடைந்து, அதற்கப்பாலும் போய் ...

போகமுடிகிறதா? போகத்தான் விடுகிறதா?

இந்த உலகின் மீதான பிணைப்பு,

பொருட்களின்மீதுள்ள பேராசை,

மாந்தர்களின் பாசம்,

பெண்களின் போதை ...

மனிதர்கள் அனைவரும் துறவிகளாகிவிட்டாதபடி எத்தனை கண்காணிப்புகள்!

எல்லோருமே துறவிகளாகிவிட்டால் இந்த உலகில் என்னதான் நடந்துவிடும்? படைப்பவன் ஏன் ஒழிந்து நிற்கிறான்? பெண் மட்டும் ஏன் படைப்பின் கருவி ஆகிறாள்? பிரசவ

வேதனையில் ஏன் ஆண்களுக்குப் பங்கு இல்லை? இலக்கியப் படைப்பாளிகள் ஏன் தங்களைப் பற்றிப் பெருமையடித்துக் கொள்கிறார்கள்? டாக்டர்கள் ஏன் ஸ்டெத்தை வீட்டுக்குக் கொண்டு செல்கிறார்கள்? சாராயக் கடைகள் ஏன் சிவப்பு நிறத்தில் இருக்கின்றன? உத்தியோகத்தர்கள் ஏன் வீட்டுக்குப்போக அவதிப்படுகிறார்கள்? பஸ் கண்டக்டர்களுக்கு ஏன் மிகுதிக்காசைக் கொடுப்பதில் இவ்வளவு ஞாபக மறதி? யாழ் தேவிகள் ஏன் இன்னும் மோதிக்கொள்ளவில்லை? கனவுகள் ஏன் நிறங்களில் தோன்றுவதில்லை? நான் ஏன் பானுமதியை நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்?

என்ன இது! இக்கேள்விகளுக்கெல்லாம் எங்கே பதில் இருக்கிறது?

நினைப்பதெல்லாம் முடிவில் வந்து பானுமதியிடம் சரணடைவதன் அர்த்தம் என்ன?

நான் அவளை விரும்புகிறேனா? விரும்புகிறேனென்றால் ஏன் விரும்பவேண்டும்?

பெண்களின்மேல் கொள்ளும் விருப்பங்களுக்கு முடிவு ஏது? பெண்ணால் புறக்கணிக்கப்படும்வரையா? அல்லது பெண்களை வெறுக்கின்றவரையா?

அப்படியானால் பானுமதியை எப்போது விரும்ப ஆரம்பித்தேன்? எப்போது வெறுப்பேன்?

நினைக்க ஆரம்பித்தால் எல்லாவற்றையும்தான் நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

ஆனால் அவை திரும்பவும் பானுமதியில் வந்து முடியும் மர்மம் என்ன?

அவளிடமிருந்து அப்படி என்ன புது அனுபவம் எனக்குக் கிடைக்கப்போகிறது?

இதுவரை நான் பழகிய பெண்களிடமிருந்து கிடைக்காத அனுபவமா?

வெறும் பேச்சுக்கள், அர்த்தமற்ற சிணுங்கல்கள், தேவையற்ற சிரிப்புகள், இரட்டை அர்த்த வார்த்தைகள்...

இவைகளை எதிர்பார்த்து நான் அவர்களுடன் பழக வில்லையே! அவர்கள் ஏனோ விடாப்பிடியாக அப்படி நடந்துகொண்டார்கள். அவர்களைப் புரிந்துகொள்வதற்கு அவை வழிகாட்டலாம் என்று நினைத்துக்கொண்டார்களோ?

இந்தப் பெண்களே இப்படித்தானா?

இவர்களுக்கு எப்படித் தெரியப்போகிறது? பெண்களைப் பொறுத்தவரை என் முனைப்புகளே பவித்திரமானவை.

அழகில் மயங்குவதில் நான் என்னை மறப்பேன். அதன் உபாசகனாக இருப்பதில் அசாத்திய பெருமிதம் அடைவேன். கடலலைகளின் ஒழுங்கான அசைவிலும், விண்ணில் வெண்மையாய்க் கருமையாய்த் திரளும் மேகங்கள் விநாடிக்கொரு உருவம் எடுத்து அந்த உருவத்துடனேயே தம்முள் கூடிக் கலந்து புதிய மேகச் சிதறல்களைச் சிருஷ்டிப்பதிலும், கண்ணுக்குப் புலப்படாத காற்றின் மென்மையில் கூட அஞ்சத் தகுந்த அழகு தெய்வீகமாய்ச் சுடர்விடுவதை உணர்வேன். செவ்விளநீரின் நிறத்தில், அதன் மேற்பரப்பின் வழுவழுப்பில் ஓர் அற்புத அழகு என்னைக் கவர்ந்திழுக்க அதை முழுமையாகவே விழுங்கிவிட்டால்தான் உண்டு என்ற உந்தல், அழகு என்னுள்ளே ஏற்படுதிய சாதனையேயன்றி வேறென்ன? இயற்கையின் இந்த அழகுகளையெல்லாம் பெண் என்ற படைப்பில் ஒருங்கே காணுகின்றபோது பிரமிப்பிலிருந்து விடுபட முடியாமல் மனமே அழகால் நிறைந்து நெகிழ அதற்குரிய பிம்பத்தைக் கையெடுத்து வணங்கவேண்டுமென்ற தூண்டுதலுக்கு ஆளாகிறேன். அழகின் முன்னால் அடிமைப்பட்டு என்னை இழக்கும்போது நான் மனிதத் தன்மையிலிருந்து எவ்வளவோ உயர்ந்து நிற்பதுபோல் உணர்கிறேன்.

ஒரு பெண்ணில் அந்த அழகின் பிறப்பிடந்தான் எது என்று நிரணயிக்க முடியாதபடி அது அவள்மீது எங்கும் நிறைந்திருக்க வேண்டும். முகத்தின் முன்னால் விழும் மயிர்க்கற்றைகளில், அதைக் காதோரம் ஒதுக்கும் விரல்களின் பசுமையில், குறுகி வளைந்த நெற்றியில், புருவங்களின் இசைவில், விழிகளின் வீச்சில், நாசியின் நிமிர்வில், கன்னங்களின் மழமழப்பில், இதழ்களின் துடிப்பில் கழுத்தின் கடைசலில், மார்பின் கூர்மையில், இடையின் ஓடுங்கலில், நடையின் நேர்த்தியில், குரலின் இசையில்... எங்குமே ஒரு தேஜஸ் நின்று அமைதியாய்ப் பிரசங்கிப்பதுபோல் இருக்கவேண்டும்.

மழை பெய்ததும் மண்ணிலிருந்து எழும் மணம்போல அவளுக்கென்றொரு மணமுண்டு. அந்த மணத்தில் அவளின் அழகும் இயல்புகளும் இழைந்து மகரந்தமாக என் சுவாசத்துடன் சங்கமிக்கவேண்டும். இதற்கு அவளை நான் முதலில் அணுக வேண்டும். அணுகியதும் மெள்ள நிதானித்து நான் தேடும் மணத்தை அடையாளம் கண்டு, மாறா வேகத்தில் பக்குவமாய்

அவளின் மணத்தை என் மூச்சோடு பிணைத்து இழுத்து அதனையே முற்றுமாய் என் சுவாசப்பைகளில் நிறைத்து, என் உடல் இழையங்கள் எங்குமே அந்த மணம் வியாபித்துவிட்டாற் போன்றும் அவளின் மணத்தினூடான அணுகல் மூலம் அவளது பெண்மையின் மெல்லியல்புகளைத் தன்வயமாக்கிக்கொண்டது போன்றும் அனுமானம் ஏற்பட்டு அதன் நிறைவில் என் முனைப்புகள் முழுமைபெறும். அந்தச் சுகானுபவத்தில் ஏற்படும் பெருமிதம்; அந்த விநாடிகளே அற்புதமானவை!

அவை என்றைக்கும் போலியாதல் கூடாது.

அவற்றின் சிரஞ்சீவித் தன்மையை நிறுவவேண்டும். அவற்றுக்குக் கருவியாகித் தன்னை முழுமையாய் அர்ப்பணிக்க ஒருத்தி எனக்கு வேண்டும். அவளின் இசைவுடன் அவளின் மணத்தில், பரிசுவுணர்வில், விழிக்கதிர் மோதல்களில் அவளை ஆட்கொண்டு அதன்மூலம் என் முனைப்புகள் சிரஞ்சீவித்தன்மை பெறவேண்டும்.

அந்த ஒருத்தியை நெஞ்சில் இருத்தி எத்தனை காலம் என் தேடல் நடந்துகொண்டிருக்கிறது!

இப்போதுகூட...

பானுமதி ஏன் அந்த ஒருத்தியாக இருக்கக்கூடாது?

இதுதான் என் நினைவுகள் கடைசியில் என்னையறியாது பானுமதியிடம் வந்து சரணடைவதன் விந்தையின் காரணமோ?

பானுமதி!

அந்த ஒரு சொல் என்னுள் எத்தனை ஜாலங்களை ஏற்படுத்துகின்றது!

என் நோவுகளுக்கெல்லாம் மருத்துவம் அந்த ஒரு சொல்தானோ?

பானூ ...

என் உதடுகள் ஒருமுறை சந்தித்து ஒலியெழுப்பி மறுபடியும் முன்னே குவிந்து மனத்தின் ஓங்காரமாய் ஊ...ளையிடுகின்றது!

இம்முறை சப்தமே வந்துவிடுகிறது. சில நாட்களாக என்னுள் திரண்ட சக்திகள் அந்த ஒரு அழைப்பில் தமது முழுப்பலத்தையும் பிரயோகிக்கின்றன. தொடர்ந்து யாரோ விரைந்து வரும் அரவம்.

புறா!

அவள் பானுமதியேதான்!

எனது பானுமதி!

பானூ ...

இப்போது சப்தம் வெளிவரவில்லை. சக்திகள் என் முதல் அழைப்பின்போது விரயமாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

இனி அழைக்கவேண்டியதில்லை. அவள்தான் அருகில் வந்துவிட்டாளே!

எனக்கு முதல் விழிப்பை ஏற்படுத்தியவள், பிறகு என் ஆன்ம விழிப்புக்குத் துணை நின்றவள், என் முனைப்பின் காரணி!

“பானு விரைவில் வந்துவிடு!”

“இதோ வந்துகொண்டிருக்கிறேன்!”

“உன்னை அடையாளம் கண்டுகொள்ள எவ்வளவு தாமதித்தேன்!”

“அதில்தான் எவ்வளவோ இனிமை இருக்கிறது.”

“அப்போ என்னை முன்னமே தெரிந்துகொண்டாயா?”

“தெரிந்துதான் உங்களைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தேன்.”

“என்னைத் தவிக்கவிட்டு வேடிக்கை பார்த்திருக்கிறாய்!”

“இல்லை! அது பெண்களின் இயல்பு.”

“பொறுமையைச் சோதிப்பதா?”

“இல்லை, பொறுமையைப் போதிப்பது!”

“அது மாத்திரம்தானா போதிப்பாய்?”

“வேண்டியதெல்லாம் போதிப்பேன்!”

“உன்னைக் கண்டுகொண்டேனே, அதுவே போதும் இப்போது!”

“என்னைக் காணவைத்தேனே அதுவே போதும் இப்போது!”

ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்!

நானே பானுமதி!

பானுமதியே நான்!

நான் – அவள்!

அவள் – நான்!

நானே அவளாகி நிற்கிறேன். அவளே நானாகி நிற்கிறாள் !

இது என்ன விந்தை!

அவள்,

என்னருகே நிற்கிறாள் -

மணம்!

என் கையைப் பற்றுகிறாள் -

ஸ்பரிசம்!

என் விழிகளைச் சந்திக்கிறாள் -

கதிர்களின் மோதல்!

மணம்! ஸ்பரிசம்! விழிக்கதிர்கள்!

என் முனைப்புகள் இதோ நிதர்சனமாகவே முழுமை யடைகின்றன. முனைப்பின் பரிபூரணத்துவம்!

அவள் என்னுள் நிறைகிறாள், முதலில் அவளின் மணமாக, பிறகு படிப்படியாக அவளின் மெல்லியல்புகளாக, ஸ்தூல சரீரமாக என்னுள் ஐக்கியமாகிறாள்.

என் இதயத் துடிப்புகள் ஏன் இவ்வளவு வேகத்தில் விரைகின்றன? என்ன பிசாசு வேகம்! உத்வேகம்! பரிபூரணத்துவ எல்லையை அணுகிவிடுவதிலுள்ள ஆவேசம்!

இதோ எல்லை!

இது, இது, இதுவேதான்!

இதன் அற்புத தரிசனத்தில் மயங்குகிறேன். உணர்விழக்கிறேன்.

புலன்கள் ஒடுங்குகின்றன.

நனவு நிலை கழன்றுவிழக் கனவின் பிராந்தியத்தில் பிரவேசிக்கிறேன்.

இதோ சந்தியில் திரும்புகிறேன். இப்போது நான் தனியே வரவில்லை. கூடவே பாணுமதியும் வருகிறாள். எனக்குப் பக்கத்தில், முன்னால், பின்னால், எனக்குள்ளே... எங்குமே அவளாகி வருகிறாள். முன்னால் Blind Corner என்ற அறிவிப்புப் பலகை துலாம்பரமாகத் தெரிகிறது. சந்தியில் திரும்பியதும் மெல்லிய பூங்காற்று எம்மை வரவேற்கிறது. சாலையின் ஓரமாக அந்தப் புளியமரம். மேகத்தை மறைத்தபடி அதன் கிளைகள். பூத்துச் சொரியும் அதன் யௌவன கோலம். மெய்சிவிர்க்கிறது!

அதைக் கடந்து மேலே செல்கிறேன். கனவு நிலை கழன்று
பஸ்பமாகிறது. அதிலிருந்து விலகி மேலே செல்கிறேன்.

துயில், துரியம், துரியாதீதம்... இதோ யோகம், ஞானம்!

என் உடலில் ஆன்மா தன் விடுதலைப் பயணத்தை நோக்கி
விரையும் நிலைகொள்ளாத சஞ்சரிப்பை இதோ உணர்கிறேன்.
அது தன் சிறகுகளை விரித்து என் உடற் கூட்டிலிருந்து
செல்வதிலுள்ள குதூகலம்!

அது கடந்து செல்லும் நிலையங்கள் நினைவிலிருந்து
மங்குகின்றன.

அவளின் முறுவல் மாத்திரம் என்னுள் ஆழ்ந்து நிற்கிறது;
ஆன்ம விடுதலையில் அதன் பங்கு எவ்வளவு மகத்தானது!

கறுத்தக்கொழும்பான்

“கிணத்தடிக்குப் பக்கத்திலை நிக்கிற கறுத்தக் கொழும்பானிலை ஒரு பிஞ்சுகூட மிச்சம் வைக்காமல் உருத்திக்கொண்டு போட்டான், குறுக்காலைபோன குத்தியன். வரட்டும் செய்யிறன் வேலை.”

வேலிக்கு இந்தப்பக்கத்திலிருந்து ஒப்பாரிவைத்த சரசுவதியின் தொண்டை எந்த அளவுக்குத் திறந்திருக்கிறது என்பதை வைத்துக்கொண்டு எந்த அளவு தூரத்திலுள்ள ஆளுக்கு முறைப்பாடு செய்கிறாள் அல்லது அள்ளிவைக்கிறாள் என்பதை அந்த ஊரில் எவரும் அறிந்துகொள்வர். ஓராங்கட்டை ஒழுங்கைச் சந்தியின் மூலை வீட்டிலிருக்கிற சரசுவதியின் குரல் இரண்டாம் கட்டை வரைக்கும் கேட்கும் என்ற செய்தி அங்கே வலு பிரசித்தம். இன்று சரசுவதியின் தொண்டை அடுத்த வீடுவரைக்கும் கேட்குமளவிற்குத்தான் திறந்திருந்தது.

“ஆரை இண்டைக்கு அறம்பாடுறை, சரசுமைச்சாள்?” என்று அடுத்தவீட்டுப் புவனி ஒன்றும் தெரியாதவள்போல் கேட்டாள்.

“ஆரையோ? வேறை ஆர், உன்ரை கடைசி மோனைத்தான்” என்று பதில் சொல்லும்போதே சண்டைக்குத் தன்னைத் தயார் செய்பவள்போல் முந்தானையை எடுத்து வயிற்றைச் சுற்றி வரிந்து கட்டிக்கொண்டாள் சரசுவதி.

“தறுமனோ?” புவனி பட்டுப்பழுத்த பெம்பிளை, சரசுவதி போன்ற “பிரியனைத் தின்னியளோடு” எப்படி வக்கணையாகக் கதைக்கவேண்டுமென்ற விபரம் தெரிந்தவள். ஆகவே அளவறிந்து மறுமொழி சொல்லுவாள்.

“தறுமனாம் தறுமன் ... கண்டறியாத தறுமன் ... பேர்தான் தறுமன், செய்யிறதெல்லாம் அக்கிரமம்.” சரசுவதி இன்றைக்கு இன்னும் ஒரு கலாதியிலும் ஈடுபடவில்லை. அன்றாடம் ஊரில் ஏதேனும் ஒரு கலாதியைத் துவங்கவேண்டும் அல்லது ஆகக்குறைந்தது ஏற்கனவே துவங்கி ஓய்ந்துபோயிருக்கிற ஒன்றைக் கிளறிவிடவேண்டும். இது சரசுவதியின் லட்சியம் மட்டுமல்ல பிழைப்பும் அதுதான்.

“பள்ளிக்கூடப் பெடியள் நிறுதூழி செய்யிறது வழக்கந்தானே, மைச்சாள்.”

“அதுக்கு, இருக்கிற அத்தினை பிஞ்சுகளையும் உருத்திக் கொண்டு போறதே? என்னமாதிரிக் காய்ச்சக் கொட்டின மரம், இப்ப ஒரு பூ பிஞ்சுமில்லாமல் செத்த பிரேதம்போலை கிடக்கு.” சரசுவதி அடுத்தடுத்துத் தொடுக்கும் ஒவ்வொரு கணையிலும் எப்பன் எப்பனாகப் பாசாணத்தைப் பூசத் தொடங்கினாள்.

“நேற்றுப் பொழுதுபட்டாப்போலை ஊருப்பட்ட பள்ளிக்கூடப் பெடியள் உந்த ஒழுங்கைக்குள்ளாலை போனதுகள் கண்டனான். அதுகள்தான் ஏதேனும் செய்திருக்கவேணும். தறுமனை மட்டுமேன் திட்டுறியள், சரசு மைச்சாள்?”

வேலிக்கு இந்தப் பக்கம் நின்ற புவனி சரசுவதியின் வளவுக் கூடாக அந்தக்கரையை எட்டிப் பார்த்தாள். கிணற்றடிக்குப் பக்கத்தில் நிற்கும் கறுத்தக்கொழும்பான் சடாய்த்துப்போய் பச்சம் பசேலென்று குடைவிரித்ததுபோல் கண்ணை உறுத்தியது. ஆனால் வேலிக்கு உட்பக்கம் பூவோ பிஞ்சோ மருந்துக்குக்கூடக் கிடையாது. வேலிக்கு அந்தப்பக்கம் தெருவுக்கு மேலாய் பரந்து நின்ற கிளையில் மாங்காய்களெல்லாம் உரிச்ச தேங்காய் அளவுக்குக் கிளைகள் முறிந்துபோகும்படி தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. கல்லெறி வாங்கும் மரம்தான் காய்க்குமாம். அதாவது கல்லெறி மரத்தின் எந்தப் பக்கம் விழுகிறதோ அந்தப் பக்கம் மட்டும்தான் காய்க்கும். வேலிக்கு உள்ளே நிற்கும் கிளைகள் என்ன பாவம் செய்ததுகள்? எவரும் இப்படித்தான் நினைப்பார்கள். ஆனால் சரசுவதியின் பொலிசிக் கொள்கையை நன்கறிந்தவர்கள் உவளுக்கு நல்லா வேண்டுமென்றுதான் கறுவிக்கொள்வார்கள்.

சரசுவதி தனிவிளாப்பிலை வாழும் பெண். அவளுடைய ‘மனிசன்’ எப்போ காலமானார் என்பது அவளுக்கே நினைவில்லை.

“மனிசன் மோசம் போன அண்டைக்கு நான் கிணத்துக்கை விழுந்து சாகப் போனான். உந்த விறண்டிக்கடைச் செல்லராசா ஓடி வந்து இழுத்துக்கொண்டு போகாமல் விட்டிருந்தால் பட்டைக்கிடங்குக்கை விழுந்து பிரேதமாய் கிடந்திருப்பன். என்றை மனிசன் இல்லாத உலகத்திலை எனக்கு என்ன கிடக்கு? இந்தக் காணி பூமிகளும் நகை நட்டுகளும் என்றை அவர் போனபின்னாலை இனி எனக்குத் தூசுதான் என்று முடிவு எடுத்திட்டுத்தான் சாகப் போனான். அறுவான் என்றை இடுப்பை வளைச்சுப் பிடிச்சு ஆட்டுக்குட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு போறமாதிரியெல்லோ கொண்டந்திட்டார்.” இப்படிச் சொல்லும்போது செல்லராசா தனது இடுப்பைச் சுற்றி வளைத்திருந்த கைகளில் தான் ஆடுபோல் அகப்பட்ட இனிமையான வேளையை என்னமாய் அனுபவித்தான் என்பதை விஷயமறிந்தவர்கள்தான் அனுமானிக்கமுடியும்.

புவனிக்குப் பக்கத்துவீட்டுச் சரசுவதி “ஒண்டுவிட்ட மைச்சாள்” முறை. இருவருக்கும் வயது ஒரு பத்து வருடம் வித்தியாசம் இருக்கும். ஆனாலும் மைச்சாள் என்ற முறையைப் புவனி இறுக்கமாகப் பிடித்துக்கொண்டாள். அவசரத்துக்கு உப்போ சீனியோ வேண்டுமென்றால் இந்தப் பக்கம் குசினிக்குள்ளேயிருந்து “மைச்சாள், ஒரு சிறங்கை சீனி தருவியளோ, கடையாலை வரக்கை மறக்காதையுங்கோவெண்டு இவருக்குச் சொல்லிக் களைச்சுப்போனன்” என்று சொன்னாலே போதுமானது. அடுத்த நிமிடம் கேட்டதை வேலிக்கு மேலால் நீட்டுவாள் சரசுவதி. அந்த அளவுக்கு இந்த இருவருக்குமிடையில் வாரப்பாடு வலுத்திருந்தது. ஆனால் இரண்டு வளவுக்கும் இடையே உறுதியான வேலி இருந்ததுபோலவே உறவும் ஒரு எல்லையோடுதான் இருந்தது. இந்த இரண்டுபேருக்கும் இடையிலிருந்த “நான் ஆர், இவள் ஆர்” என்ற வேறுபாட்டுக்குப் பண வசதியும் காணிபூமியும்தான் காரணமாய் இருக்கவேண்டும் என்பது சரசுவதி சாடைமாதையாகத் தன் சொத்துப் பத்துகளைப்பற்றி இடைக்கிடை அவிழ்த்துவிடும்போது புவனி அறிந்துகொள்ளுவாள்.

சரசுவதி தனியே வாழ்வதன் காரணம் அவளுடைய ஒரே மகன் சுப்பிரமணியம் காட்டுக் கந்தோரில் கிளறிக்கல் வேலைக்கு எடுபட்டுக் கொழும்பில் கனகாலம் வேலை செய்து கடைசியில் யாழ்ப்பாணம் வர விரும்பாமல் திருக்கணாமலைக்கு மாற்றம் வாங்கிக்கொண்டு போனதுதான். தன்னோடு வேலை செய்த அந்த ஊர்ப்பெடிச்சியைச் சடங்கு முடித்ததோடு தாயையும் துப்பரவாக மறந்துபோனான். “உவளோடை பெத்த பிள்ளைகூடச் சீவிக்கமாட்டான்” என்று ஊர்ச்சனங்கள் சரசுவதியின் காதில் படாமல் சொல்வதுண்டு. என்றாலும் தாய்க்கு இருந்திட்டு

ஒரு போஸ்காட்டு அனுப்ப மறக்கமாட்டான் சுப்பிரமணியம். எப்போதாவது வரும் போஸ்காட்டை இடுப்பில் சொருவிக் கொண்டு, “என்ரை ராசாத்தி, இதை ஒருக்கால் வாசிச்சுக் காட்டணை” என்று புவனி வீட்டுக்கு வந்து நாடியைத் தடவாத குறையாக் கேட்பாள் சரசுவதி. புவனிக்கு அப்போது அவளைப் பார்க்கப் பாவமாக இருக்கும்.

“நல்லா மதியம் திரும்பிப்போச்சு” என்று உணர்ந்துகொண்ட போதுதான் சித்திரைப் பறுவத்தோடை வயிரவ சுவாமியாருக்குப் பொங்கவேண்டுமென்பதும் காலமை மரக்காலைக்குப் போய் விறகு வாங்கிக்கொண்டு வரவேண்டுமென்பதும் சரசுவதியின் நினைவுக்கு வந்தது. கையோடு கறுத்தக்கொழும்பான் பிரச்சனையைத் திடீரென அயத்துப் போனவளாய்ப் பரபரவென்று வெளிக்கிட்டுக்கொண்டு படலையைத் திறந்து வெளியே போனாள் சரசுவதி. “அந்தக் கிழட்டுக் கோதாரியிலை போவான் விறகு நெறுக்கக்கை திராசுப் படியைக் குனிஞ்சு எடுக்கிற சாட்டிலை என்னையும் கள்ளத்தனமாப் பாப்பானெல்லோ அவன் அப்பிடிப் பாக்கக்கை அவனைத்தான் கொத்தி எரிக்க வேணும்போலை கிடக்கும்.” விறகுகாலைக் கிட்டினனை வைதுகொண்டே தெருவில் இறங்கினாள் சரசுவதி.

நேற்றுப் பகல் தூறின மழையில் வெளியில் கிடந்த விறகெல்லாம் ஈரம் ஊறிப் பாரமாய்ப் போய்விட்டிருக்கும். இது விறகுகாலைக் கிட்டினனுக்கு வாய்ப்பான சங்கதி. கூடிய நிறையில் வழக்கத்திலும் பார்க்கக் குறைந்த அளவான விறகை நிறுத்து அநியாய லாபம் எடுத்துப்போடுவான். கடையிலை அநியாய விலைக்கு விறகை வித்திட்டு அங்கை புட்டளைப் பிள்ளையாருக்கு நேத்திக்கடன் செய்து என்ன பிரயோசனம்? இது ஒவ்வொரு முறையும் அந்தக் கடைக்கு விறகு வாங்கப் போதும் வாடிக்கையாளர்களின் மனதில் எழும் நியாயமான கேள்வி. ஆனால் அக்கம் பக்கத்தில் வேறு விறகுகாலை எதுவும் கிடையாது என்பதால் கிட்டினனின் விறகுகாலையில்்தான் அவனைத் திட்டித் திட்டியே விறகு வாங்கவேண்டிய கட்டாயம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. நாகிறுகோயில் விறகு வண்டில்காரர்களும் இந்தப் பக்கம் வராமல் விட்டிட்டாங்கள். இது கிட்டினனுடைய வியாபாரத்துக்கு நல்ல வாய்ப்பாய்ப் பொய்விட்டது.

இனி வேளையோடை போனால் காலமை கொத்தின விறகுகளை வைத்திருப்பான். அப்பதான் சுள்ளித் தடியளாய்ப் பொறுக்கி எடுக்கலாம். இல்லையெண்டால் மொக்குத் தடியனைத் தான் வாங்கவேண்டியவரும்.

அடுத்த அரை மணித்தியாலத்துக்குள் கிட்டினனின் விறகுகாலைக்குப் போய் வாங்கின விறகுகட்டைக் கையோடு கொண்டுபோன இளைக்கயிற்றால் வரிந்து கட்டி இடுப்பில் ஏற்றிக்கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டாள் சரசுவதி. அவள் விறகுகட்டைக் குனிந்து எடுத்தபோது கடைக்காரர் கிட்டினனுக்கு வேறு அலுவல் இருந்ததால் சரசுவதியை இந்த முறை விழுங்க வாய்ப்பில்லாமல் போய்விட்டது. இது ஒருவகையில் சரசுவதிக்கு மனத்தாங்கலாய் உருவெடுத்ததால் விறகுகட்டு இன்று இன்னும் பாரம் கூடிவிட்டதுபோலிருந்தது. விறகுகட்டை இடுப்பில் தூக்கி வைத்தாயிற்று. இனிக் கடையிலிருந்து றோட்டுக்கு ஏறுவதுதான் நாரி முறிந்த காரியம்போல் தோன்றியது சரசுவதிக்கு. ஒருவாறு முக்கி முனகிக்கொண்டு றோட்டில் ஏறியபோது பள்ளிக்கூடப் பெடியள் சைக்கிளில் றோட்டால் அள்ளிக்கொண்டு போனார்கள். அதுகளுக்கென்ன தாய்தேப்பன் குடுக்கிற செல்லத்திலை இம்மை மறுமை தெரியாமல் வளருதுகள். சைக்கிளும் சட்டையும் வாச்சம் மட்டும் வலு கலாதி. ஊர் சுத்துறதும் கள்ளக் கோழி பிடிச்சக் குடுவை ஊதித் தின்னுறதும், உதுகள் ஒழுங்காப் படிக்குதுகளோ ஆருக்குத் தெரியும். கொஞ்ச நேரத்துக்கு முந்திக் கறுத்தக்கொழும்பானுகளை உருத்திக்கொண்டுபோன பெடியள் மீது அவிழ்த்துவிட்ட ஆத்திரம் சரசுவதியின் மனதுக்குள் இப்போது விறகுகட்டின் பாரத்தால் இன்னும் சுவாலையாய் எரியத் தொடங்கிற்று.

“மாமி!” றோட்டின் ஓரத்தில் மூச்சவிட முடியாமல் நின்ற சரசுவதி ஒருவாறு திரும்பிப் பார்த்தாள். தறுமன்தான் பக்கத்தில் வந்து நின்றான். கூட்டாளிமாருடன் சைக்கிளில் பள்ளிக்கூடம் போனவன் சரசுவதியை வழியில் கண்டுவிட்டுப் பக்கத்தில் வந்து சைக்கிளில் இருந்து இறங்காமல் காலை மட்டும் நிலத்தில் உளன்றிக்கொண்டு நின்றான்.

“என்னடாப்பு?” தெருவில் நின்று அவனை எப்படித் திட்டமுடியும்? போதாக்குறைக்கு ஏற்கனவே கதிமலைக்கு ஏறியதுபோன்ற களைப்பு சரசுவதியை மேற்கொண்டு பேச விடாமல் தடுத்தது.

“நீங்கள் இந்த விறகுகட்டைத் தனியத் தூக்கமாட்டியள், மாமி. நான் இதைச் சைக்கிளிலை ஏத்திக்கொண்டு வாறன்.” வழக்கமாக தெருவில் இவளைக் கண்டால் சீக்காய் அடித்துக்கொண்டு போறவன் இன்று அவளுக்குப் பக்கத்தில் நின்ற நிலையைப் பார்த்தால் சரசுவதிக்கு முருகன்தான் நேரில் வந்தமாதிரிக் கிடந்தது.

“உனக்குப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு நேரம் போட்டுதெல்லோடா மோனை!”

“இல்லை மாமி, இன்னும் கொஞ்சத்தாலை போனால் போதும், நான் விறகுகட்டை உங்கடை திண்ணையிலை போட்டிட்டுப் போறன், நீங்கள் பின்னாலை ஆறுதலா வாங்கோ!” கண்மூடி முழிக்கமுன் தறுமன் விறகுகட்டை வாங்கித் தோளில் போட்டபடி கண்ணுக்கெட்டாத் தூரத்துக்குப் போய்விட்டான். இப்பிடி எந்தப் பிள்ளை செய்வான். நீ நல்லாயிருக்க வேணுமடா, மோனை.

தறுமன் வீச்சாய் சைக்கிளை விட்டுக்கொண்டு போன திக்கைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்தபடி வீட்டுக்குப் போவதையும் மறந்துபோய் நோட்டோரம் நின்றுகொண்டிருந்தாள் சரசுவதி. காலமை அவனைத் திட்டியதெல்லாம் மறந்துபோனது. விறகுச் சமையை இறக்கியதால் இடுப்பும் முதுகும் லேசாகிப்போய் மனதிலும் சந்தோசம் நிரம்பியது. “வீட்டை போன கையோடை தறுமனுக்கு நாலு கறுத்தக்கொழும்பான் எடுத்து வைக்கலுக்கை பழுக்கவைச்சுக் கொடுக்கவேணும்.” தீர்மானித்துக்கொண்ட சரசுவதி இப்போது ஆறுதலாக வீட்டை நோக்கி நடக்கத் துவங்கினாள். கிட்டினன் தன்னை நோட்டம் விடவில்லையென்ற கோபமும் அந்தச் சந்தோசத்தில் எங்கேயோ பறந்துபோனது.

நிழலைத் தேடும் நிழல்கள்

நித்யா நிச்சயம் காத்திருப்பாள். வாசல் கதவுகளோடு தன்னையும் சேர்த்துப் பிணைத்தபடி காத்திருப்பாள்; நினைவுகள் மட்டும் தேவனோடு சேர்ந்து பயணித்துக்கொண்டிருக்கும்.

தேவன் பயணம் செய்துகொண்டிருந்த ஆட்டோ அவனுடைய மனோவேகத்தோடு போட்டிபோட முயல்வதுபோல் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ரோட்டில் மட்டுமல்லாமல் நடைபாதைகளிலும் தெருவோர வியாபாரிகளின் முதுகுகளிலும்கூட ஏறி ஓடுவது போலிருந்தது.

இந்த இருவரையும் இருபது ஆண்டுகள் பிரித்துவைத்த அதே விதிதான் இனியும் இவர்கள் பிரிந்திருப்பது நியாயமல்ல; மீண்டும் சந்தித்துக் கொள்ளும் காலம் வந்துவிட்டதென்பதைத் தீர்மானித்திருக்கவேண்டும்.

தேவன் தனக்குள்ளேயே சிரித்துக்கொண்டான். நித்யா இப்போது எப்படி இருப்பாள்? என்னைக் காணும்போதெல்லாம் கண்கள் முழுவதும் கவிதை கசிய நிற்பாளே! வாசலில் வைத்தே என்னை அணைத்து வரவேற்பதிலுள்ள வேகம், என் விரல்களில் வீணை வாசிப்பதற்கு அவள் கொள்ளும் ஆவல், அவற்றில் ஒன்றை விடுக்கெனக் கடித்து விடுவதிலுள்ள சிறுபிள்ளைத்தனம், எப்போது என் தோழில் வாகாய்ச் சாய்ந்துகொள்ளலாம் என்பதில்

காட்டும் சாதுரியம்! சேலையை அவள் சுற்றிக்கொண்டாளா அல்லது சேலை அவளைச் சுற்றிக்கொண்டதா என ஐயுறுமளவுக்கு எந்தச் சேலையைக் கட்டினாலும் அதனோடு ஐக்கியமாகிவிடும் இளமை துள்ளும் உடம்பு. மார்பை மறைக்கும் சேலையை விநாடிக்கொருமுறை மேலே இழுத்துவிட்டு ஒன்றும் நடவாதுபோல் அவள் நடிப்பதை நினைத்தபோது அவனின் மனதுக்குள் அதுவரை மலர்ந்துகொண்டிருந்த சிரிப்பு குபுக்கென வெடித்தது. அவன் சிரித்ததைக் கேட்ட ஆட்டோ டிரைவர் மேலிருந்த கண்ணாடியில் அவனை நோட்டம் விட்டபோதுதான் எவ்வளவுக்கு நித்யாவின் நினைவோடு தான் ஒன்றிப்போய்விட்டானென்று அவனுக்குள் ஒருவகைப் பெருமிதம் எழுந்தது. ஓ, அந்த நினைவுகள் எவ்வளவு இனிமையானவை!

தேவனின் மனதிலிருந்து நினைவுச் சரங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் அவிழ்ந்து அவன் மடிமீதே விழுந்தனபோல் உணர்ந்தான். கட்டிலாயிருந்தாலென்ன கடற்கரையாலிருந்தாலென்ன எங்குமே நித்யாவின் முந்தானைதான் தேவனின் மரகதக் கம்பளமாயிருந்தது. அதை விரித்துவிட்டு அதன்மேல் சாய்வது மட்டுமல்ல தன் முகத்தையோ கையையோ துடைத்துக்கொள்வதற்கும் வேறு எதையும் அவன் தேடுவதில்லை. அவளின் முந்தானை நுனியில் எல்லாமே இருந்தன என்று பெருமிதப்பட்டுக் கொள்வான். ஒருமுறை கடற்கரை மண்ணில் கால்களைச் சொருவிக்கொண்டு தம் கனவுகளுக்கு வர்ணம் பூசிக்கொண்டிருந்தபோது தன் விரலால் வெண் மணலில் ஒரு கோட்டை மட்டுமே கீறி இதை ஓவியமாக்குவாயா என்று நித்யாவைக் கேட்டான். அதற்கு அவள் அக்கோட்டின் இரு முனைகளையும் இணைத்து இதயமாக்கிக் காட்டினாள். நினைவிலிருந்து இலகுவில் மறக்கக்கூடிய நிகழ்வா இது?

இல்லை தேவா, இன்றைக்கு நீ இப்படியெல்லாம் நித்யாவைப் பற்றி எண்ணவும் உருகவும் உனக்கு உரிமையில்லை. அவனுள்ளே இன்னொரு மனம் எழுந்து அவனோடு வாதாட ஆரம்பித்தது. நித்யா என்றோ இன்னொருவனின் மனைவியானாள். கூடவே ஒரு பிள்ளைக்கும் தாயாக இருக்கிறாள். உன் எண்ணங்கள் நியாயமற்றவை. நீ இப்போதும் அவளை மனதில் வைத்துப் பூஜிக்கிறவனாயிருந்தால் எப்போதோ விட்டுப்போய் ஒரேயடியாக அறுந்துபோன உறவின் அடிப்படையில் எண்ணாதே. அன்று அவனோடு கழித்த நாட்களை மனதில் வைத்து இன்று அவளை அணுகுவது கொஞ்சமும் நியாயமற்றது. திருமணமான ஒரு பெண்ணின் வாழ்வில் திருப்பத்தையோ சூறாவளியையோ உண்டாக்க முனையாதே!

இதுவும் தேவன் மனதில் நியாயமென்ப பட்டது. ஆனால் இந்தப் பாழும் மனம் கேட்கிறதா? அது அந்தக் கடைசி நாள்வரை இருவரும் ஒரு உறுப்பாக வாழ்ந்த வாழ்க்கையையே நினைத்து அவர்களிருவரும் பேசியவற்றையும் பரிமாறியவற்றையுமே மீண்டும் மீண்டும் அலுக்காமல் உருப்போட்டுக்கொண்டிருந்தது.

“தேவா, நாளைக்கு உன்னை நான் காணாதுபோய்விட்டால் கோபித்துக்கொள்வாயா, கலங்குவாயா?” இதுவே அவள் கடைசியாகக் கேட்ட கேள்வி. அவளை மேற்கொண்டு பேச விடாமல் அவளின் இதழ்களில் விரலை வைத்துத் தடுத்ததும் அவளை அணைத்து ஆறுதல் சொன்னதும் தேவனின் நினைவில் மோதியது.

நாளைக்கு என்ன நடக்குமென்பதை அறிந்துவைத்திருந்த போதும் அதை என்னிடமிருந்து மறைத்துக்கொண்டானே!

அந்தக் கடைசிச் சந்திப்பு. “கட்டாயம் பின்னேரம் வந்துவிடு, தேவா. வழக்கம்போல் தாமதிக்காதே.” அவள் திரும்பத் திரும்பச் சொன்னது நாள் முழுதும் மழைக்காலத்துக் கடல் அலைகளாய் அவன் மனதில் வந்து மோதிக்கொண்டிருந்தது.

நித்யா வாடகைக்கு எடுத்திருந்தது கொழும்பு மேற்குக் கடற்கரையோரமாகவுள்ள ஒரு வீட்டில் ஒரு தனி அறை. தேவன் அன்று அந்த வீட்டை அணுகியபோது வானம் லிப்ஸ்டிக் போடப் பழகிய சிறுபெண்ணின் முகம்போலாகிவிட்டது.

வீட்டின் பின்புறம் அவளுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அறை இருந்தது. சிறிய ஆனால் அவளுக்கு அளவான, அடக்கமான, அறைபோன்ற அறை. மெல்லிய சந்தன நிறம் பூசிய சுவர்கள் எப்போதும் தியானத்தில் இருந்தன. வீட்டுச் சொந்தக்காரி இரண்டு பரம்பரைகள் பயமின்றிக் கொழும்பில் வாழும் புனிதா ஆன்டி. அவளின் கடுமையான இன்டர்வியூவெல்லாம் சித்தி செய்தபிறகுதான் நித்யா இந்தத் தனி அறையை வாடகைக்கு எடுத்து வாழும் வாய்ப்பைப் பெற்றாள்.

ஆரம்பத்தில் தேவனைச் சந்தேகக் கண்களுடன் பார்த்த புனிதா ஆன்டி பின்னர் காலப்போக்கில் “தேவா இன்று வரலையா?” என்று நித்யாவைக் கேட்குமளவுக்கு அவன்மீது அன்பையும் அக்கறையையும் வளர்த்துக்கொண்டாள்.

வாசல் படிக்களில் ஏறியபோது அவன் வருவதைத் தெரு முகப்பிலேயே கண்டவன்போல் நித்யா குதித்தபடி ஓடிவந்து அவளின் இரு கைகளையும் இறுகப் பிடித்துக்கொண்டாள். முகம் முழுவதும் அவளின் நழுட்டுச் சிரிப்பு இழையோடிற்று.

அன்பே நிதியா, இந்தக் கழுத்தை வரும் காற்று, காதோடு பேசும் கடலைகள் எல்லாமே உன்னை என்றும் குதாகலப் படுத்தும் காரணம் உன்னைச் சூழ்ந்த இயற்கைக்கு உன் கண்ணசைவால் நீ செய்யும் கவிதாஞ்சலியால்தான் இருக்க வேண்டும்!

நிதியா வழக்கம்போலவே அவனது தோளில் தன் கைகளிரண்டையும் கோர்த்துப் பதித்தபடி காதருகில் கிசுகிசுத்தாள், “இன்றைய பொழுது முழுவதும் நம் இருவருக்கும்தான் சொந்தம்.” அவளுடைய கண்கள் மிகுதியான கதையைச் சொல்ல முனைவதுபோல் நளினம் காட்டின. கன்னங்கள் சிவந்து ஒருமுறையாவது என்னைக் கிள்ளுவாயா எனக் கெஞ்சின. வீட்டில் அப்போது நிலவிய அமைதியும் அவள் சொல்வதை மௌனமாய் ஆமோதித்ததுபோலிருந்தது.

அந்த மாலையும் அதை விழுங்கிய முன் இரவும் இன்னும் நீளக்கூடாதா என எண்ணி அவன் அதிசயித்துக்கொண்டிருந்தபோது இரவு பத்து மணியாகிவிட்டது. அவள் செய்து கொடுத்த அவனுக்கு மிகப் பிடித்தமான வெந்தயக் குழம்பையும் பிட்டையும் தயிரோடு குழைத்து உள்ளங்கையில் ஒவ்வொன்றாக உருட்டி அவன் கையில் வைத்தபோது அவளையே ஒவ்வொரு உருண்டையாக ஆக்கி விழுங்கிக்கொண்டிருந்ததுபோல் உணர்ந்தான் தேவன். இரவு உணவு முடிந்த பின்னரும் அவர்களின் அற்புதமான கணங்கள் தொடர்ந்தன.

“தேவா, இவ்வளவு காலமும் நம்மிருவர் விருப்பங்களையும் மதித்து நடந்து வந்தோம். நமக்கிடையே எந்த ஒழிவு மறைவும் வைத்திருக்கவில்லையல்லவா?”

“அதிலென்ன சந்தேகம் உனக்கு இப்போது வந்தது, நிதியா?”

“நான் ஏதேனும் முக்கியமானதைச் சொல்லத் தவறியிருந்தால் அதைப் பெரிதும் பொருட்படுத்தாதே, தேவா.”

“எப்படியும் ஒருநாள் அதை எனக்குச் சொல்லிவிடுவாய்தானே. இந்தச் சின்ன விஷயத்தைத் தெரியாமலா நான் இருக்கிறேன்?” இப்படிச் சொன்ன கையோடு தேவன் அவளின் கேசத்தை மிருதுவாய் வருடி அந்த உணர்விலே கண்மூடி அவள் மடிமீது சாய்ந்தான்.

“இந்த வார்த்தைகளே போதும், தேவா. உன்னை நான் விரும்பியதற்குக் காரணங்களை எடுத்து அடுக்கத் துவங்கினேன். அவற்றைக் கணக்கிட இந்த ஜன்மம் போதாதுபோலிருக்கிறதே!” இதைக் கேட்டுக் கலகலவெனச் சிரித்த தேவன், “இன்னொரு

ஜன்மம் எடுக்கவேண்டியதுதானே” என்றான். “இன்னொரு ஜன்மம் என்ன இன்னும் எத்தனையோ ஜன்மங்கள் எடுக்கவும் தயார். நீதான் என்னவன் என்ற ஏற்பாடு இருக்குமென்றால்” என்று கூறிய நித்யா அவனின் கன்னத்தோடு தன் கன்னம்சேரக் குழைந்தாள். இருவர் கண்களிலும் நீர் கோக்கும் வரைக்கும் சிரித்தார்கள், இறுக அணைத்துக்கொண்டார்கள், ஒன்றாய் உறங்கப் போனார்கள்.

பொழுது ஒருவாறு விடிந்தது. தேவன் ஏதோ அரவம் கேட்டு விழித்தபோது இருளை விழுங்கிய களிப்பில் சூரியன் யன்னல் திரைகளை விலக்கி எட்டிப்பார்க்க ஆரம்பித்துவிட்டான். குளித்து முழுகிய நித்யா சேலைத் தொங்கலை இழுத்து இருப்பில் சொருவியபடி நீர் சொட்டும் கூந்தல் சோளியை நனைக்க தேனீர் தயாரிப்பதையே ஒரு மௌன நடனமாக அபிநயித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளின் வயிற்று மேட்டில் வியர்வை முத்துகள் வழக்கிவிழும் அழகை ரசித்துக்கொண்டிருந்த தேவன் பின்னால் சென்று அவளின் காதோடு கிசுகிசுத்தான், “நித்யா, எவ்வளவு காலத்துக்குத்தான் நீயும் நானும் இப்படித் தனித்தனியே வாழ்வதென்று நினைத்திருக்கிறாய், ஒருமுறை சொல்வாயா?” என்று கேட்டான். “இந்தக் கணத்திலிருந்து நான் உன்னோடுதான் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறேன், தேவா” என்று கூறிய நித்யா மெல்லத் திரும்பி அவன் கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள்.

தேவன் அன்று அதிகாலை நித்யாவின் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டபோது வழக்கம்போல் வாசல்வரை வந்து வழியனுப்பிய நித்யா ஏற்கனவே தீர்மானித்து வைத்திருந்தவன்போல் திடீரென அவனை இறுக அணைத்து அவனின் இதழ்களில் ஆழ்ந்த முத்திரையைப் பதித்தாள். ஒரு நிமிட நேரம் அசைவற்று நின்ற தேவன் அந்த அணைப்பிலிருந்து விலக வழியற்றவன்போல் கரைந்துபோனான்.

வழியெல்லாம் அந்த அணைப்பும் முத்தமும் தன்னோடு இறுக ஒட்டிக்கொண்டிருந்ததை உணர்ந்த தேவன் அன்று மாலை இவளை மீண்டும் காணப்போகும்போது இன்னும் என்ன அற்புதங்கள் செய்வாளோ என்ற திகைப்பில் மூழ்கிப்போனான்.

தேவன் அன்று மாலை வேலை முடிந்ததும் நித்யாவின் நினைவால் கால்கள் இழுத்துச் செல்லும் வழியெல்லாம் அவசரமாகப் பறந்தான். அவன் புனிதா ஆண்டியின் வீட்டை அணுகியபோது வானம் அந்தகாரம் சூழ்ந்து கடலையே விழுங்கி விட்டால்தான் உண்டு என்பதுபோல் கருமை போர்த்தியிருந்தது.

வாசலில் இவனுக்காகவே காத்திருந்ததுபோல் நித்யாவுக்குப் பதிலாகப் புனிதா ஆன்டி! இவனைக் கண்டதும் அவளின் முகத்தில் படர்ந்திருந்த கலவரம் அவனை அதிரவைத்தது. இன்று காலைதானே இங்கிருந்து போனேன், அதற்கிடையில் அப்படி என்ன நடந்திருக்கும்?

“தேவா, உள்ளே வாங்கோ” எனக்கூறி அழைத்துச் சென்ற ஆன்டி, “தேவா, நான் எப்படிச் சொல்வதென்று தெரியாமலிருக்கிறேன்” என்று தயங்கியபடியே ஆரம்பித்தாள். தேவனால் எதையும் உடனே ஊகிக்கமுடியவில்லை. ஆனால் எதிர்பாராத எதுவோ நடந்திருக்கின்றது என்பது மட்டும் புனிதா ஆன்டியின் முகத்தில் ஒட்டியிருந்த கலவரத்திலிருந்து விளங்கிக் கொண்டாள்.

“தேவா, மனதைத் திடப்படுத்திக்கொள், இன்று காலை நித்யாவின் அப்பாவும் அண்ணாவும் வெளிநாட்டிலிருந்து வந்தவர்போன்ற ஒருவருடன் வந்து நித்யாவைக் கையோடு கூட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். நானும் அவர்கள் செய்த களேபரத்தைப் பார்த்து வாய் திறக்கமுடியாமல் அரண்டு போனேன்.” இதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப்போன தேவன் சில விநாடிகள் சொல்வதறியாது மலைத்துப்போய் நின்றான்.

இப்படி ஒன்று நடக்குமென்று அவன் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. நித்யாவும் எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டாளென்றே அவனும் எண்ணினான். அவள் வீட்டில் தங்கள் உறவுக்கெதிராகக் கரும் எதிர்ப்பு இருந்ததை நித்யா மூலம் தேவன் நன்கு அறிந்திருந்தான். ஆனால் அவர்கள் இப்படித் திடீரென வந்து இன்னொருவன் முன்னால் அவனை “வா, இனி இங்கிருந்தது போதும்” என்று இடும் ஒரு கட்டளை இடிபோல்லலவா அவள்மீது இறங்கியிருக்கும். பாவம் தனியனாய் அன்போ இரக்கமோ சிறிதும் இல்லாத அந்த மனிதர்களின் போக்கினால் கலங்கிப்போயிருப்பாள். புனிதா ஆன்டி நடந்ததை விபரித்ததும் தேவனின் நெஞ்சு பதறியது. “ஆன்டி, திவ்யா அழுதுகொண்டு போயிருப்பாளே!” என்று பெரும் ஆற்றாமையால் கேட்டான்.

“நானும்தான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். ஒருமுறையாவது அழுவாளா என்று. எவ்வளவு திடமாகத் தன் மனதை வைத்திருந்தாளென்பது அவளின் இறுகிய மௌனத்திலேயே தெரிந்தது. வந்தவர்களையே மாறி மாறி வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாளேயொழிய அவர்களிடம்கூட ஒரு சொல் பேசவில்லை.”

புனிதா ஆன்டி சொல்வதை ஒரு சொல் பிசகாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்த தேவனுக்கு ஒருபுறம் அழுகையும் மறுபுறம் ஆச்சரியமுமாயிருந்தது.

“தேவா, உங்கள் இருவரையும் பிரிக்க வேண்டுமென்பது தான் அந்த வக்கிர மனமுள்ள மனிதர்களின் நோக்கம். அதை அவர்கள் ஒவ்வொரு சொல்லிலும் செயலிலும் காட்டினார்கள். நித்யா ஒருவித மறுப்பும் சொல்லாமல் அவர்களுடன் காரில் ஏறிப் போனதை நினைக்கத்தான் எனக்கும் மனதைப் பிசைகிறது. இவர்கள் இந்த எண்ணத்தோடு வருவார்கள் என்பதை அவள் முதலே அறிந்தமாதிரியும் இருந்தது.”

“அப்படி இருக்காது, ஆன்டி. இருந்திருந்தால் நேற்று இரவு ஒன்றும் விடாமல் என்னிடம் சொல்லியிருப்பாள். உங்களிடமாவது நித்யா அப்படி ஏதேனும் சொன்னாளா, ஆன்டி?”

“வாசல் படியில் இறங்கிக் காரில் ஏறும்முன் என்னிடம் வந்தாள். ‘இவர்கள் தங்களுடைய நாடகத்தை நடத்தட்டும் நான் என்னுடையதை நடத்துவேன்’ என்று அவள் ஒருபோதும் காட்டாத உறுதியுடன் சொன்னபோது நான் பிரமித்துப்போனேன். பிறகு, ‘தேவனிடம் சொல்லுங்கள், ஒரே கூரைக்குக் கீழே வாழ்ந்தால் மட்டுமா உறவு? எங்கே வாழ்நேர்ந்தாலும் நான் தேவனோடுதான் வாழ்கிறேன் என்ற உணர்வோடு ஒவ்வொரு நிமிடத்தையும் கழிப்பேன். எங்களுக்குள் என்றுமே பிரிவில்லை.’” ஆன்டி தன் மனவேதனையையும் சேர்த்து உச்சரித்த ஒவ்வொரு சொல்லும் தேவனின் இதயச் சுவர்களில் மோதி அதிர்ந்தன.

தேவனுக்கு ஆறுதல் சொல்லத் தெரியாத ஆன்டி அந்த மாலை முழுவதும் அவனுடனேயே இருந்து தனது சொந்தக் கதைகளைக்கூறி அவனின் கலக்கத்தை மாற்ற முயன்று கொண்டிருந்தாள்.

ஆட்டோவில் பயணித்துக்கொண்டிருந்த தேவனுக்கு நடந்ததெல்லாம் நேற்றுத்தான் நடந்ததைவெப்பால் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நினைவு அலைகளாய்க் கரையேறின. நித்யா நாட்டை விட்டுப் போனதும் சூனியமாய்ப்போன தனது வாழ்வைத் தொலைக்க கனடாவில் குடியேறினதும் நித்யா எந்த நாட்டில் வாழ்கிறாள் என்பதை அறியவதையே அன்றாடக் கடமையாகக் கொண்டு தேசப்படத்திலுள்ள அத்தனை நாடுகளிலும் அவளைத் தேடிக்கொண்டிருந்ததும் இறுதியில், நியூஸீலாந்தில் வாழ்கிறாள் என அறிந்து அந்த நாட்டையே முற்றுகையிட நினைத்ததும் சில மாதங்களுக்கு முன் அவளுடன் தொலைபேசியில் ஆசைதீர அறிமுகம் செய்துகொண்டதும் பழகிய மண்ணிலேயே மீண்டும் எமது அன்பைப் பகிர்ந்துகொள்வோம் என்ற அவள் விருப்பத்துக்கு இணங்கி மீண்டும் கொழும்புக்கு வந்ததும் இதோ அவளை நேரில் காணவேண்டி ஒரு அங்குல தூரத்தைக்

கடக்க ஒரு மணி நேரம் பயணம் செய்வதும் - ஒவ்வொரு நினைவும் தேவனை ஆட்டோவின் இருக்கையில் நுனிவரை தள்ளிக்கொண்டிருந்தது.

“என்னிடம் ஒரு சொல்லும் சொல்லாமல் போனதற்கு உன்மீது நான் கோபிக்கப்போவதில்லை, நித்யா.” அவன் தன்னை மறந்து இதைப் பலத்துச் சொன்னான் போலும். ஆட்டோ டிரைவர் நிமிர்ந்து கண்ணாடியில் அவனைப் பார்த்து மீண்டும் சிரித்தான். தேவன் ஆட்டோவிலிருந்து இறங்கிக் காசைக் கொடுக்கும்போது, “எல்லாம் சரியாய் வரும் தொரை, மிச்சம் கரைச்சல் படாதீங்க, தொரை” என்றான். இவனென்ன எல்லாம் அறிந்தவன்போல் ஆருடம் சொல்கிறான் என எண்ணியபோது தேவனுக்கு ஒருபுறம் சிரிப்பும் மறுபுறம் நடுக்கம் கலந்த நம்பிக்கையும் எழுந்தது.

கையில் நித்யாவுக்குக் கொடுக்கவென ஒரு மலர்க்கொத்தும் அவளின் மகனுக்கு சாக்லெட்டுகள் நிறைந்த பையுமாக அவள் தங்கியிருந்த வீட்டு வாசலை அணுகியபோது திறந்து கிடந்த கேட்டிற் கு அப்பால் - நித்யா!

வாசல் கதவோடு கண்களில் ஆவல் முட்டி வழிய நின்றவனைக் கண்டதும், “நித்யா” என்ற அழைப்பு ஓங்கார சுருதியாய் அவனிடமிருந்து எழுந்தது. தாய்மையால் பெற்ற அழகையும் முதிர்ச்சியையும் பூசி மெழுகியதுபோன்ற அவள் முகத்தில் அன்று அவனை அடிமைப்படுத்திய அதே நழுட்டுச் சிரிப்பு தேவனை வாசலில் அசையவொட்டாமல் நிறுத்தியது.

“வா தேவா!” என்று வாயும் மனமும் நிறைய அவள் அழைத்துக் கையை நீட்டியபோது அதைப் பற்றிக்கொண்டு தேவன் படியேறினான். இருவர் கைகளுடாகவும் உயிர்த்த சிலிர்ப்புகள் இருவர் கண்களிலும் குபுக்கென நீரைத் தேக்கின. காலை வெயிலில் இளம் காற்றில் படபடக்கும் சேலை நுனி அவளருக்குச் சாமரை வீசியது. அவளின் நெற்றியில் முகிழ்த்திருந்த வியர்வை முத்துகள் ஒவ்வொன்றிலும் தன் முகம் தெரிந்ததைக் கண்டு தேவன் அதிசயித்தான்.

“நெடு நேரம் காத்திருந்தாயா, நித்யா, ஸாரி!” என்று கூறி அவளின் தயவுக்குக் காத்திருந்தவன்போல் நின்றான். “இல்லை தேவா, உன்னைக் காண இத்தனை ஆண்டுக் காலம் காத்திருந்தேனே, இந்தச் சில நிமிடங்களை மட்டுமா பொறுத்திருக்க முடியாது?” என்றாள்.

அவளுடைய இந்தப் பதிலால் இருபது ஆண்டுகள் இருபது விநாடிகளாகக் கரைந்துபோனது போன்ற உணர்வில் தன்னை மறந்த தேவன் நித்தியாவை நோக்கித் தன் கையை நீட்டவும்

அவள் இன்னும் அருகில் வந்து அதனை இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள்.

“நித்யா, நீ திடீரென்று புறப்பட்டுப்போன அன்று புனிதா ஆன்டி எல்லாம் சொன்னாள். அப்போது ஏற்பட்ட மனக் கலக்கத்திலிருந்து இன்னும் நான் மீழவில்லை.”

“நீ நிச்சயம் கலங்குவாய் என அறிந்துதான் உன் மன ஆறுதலுக்கும் ஒரு செய்தியை சொல்லிவிட்டு வந்தேனே, தேவா.”

“நீ ஆன்டி மூலம் எனக்குச் சொன்ன செய்தியின் ஒவ்வொரு சொல்லும் என் மன ஆழத்தில் இன்றும் பத்திரமாகவே இருக்கிறது. அதைச் சொன்னபோது ஆன்டியே எவ்வளவு தூரம் ஆடிப்போனாளென்றால் என் நிலைமை எப்படி இருந்திருக்கும்? ஆனால் உன் அப்பாவும் அண்ணாவும் உன்னை வலுக் கட்டாயமாக இழுத்துச் சென்றபோது ஒரு துளி கண்ணீரும் சிந்தாமல் அவர்களுடன் போனாயாமே. இது எப்படி உன்னால் முடிந்தது என்பதுதான் எனக்கு இன்றுவரை விளங்காத புதிராக இருக்கிறது, நித்யா” என அவன் ஆச்சரியம் தொனிக்கக் கூறியபோதும் அவன் கண்கள் மட்டும் எந்நேரத்திலும் குளமாகலாம் என்பதுபோல் தாழ்ந்தன.

நித்யாவின் நெஞ்சு சீராய் ஏறி இறங்கியது. அவளிடமிருந்து மென்மையாய்த் தவழ்ந்து வந்த சிரிப்பும் அதைத் தொடர்ந்த மெளனமும் இதுவரை அறியாத உண்மைகளைத் தனக்குச் சொல்லக் காத்திருக்கிறாள் என்பதை அவனுக்கு உணர்த்தின. “அன்று நான் ஒரு துளி கண்ணீரும் சிந்தவில்லையென்று மனம் நொந்துபோனாயா, தேவா? ஆனால் உன்னை நினைத்து எனக்குள்ளேயே நான் எண்ணற்ற நாட்கள் அழுததை நீ அறிவாயா? எனக்குத் தங்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டவரை அடுத்த நாள் அழைத்துவருவதாகவும் கொழும்பில் திருமணம் பதிவாகியதும் அவரோடு நான் நியூஸீலாந்துக்குப் பயணமாகவேண்டுமென்றும் அப்பா முதல் நாளை வந்து கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்டுப் போனார். என்னை அதிகாரத்தால் அடிபணியவைத்துத் தமது விருப்பத்துக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கலாமென்றுதான் அப்பாவும் அண்ணாவும் எனக்கு முன்பின் தெரியாத ஒருவரையும் கூட்டிக்கொண்டு அடுத்த நாள் வந்தார்கள். வீட்டில் அப்பாவுக்குப் பயந்து பயந்து வாழ்ந்தே பழக்கப்பட்டுவிட்டேன். ஒரு நாளாவது “மகளை” என்று அழைத்து என்மீது அன்பு காட்டியிராத அப்பாவின் அதிகாரத்துக்கு அடங்கி நான் கோழையாகவே வளர்ந்தேன். அப்பா தனது முடிவுக்கு இசையாத என்னைப் பலவந்தமாகவாவது இழுத்துப்போகவேண்டுமென்ற தீர்மானத்தோடு எல்லா ஆயத்தங்களையும் முதலே செய்து

விட்டுத்தான் வந்தார். ஆனால் எனது திருமணம் அப்பாவின் அதிகாரத்தை நிலைநாட்டும் தீர்ப்பாக இருக்கக்கூடாது என்பதில் நான் உறுதியாயிருந்தேன். ஆண்கள் பெண்ணுடன் பகிர்ந்துகொள்ளவேண்டிய உரிமைகளைப் பற்றித்தான் எல்லாரும் அலட்டிக்கொள்கிறார்கள். ஒரு பெண்ணுக்குத் தன்னுடைய வாழ்க்கையைத் தானே தீர்மானிக்கிற உரிமை இருக்கவேண்டும் என்பதைப் பற்றி ஒருவரும் கவலைப்படுவதில்லை.

“என்னுடைய வாழ்வை நானே தீர்மானிப்பேன், அது உன்னோடு மட்டுமே என்ற வைராக்கியத்தோடுதான் அன்று இரவு உன்னை நான் வீட்டுக்கு வரச்சொன்னேன். அந்த இரவுதான் உனக்கும் எனக்கும் உள்ள உறவை உறுதிசெய்தது. இந்த உறவு என்னோடு உயிராகவும் உடலாகவும் இருக்கும்வரை இவர்களின் எண்ணம் நிறைவேறப்போவதில்லை. இவர்கள் தங்கள் அன்புக்குப் பதிலாக அதிகாரத்தை நிலை நாட்ட முயன்றார்கள். நானோ உனது அன்புக்கே அடைக்கலமானேன். இறுதியில் இவர்களின் எண்ணம் மட்டுமல்ல என் எண்ணமும் நிறைவேறியது. இதனால் அமைதியாகவே அவர்களுடன் சென்றேன். அன்றிலிருந்து உன்னை நான் மீண்டும் காண்பேன் என்ற நம்பிக்கையுடன்தான் என் நாட்களை எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன், தேவா!”

“நாம் கடைசியாகச் சந்தித்த அந்த நாள் இருக்கிறதே, அதை நினைத்தபடிதான் நானும் இன்றுவரை உன்னைத் தேடிக்கொண்டிருந்தேன்” என குரல் தளதளக்கக் கூறினான் தேவன்.

“அந்த நினைவுகளில்தான் நானும் ஒவ்வொரு கணமும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறேன், தேவா.” நித்யாவின் முகத்திலும் சொல்லிலும் தோன்றிய உறுதியைத் தேவன் அவதானிக்கத் தவறவில்லை. பதிலுக்கு அவளையே நோக்கினான். அவனிடமிருந்த ஆவல் இன்னும் பன்மடங்கானது. தன் மனதிலுள்ளவற்றை யெல்லாம் இப்போதே சொல்லிவிடவேண்டுமென்ற உந்துதலில் அவன் எதை முதல் சொல்வது எனத் தடுமாறியவன்போல் நின்றான். ஒரு சில விநாடிகள் மௌனத்தின் பின், “என்னை ஒவ்வொரு கணமும் கொன்றுகொண்டிருக்கும் தனிமையைப் போக்கக்கூடிய ஒரே மருந்து உனது அணைப்பு ஒன்றுதான், நித்யா” என்று அவளின் கண்களினூடே கூறியபடி அவளின் அணைப்பை வரவேற்பதுபோல் தன் கைகளை அவளை நோக்கி நீட்டினான்.

அடுத்த கணம் இருவரும் இறுகிய அணைப்பில் கட்டுண்டனர். ஒரு ஜோடி இதயத் துடிப்புகளின் தாள லயத்தில் இருவரின் எண்ணங்களும் நர்த்தனமாடத் தொடங்கின. இருபது ஆண்டுக்காலமாய் உறைந்துபோய்க்கிடந்த பனி

கால மாற்றத்தால் உருகிச் சிற்றாறாய்க் குன்றுகளிலிருந்து சிறுபிள்ளைபோல் குதித்து ஓடத் தொடங்கியதுபோல் இரு உடல்களின் ஆலிங்கனத்தில் மனங்கள் மட்டும் எப்படியோ தப்பிச் சிறகடித்துப் பறக்கத் தொடங்கின. இந்த மனம்தான் எத்தனை விநோதமானது! இருவரின் பரஸ்பர அணைப்பில் சொற்கள் தொலைத்துபோவதுபற்றித் துயரப்படாமல், நேரம் ஓடுவதைக் கண்டு அவசரப்படாமல் தமக்குள் தனியான ஓர் உலகத்தைச் சிருஷ்டிப்பதிலேயே அக்கறைகொண்டிருக்கும். இது வெறும் உடல்களின் சங்கமிப்பாயிருக்கலாம் ஆனால் இருவரின் அணைப்பில் உண்டாகும் ஆனந்தமே உணர்வுகளின் ஆரம்ப வடிகாலாகிறதல்லவா? உடல் வேறு உள்ளம் வேறு என்று சிலர் சொல்வார்கள். உடல்களின் அணைப்பில் கிடைக்கும் ஆனந்தம் உள்ளத்துக்கும் ஆறுதலைத் தருகிறதே என்பதை ஏன் இவர்கள் எண்ணாமற் போனார்கள்?

எவ்வளவு நேரமாய் அந்த அணைப்பிலில் உலகை மறந்திருந்தான் என்பதை அறியாத தேவன் திடீரென எதையோ நினைத்துக்கொண்டவன்போல் அதிலிருந்து விடுபட்டான். “நித்யா, நியாயமில்லாத ஒன்றுக்கு உன்னை இணங்கவைத்து விட்டேனென வருந்துகிறாயா?” என அவளைக் கேள்வியால் இந்த உலகுக்கு மீளவைத்தான். அதற்கு அவள், “எதைச் சொல்கிறாய், தேவா?” எனச் சிரிப்புக்கிடையே கேட்டாள். “நீ இப்போது இன்னொருவரின் மனைவி, உன் அணைப்பை நான் எப்படி யாசிக்க முடியும்?” தேவனின் சொற்கள் திடுக்கிட்டு விழித்தவனின் வாக்குமூலம்போல் எழுந்தன. ஆனால் அவன் எதிர்பார்த்த திகைப்பு அவளிடம் தோன்றவில்லை என்பதைக் கண்டபோது கண்கள் விரிய அவளை நோக்கினான்.

“நீ சொல்வது உண்மைதான், தேவா, ஆனால் நான் அப்பாவால் விலைக்கு வாங்கப்பட்டவருக்குக் கட்டாயமாக வாழ்க்கைப்பட்டவள். எத்தனை பெண்கள் தமக்கு விருப்ப மில்லாதவனுக்கு வாய்த்த விளையாட்டுப் பொம்மையாகவும் அதேவேளை விரும்பியவனைப் பிரிந்த மனக்குமுறலோடும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்? நானும் அப்படி ஒருத்தியாகத்தான் ஆரம்பத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தேன். ஆனால் உன்னுடைய நினைவில் மட்டுமல்ல நீ தொட்ட இடங்களிலும் நீ கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் ஊர்ந்து எனக்கு ஆறுதல் தந்துகொண்டிருந்தாய். அந்த இனிமையான கணங்களோடுதான் நான் நேற்றுவரை காலத்தைக் கடத்திக்கொண்டிருந்தேன். நீ என்னைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறாய் என்ற செய்தியை அறிந்தபோதுதான் இந்த வாழ்வுக்குப் புதிய அர்த்தம் இருக்கிறதுபோலவும் நீ என்னருகில் நிற்பதுபோலவும் உணர் ஆரம்பித்தேன்.”

“அப்போ உன்னை ஒன்று கேட்பேன் நித்யா.”

“சொல்லு தேவா.”

“இனி என்னோடு வந்துவிடு, நித்யா! நாம் இனியாவது ஒன்றாய் வாழலாம்”

அருகில் வந்த நித்யா தன் முகத்தைத் தேவனின் முகத்துக்கு நேராய் உயர்த்தி தனது ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் இசை வடிவம் கொடுத்தாள், “நான் உன்னை முதலில் கண்ட கணத்திலிருந்து உன்னோடுதான் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறேன், தேவா.”

தலையைக் குனிந்து அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்த தேவன், “இனியும் நான் உன்னைப் பிரிந்து மனதால் மட்டும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்க முடியாது, நித்யா. அதனால் இப்போது உன்னை என்னோடு அழைத்துப்போகவே வந்திருக்கிறேன்,” அவன் கை நீட்டி இரப்பதுபோல் கேட்டான்.

தேவனிடமிருந்து இந்தப் பதிலை நித்யா சிறிதும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லையென்பது அவள் சற்றெனத் திடுக்கிட்டதிலிருந்து புலனாகியது. என்றாலும் தன்னை ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டவனிடமிருந்து நிதானமான பதில் வந்தது. “அதில் அர்த்தமே இல்லை தேவா. நான் இன்னொரு உலகத்தில் வாழ்ந்தாலும் அதனோடு ஐக்கியமாகிவிடவில்லை. மணவாழ்வுக்கு மனம்தானே முக்கியம்? மனதாலும் வாழ்ந்து மணவாழ்வைச் சிறப்பிக்கமுடியாதா? முடியுமென்று காட்டுவோம். ஆகவே உன்னை நான் இப்போது வாழும் உலகத்திலிருந்தும் கடமையிலிருந்தும் பிரிக்க முனையாதே, தேவா.”

“உன் நினைவாகவே நான் தனியனாக இத்தனை காலமும் வாழ்ந்தேனே! உன்னை மீண்டும் காண்பேன், கூடி வாழ்வேன் என்ற நம்பிக்கையுடன்தான் ஒவ்வொரு விநாடியையும் கழித்தேன், நித்யா. அந்த நேரமும் வந்தது, நீ மட்டும் ஏனோ என்னோடு வாழ மறுக்கிறாயே!”

“இல்லை, தேவா. நாம் மீண்டும் சந்தித்த இந்தக் கணத்திலிருந்துதான் எமது வாழ்வில் புது அர்த்தத்தை உணரப் போகிறோம். திரும்பவும் சொல்கிறேன், நான் ஒவ்வொரு விநாடியும் உன்னோடுதான் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறேன். நான் வேண்டும் போதெல்லாம் உன் குரல் என் வீட்டில் ஒலிக்கிறது. உன் ஸ்பரிசத்தை நான் விரும்பியபோதெல்லாம் உணர்கிறேன். இந்த வாழ்வை என்னிடமிருந்து பறிக்க முயலாதே, தேவா. இந்த இருபது வருடங்கள் எப்படி இருந்தோமோ அப்படியே இருப்போம். என்னை எண்ணி நீ மணமாகாமலே

இருக்கிறாய். நான் மணமாகியும் மனதால் உன்னோடு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறேன். என்னை நீ இனியும் பலமுறை காணவிரும்பினால், இன்று போலவே என் கைகளை நீ பிடித்து உன் அன்பை என்னுடன் பரிமாற விரும்பினால் இப்படியே என்னை இருக்கவிடு, தேவா. நீ தொட்ட இந்தக் கைகள், சாய்ந்த என் நெஞ்சு, அணைத்தபடி துயின்ற இந்த உடம்பு எல்லாவற்றையுமே எப்போதோ உனக்குத் தந்துவிட்டேன். திருமணமான பெண் இப்படி எண்ணக்கூடாது என்று சொல்வார்கள் சிலர். எவரும் எந்த நியாயத்தையும் சொல்லட்டும், சமயத்தையும் சம்பிரதாயத்தையும் சாட்சிக்களைக்கட்டும், சட்டப் புத்தகங்களைத் தாராளமாகப் புரட்டட்டும், புராணக் கதைகளை அவிழ்த்து விட்டட்டும். நான் விரும்பியவனை விட்டு என்னைப் பிரிக்கவேண்டுமென எனது குடும்பமே சதி செய்து முகமறியாதவனுடன் என்னை வலுக்கட்டாயமாக வாழவைத்தது. ஆனால் ஒன்று மட்டும் அவர்களுக்குத் தெரியாமல் போனது. உன்னுடைய அறிவுக்கு எட்டாமல் அவர்கள் இழுத்துச்சென்றது இந்த உடம்பை மட்டுமே. எனது உள்ளத்தையல்ல, தேவா. பெண்களின் மனதைப் புரிந்துகொள்ள விடாப்பிடியாக மறுக்கும் இந்தச் சமூகத்தின் சட்டங்களை நான் மதிக்கப்போவதில்லை!”

தான் இதுவரை அறிந்திராத புதிர்களை ஒவ்வொன்றாய் அவிழ்த்துக்கொண்டிருந்த நித்யாவின் முகத்தில் சாந்தமும் அழகும் படிப்படியாகப் பொலியத் தொடங்கியதை தேவன் அவதானித்தான்.

“நீ என்னையும் மகனையும் சந்திக்க வந்தாயே, இந்த அனுபவமே மிச்சமாயுள்ள என் ஆயுள் முழுவதும் நானும் பொழுதும் நினைந்து, மகிழ்ந்து வாழப் போதும், தேவா! மகன் அங்கே மேலே இருக்கிறான்” என்று கூறிய நித்யா மாடியை நோக்கிக் கூப்பிட்டாள்.

“ராகுல்..!”

“வாறனம்மா!” மாடியிலிருந்து ஒரு டீன் ஏஜரின் குரல் கணீரென ஒலித்தது.

அது முன்னர் எங்கேயோ கேட்ட குரல் போலவும் அக் குரலுக்குரியவனுடன் பலகாலம் பழக்கம் கொண்டவன்போலவும் தேவன் திடீரென உணர்ந்தான்.

மாடிப்படிகளில் இறங்கிவந்துகொண்டிருந்த பத்தொன்பது, இருபது வயது மதிக்கத்தக்க இளைஞன் தேவனை மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் நோக்கினான்.

“அம்மா, நீங்கள் சொன்ன தேவன் ... ஆ... தேவன் அங்கிள்?”

“ஓமோம், நான் சொன்ன தேவன். உன்னைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார். என்னையும்தான்.”

ராகுல் தன் இளமைச் சிரிப்பால் தேவனை வசீகரித்தான்.

“கிளாட் டீ மீட் யூ, அங்கிள்” என்று முகமெல்லாம் மலரக் கையை நீட்டினான்.

தேவன் மனம் நிலைகொள்ளாமல் தவித்தது. ராகுலின் நீட்டிய கரங்களைத் தாண்டி தன்னிரு கரங்களையும் அகல விரித்து அவனைத் தழுவிக்கொண்டான். ராகுல் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை, திடீரெனக் கிடைத்த அணைப்பின் சுகத்தில் கட்டுண்டு கிடந்தான். தேவன் தன் கரங்களை எடுத்து ராகுலை விடுவித்தபோது அவனின் கண்கள் நீரில் மிதந்தன.

ராகுல்! நான் சின்ன வயதில் இருந்ததுபோலவே அரும்பும் மீசையும் கண்களில் கனவுமாக... தேவனின் இதயத் துடிப்பு அவனுடைய காதுகளிலேயே மோதி அதிர்ந்தது.

ஒரு சில அடி தூரத்தில் நின்றிருந்த நித்யாவின் அருகில் போய் மென்மையான குரலில்,

“உண்மையாகவா நித்யா? இவன்...?” ஆனந்தமும் ஆச்சரியமும் குபீரிட்டதால் முகம் சிவந்துபோன தேவனின் நாக்கில் சொற்கள் தடுமாறின. மனம் படபடக்க, நினைத்ததைச் சொல்லத் தைரியம் இழந்தவனாய் நாக்குழற நின்றான்.

தேவன் மனதிலிருந்தது எதுவென அறிந்துகொண்டவள் போல் நித்யா குறுக்கிட்டாள், “ஆம் தேவா, ராகுல் உனது மகன்தான்!” அதே நழுட்டுச் சிரிப்பும் ஆயிரம் அர்த்தங்களும்.

தெற்காலை போற ஒழுங்கை

கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் பேரைக்கொண்ட ஊர்வலம் பலத்த ஆரவாரத்தோடு தெருவில் சென்றதுபோன்று சூசையின் டிராக்டர் மாலிசந்திப் புளியமரத்தடி மதவின் மேலாய் எகிறிக் குதித்து தெருவோரம் படிந்திருந்த செம்மண் புழுதியை யெல்லாம் கிளப்பியபடி விரைந்துகொண்டிருந்தது. சூசை டிராக்டர் ஓட்டுவதைப் பார்த்தவர்கள் அவரும் அதன் ஒரு பாகமாக மாறியிருப்பதைக் கண்டுகொள்வார்கள். அவ்வளவுக்கு அந்தக் குட்டி ராட்சத யந்திரத்தை லாவகமாகக் கையாளுவதில் பல ஆண்டுக்கால அனுபவம் பெற்றிருந்தார் சூசை.

சூசையைச் சவரம் செய்த முகத்தோடு கண்டவர்கள் ஊரில் ஒரு சிலர்தான் இருப்பார்கள். அவருக்கு அதற்கெல்லாம் நேரம் கிடைப்ப தில்லை என்பது ஒரு காரணமென்றால் அவர் சவரம் செய்துகொண்டபின்தான் வேலைக்கு வெளிக்கிடவேண்டுமென்ற அவசியமும் இருப்ப தில்லை. விடியப்புறம் வேளையோடு எழுந்து வெளிக்கிட்டால்தான் வாடிக்கையாளர்கள் ஓடர் பண்ணிய சாமான்களை அந்தந்த இடங்களுக்குப் போய் டிராக்டரில் ஏற்றி உரிய இடத்தில் உரியவேளையில் ஒப்படைக்க முடியும். மணல்காட்டு வெளியில் வெள்ளை மணல் அள்ளிக்கொண்டுவருவது இப்போதெல்லாம் முன்னையைப்போல் லேசாகச் செய்யக்கூடிய காரியமல்ல. போதாததற்குப் பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு மணல்காட்டு வெளியெல்லாம் மலைபோல்

குவிந்திருந்த வெள்ளை மணலைக் களவாக அள்ளிச் சென்றவர்களால் மணல் வெளியெல்லாம் காலப்போக்கில் தரைமட்டமாய்ப் போய்விட்டது. அன்றைய நாட்களில் வல்லிபுரக் கோயில் வாசலிலிருந்து பார்த்தால் அந்தத் திக்கிலிருந்து இந்தத் திக்குவரை பரந்திருக்கும் இந்து சமுத்திரக்கரையை மறைக்கும் அளவுக்கு மண் மலைகள் குவிந்திருந்தன. இன்று சமுத்திரமே கோயில் வாசலை அண்மித்துவிட்டதுபோல மணல்காடு என அறியப்பட்ட மண்வெளி மழைத் தண்ணீர் தேங்கிப் பாசி படர்ந்து சொறி மணல் காடாகிவிட்டது.

சூசை அதிகாலையில் அந்தோனியாரைத் தொழுதுதான் டிராக்டரை வெளியில் எடுப்பார். ஆனால் மணல்காட்டுப்பக்கம் போய் வெட்டவெளியில் வெள்ளை மணலைத் துருவித் துருவி அள்ளவேண்டுமானால் வழியில் எதிர்ப்படும் வல்லிபுர ஆழ்வாருக்கும் ஒரு கும்பிடு போடுவார். வெள்ளை மணலுக்கு வடமராட்சி கிழக்குக் கரையென்றால் வீட்டு அத்திவாரத்துக்கும் வேறு பல கட்டு வேலைகளுக்கும் போடவேண்டிய கல்லுக்கும் சல்லிக்கும் எதிர்த்திசையில் தொண்டமானாறு தாண்டிப் போகவேண்டும். அங்கே போகும்போதும் வழியில் சந்திதி முருகனுக்கும் ஒரு கும்பிடு போட மறப்பதில்லை. சீமெந்து, இரும்புக் கம்பிகள் தூக்க இந்த இரண்டு திக்குக்கும் நடுவில் நெல்லியடி கிட்டங்கிகளுக்குப் போகவேண்டும். எங்கே போனாலென்ன வாடிக்கையாளர் ஓடர் பண்ணிய சாமானை நேரத்தோடு கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடுவார் சூசை. போகிற இடத்தில் அன்னம் தண்ணி வாயில் வைக்கமாட்டார். விடாய் எழுந்தால் எங்கே பொதுக் கிணறு இருக்கிறதோ அங்கே தாகசாந்தி செய்வதுதான் வழக்கமாகிப்போய்விட்டது. சாப்பாடு சங்கதியெல்லாம் மாலையானதும் வீட்டுக்கு வந்தபிறகுதான்.

டிராக்டரின் அசுரக் குலுக்கல்களுக்கு இசைவாக இருக்கையில் தன்னை அட்ஜஸ்ட் செய்துகொள்வதில் எல்லா டிராக்டர் ஓட்டிகளையும் போலவே சூசையும் வலு கெட்டிக்காரர். என்றாலும் அன்றைய அந்தப் பயணத்தில் டிராக்டர் எழுப்பிய குலுக்கலையோ இரைச்சலையோ பொருட்படுத்தும் அளவுக்கு அவரின் மனோநிலை இருக்கவில்லை. அவர் மனம் முழுதும் வீட்டையும் மக்களையுமே சுற்றிக்கொண்டிருந்தது.

புலோலி கிழக்கு எல்லையில் வல்லிபுரக் கோயிலுக்குப் போகும் கிராமக் கோட்டு நோட்டின் ஓரமாய் வடலிகளும் நெடிய பனை மரங்களும் சூழ்ந்த காணிகளுக்குள் ஓலைக் கொட்டில்களோடும் மண் குடிசைகளோடும் ஒருகாலத்தில் பதுங்கிக்கொண்டிருந்த சந்தாதோட்டம் இன்று விசாலமான

வளவுகளுக்குள் கல் வீடுகளும் தோட்டங்களும் காலத்தோடு போட்டிபோடுவதில் வெற்றியடைந்து வெளியுலகும் அறியும் படியாகத் தம்மை ஆக்கிக்கொண்டது. கல்வியும் வேலை வாய்ப்புகளும் ஆமை வேகத்தில்தான் அங்கே நுழைந்ததென்றாலும் அவற்றைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொள்வதில் சந்தாதோட்டத்து மக்கள் அகர வேகத்தைக் காட்டினர் என்பது அயல் கிராமத்து வெள்ளை வேட்டிக் காரர்களுக்கு எரிச்சலைத்தான் தந்தது. ஆனால் அதையெல்லாம் கணக்கில் எடுப்பதற்குச் சூசை போன்றவர்களின் வாழ்க்கையில் நேரம் கிடைத்தால்தானே!

கிராமக் கோட்டு நோட்டில் அந்தோனியார் கோயிலிலிருந்து ஒரு அரைக்கட்டை தூரம் தள்ளி ஆலமரத்தடி ஓரமாய்த் தெற்கே போகும் ஒழுங்கையில் முதல் முடக்கைத் தாண்டினால் சூசையின் இரட்டை கேட் போட்ட வீட்டுக்கு வந்துவிடலாம். டிராக்டர் தெருமுடி மடத்தை அண்மித்ததும் வீடு இன்னும் 'ஊண்டரைக் கட்டை' தூரம்தான் எனச் சூசை அனுமானித்துக்கொண்டார். மனம் தொடர்ந்து கோடைக் காற்றில் அகப்பட்ட மணல்காட்டு சவுக்கு மரம்போல் அலைக்கழிந்துகொண்டிருந்தது.

“தம்பி இக்கணம் வீட்டுக்கு வந்திருப்பான். கனடா விலையிருந்து வாறதெண்டால் சும்மாவே! பிளேனிலை மட்டும் எல்லாமா இருவத்தைஞ்ச மணித்தியாலம் பயணமாம். கொழும்புக்கு வாறது ஒரு பயணமெண்டால் பிறகு அங்கையிருந்து இஞ்சை ஊருக்கு வாறது இன்னுமொரு பயணம். அந்தப் பெடிச்சியும் கூட வாறாள் எண்டெல்லோ தம்பி எழுதினவன். அங்கை கனடா விலையே தான் விரும்பின பிள்ளையைச் சடங்கு முடிச்ச கையோடை எங்களைப் பாக்க வாறானெல்லோ! என்றை மகனைக் கண்டு எவ்வளவு காலமாப் போச்சு. ஒண்டுரண்டு வருசமே பதினைஞ்ச வருசம். எண்டாலும் தம்பி பயணம் போனது நேற்றுப்போலை கிடக்கு. அந்தோனியாரே, இனி அவன்ரை கையிலை பொறுப்பையெல்லாம் குடுக்கவேண்டியதுதான். இருக்கிற ரண்டு குமருகளையும் கட்டிக் குடுத்திட்டால் இனி மிச்சக் காலத்துக்கு ஓய்ஞ்சபோய் இருக்கலாம்.”

கிராமக் கோட்டு சந்தி வந்ததே தெரியவில்லை சூசைக்கு. சந்தியில் டிராக்டரை வளைத்துத் திரும்பியபோது யாரோ கடை விறாந்தையிலிருந்து கையசைப்பதுபோல் அருட்டியது. வீதி ஓரமாக டிராக்டரை மெல்லமாய் நிறுத்திவிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தார் சூசை. அது அவரின் மைத்துனர் அருட்பிரகாசம். வேட்டி அவிழ்ந்ததையும் பொருட்படுத்தாமல் ஓடிவந்தவர் “அத்தான், தயாளன் வந்திட்டான் தெரியுமோ?” என்று தெருவுக்கு எதிர்பக்கத்துக் கடையிலுள்ளவர்களும் கேட்கும்படியாக உரக்கச்

சத்தமெழுப்பினார். “தம்பி வந்திருப்பான் எண்டுதான் இருந்த வேலையெல்லாத்தையும் ஆவறி போவறியெண்டு செய்து குடுத்திட்டு ஓடிவாறன்” என்று பெருமிதமாகச் சொன்னார் சூசை. “நானும் தம்பியை இன்னும் போய்க் காணவில்லை அத்தான். நீங்கள் முன்னாலை போங்கோ, கையிலை இருக்கிற அலுவலை முடிச்சுக்கொண்டு பின்னாலை வாறன்.” அருட் பிரகாசம் சூசையின் மறுமொழியைக் காத்திராமல் மறுபடியும் கடைப்பக்கம் ஓட சூசை ட்ராக்டருக்கு மீண்டும் உசுப்பேத்தினார்.

அகலத் திறந்துகிடந்த வெளிவாசல் கேட்டினூடாக டிராக்டரை வாகாகத் திருப்பி முற்றத்தில் வேலிக்கரையோரமாக நின்ற தகரக் கொட்டிலுக்குள் விட்டதும் அது நிம்மதிப் பெருமூச்சை அவிழ்த்துத் தனது கடைசி உலுக்கலுடன் ஓய்ந்து நின்றது. சீழே இறங்கிய சூசை மனத்தில் பாசம் மேலிடத் தன் டிராக்டர் மீது கண்களை ஓடவிட்டார். காலப்போக்கில் நிறம் மங்கிய எஞ்சின் மூடிமேல் ‘லார்து மாதா’ என்ற பெயர் இன்னமும் துலக்கமாய்த் தெரிந்தது. மணல் மேடுகளிலும் கல்லுக் கிடங்குகளிலும் ஓடுங்கல் ஒழுங்குகளிலும் ஓடிக்களைத்ததினால் கொஞ்சம் ஈடாடிப்போயிருந்தாலும் இன்றும் உறுதி குலையாமல் நின்றது எஞ்சின். மட்கார்டுகள் சுவர்களும் வேலிகளும் உராய்ந்ததால் சிராய்ப்புகளும் கிறல்களும் விழுந்தும் பாறாங்கற்கள் பட்டு மழுங்கியும் துருப்பிடித்துப்போயிருந்தன. மூப்பிலும் முழுவதும் உருக் குலையாமல் நிமிர்ந்து நின்ற டிராக்டரைக் கைகளால் தடவி அதன்மீது பரவியிருந்த வெப்பத்தையும் புழுதியையும் ஒருங்காக உணர்ந்தார் சூசை. “என்னட்டை நீ வந்து முப்பது வருசமாகுது. உன்னாலைதான் என்றை குடும்பம் இண்டைக்கு இப்பிடி இருக்குது. மாதாவே, இதை வாங்க அண்டைக்கு நான் பட்ட பாடு உனக்குத்தான் தெரியும். உவங்கடை சாதி உருப்படாது எண்டு சொன்னவங்களுக்கு முன்னாலை நான் ஓடிக்காட்டினனானெல்லோ. இப்ப அவங்கள் என்னட்டை ஓடிவாறதுக்கு, மாதாவே, நீதான் முக்கியமான காரணம்.”

ஆவணி மாதத்துப் பிற்பகல் வெயில் சூசையின் உடம்பெல்லாம் உறைத்தது. தோளில் தொங்கிய துவாயால் முகத்து வியர்வையை அழுத்தித் துடைத்த அதே கையால் ட்ராக்டர் மேலிருந்த தூசையும் தட்டிவிட்டார். “இந்தக் கிழமை உன்னைப் பாக்கிறதுக்கு ஆக்கள் வருகினம். தம்பியோடே ஒரு கதை கதைச்சுப்போட்டு உன்னைப் பற்றி யோசிப்பம் கண்டியோ!” சொந்தப் பெண்சாதியோடு உருக்கமாய்க் கதைப்பது போல் கைகளை அசைத்து டிராக்டருடன் உணர்ச்சி பொங்க அளவளாவினார் சூசை.

இங்கும் அங்குமாக அழுக்குப் படர்ந்த சாரத்தை அவிழ்த்து இடுப்பில் மீண்டும் கட்டிக்கொண்டார் சூசை. நரைத்துப்பொன மயிர்க்கற்றைகள் படர்ந்த நெஞ்சைக் கையில்லாத பெனியன் மறைத்துக்கொண்டிருந்தது. துடைத்ததால் முகத்திலிருந்த எண்ணெய்ப்பசை ஓரளவுக்குப் போயிருந்த போதிலும் சூரிய ஒளியில் அவர் முகம் இப்போதும் மினுங்கியது. சூசை திறந்து கிடந்த வாசலுக்கூடாக வீட்டினுள் நுழைந்ததும் “அப்பா” என்று அழைத்தபடி ஓடிவந்து அவரைக் கட்டி அணைத்துக்கொண்டான் மகன் தயாளன். சூசை இதைக் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை. “சின்ன வயதிலும் எட்ட நின்று மரியாதையோடு கதைப்பவன் இப்போது ஓடிவந்து அணைக்கிறான்; ‘அப்பு’ என அழைத்தவன் ‘அப்பா’ என அழைக்கிறான். காலமும் வாழ்நாடும் தான் இவனை எவ்வளவுக்கு மாற்றிவிட்டது!”

“என்ன மோனை, சுகமாய் வந்து சேந்தனியோ?” மகன் மீதுள்ள கரிசனமும் பாசமும் கேள்வியாய் எழுந்தது.

“ஓம் அப்பா, வரக்கை ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை. இந்த ஊர் வெக்கைதான் எங்களுக்கு ஒத்துவரவில்லை” என்று சொன்ன தயாளன் கையோடு தங்கைமாரோடு கூட நின்ற தன் மனைவியைச் சுட்டிக் காட்டி, “இவள்தான் லாவண்யா” என்று கூறி அறிமுகப்படுத்தினான்.

“என்ன பேர் சொன்னனி, மோனை?” என்று வாயில் வராத பெயரைப் பிழையாகச் சொல்லிவிடுவோமோ என்று அச்சப்பட்டவர்போல் வினாவினார்.

அதற்குள், சின்னவள் அனிதா, “அப்பா, மச்சாளன்ரை பெயர் லாவண்யா. அப்பிட்யெண்டால் வடிவான பெண் என்று கருத்து.”

சூசை அப்போதுதான் புது மருகளைத் திரும்பிப் பார்த்தார். அனிதாவின் விரல்களோடு தன் விரல்களையும் கொழுவிக்கொண்டு மலங்க மலங்க விழித்துக்கொண்டு நின்ற கண்ணம் சிவந்த லாவண்யா அவர் மனதில் ஒரேயடியாக ஓட்டிக்கொண்டாள். “ஓமோம் வடிவாத்தான் இருக்கிறான்” என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிப் பெருமைப்பட்டுக்கொண்டார். அவர் தன்னைக் கவனிக்கிறாரெனக் கண்டதும் மார்பை மறைத்த பஞ்சாபித் துணியை மேலே இழுத்துவிட்டுத் தலையைக் குனிந்துகொண்டாள் லாவண்யா.

“அப்ப பிள்ளையளெல்லாம் கொஞ்சம் பொறுங்கோ, கால் முகம் கழுவிக்கொண்டு வாறன். அங்கை அம்மா சாப்பிடாமல்

என்னைக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறா” என்று எல்லாருக்கும் பொதுவாகச் சொல்லிக்கொண்டு வீட்டின் பின்புறம் ஊடாகக் கோடிப்புறத்தை நோக்கி நடந்தார் சூசை.

கிணற்றடியில் கால் முகம் கழுவிக்கொண்டு படுக்கை அறைக்குள் நேரேபோய் அடிச்சுத் தோய்த்த சாரமும் அரைக்கை பெனியனுமாக வெளிக்கிட்டபோது பக்கத்து அறையில் பெண் பிள்ளைகள் கதைப்பது தெளிவாகக் கேட்டது. லாவண்யா பேசுவது அவருக்கு மிகவும் வித்தியாசமாகப் பட்டது. ஆகவே ஆவலோடு கூர்ந்து கவனித்தார்.

“நீங்கள் இரண்டுபேரும் எப்படி உங்கடை தலைமயிரை இவ்வளவு பளபளப்பாக வைச்சிருக்கிறியள்? மிச்சம் நீளமாவும் அடர்த்தியாவும் இருக்கு. என்ன பூசுறனிங்கள்?”

“அது மைச்சாள், பெரிய ரகசியமில்லை. இஞ்சை எல்லாரும் கிழமைக்கொருக்கால் சியாக்காய் பூசித்தான் முழுகிறவையள். முழுகித் தலை காஞ்சாப்போலை நல்லெண்ணை பூசுவம். அது தன்ரை பாட்டிலை வளருது. பளபளப்பாவும் இருக்குது.” இது அனிதா. அவளுக்கு எப்போ வாய் திறக்க வாய்ப்பு கிடைக்கிறதோ அதை விடவே மாட்டாள். காம்ப்ஸ்ஸில் இரண்டாம் வருடம் படிக்கிறாள். அவளுடைய வாயின் நீளம் வீட்டிலும் வெளியிலும் வலு பிரசித்தம்.

“ஏன் மைச்சாள், நீங்கள் என்ன பூசுறனிங்கள்? நல்ல வாசமாக் கிடக்கு.” லாவண்யாவின் தலைமயிரைக் கிட்டவந்து தொட்டுப்பார்த்த அனிதா மைச்சாளாருக்குத் தலைமயிர் உதிர்ந்து போனதைக் கண்டுகொண்டதாகக் காட்டிக்கொள்ளாமல் அண்ணன் மனைவி என்ற உரிமையுடன் வினாவினாள்.

“எங்களுர்த் தண்ணிக்குத் தலை மயிர் நல்லாக் கொட்டுப்படும். அதை ஒருவழியாலும் தடுக்கேலாது. என்னைப் போலை கேர்ள்ஸ் எல்லாருக்கும் இதுதான் பெரிய கவலை.” லாவண்யாவின் ஒவ்வொரு சொல்லிலும் ஆதங்கம் தொனித்தது. “வெறுங்கழுத்தோடை நீக்கிறியள் மச்சாள், அண்ணா நகையொண்டும் உங்களுக்கு வாங்கித் தரயில்லையோ?” என்று கேட்டாள் மூத்தவள் அற்புதம். வாய்முட்டச் சிரிப்பையும் முகம் முழுவதும் வெட்கத்தையும் அடக்கமுயன்ற லாவண்யா தன் கைவிரலில் இருந்த மோதிரத்தைக் காட்டினாள். “இதைப் பாருங்கோ, உங்கள் அண்ணா போட்டவர், எப்பிடி இருக்குது?”

“ஓ, இதென்ன வெள்ளி மோதிரம். இதையே அண்ணா தந்தவர்?”

“இது வெள்ளி இல்லை, அற்புதம். இது வைட் கோல்ட் அதாவது வெள்ளைத் தங்கம். சும்மா தங்கத்திலும் பார்க்க மிச்சம் விலை கூடினது. இதுதான் அவர் தந்த எங்கேஜ்மெண்ட் மோதிரம்.” லாவண்யா கொண்ட வெட்கத்தைக் கண்டதும் சகோதரிகள் இருவரும் அவளை இருபுறமும் அணைத்துக்கொண்டார்கள்.

“இப்ப விளங்குது, மைச்சாள், இஞ்சையும் எங்கேஜ்மெண்ட் மோதிரம் எண்டு சொல்லித்தான் போடுறவையவள். ஆனால் இண்டைக்குத்தான் நான் வெள்ளைத் தங்க மோதிரத்தை நேரிலை கண்டனான்” என்றாள் அற்புதம். “நானும்தான்” என்றாள் அனிதா. அதேவேளை அற்புதம் தன்னை மறந்தவளாய் மோதிரம் எதுவும் அணியாத தன் வெறும் விரல்களை ஏக்கத்துடன் பார்த்தாள். இதை லாவண்யா கவனிக்கத் தவறவில்லை. லாவண்யாவின் மோதிரத்தைத் துருவித் துருவிப் பார்த்த அற்புதம் “நடுவிலை இருக்கிறது வைரம்போலை கிடக்கு!” இதைக் கூறியபோது அவளின் கண்கள் அகல விரிந்ததைக் கண்ட லாவண்யா, “மிச்சம் விலை கூடின வைரம். ஒரு நாள் உங்கள் அண்ணாவும் நானும் தனியச் சந்திச்சபோது எனக்கு முன்னால் இந்த மோதிரத்தை நீட்டிக்கொண்டு “என்னைக் கல்யாணம் செய்வீங்களோ?” என்று என்னைக் கேட்டார். அவர் இப்படித் திடீரென்று கேட்டதும் எனக்குச் சரியான வெக்கமாய்ப் போட்டுது. ஓம் என்று சொல்லவும் பயம், இல்லையெண்டு சொல்லவும் பயம். பிறகு கொஞ்ச நேரத்தாலை “எனக்கு விருப்பம்” என்று சொன்னன். அவருக்கு உடனை அழுகை வந்திட்டுது. அவர் என்னிலை எவ்வளவு அன்பாய் இருக்கிறார். அதிலும் கூட நான் அவரிலை அன்பாய் இருக்கவேணும், அவருக்காக நான் எதையும் செய்யவேணுமெண்டு உடனை தீர்மானம் எடுத்திட்டன்.” இப்போது எல்லார் கண்களும் கலங்கியிருந்தன. “நீங்கள் ரண்டுபேரும் சரியான லக்கி மைச்சாள்” என்று மனம் நிறையப் பாராட்டினாள், அற்புதம். அறைமுழுவதையும் இளம் பெண்களின் சிரிப்பு அலைகள் ஆக்கிரமித்தன. பெண்களின் கதைகளைக் கேட்டுத் தன்னை மறந்தபடி நின்ற சூசை மனைவி அங்கே காத்திருப்பாளேயென்ற நினைவு வந்தவராய் குசினியை நோக்கி நடந்தார்.

மனைவி ஆறி அலந்துபோன மதிய உணவைத் தயாராக வைத்துக்கொண்டு அவருக்காகக் காத்திருந்தாள். சாப்பாட்டு மணத்தையும் தாம்பத்யத்தையும் ஒருங்காக உணர வேண்டுமென்றால் குசினிக்குள் நிலத்தில் இருந்து மனைவி பரிமாறச் சாப்பிடுவதில்தான் அதைப் பெறமுடியும் என்று சூசை அடிக்கடி எண்ணிக்கொள்வார். மகன் வெளி நாட்டிலிருந்து

வந்த பிறகும் வழக்கத்தை மாற்றாமல் பலகையை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு அவள் முன்னே உட்கார்ந்துவிட்டார்.

மனைவி குனிந்த தலை நிமிராமல் பரிமாறினாளென்றால் தலையில் யோசனைப் பாரம் கூடியிருக்கும் என்பதை அவர் நன்கு அறிந்தவராதலால். என்ன விசேஷம் சொல்லும் என்பதுபோல் மனைவியை நோக்கினார் சூசை.

“இவள் மருமகள் ஆர் தெரியுமோ?” என்று இதுவரை வெளிவராத இரகசியத்தைச் சொல்வதுபோல் ஓசைப்படாமல் கேட்டாள்.

“நான் இப்பதானே வந்திருக்கிறேன், தெரிஞ்சால் சொல்லும்” என்றார் சூசை.

“தம்பி, வெள்ளாளப் பெடிச்சியையெல்லோ சடங்கு முடிச்சுக்கொண்டு வந்திருக்கிறான்.”

திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்த சூசை, “அப்பிடியே சங்கதி? நான் பெடிச்சியைப் பார்த்தவுடனே யோசிச்சன், வித்தியாசமாக் கிடக்குதெண்டு.”

“அதுவும் கனடாவிலை நல்ல வசதியாயிருக்கிற குடும்பமாம். ஆனால்...” மனைவி கதையை இழுத்த விதத்தில் ஏதோ எங்கேயோ சறுக்கிவிட்டதென்பதைச் சூசை உடனே அனுமானித்துக் கொண்டார்.

“தம்பி இவளைக் கூட்டிக்கொண்டு போனதோடை இவ்வன்றை ஆக்கள் இவளைத் தங்கடை குடும்பத்திலையிருந்து தள்ளி வைச்சிட்டினமாம். தம்பி சொன்னான்.” மனைவி எந்த விநாடியும் அழுதுவிடுவாள் போலிருந்தது. சூசை கையிலிருந்த சோற்றைக் கோப்பையில் போட்டுவிட்டு மனைவியை அனுதாபத்துடன் நோக்கினார்.

“இங்கிலீஸ்காரன்னை நாட்டிலை வாழப்போன சனங்க ளெல்லோ, அவங்களைப் பார்த்துக் கொஞ்சமெண்டாலும் மாற வேண்டாமே. இஞ்சை இருந்தமாதிரித்தான் அங்கையும் இருக்குதுகள்போலை கிடக்கு.”

“அப்பிடத்தான் தம்பியும் சொன்னான். அங்கை வீடு வாசலும் வசதிகளும் சேர்ந்ததிலை பெரிய சாதிக்காரரின் கடுமுடுக்கு இஞ்சையிலும் பாக்கக் கூடவாம். ஆனால் மருமகள் அவையனைப்போலை இல்லாதமாதிரியும் கிடக்கு.”

“அவள் இந்தக்காலத்துப் பெடிச்சியெல்லே. அதோடை நல்லாப் படிச்சிருக்கவும் வேணும். இல்லாட்டில் தம்பியை விரும்பியிருப்பாளோ?”

“நாங்கள் எந்தப் பகுதியெண்டு தம்பி சொன்னபிறகும இவள் அவனைக் கைவிடயில்லையாம். அதுதான் தம்பி இவளை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாமல் தாய் தேப்பன்றை விருப்பத்துக்கு மாறா கூட்டிக்கொண்டு போனவனாம்.”

சாப்பாட்டை முடித்துக் கையைக் கழுவிக்கொண்டு ஹோலுக்குள் வந்த சூசை சுவர் ஓரமாக இருந்த தன் வழக்கமான ஈஸிசேரில் அமர்ந்துகொண்டார். அவருக்காகக் காத்திருந்ததுபோல் தயாளன் சின்னதொரு பையைக் கொண்டு வந்து நீட்டினான். “அப்பா, இந்த வாட்சை உங்களுக்கெண்டு கனடாவிடையிருந்து வாங்கிக்கொண்டு வந்தனான்” என்று சொல்லிப் பையிலிருந்து அதை எடுத்து சூசையின் கையில் கட்டினான். “எனக்கேன் மோனை வாட்ச்? இவ்வளவு காலமும் வாட்ச் பாத்தே நான் வேலை செய்யிறன்? அங்கை வெய்யில் எறிக்குது பார். அதை வைச்சு நாங்களெல்லாம் நேரம் சொல்லுவம், தெரியுமோ?” என்று சொல்லி அட்டகாசமாகச் சிரித்தார். கூடவே மகன் கட்டிவிட்ட வாட்சையும் மறுகையால் தடவிப்பார்த்து மனதுக்குள் பெருமையடித்துக்கொண்டார். “எனக்கெண்டு என்றை மகன் அங்கையிருந்து வாங்கிக்கொண்டு வந்திருக்கிறான். சீமைச் சாமானெண்டால் சும்மாவே, நல்ல லட்சணமாக் கிடக்கு.”

தயாளன் அத்துடன் நிற்கவில்லை, இன்னொரு பையைத் திறந்து, “அப்பா, இது நான் கொழும்பிலை வாங்கினது. கரை போட்ட வேட்டியும் சேர்ட்டும். நீங்கள் வேட்டி கட்டிக்கொண்டு வெளியே போனால் உயர் சாதிக்காரர் உங்களை ஒருமாதிரிப் பாக்கிறவையவள் எண்டு நான் சின்ன வயசாயிருக்கிறபோது சொல்லுவியள். அப்பா, இப்ப உலகம் மாறிப்போச்சு, இனி ஒருவருக்கும் பயப்படாமல் கட்டுங்கோ. இந்தச் சேர்ட்டும் உங்களுக்குப் பொருத்தமாயிருக்கும்” என்று தயாளன் சொன்னபோது சூசைக்குக் கண்ணில் நீர் முட்டியது. தயாளன் சின்ன வயசாயிருக்கும்போது தனக்கு நடந்ததைப் போகிறபோக்கில் சொன்னதை இப்பவும் நினைவில் வைத்துக் கொண்டு எங்களைச் சந்தோசப்படுத்தப் பார்க்கிறான். உலகம் முழுக்க என்னமாய் மாறிவிட்டது. ஆனாலும் நாங்கள் இப்பவும் எளிய சாதிதானே! அவர் தன் மனக்குமுறலை வெளியே காட்டிக்கொள்ளாமல் சமாளித்துக்கொண்டார். ஆனாலும் அவரினுள்ளே பொருமிக்கொண்டிருந்த நீண்டகால வேதனை அவரின் கண் ஓரங்களில் நீராய்க் கசிந்தது.

அதற்குள் தயாளனின் தாய் இடையில் புகுந்து “ஏன் மோனை இவ்வளவெல்லாம் சிலவு செய்தனி? இஞ்சை இந்த வீடு வாசலெல்லாம் நீ வெளி நாடு போகக்கை வெறும்

கொட்டிலும் மண் சிவருமாத்தானே கிடந்தது. வீடு இஞ்சாலை தனியனெண்டால் குசினி அங்காலை ஒருபக்கமாய்க் கிடந்தது. நல்ல மழை பெஞ்சுதோ குசினிக்கை போகமுந்தி துப்பரவா நனைஞ்சுபோடுவம். இப்ப எல்லாத்தையும் கோப்பிசம் போட்ட கூரையோடை கட்டச்சொல்லி நீதானே காசு அனுபினனி!”

“ஓமம்மா, நானும் கவனிச்சனான். நான் அனுப்பினது பெரிய காசில்லை. அப்பாதான் ஓடியோடிச் சம்பாரிச்சு இந்த வீட்டைக் கட்டியிருக்கிறாரெண்டதும் எனக்குத் தெரியும்.”

‘உண்மையும் அதுதான். தம்பி அங்கினைக்கை எப்பன் எப்பன் அனுப்பிக்கொண்டிருந்தவன். சீமெந்து விக்கிற விலையிலை, மற்றச் சாமான்களுக்கும் தட்டுப்பாடு எக்கச்சக்கமாக இருக்கக்கை என்றை உழைப்பில்லாமல் இதையெல்லாம் செய்திருக்கேலாது’ எனச் சூசை தனக்குள்ளேயே நினைத்துக்கொண்டபோதிலும் வெளியே மனைவி சொன்னதை ஆமோதிப்பதுபோல், “அம்மா சொல்லுறதும் சரிதான், மோனை” என்று மனைவியோடு ஒத்துப்பாடினார்.

தம்பி உற்சாகமாய்க் கதைத்துக்கொண்டிருந்தபோதே மனதுக்குள் பிசைந்துகொண்டிருக்கும் விஷயத்தைப் பேசிவிட வேண்டுமென்ற தீர்மானத்தோடு வந்தவர் பெம்பிளைப் பிள்ளைகள் எப்போ உள்ளே போவார்களென்று காத்திருந்தார். அவர் மேற்கொண்டு பேசத் தயங்குவதை அவதானித்த பெண்கள் மெல்லமாக உள்ளே நழுவிச் சென்றார்கள். அற்புதம் மட்டும் தன்னைப்பற்றி அண்ணாவுடன் கதைக்கப்போகிறார்கள் என்ற அருட்டுணர்வால் உள்ளே போய்விடாமல் சுவருக்கு அந்தப்பக்கமாய்ப்போய் நின்றுகொண்டு காதுகளைத் தீட்டி வைத்துக்கொண்டாள்.

சூசை மகனின் முகத்தைப் பார்த்துப் புன்னகைத்துவிட்டு நிதானமாகப் பேச ஆரம்பித்தார். “தம்பி, இந்தப் பதினைஞ்சு வரிசத்திலை நாங்கள் எவ்வளவு கயிறுமாலைப்பட்டு இந்தக் குமருகளைக் கண்ணுக்கை வைச்சு வளர்த்துக்கொண்டு வந்தனாங்கள் எண்டு உனக்குத் தெரியுந்தானே, மோனை! மூத்தவளுக்கு வயசாப்போட்டுது. அவளன்றை சடங்கை கெதியா முடிக்கவேணும். இளையவள் படிப்பிலை கெட்டிக்காரி. அவள் தன்றை பாட்டைப் பாத்துக்கொள்ளுவாள் எண்ட நம்பிக்கை இருக்கு. நீயும் கிட்டீடியிலைதான் சடங்கு முடிச்சனி. உங்கடை நாட்டு முறையள் தலையள் ஒண்டும் எங்களுக்குத் தெரியாது. எண்டாலும் உனக்கு இருக்கிற பொறுப்பு பொறுப்புத்தானே!”

“ஓமப்பா, அம்மா தங்கச்சிமாரைப் புழுதிப் புழுதி ஒவ்வொரு தபாலிலையும் எழுதிக்கொண்டிருப்பா. எனக்கெல்லாம் பாடமாப் போச்சு” என்று சொல்லிச் சிரித்தான் தயாளன்.

“மூத்தவளுக்கு ரண்டு மூண்டு இடத்திலை பாத்திருக்கிறம். அதிலை ரண்டு அசல் பொருத்தம். அங்கை மாப்பிளை வீட்டுக்காரருக்கும் வலு விருப்பம். நீ வந்த கையோடை அந்த ரண்டு இடத்திலையும் போய்க் கதைக்கலாமெண்டு நினைச்சிருந்தனாங்கள்” என்று சூசை மகனின் மனதின் ஆழத்தை அறிய முயன்றவர்போல் பக்குவமாக ஒவ்வொரு சொல்லையும் அளந்து பேசினார். அதேவேளை அங்கே சுவருக்குப் பின்னால் தனது பின்னலை முன்னுக்கு விட்டுப் பிரிக்கிறதும் மறுபடி பின்னுவதுமாக அண்ணன் என்ன சொல்லப் போகிறானோவென்று மனம் அலைமோத நின்றாள் அற்புதம். எந்த நேரமும் அவள் கண்களிலிருந்து நீர் கொட்டலாம். அது மனம் மகிழ்ச்சியில் குளித்ததனால் முளைத்த கண்ணீராகவும் இருக்கலாம் அல்லது மன வெப்பியாரத்தால் தெறித்த கண்ணீராகவும் இருக்கலாம். எல்லாம் தயாளன் அண்ணா சொல்லப்போவதிலேயே தங்கியிருந்தது.

“அம்மா எத்தினை கடிதம் எழுதினவ. ஆனால் மூத்தவளன்ரை களியாண விசயமொண்டும் ஒருநாளும் எழுதயில்லை. நானும் முன்னமே இதை அறிஞ்சிருந்தால் லாவண்யாவோடையும் கதைச்சிருப்பன்” என்று நயமாகச் சொல்லிவிட்டுச் சிறிது தயக்கத்துடன் தகப்பனையும் தாயையும் மாறிமாறிப் பார்த்தான் தயாளன். ஒருசில கணங்கள் பயங்கர அமைதியில் கழிந்தன.

“நீ வந்தபிறகுதான் சடங்குக் காரியங்களைக் கதைக்கலாமெண்டு அப்பா சொல்லிக்கொண்டிருந்தவர். நீ உன்ரை வசதியைப் பற்றிச் சொல்லு மோனை. எங்களுக்கு எல்லாப் பிள்ளையளும் ஒண்டுதான். உனக்குக் கஷ்டத்தைத் தந்திட்டு நாங்கள் இஞ்சை நிம்மதியாய் இருக்கேலுமோ? நீ தன்னும் சகோதரங்களைக் கவனியாமல் விட்டனியெண்டு ஊரிலையும் உலகத்திலையும் கெட்டபேர் எடுக்க விரும்புவியோ?” தாய்க்காரி மகனுக்காகவும் கதைக்கவேண்டும் புருஷனுக்காகவும் கதைக்கவேண்டுமென்ற இக்கட்டான கட்டத்தில் நிலைவரத்தை ஒருவாறு சமாளிக்க முயன்றாள்.

“நான் இழுத்துப் பறிச்சுக் கதைக்க விரும்பயில்லை, அம்மா. நான் உங்களன்ரை பிள்ளை. உங்கடை மனம் நோக நடக்கமாட்டன். எண்டாலும் நீங்கள் எல்லாரும் என்ரை வசதியைப் பற்றியும் முதலே அறிஞ்சிருந்தால் நல்லது.”

“ஏன் மோனை, கடன்தனியள் குடுக்குமதியளெண்டு ஏதேனும் கரைச்சல் இருக்குதோ?” தன் மனதில் துடித்த கவலை அவளின் ஒவ்வொரு சொல்லிலும் தொற்றிக்கொண்டதென்பது எல்லாருக்கும் விளங்கியது.

“எங்களன்றை நாட்டிலை கடன் தொல்லை ஆரை விட்டது? அரசாங்கமே கடனில்தான் ஓடிக்கொண்டிருக்குது. இவள் லாவண்யாவை நாலு பேருக்குச் சொல்லிக் கல்யாணம் கட்டவே என்னாலை ஏலாமல் போட்டுது. சினேகித ஆக்களை மட்டும் கூப்பிட்டு றியில்ரேஷன் செய்துபோட்டு ஒண்டாயிருக்கத் துவங்கியிட்டம். அதோடை சிலவுகள் கைக்கு மீறிப் போகத் துவங்கியிட்டுது. நல்லவேளை, லாவண்யா இப்பத்தான் வேலையிலை நிரந்தரமாக வந்திருக்கிறாள். எங்களுக்கு நடந்ததையெல்லாம் உங்களுக்குச் சொல்லாமல் விட்டிட்டன். அது என்றை பிழைதான்” என்று கூறிவிட்டுச் சிறிது நேரம் மௌனமாயிருந்த தயாளன் பின்னர் தொடர்ந்தான். “நாங்கள் சேர்ந்து வாழத் துவங்கின கையோடை ஒரு அபார்ட்மெண்டிலை ஒற்றை அறையை வாடைக்கு எடுத்து இருந்தனாங்கள். அங்கை பூச்சி புழு மெத்திப்போய் இருக்கேலாமல் போனபடியால் சொந்தமா சின்ன வீடொண்டு கிட்டடியிலை வாங்கினனாங்கள். இப்ப முந்தியிலும் பார்க்க எவ்வளவோ வசதியாயிருக்கிறம். இவள் வேலைக்குப் போறது ஒரு திக்கு நான் போறது மற்றத் திக்கு. என்னட்டையிருந்த ஓரே காரிலை ரண்டுபேரும் நேரத்துக்கு வேலைக்குப் போகேலாது. அதனாலைதான் இவளுக்குப் போகவரச் சுகமாயிருக்குமெண்டு புதுசா ஒரு கார் வாங்கிக் குடுத்தனான். வீடு எண்டாப்போலை இஞ்சை செய்யிறமாதிரி கைக்காசுக்கு அங்கை வாங்கிறயில்லை, அம்மா. எல்லாம் பாங்கிலை கடன் எடுத்துத்தான் செய்யவேணும். கார் வாங்கினதும் அதே மாதிரித்தான். வீட்டுக்குப்பட்ட கடனை மட்டும் மாதம் மாதம் ரண்டு முறை அடுத்த முப்பது வருசத்துக்கு விடாமல் பாங்குக்குக் கட்டிக்கொண்டிருக்க வேணும். பாங்குக்கு குடுக்குமதி தப்பினாலோ அவங்கள் வீட்டைப் பறிக்க வந்திடுவாங்கள். பிறகு நாங்கள் தெருவிலைதான் நிக்கவேண்டி வரும்.” தயாளன் தான் சொல்ல விரும்பியதை அரை மனதோடு விளக்கிவிட்டுப் பெற்றாரை ஆவலோடு பார்த்தான். தாயின் கண்கள் ஆச்சரியத்தால் விரிந்தபோதிலும் மகனின் இயலைமையை நினைத்து மனம் மட்டும் உள்ளே வருந்தியது. சூசை முகட்டில் எழுதியிருக்கிற எதையோ வாசிக்க முனைபவர்போல் யோசனையில் மூழ்கியிருந்தார். சவருக்குப் பின்னால் நின்ற அற்புதத்திடமிருந்து திடீரென எழுந்த கேவல் ஒலி வீட்டிலிருந்த எல்லாரையும் ஒருமுறை உலுக்கியெடுத்தது.

தயாளனின் தாயார் மெல்ல எழும்பிப்போய் அற்புத்தின் பக்கத்தில் நின்று அவளின் கன்னத்தில் வழிந்த கண்ணீரை ஆதரவுடன் துடைத்தாள். அவளின் விசம்பலுக்குக் காரணம் என்னவென அறிந்தபோதும் அவளுக்கு எப்படி ஆறுதல் கூறலாம் எனத் தெரியாமல் அந்தத் தாய் உள்ளம் தடுமாறியது. தயாளனும் எழுந்துபோய்ப் படுக்கை அறைக்குள் கடும் யோசனையில் நின்ற லாவண்யாவின் முன்னால்போய் அவளின் கைகளைப் பற்றித் தன் கன்னத்தில் வைத்துக்கொண்டான். வெளிவாசல் திண்ணையில் வந்து நின்ற சூசை தன் டிராக்டர் நிற்கும் கொட்டிலை நோக்கி மெல்ல நடக்கத் துவங்கினார்.

“இதுக்குமேல் என்ன சொல்லக்கிடக்குது, என்ன அறியக்கிடக்குது? டிராக்டருக்கு விலை பேசின ஆக்களை வரவேண்டாமெண்டு இண்டைக்கே அறிவிச்சவிடவேணும். அவ்வளவுதானே, இது என்ன பெரிய காரியம்? நாளைக்கும் இதே தெருவிலை என்றை டிராக்டர் அலறியடிச்சுக்கொண்டு இன்னும் ஓடத்தான்போகுது. யார் என்ன சொன்னாலென்ன இந்த டிராக்டரின் நாலு சில்லுகளும் சுத்துறவரை என்றை குடும்பத்தின் வாழ்க்கைச் சக்கரங்களும் சுத்திக்கொண்டு இருக்கத்தான் போகுது. தசைகள் தொய்ந்துபோனாலென்ன, மூட்டுகள் கழண்டுவிழுந்தாலென்ன இந்தக் கைகள்தான் நாளைக்கும் இந்த டிராக்டரை ஆளப்போகுது. யாரையும் நான் நம்பியிருக்கப்போறயில்லை. போங்கோடா, போங்கோ!”

எவ்வளவு இறுமாப்பாக இவ்வளவையும் தனக்குள் எண்ணிக்கொண்டார் சூசை. ஆனால் இதெல்லாம் இயலக்கூடிய காரியமா? ஏற்கனவே நடுங்க ஆரம்பித்த கைகளால் டிராக்டரின் உக்கிப்போன டிரெயிலர் சலாகையைத் தடவினார். என்றுமே அழுதறியாத அவரின் கண்கள் அன்றுதான் முதலில் கசிந்தன. மண் அள்ளச் சென்ற இடத்தில் புயல் காற்றில் அகப்பட்டு மூச்சுத் திணற நிற்பதுபோல் ஒரு பிரமை. தோளில் யாரோ கை வைப்பதுபோல் உணர்ந்ததும் திரும்பிப் பார்த்தார் சூசை. அவர் மனைவி உழைப்பால் இரும்பாகிப்போன தன் கையால் அவருக்கு ஆதரவுதர முயன்றாள். இவளுடைய கைகளின் அரவணைப்புத்தான் இவ்வளவு காலமும் இந்தப் பொல்லாத உலகத்தில் அவரை நிமிர்ந்து நிற்க வைத்தன. ஆனால் இன்றோ அவளே அழுதுவிடுவாள்போல் தோன்றியது. ஒருசில விநாடிகள் ஒருவரையொருவர் தேற்றமுனைவதுபோல் அருகருகே நின்றனர்.

“மாமா!”

இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தனர். லாவண்யா தயாளன் பின்தொடர வந்து அவர்கள் முன்னால் நின்றாள். அவளின்

நடையில் தோன்றிய நிதானத்தைப் பார்த்ததும் இவள் இன்னும் பாரதூரமான செய்தியோடு வருகிறாளோவென்ற கலக்கத்துடன் இருவரும் அவளை நோக்கினர்.

“அற்புத்தின் கல்யாணத்துக்கு ஒழுங்கு செய்யுங்கோ, மாமா!” அவளின் நடையைப் போன்றே சொற்களும் நிதானமாகவும் தீர்க்கமுடனும் உதிர்ந்தன.

“என்ன பிள்ளை சொல்லுறியள்?” சூசை தன்னைச் சுற்றி என்ன நடக்கிறதென்று புலப்படாதவராய் தனது புது மருமகளிடம் முதன் முறையாகப் பேசினார்.

“உங்களுக்குப் பல விஷயங்கள் தெரியாது, மாமா. என்னுடைய அப்பாவும், அம்மாவும் தயாளனையும் என்னையும் பிரிக்க எவ்வளவோ அடாத காரியமெல்லாம் செய்தவையள். இவரைப் போய்க் பார்க்கக்கூடாதெண்டு என்னை வீட்டுக்கை மறியல் வைச்சவையள். அப்ப நான் பட்ட வேதனை கொஞ்ச நஞ்சமில்லை. இவருடைய அன்பும் ஆதரவும் இல்லாமல் விட்டிருந்தால் நான் எப்பவோ செத்துப் போயிருப்பன். இவர் ஒருநாள் எல்லாத் தடையளையும் மீறி வீட்டுக்கு வந்து அப்பாவுடைய பயமுறுத்தலுக்கெல்லாம் பயப்படாமல் என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போனார். அதுக்குப் பிறகும் அவையள் எங்களை நிம்மதியா இருக்கவிடவில்லை. எவ்வளவோ தொந்தரவுகள் கொடுத்தவையள். ஆனால் இவர் ஒன்றுக்கும் பயப்படாமல் எனக்குப் பாதுகாப்பாயிருந்தார். எனக்காக இவர் அனுபவித்த கஷ்டங்களை நினைச்சுப் பாத்தால் இவருக்காக நான் எந்தத் தியாகத்தையும் செய்யத் தயாராக இருக்கவேணும் எண்டுதான் என் மனம் எப்போதும் சொல்லுது.” இதை லாவண்யா சொன்னபோது அவளின் முதுகில் தடவி ஆறுதல் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தான் தயாளன். “எங்களுடைய கல்யாணம்தான் நடக்கமுடியாமல் போட்டுது. அதனாலை அற்புத்தின் களியாணத்தை எங்கள் கல்யாணம்போல் நடத்திப் பார்க்கவேணும். இதுதான் இப்போ எங்களன்றை விருப்பம்.”

“நீங்கள் சும்மா சொல்லிப்போட்டியள். கல்யாணம் செய்கிறதெண்டால் எக்கச்சக்கமான சிலவு, பிள்ளை...”

“அதைப்பற்றி யோசியாதையுங்கோ. நாங்கள் செலவு எல்லாத்தையும் சமாளிப்பம்.” லாவண்யா சிரித்தபடி சொன்னாள், என்றாலும் சூசைக்கு நம்பிக்கை வரவில்லை.

“கொஞ்சம் முன்னம் தம்பி சொன்னார் உங்களுக்கு ஏற்கனவே ஏகப்பட்ட கடனெண்டு.”

“ஆருக்குத்தான் கடன் இல்லை. கடனையே நினைச்சுப் பயந்துகொண்டிருந்தால் வயது ஏறிப்போய்விடும். வாங்கின கடனைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிடலாம் போன வயதைத் திருப்பி எடுக்கேலாது, மாமா!”

“உண்மைதான், பிள்ளை. தம்பி என்ன சொல்லுறாராம்?”

“ஓமப்பா, லாவண்யா சொல்லுறதிலை எவ்வளவோ நியாயம் இருக்குது. நாங்கள் இரண்டுபேரும் இப்ப விபரமாகதைச்சுப்போட்டுத்தான் வாறம். நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதையுங்கோ.” தன் கடமையில் தனக்குத் துணையாக நிற்கிற மனைவியின் கையை நன்றியுடன் இறுகப் பிடித்துக் கொண்டான் தயாளன்.

வாசல் கதவோடு நின்றபடி இதையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அற்புதம் வெட்கம் தாளாமல் உள்ளே ஓடிப் போனாள். இதென்ன, என்னவோ அதிசயமெல்லாம் இங்கே நடக்கிறது என்று எண்ணித் திகைத்தவர்போல் சூசை எல்லாரையும் வியப்புடன் நோக்கினார்.

அதேவேளை வெளிவாசல் கேட்டடியில் ஆளரவம் கேட்டது “டேய் மருமோன், நான் கேட்ட ஐப்பொட்டு வாங்கிக்கொண்டு வந்தனியோ?” என்று அலறியபடி வேட்டி அவிழ்ந்து விழுவதையும் பொருட்படுத்தாமல் ஓடிவந்துகொண்டிருந்தார் அருள்பிரகாசம். அதுவரை இறுகிப்போய்க் கிடந்த எல்லார் முகங்களும் சிரிப்பால் மலர்ந்தன.

சூசையின் கைகள் லூர்து மாதாவை நன்றியுடன் வருடிக்கொண்டிருந்தன.

மௌனத்தின் சப்தங்கள்

“என்றை மோனை..!”

மார்கழிக் குளிரில் விறைத்துப்போன இரவின் அமைதியைச் சலீரெனக் கிழித்துக்கொண்டு எழுந்த அந்த ஓலம் அச்சிற்றுரரின் நாடி நரம்புகளை ஒருமுறை உலுக்கி ஓய்ந்தது.

ஒரேயொரு முறைதான். அந்த இரண்டு சொற்களில் வெடித்துச் சிதறி நெஞ்சைப் பிளந்த அவலம் படுக்கைக்குப் போனவர்களையும் இரவு உணவுக்காக அமர்ந்தவர்களையும் ஓய்வாகக் குடும்பத்துடன் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தவர்களையும் பள்ளிக்கூடப் பாடங்களில் மனம் ஊன்றிப்போயிருந்தவர்களையும் தம்மையறியாமல் எழுந்து நிற்க வைத்தது, ஒருசிலரை நடுங்கவும் வைத்தது.

அந்த ஓலத்தைக் கேட்டதும் தமக்குள் ஒருவரையொருவர் பார்த்து என்னதான் நடந்திருக்குமெனத் திகிலடைந்து வாய் மூடிக் கொண்டவர்களும் நமக்கென்ன நாளைக்கு எப்படியும் தெரியத்தானேபோகிறதென்று தமக்குத் தாமே செய்துகொண்ட சமாதானத்துடனும் உள்ளே நடுக்கத்துடனும் படுக்கைக்குப் போனவர்களும் ஓரளவு துணிவை அள்ளிக்கொண்டு வீட்டு வாசலுக்கு வந்து எட்டிப் பார்த்துவிட்டு தாம் தைரியசாலிகளெனக் காட்டிக்கொள்ள முனைந்தவர்கள்போல் தெருச் சந்திக்கு வந்தவர்களுமாக ஊரில் சமூக உணர்ச்சி முன்னெப்போதுமில்லாதவாறு திடீரென விழித்துக் கொண்டது.

ஒருவருக்கும் முதலில் எதுவுமே விளங்கவில்லை. ஆனாலும் அந்த ஓலம் வந்த திக்கில் எவருக்கு என்ன நடந்திருக்கக்கூடும் என்ற விசாரணையில் தாமாகவே கேள்விகளை எழுப்பி அவற்றுக்குத் தாமாகவே விடைகளைத் தேடி அப்படி எதுவும் பெரிதாக நடந்திருக்காதெனத் தம்மைத் தாமே சமாதானம் செய்துகொண்டனர். மொத்தத்தில் ஊர் முழுவதும் அந்த இரவில் கொள்ளும் உறக்கம் தொலந்துபோனாலும் பரவாயில்லை என்னுமாப்போல் அடுத்து இன்னும் ஏதேனும் எதிர்பாராதது நடக்கவேண்டுமே என்ற அங்கலாய்ப்போடு கண்ணோடு கண்முட எத்தனித்த போதிலும் காதுகளை மட்டும் தீட்டிக்கொள்வதில் வலு கவனமாயிருந்தது.

எந்த ஊரிலும் கோழைகள், பயந்தவர்கள் மத்தியில் கொஞ்சமாவது துணிவுள்ளவர்கள் ஒருசிலராவது இருப்பது இயற்கையல்லவா? அந்த ஓலம் எழுந்த வீட்டுக்கு மிக அண்மையிலுள்ளவர்கள் தங்கள் படலைகளை உள்ளே நின்று பரபரவென்று இழுத்து இறுக்கிக் கட்டுவதில் முனைந்திருக்க இந்தக் கொஞ்ச நஞ்சம் நெஞ்சத் தைரியமுள்ளவர்கள் விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஓலம் எழுந்த வீட்டை அடையாளம் காணுவதில் ஒருவர் கையை மற்றவர் பிடித்தபடி துணிகரமாக இறங்கினர்.

அடுத்த அரை மணி நேரத்தில் ஊரின் ஒட்டுமொத்தத் தேடலின் விழைவாய்கிணறு தோண்டி ஐயங்கன் செத்துப்போனான் என்ற செய்தி ஊரெல்லாம் சூறைக்காற்றாய்ப் பரவிவிட்டது. ஆனால் ஓலமெழுப்பியவன் ஐயங்களின் தகப்பன் சிவனடியான் என்ற தகவல்தான் ஒருவராலும் சீரணிக்கமுடியாததாயிருந்தது. மௌனமே உருவான சிவனடியானிடமிருந்து ஒரு நாளும் இல்லாமல் அப்படியொரு ஓலமா? சிவனடியானின் வீட்டு முற்றத்தில் இறங்கி விபரத்தை அறியத் திராணியில்லாதவர்கள் ஆளுக்கொரு ஊகத்தை அவிழ்த்துவிட்டார்கள்.

ஐயங்கன் பேய் அடித்துத்தான் செத்திருக்கவேண்டும் என்றனர் ஒருசிலர். அப்படி இருக்காது, பேய்கூட அவனுக்குப் பயம். ஐயங்களின் எதிரிகள் யாரோ செய்வினை சூனியம் செய்திருக்கலாம் என்றனர் இன்னும் ஒருசிலர். மஹும், அப்படியும் நடக்க வாய்ப்பில்லை. இந்த ஊரிலும் அடுத்த பல ஊர்களிலும் சிவனடியானை விட்டால் வேறு யார் செய்வினை சூனியம் செய்வதில் வல்லவனென்று பேர் எடுத்தவன்? தன் மகனிடம் ஆழமான பற்று வைத்திருந்த சிவனடியான் அவன் மீது எவரேனும் பேயைப் பிசாசை ஏவுவதைப் பார்த்துப் பேசாதிருந்திருப்பானா? போதாததற்கு, பிசாசுகளுக்கும்

ஐயங்களுக்கும் சின்ன வயதிலிருந்தே ஐக்கியம். இந்த உண்மையை அறிந்துகொள்ளாமல் விசர்க்கதை கதைக்கிறார்களேயென அங்கலாய்த்தார் விஷயம் அறிந்த ஒருவர். எதிரிகளால் அடித்தோ வெட்டியோ கொலைசெய்யப்படக்கூடிய ஆளல்ல ஐயங்கள் என அடித்து முழக்கினார் வேறொருவர்.

ஐயங்களுக்கு எதிரிகள் யாரும் இருக்கமுடியுமா? இது என்ன பேய்க் கதை. எவரையும் நிமிர்ந்து பார்த்து ஒரு சொல் தன்னும் பேசியிராத இந்தப் பச்சைத் தண்ணி மனிசனுக்கு எப்படித்தான் எதிரிகள் ஏற்படமுடியும். இந்தக் கேள்வியே அவன் எப்படிச் செத்துப்போனான் என்ற கேள்வியிலும் பார்க்கப் பன்மடங்கு விஸ்வரூபம் எடுத்திருந்தது. ஆனால் எந்த முகதாவில்தான் ஐயங்கள் செத்துப்போனான் என எடுத்துக்கொண்டாலும் சிவனடியான் இப்படி ஊர் முழுவதையும் உலுக்கும்படியாக ஓலமெழுப்பக்கூடியவரா? அந்த விஷயத்தில்தான் ஊரிலுள்ள சனங்களேல்லாம் ஒரே மாதிரியான அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சிவனடியான் தெருவில் வருகிறாரென்றால் அவரின் பரந்த நெற்றியில் துலங்கும் திருநீறும் அதன் மத்தியில் ஜ்வலிக்கும் குங்குமமும் தூரத்தில் வருபவரையும் பய பக்தியுடன் வேலியோரமாக ஒதுங்கிச் செல்லவைக்கும். இருப்பில் பச்சைப் பால்போன்ற வெள்ளை வேட்டியும் தோளில் அதே நிறத்தில் சால்வையுமாக அமைதியே உருவாக நடந்து வருவார். எவரையும் விழித்துப் பார்க்கும் பழக்கமில்லாதவர். பேச்சும் நிதானமாக அளவுடன் வரும். அதுவும் அவசியமென்றால் மட்டுமே. மற்றும்படி மௌனமே அவரின் பதிலாக இருக்கும்.

ஊரில் நாய் கடி, தேள் கடி, பாம்பு கடி, நாட்பட்ட விக்கல் போன்ற உபாதைகளுக்கு அவரிடம்தான் மருந்து உண்டு. அவர் எந்தெந்தக் காடுகளுக்குப்போய் மூலிகைகளைக் கொண்டுவருகிறார் என்பதை ராசா - ராணிக் கதைகளாக ஊர்ச்சனங்கள் சொல்லி வியந்து பேசுவது பெரும் பைம்பலாக இருக்கும். சாதகப் பொருத்தம் பார்த்துச் சொல்வாரென்றால் அவர் சொன்ன அத்தனையும் சொல்லுக்குச் சொல் சரியாக இருக்கும். வந்தவர்கள் கொடுத்ததை வாங்கிக்கொண்டு சலனமற்ற முகத்துடன் அவர்களுக்கு விடைகொடுப்பார். செய்வினை, சூனியக் காரியங்களுக்கு வெளியூராட்கள் வந்து அவரை நடுச் சாமத்தில் கூட்டிச் செல்வார்களென்று ஊர்க்காரர்கள் சாடை மாதையாகக் கதைப்பதுண்டு. ஆனால் எவரிடமும் அதற்குச் சாட்சியம் இருந்ததில்லை.

சிவனடியானும் ஐயங்களும் ஒன்றாகத் தெருவில் நடந்து செல்வது மிக அபூர்வமான காட்சி. ஏதோவொரு ஊரில் ஏதேனும் காரியங்களுக்காக இவர்களைக் கூட்டாக அழைத்தால் மட்டுமே இவர்கள் சேர்ந்து புறப்படுவார்கள். தகப்பனும் மகனுமாக இவர்கள் நடந்து செல்வது இரு கரிய பெரிய உருவங்கள் தெருவையே அடைத்தபடி போவதுபோலிருக்கும். இவர்கள் தமக்குள் பேசிக்கொள்வதில் ஒரு சொல்கூடப் பக்கத்தில் செல்பவர்களின் காதில் விழாது. ஆனால் இந்த இருவரும் காரியங்களை முடித்துக்கொண்டு தமக்குள் பேசியபடி வருவதைக் காண்பவர்கள் ஆத்மார்த்தமான உறவுள்ள அப்பனும் மகனும் சவாரி முடிந்து வீட்டுக்குத் திரும்பும் வண்டில் மாடுகள் காட்டும் உற்சாகத்துடன் வருவதுபோன்றிருக்குமெனச் சொல்லிக்கொள்வர்.

மாலை நேரமானால் சிவனடியானை வீட்டில் காணமுடியாது. ஐயங்கன் மட்டுமே வீட்டு முற்றத்தில் போட்டிருக்கும் வாங்கிலில் மடித்த காலுக்குமேல் மடித்த காலைப் போட்டுக்கொண்டு ஆகாயத்தைத் தனது உறவினனாகவோ நண்பனாகவோ கருதி ஏதோ பேசிக்கொண்டிருப்பதைப் பலர் கண்டிருக்கிறார்கள்.

ஐயங்களிடம் ஒரு விசித்திரமான பழக்கம் இருந்தது. அவன் திடீரென்று சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஊரினிருந்து காணாமற்போவதும் பின்னர் எல்லாரும் திடுக்கிடும்படியாகத் தலைகாட்டுவதும் உண்டு. அதனால் கடந்த இரண்டு மூன்று மாத காலம் அவன் ஊரில் நடமாடவில்லை என்பதை எவரும் பெரிதாகப் பொருட்படுத்தவில்லை. தகப்பனும் மகனுமே வாழ்ந்துவந்த அந்த வீட்டில் என்ன நடந்தாலும் வெளியே நின்று கண்டுகொள்ளமுடியாத அளவுக்குப் பெரிய வளவின் நடுவில் இருந்தது அந்த வீடு. அவனை வேலைக்கு அழைக்கவெனப் படலை வாசலில் நின்று கூப்பிட்டவர்களுக்கும் வெறும் வீடே இந்த இரண்டு மூன்று மாத காலம் மௌனமாகப் பதில் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது.

ஐயங்கள் எந்தத் தொழில் செய்வானென்று எவரும் அறுதியிட்டுச் சொல்லமுடியாது. வேலி அடைக்கவேண்டுமா, கட்டுவேலைக்கு ஆள் வேண்டுமா, செத்த வீடுகள் கல்யாண வீடுகளுக்கு எடுபிடி ஆள் வேண்டுமா? இவற்றில் தேர்ச்சி பெற்றவனென்றும் சொன்ன பணத்துக்கு கூடவோ குறையலோ ஒரு சதமும் வாங்காதவனென்றும் பெயர் எடுத்திருந்தாலும் ஐயங்கள் கிணறு இறைப்பதில் மட்டும் பெயர் பெற்றவனாயிருந்தான். காரியத்தை அவன் கையில் கொடுத்தால் போதும் துலாக்

கிணறாயினும் கப்பிக் கிணறாயினும் நேற்றுத்தான் கிண்டிமுடித்த கிணறுபோல் மிகத் துப்பரவாக இறைத்துக் காட்டுவான். இதனால் கிணறு தோண்டி என்ற பெயரே அவனுக்குப் பின்னால் சேர்ந்துகொண்டது. நேரே நின்று இந்தப் பெயரில் அவனைக் கூப்பிடுவதற்கு எவருக்கும் துணிவு இருந்ததாகச் சரித்திரம் இல்லை. ஒருமுறை “ஆடு வெட்டித் தருவியோ?” என்று ஒரு அடுத்த ஊர்க்காரர் கேட்டதற்கு ஐயங்கள் அவரை ஒருமுறை மட்டும் விழிகளை உருட்டிப் பார்த்தான். அதற்குப் பின்னர் அவர் இந்த ஊர்ப்பக்கம் தலை காட்டவேயில்லை.

ஐயங்களுக்கு ஐம்பது வயதிருக்கலாமென நாலைந்து வீடுகள் தள்ளி வாழும் அன்னம்மா மனிசி ஊர்ச்சனங்களின் மத்தியில் நின்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். அன்னம்மா நீண்டகாலமாகவே மனிசிதான். அவளைக் கிழவியென்று நினைத்தவர்களுக்கும் கதைத்தவர்களுக்கும் அடுத்த நேரச் சாப்பாடு சமிக்கும் என்பதற்கு உத்தரவாதமில்லை. அவளுக்குத் தெரியாத ஊர்ச் சங்கதிகளோ மற்றக் குடும்பங்களின் கட்டுப்பொட்டுகளோ எதுவுமில்லை என்ற செய்தி ஊரில் வெகு பிரசித்தம் என்பதால் சனங்கள் அவள் முன்னால் வாய் திறக்கப் பயப்படுவதில் ஆச்சரியமில்லை. இனிப் பிறக்கப்போகும் குழந்தைக்கூட அவளின் வாயில் அரைபட வாய்ப்பிருக்கிறது என்பதும் அவர்கள் நன்கறிந்ததே. அவள்தான் சிவனடியான் எழுப்பிய ஓலத்தைக் கேட்டதும் அந்தரப்பட்டுக்கொண்டு ஓடிப்பொனவர்களில் முன்னணியில் நின்றவள். சிவனடியான் வீட்டுக்கு ஓடிப்போய் ஐயங்கள் செத்துப்போனான் என்ற செய்தியை அறிந்ததும் முதல் வேலையாகச் சந்திக்கு வந்து முணுமுணுக்கும் மின்சார விளக்கின்கீழ் நின்றுகொண்டு கையையும் காலையும் இயன்ற அத்தனை திக்குகளிலும் ஆட்டி ஒரு வசனத்தில் சொல்லவேண்டிய செய்தியை இருபது நிமிடமாக அலம்பினவளும் அவள்தான்.

அன்னம்மாவைச் சுற்றி நின்ற அந்த ஊரின் அன்றாடம் காய்ச்சிகளும் அடுத்தவர் பிரச்சனைகளை மட்டும் பேசுவதில் அக்கறை கொண்டவர்களும் தம் வாயை அகலப் பிளந்தபடி அவளின் ராகமாலிகையில் மயங்கி நின்றனர். ஒருவராவது அவளின் பேச்சில் சந்தேகம்கொண்டு கேள்வியெழுப்பத் துணியில்லாதவர்களாய் அவளிடமிருந்து ஒரு கட்டைக்கு அங்காலை போய்த்தான் வாயைத் திறக்க வாய்ப்பிருக்கிறதென ஏற்கனவே தீர்மானித்துக் கொண்டவர்கள்போல் நடட் கூட்டையாய் நின்றனர். மற்றவர்கள் பிரச்சனையைத் தன் சொந்தப் பிரச்சனையாக உருவகித்து ஆற்றோட்டமாக விமர்சிக்கும் வல்லமையுள்ளவளான அன்னம்மா தான் எப்படிச் சிவனடியான்

வீட்டுத் திண்ணையில் ஏறினாள் என்பதை மட்டும் ஐந்து நிமிடப் பிரசங்கத்தில் அவிழ்த்துவிட்டாள்.

“அங்கை, சிவனடியான் வீட்டுத் திண்ணைக்கு முன்னாலை பத்தி இறக்கிக்கிடக்குது கண்டியளோ? வளையிலை தொங்கிற அரிக்கன் லாம்பு வெளிச்சத்திலை சிவனடியான் செத்த பிரேதம் கணக்கிலை திண்ணையிலை படுத்துக்கிடக்கிறான். நான் முத்தத்திலை இறங்கின அசமாட்டம் கேட்டுத் தலையை நிமித்தி அப்பிடி ஒரு பார்வை பாத்தான் பாருங்கோ, நான் சிவனாணை விறைச்சுப்போனன். எனக்குச் சயிரமெல்லாம் நடுங்கத் துவங்கியிட்டுது. பாத்தியடி வைரவர்தான் நேரை வந்திட்டுதோவெண்டு நினைச்சு, “வைரவ சுவாமியாரே” எண்டு சத்தம்போட்டுக் குளறினன். அவ்வளவுதான், சிவனடியான் பனைபோலை எழும்பிவந்து முகத்துக்கு முன்னாலை என்னைப் பாத்தான். “என்னடி, விடுப்புப் புடுங்க வந்தனியோடி” எண்டு குசுகுக்கிறமாதிரிக் கேட்டான். “இல்லை, சாமி. உங்கடை சத்தம் கேட்டிட்டு ஓடிவந்தனான். உங்களுக்கு ஏதேனும் வில்லங்கம் வந்திட்டுதோவெண்டு மனந்தாங்கேலாமல் வந்தனான். கோவிக்காதையுங்கோ, சாமி” எண்டன். சிவனடியான் குனிஞ்சு என்னைப் பாத்தான். பாத்திட்டு, “என்ரை மோன் என்னை விட்டிட்டுப் போட்டான், நான் ‘அவனட்டைப்’ போறன். அயலட்டையிலை கதைச்சுக் காரியங்களைப் பார்” எண்டு கட்டளை போட்டிட்டு சால்வையையும் உதறித் தோளிலை போட்டுக்கொண்டு வாசல் கட்டையும் கடந்து போனான். சிவனடியான் ‘அவனட்டை’ எண்டு சொன்னால் அது பாத்தியடி வைரவரட்டை எண்டுதான் கருத்து, தெரியுமோ. என்ரை சீவியத்திலை இப்பிடியொரு மனிசனை நான் காணயில்லை. பெத்த பிள்ளை பின்னாலை செத்துக் கிடக்கிறான். இவன் என்னெண்டால் ஓண்டும் நடவாதமாதிரிச் செலவுக் காரியமெல்லாத்தையும் ஊர்ச்சனங்களன்றை தலையிலை இறக்கிப் போட்டிட்டுக் கையை விசுக்கிக்கொண்டு குசாலாகப் போனான் பாருங்கோ.” இதை மூச்சவிடாமல் சொன்ன கையோடு சுற்றி நின்ற எல்லாரும் கோயிலில் வாசலில் தேங்காய் உடைக்கவென நட் கருங்கல்லாய்த்தான் இருக்கவேண்டுமென்று எண்ணியவள்போல் அலட்சியமாகப் பார்த்தாள். அன்னம்மா கூறிய கதையைத் திறந்த வாய் மூடாமல் ஆதியோடந்தமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஊர்ச்சனங்கள் ஐயங்கள் செத்துப்போனானே என்ற செய்தியிலும்பார்க்க செலவுக் காரியம் தங்கள் தலையில் பொறிந்து போனதேயென்பதைத்தான் பொறுக்கமுடியாமல் அங்கிருந்து கழன்றால்போதும் என எண்ணிக்கொண்டவர்கள்போல் மெல்லம் மெல்லமாய் நழுவத்தொடங்கினார்கள்.

கிழக்குச் சமுத்திரக் கரையோரமாகக் கற்கோவளம் கிராமத்துக்குத் தெற்கே மண் வெளிகளைப் பிட்டுக்கொண்டு கிளம்பி நிற்கும் தென்னைகளும் பனைகளும் அவற்றின் உயரத்துக்குப் போட்டியாகச் சவுக்கு மரங்களும் அவ்வூருக்குச் சோம்பேறித்தனமான அழகைத் தந்துகொண்டிருந்தன. இவற்றை விட்டால் அதனைச் சிற்றூரென்று அழைக்கும் அளவுக்கு அத்தனை லட்சணங்களும் கொண்டதல்ல அது. அதற்கென்றொரு வைரவர் கோயிலும் அதிலிருந்து தொடங்கும் மண் தெருவையும் தவிர. தெருவோரமாக ஒரு காலத்தில் ஊர்ச்சனங்களால் பாவிக்கப்பட்ட பொதுக் கிணறு கவனிப்பாரற்று இடிந்துபோக அதற்குள் அவர்கள் தம் வசதிகருதிக் கொட்டிய குப்பை காலப்போக்கில் கிணற்றையே மூடிவிட்டது. அங்கே கிணறு இருந்ததற்கு அடையாளமாகச் துணி தோய்க்கும் கலம்ட்டும் தூக்கிச் செல்வோர் இல்லாமல் இப்போதும் அந்த ஊரின் பெருமையைப் பறை சாற்றிக்கொண்டிருந்தது. வைரவர் கோயிலுக்கு எதிராக ஓடும் ஓற்றைத் தெருவைத் தொட்டுப் பிரிந்து செல்லும் நாலு குறுக்கு ஒழுங்கைகளைப் போன்றே அந்த ஊரின் உறவுகளும் பிரிந்து வாழ்ந்தபோதிலும் அவை தமக்கென்றொரு சமூக உணர்வை விடாப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தன. மற்றும்படி எந்நேரமும் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் அந்த ஊரின் கல் வீடுகளும் அவற்றுக்குப் போட்டிபோட்டுக் களைத்த மண் வீடுகளும் ஆங்காங்கே சிதறிக்கிடக்கும்.

கைகளை விசுக்கி விசுக்கி நடந்துகொண்டிருந்த சிவனடியானின் கால்கள் அத்தெருவின் அந்தலையில் மங்கிய ஒளியில் ஓற்றையாய்ச் சுடர்விடும் வைரவர் கோயிலின் விளக்கையே இலக்காக வைத்து விடுவிடுவென முன்னேறிக்கொண்டிருந்தன. அவரின் மனதை அப்போது அலைக்கழித்த எண்ணங்களை வைரவரிடம் உடனே கூறினால்தான் உண்டென்பதுபோல் அவரின் நடை பிசிறு எதுவுமின்றி இயங்கிக்கொண்டிருந்தது.

அடர்ந்த இருளுக்குள் உறங்கிக்கொண்டிருந்த பனம் குடலையைப் பின்புலனாகக்கொண்டு பாத்தியடி வெளியின் மூலைப்பக்கமாய் நின்ற தகரக் கொட்டில்தான் வைரவர் கோயில்கொண்ட இடம். வைரவருக்கு மூலஸ்தானம் என்று கூற எதுவும் கிடையாது. நான்கு ஆட்கள் சேர்ந்து கைகளைச் கோர்த்து வளைத்தாலும் அளக்கமுடியாத பருமன்கொண்டு நின்ற மருத மரத்தின் மடியையே வைரவர் தனது ஆசனமாக்கிக்கொண்டார். பனம் குடலைக்கு முன்னால் பரந்துகிடக்கும் பனம்பாத்தி போடும் பொது நிலம் பல களங்களைக் கண்டதுபோல் மேடுகளும் கிடங்குகளுமாய் இருளில் எட்டிப்பார்க்கமுடியாத பயங்கரத்

தோற்றத்தைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தது. மருத மரத்தின் கீழ் வாசம்கொண்டிருந்தாலும் வைரவருக்குக் கிடைத்ததென்னவோ பாத்தியடி வைரவர் என்ற பட்டப்பெயர்தான்.

கோயில் முற்றத்துக்கு வந்த சிவனடியானின் கைகள் தாமாகக் கூப்பிக்கொண்டபோதும் கண்களோ வைரவரை வெறித்து நோக்கின. அவர் கண்களில் வருத்தத்தின் வெளிப்பாடா வெறிச்சோடிப்போன மன நிலையால் ஏற்பட்ட குழப்பமா சாந்தியைத் தேடும் மனத்தின் அலைக்கழிவா என்று அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாத அளவுக்கு அவரின் பார்வை வைரவரின்மீது நிலைகுத்தி நின்றிருந்தது. இது அவர் அன்றாடம் கோயிலுக்கு வரும்போதுள்ள தோற்றமல்ல. மாலை மங்கிய வேளைதான் அவர் அங்கே வரும் நேரம். வாசலில் வந்ததும் சால்வையை விரித்து அதன் மேல் சப்பணம்போட்டு இருந்துகொள்வார். நடுநிசியின்போதுதான் அவரின் தியானம் நிறைவுபெறும்.

இனியென்ன எனக்கு இருக்கிறது, இவனிடம் எல்லா வற்றையும் சொல்லி அடைக்கலம் தேடவேண்டியது ஒன்றுதான் இருக்கிறது. சால்வையை உதறி மணல் தரையில் விரித்துவிட்டு அதன்மேல் அமர்ந்து வழக்கம்போல் தியானத்தை அழைத்தார் சிவனடியான். கண்களை மூடிக்கொண்டால்மட்டும் போதுமா, மனம் எப்போது கூப்பிட்டாலும் மடியில் வந்து ஏறும் குழந்தையா யிருந்த தியானம் அன்று மட்டும் அவரிடம் ஏனோ அடங்க மறுத்தது.

பாத்தியடி வைரவரின் கழுத்தில் எவரோ எப்போதோ போட்ட மாலை கருகித் தொய்ந்துபோய்த் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. மருதமரத்தின் அடியில் நின்ற மூன்று சூலங்களில் நடுநாயகமாய் நின்ற ஆளுயரச் சூலத்தில் தடிப்பாய் அப்பிப்போன குங்குமம் விளக்கு வெளிச்சத்தில் இறுகிப்போன அந்த இரவைக் கிழித்துக் குடுதிப்புளல் போன்று தனது நெஞ்சில் பாய்வதைச் சிவனடியான் உணர்ந்தார். கண்களிலிருந்து பாயும் நீரைக் கட்டுப்படுத்தும் வல்லமையின்றித் தரையில் அமர்ந்திருந்த சிவனடியான் மனதைக் கட்டுக்குள் கொண்டுவரப் பலத்த முயற்சிகள் செய்து பார்த்தார். ஆனால் மகன் ஐயங்களின் அசைவற்ற அசுர உடல் திண்ணையில் மல்லாக்காய்க் கிடந்த காட்சியே அவரின் கண்முன் நிலைக்குத்தி நின்று பெருத்த ஆய்க்கினை செய்தது.

எம்மளவு காலத்துக்குத்தான் என் மகன் இப்படி உத்தரியப் படுவான், எம்மளவு காலத்துக்குத்தான் நானும் அதைப் பாத்துக்கொண்டிருப்பேன்? தன் கண்முன்னால் சாக்குக்

கட்டிலில் மல்லாக்காய்ப் படுத்துக்கொண்டு வலியால் வயிற்றைப் பிசைந்தபடி முனகிக்கொண்டிருந்த தன் மகனைக் கண்களில் இயலாமை ததும்பப் பார்த்தார் சிவனடியான். நோய் முற்றிவிட்டது, இனி ஒன்றும் செய்ய இயலாது. கடவுளின் தலையில் பாரத்தைப் போடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லையென்று வெளியூர்ப் பரியாரியார் கையிலடித்துச் சொல்லிவிட்டார். எந்த வியாதிக்கும் தரும் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்ப் பழக்கமில்லாத சிவனடியான் மகன் படும் வேதனையை நேரே காணப் பொறுக்கமுடியாமல் வண்டியைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்துவிட்டார். மருத்துவருக்காகக் காத்திருந்த வேளையிலும் பார்க்க மருத்துவர் சொன்ன தகவலை விளங்கிக்கொள்ளத்தான் சிவனடியானுக்கு வெகு நேரம் பிடித்தது. ஆயிரத்தெட்டுச் சோதனைகளுக்குப் பிறகு மருத்துவர் வந்து தகப்பனையும் மகனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார். பிறகு மிக்க ஆறுதலாகத்தான் சிவனடியானை நோக்கி நிலைவரத்தைச் சொன்னார். அதற்குப் பிறகு அவர் அங்கே ஒரு கணம்கூட நிற்கவில்லை மகனையும் கூட்டிக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்துவிட்டார்.

வீட்டுக்கு வந்த சிவனடியான் சும்மா இருக்கவில்லை. எங்கேயோ வெல்லாம் போய்த் தேடித் தேடி அபூர்வமான மூலிகைகளைக் கொண்டுவந்து சேர்த்தார். மிகக் கவனமாக அவற்றைத் தெரிவுசெய்து இடித்துச் சாறாக்கி மகனுக்கு வேளா வேளைக்குக் கொடுத்து வந்தார். ஆனாலும் அவனின் வேதனை மட்டும் குறைந்தபாடில்லை. ஆஸ்பத்திரி மருத்துவர் சொன்னது அவரைப் பொறுத்தவரை உண்மையாய் இருக்கலாம். ஆனால் எந்த வியாதியையும் மூலிகை மருந்து சுகப்படுத்துமென்பதில் அசையாத நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார் சிவனடியான். அதை முறைப்படியும் நேரத்தோடும் செய்து கொடுப்பதில்தான் அந்த எல்லாம் இருக்கிறது. ஆனால் ஐயங்களைப் பார்த்த இரண்டு வைத்தியர்களும் காலம் கடந்துவிட்டது, வருத்தம் முற்றிவிட்டது என்று சொன்னதுதான் சிவனடியான் மனதில் தொடர்ந்து உறுத்திக்கொண்டிருந்தது, “நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ளும், உம்முடைய மகனுக்கு வந்திருக்கிறது புற்று நோய். இது மனிதனை அணு அணுவாகக் கொன்று தின்கிற வியாதி. இதில் பலவகை. எல்லாவற்றிலும் கடுமையான வகைதான் உன் மகனுக்கு வந்திருக்கிறது” என்று ஆஸ்பத்திரி மருத்துவர் ஒவ்வொரு சொல்லையும் மிக நிதானமாக உச்சரித்துச் சொன்னது சிவனடியான் மனதில் மீண்டும் மீண்டும் நினைவில் வந்து மோதியது.

வைரவா, உன்னிடம் சொல்லித்தானே இதையும் செய்தேன் எல்லாவற்றையும் செய்தேன்.

ஒரு பாவமும் அறியாத என் மகனுக்கு இந்த வியாதியையும் கொடுத்து அதைத் தீர்க்க இயலாதவனாகவும் என்னை ஆக்கிவிட்டாயே! கணத்துக்கொரு அணுவாகச் செத்துக் கொண்டிருந்த என் மகனின் வேதனையைக் கொஞ்சமாவது போக்க ஏதோவொரு வழி சொல்லுமென்று உன்னிடம் தானே கேட்டேன், நான் செய்த பரிகாரத்துக்கு நீ எனக்கு என்ன தண்டனை வேண்டுமானாலும் தாரும். சிவனடியான் வைரவரின் முன்னால் இரவிரவாகத் தியானத்தில் இருந்தபோதுதான் அந்த இறுதி முடிவை எடுத்தார். தன் குரலை உயர்த்திக் பேச இயலாத ஐயங்கள் தன் வயிற்றுக்குள் சுவாலைவிட்டு எரிந்துகொண்டிருந்த நெருப்பைத் தாளமுடியாமல் வாயற்றவன்போல் அரற்றிக் கொண்டிருந்தபோது தான் கையைப் பிசைந்துகொண்டு அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைத் தவிர வேறு வழியில் அவனை ஆற்றமுடியாமற் போய்விட்டதே என்பதை நினைத்தபோது சிவனடியான் வெம்பி வெம்பி அழுதார். இறுதியில் எடுத்த முடிவுதான் எவ்வளவு பயங்கரமானது! ஐயங்களின் வேதனைகளை ஒரேயடியாகத் தீர்க்க ஒரேயொரு மருத்துவம்! எந்தத் தந்தையும் கனவிலும் நினைத்துப் பார்க்கமுடியாத தீர்வு! கண்களில் நீர் வழிந்தோடச் சிவனடியான் அந்த மாலை முழுவதும் மூலிகைகளை அரைத்தார். இறுதியில் ஐயங்கள் ஆசையோடு வளர்த்த ஆட்டின் பாலுடன் அரைத்த மருந்தைக் கலந்து மகனுக்கு ஊட்டியபோது நடப்பது என்னவென்று முன்னமே அறிந்துகொண்டவன்போன்று ஐயங்கள் தன் தகப்பனை நன்றியுடன் பார்த்தான். அவன் கண்கள் ஒரேயடியாக இடுக்குகளில் சொருகிக் கொண்டபோதுதான் தன் மகனின் வேதனைகளுக்கு இறுதியில் முடிவு வந்துவிட்டதெனச் சிவனடியான் அறிந்துகொண்டார். அப்போது அவர் எழுப்பிய ஓலம்தான் அந்த ஊரையே உலுக்கியெடுத்தது.

“என்றை மோனை...!” மீண்டும் அதே ஓலம். இம்முறை அது பாத்தியடி வைரவர் கோயில் வாசலிலிருந்து எழுந்தது. அது முன்னையதிலும் பார்க்க ஓங்காரமாய்ப் பிரவாகித்து விடிந்துகொண்டிருந்த வேளையில் சுருண்டபடி உறங்கிக்கிடக்கும் ஊரை அடித்தெழுப்புவதுபோல் எழுந்தது. ஆனால் இப்போது எவரும் அதைக் கேட்டு அலறி எழும்பவில்லை. தூக்கத்திலிருந்து அப்போதுதான் விழித்துக்கொண்ட ஓரிருவர் மட்டும் தமக்குள் சொல்லிக்கொண்டனர். “மகன் செத்ததோடை சிவனடியானுக்கு விசர் வந்திட்டுது.”

ஆதலினால் காமம் செய்வீர்!

காதலின் இன்னொரு பரிமாணம்தான் காமம். இதிலும் அழகோ வயதோ சூழலோ கணக்கில் எடுக்கப்படுவதில்லை. உணர்வுக்குத்தான் இதில் முக்கியத்துவம் என்றபடியால் எது முதலில் உருவாகிறது, எப்படி மற்றதில்போய் முடிகிறது என்பதெல்லாம் தர்க்கத்துக்கு அப்பாற்பட்டவை. ஆதலினால் காமமும் காதல் போன்றே உன்னதமானது.

மெனூஷாவிடம் இன்றைக்கு அதைக் கேட்டுவிட வேண்டும், எப்படியும் கேட்டுவிடவேண்டும். ஆனால் வாய்விட்டுக் கேட்கக்கூடிய கேள்வியா அது? அந்தக் கேள்வியைக் கேட்க எத்தனை சந்தர்ப்பங்கள் வந்தன? நான்தான் விசரன், அவள் முன்னால் வாயைத் திறக்கக்கூடப் பயந்துபோயிருந்தேன். கேட்டதும் என்னைப்பற்றி என்ன நினைத்துக்கொள்வாள்? அவள் என்மீது வைத்திருக்கும் ஆழமறியாக் காதல் என்னவாகும்? இரண்டு வருடமாகக் கனவில் படம் வரைந்து நனவில் கட்டியெழுப்பிக் கடைசியில் அன்று கோயில் வீதியின் அந்த மாலை வேளையின் ரகசியம் பேசும் விளக்கொளியில் நின்று அவளிடம் யாசித்து யாசித்துப் பெற்ற காதலல்லவா இது? அன்று எவ்வளவு அதிசயமாய் என்னைப் பல கணங்கள் உற்று நோக்கினாள். கடைசியில் அவள் வாய் திறந்து சம்மதித்தபோது நான் அவளின் காலடியில் இருந்தேனே!

நிருஷன் சவரிலிருந்த கண்ணாடியில் கடைசி முறையாகத் தன்னைப் பார்த்துத் தலை மயிர்க் கற்றைகளை இன்னொரு முறை குழப்பிவிட்டு இறுதியில் திருப்தியடைந்தவனாய் அறைக் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு முற்றத்தில் இறங்கினான். மனதிலிருந்ததை மீண்டும் மீண்டும் அசைபோட்டபோது இதுவரை அனுபவித்திராத களிப்பு அவன் உடலெங்கும் ஊற்றெடுத்தது. நிருஷன் தெருவில் திரும்பியபோது வழக்கமாக இந்நேரம் கன்னத்தில் உறைக்கும் வெயில்கூடக் கரும்பாய் இனித்தது. தூரத்து மாமரத்தில் குயிலொன்று தனது சோடியை இடை விடாது கூவி அழைத்துக்கொண்டிருந்தது. எப்போதும் கேட்டுச் செல்லும் அந்த அழைப்பில் அன்றுவரை துளியும் விளங்கியிராத அர்த்தம் இன்று மட்டும் தெளிவாய் விளங்கியது போலிருந்தது.

கேம்பல் வாசலில் இன்று எப்படி மாணவிகளோடு கலாய்க்கலாமென்ற சிந்தனையோடு நின்றுகொண்டிருந்த தனது வகுப்புச் சகபாடிகளையும் கடந்து நிருஷன் வராந்தா படிகளில் தாவி ஏறி மாடியை நோக்கி விரைந்தான். வழியெல்லாம் படிகள். படியுங்கள், படியுங்கள் என்று ஓயாமல் அறிவுரை சொல்லும் படிகள் அவன் கண்களில் படவில்லை. வழியோரம் விழுந்து விழுந்து படிப்பவர்களும் இருந்தார்கள். புத்தகங்களின் பக்கங்களை நிதானமாகப் புரட்டும் பொறுமைசாலிகளும் இருந்தார்கள். நிருஷனைப்போன்று கடைசி நேரமாய்ப் பார்த்து உருப்போடுபவர்களும் இருந்தார்கள். எவர்மீதும் அவன் கவனம் செல்லவில்லை. வந்த காரியம், வந்த காரியம், அதுதான் ஒருமித்த சிந்தனையாயிருந்தது. ஒரு நாளாமில்லாமல் இன்றைய காலை மட்டும் இப்படிப் பதறவேண்டிவருமென அவன் நேற்றுவரை நினைத்திருக்கவில்லை.

ஆனால், ஆனால், ஆனால்... எத்தனை ஆனால்கள்! ஒரு ஆனாலுக்கே பதில் இன்னும் தெரியவில்லை. ஒருவேளை அவளிடமும் அப்படியொரு எண்ணம் உண்டாகியிருக்கலாம். அவளும் அதைச் சாடையாகவேனும் வெளிப்படுத்தத் தயங்கியிருக்கலாம். இப்போது திடீரெனக் கேட்டால் என்ன சொல்வாளோ, எப்படித்தான் இந்தப் பெண்களின் மனதிலிருப்பதை அறிவது? மதனிடம் இதற்கு ஒரு வழி கேட்கலாம், கேட்டால் ஆயிரத்தெட்டுத் தத்துவம் பேசுவானே!

இது லேசப்பட்ட காரியவில்லைதான். வேறு விஷயத்தில் கதையை ஆரம்பித்து கடைசியில் அதில் போய் முடிக்கலாம். அவன் தேடிய மெனூஷா அந்த நேரமாகப் பார்த்து திடீரென

அவன் முன்னே தோன்றுவாளென்று எதிர்பார்த்தானா? திடுக்கிட்டுப்போனான் நிருஷன்.

“ஏன்டா நிரு, ராத்திரி முழுக்க மெகா ஸீரியல் பாத்தாயா? அழுது கண்ணெல்லாம் சிவந்திருக்கு?”

“போடி லூஸ், இப்ப இரவிரவாப் புத்தகம் பார்த்தேன். அதுதான் இப்படி.”

“புத்தகம் பார்த்தாயோ? அப்ப நீதான் லூஸ்.”

“புத்தகத்துக்குள்ளை உன்ர படம் இருந்தது, உன்னோடை நானும் லூஸாப்போனேன்.”

“அவ்வளவுதானே, அதுக்கேன் இப்பிடிக்க கண் சிவந்தது, அழுதாயா செல்லம்?”

“நான் எக்ஸாமில் பெயிலாப்போனன். இதைத் தெரிஞ்சு கொண்டும் என்னை வதைக்காதே.”

“ஸாரி, மச்சி. உனக்கு அன்றைக்கே சொன்னேன்தானே. திரும்பவுமேன் இதே கதையை இழுக்கிறாய். இந்த வருசம் பிழைச்சால், அடுத்த வருசம். கவலைப்படாதே நண்பா, சந்தர்ப்பம் கதவடியிலும் நிற்கும். அடுத்தமுறை பாஸ் பண்ணிவிடுவாய், பார்.”

“இனியும் நீ இந்த முட்டாளைக் கண்டால் முந்தியைப்போல் கதைப்பாய்தானே?”

“என்ன கேள்விடா இது? இப்போ கதைக்கிறேனே. நான் உன்னோடை பழகுகிறது எப்பவும் ஒண்ணுதான். யோசிக்காதே, பைத்தியம்.”

இப்படி யார் எனக்கு ஆறுதல் சொல்லமுடியும்? எக்ஸாமில் பெயிலாகாதவர்கள் இந்த கேம்பஸில் ஒருவரும் இருக்க மாட்டார்கள். பெயிலானதற்காக என்னைப்போல் அழுது புலம்பியவர்களும் ஒருவரும் இருக்கமாட்டார்கள். அந்தக் கதை கேம்பஸ் முழுவதும் அடிபட்டு “என்னடா, இப்பவும் உசிரோடைதானே இருக்கிறே” என்று நண்பர்கள் விசாரிக்கும் அளவுக்குப் போய்விட்டது. ஆனால் நான் பெயிலானதால் எல்லாரிலும் பார்க்க அவளுக்குத்தான் பெரிய அதிர்ச்சியும் வருத்தமும். ரிசல்ட் வந்தவுடன் என்னை அறைக்குத் தேடிவந்து ஆறுதல் சொன்னவள்தானே மெனூஷா. அது மட்டுமா பிறகு ஒரு கிழமைக்குள் அதையெல்லாம் மறந்து என்னை அந்தரங்கமாகத் தொட்டுக் கிளுகிளுப்புத் தந்து என்னை மறுபடியும் இந்த

உலகத்துக்குள் இழுந்துவந்தாளே. என் நரம்புகளைச் சுண்டிப் பார்க்கவேண்டுமென்றுதானே அன்றைக்கு அறைக்கு வந்து மேசையில் முழங்கையை ஊன்றி, நான் அரைகுறையாய்த் திறந்திருந்த அவளின் மார்புப் புல்வெளியை மேய்கிறேன் என்று தெரிந்தும் தெரியாதமாதிரி நடித்தாள். எமது காதல் காவியத்தின் அடுத்த அத்தியாயத்துக்குத் தானும் தயார் என்பதைக் காட்டவேன்றுதானே இந்த செல்லுக்குள் தன் போட்டோவைக் இறக்கினாள். இது எனக்காக எடுத்த படமாம். மேலே எதுவும் போடாமல் எப்படித் துணிவாக இதை எடுத்து “டேய் காவாலி, இது உனக்கு மட்டும்தான்” என்று என்னைச் சீண்டினாள். நான் அந்தக் கேள்வியை எழுப்பும் காலம் வந்துவிட்டதென்றுதானே இப்படியெல்லாம் என்னை நெருக்கினாள்?

“எடியே மெனூஷ், ஒரு விஷயம்... கிட்ட வா சொல்லுறன். இண்டைக்குப் பின்னேரம் என்ர அறையிலை நீயும் நானும் மட்டும்தான். வீட்டிலை ஒருதரும் நிக்கமாட்டினம். வாறியோ?” எப்படி இதைக் கேட்டேன் என்று எனக்கே பெரிய ஆச்சரியம். அடுத்த கணம் ஒன்றும் விளங்காதவள்போல் கண்ணை உருட்டிவிட்டுத் தலையைத் திருப்பிச் சென்றவள் சொன்ன நேரத்துக்கு வந்தாள்தானே?

ஆனால்... இந்த ‘ஆனால்’ சனியன் எப்போதும் கடைசியில் வந்து உயிரை வாங்குது.

தனது அறைக்குள் கதிரையில் இருந்து மேசையில் தலை சாய்த்து படுத்திருந்த நிருஷனுக்கு கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னர் இதே அறையில் நடந்ததையெல்லாம் நினைத்து ஓவென்று பெரும் குரலெடுத்து அழவேண்டும்போலிருந்தது.

அந்த அறைச் சுவரின் ஓரமாகப் போடப்பட்டிருந்த மேசை தான் அவனுக்கு அன்றாடம் ஞானம் பிறக்குமிடம். மேசைமேல் சாய்த்திருந்த தன் தலையை உயர்த்தி அண்ணாந்து பார்த்தான். கூரைக்குக் கீழே போட்ட தடித்த குறுக்கு மரங்களைத் தமது மென்மையான வலைகளால் இழுத்துப் பிணைத்துக் குடில்களைக் கட்டுவதில் அந்த அற்பமான சிலந்திப் பூச்சிகள் காட்டிய கட்டுமானத் திறன் அவன் கண்களில் பட்டதாயினும் அவனின் ஒருமித்த சிந்தனை வேறெங்கோவெல்லாம் சிறகடித்தது.

நிருஷன் இரண்டாம் ஆண்டுப் பரீட்சை சித்தியானதும் அன்றுவரை கலக்கியடித்த விடுதியைவிட்டு வெளியேற வேண்டியதாயிற்று. ஏதோ நாடு கடத்தப்பட்டவன்போல் நடுத்தெருவில் நின்று அடுத்த ஆண்டுக்கான அமளி துமளியை

இனி எங்கே ஆரம்பிக்கலாமென ஏங்கிக்கொண்டிருந்தவனுக்கு அவனின் உள்ளூர் நண்பன் மதன் ஆறுதல் தந்தான். அன்று அவனுடன் இறுகிப்போன நட்புத்தான் இப்போது இந்த வீட்டின் கோடிப்புற அறையுடன் அவனைக் கட்டிவைத்தது.

பிரதான வீதியிலிருந்து சறுக்கிச் செல்லும் ஒழுங்கையில் டச்சுக்காரன் காலத்தில் கட்டிய அந்த வீட்டின் முன் கதவை அறை கேட்பதற்காக அவன் முதலில் தட்டியபோது இந்தப் பெரிய வீட்டுக்காரர் தன்னை நிச்சயமாய் ஏற்றுக்கொள்ளப்போவதில்லை என்றுதான் அவன் எதிர்பார்த்தான். இயற்கையிலேயே அவனிடம் ஊறிப்போன தயக்கமும் வெட்கமும் பின்தள்ள மதன் உதவியுடன் அள்ளிக்கொண்டுவந்த தைரியத்துடன் வீட்டுக்காரரை எதிர்கொண்டான்.

“தம்பி எந்த ஊர்க்காரர்?”

“நான் உடுத்துறை பாருங்கோ.”

“அது எங்கை இருக்குது?”

“உடுத்துறையோ? அது கிழக்குக் கரையிலை மருதங்கேணிக்கு அங்காலை கடற்கரையிலையிருந்து தள்ளி இருக்கிற மிச்சம் சின்ன ஊர்.”

“ஓ, அப்ப செம்பியன்பற்றுக்குக் கிட்டவெண்டு சொல்லுறீரோ?”

“ஓமோம், எல்லா ஊரும் அங்கை தள்ளித் தள்ளி இருக்கும். எங்கடை ஊருக்குப் போக்குவரத்து அவ்வளவு இல்லை. அதுதான் கேம்பஸுக்குக் கிட்ட இடம் தேடுறன்.”

வீட்டுக்காரர் திரும்பித் தன் மனைவியை ஓரக்கண்ணால் பார்த்து ஏதோ பரிபாஷையில் பேசினார்போலும். “அங்காலுப் பக்கமெல்லாம் மீன் பிடிக்கிற ஆக்கள்தான்.” மனைவியும் தலையை ஆட்டினாள். ஆளைப் பார்த்தால் டவுண் பக்கத்துப் பெடியளனர் லட்சணம் இல்லை. எதுக்கும் மேலும் விசாரித்துப் பார்க்கலாம். வீட்டுக்காரர் மனைவியுடன் குசுகுசுத்ததிலிருந்து இவர்கள் சாதி பார்க்கிற உயர் மட்ட ஆட்களாக இருக்கவேண்டுமென நிரூஷன் ஊகித்துக்கொண்டான்.

“நீங்கள் வேதக்கார ஆக்கள்தானே? சும்மா கதைக்குக் கேக்கிறன். கூச்சப்படாதையும்.” வேதக்காரராயிருந்தால் நிச்சயம் கரையார ஆட்களாகத்தான் இருக்கும் என்பது அவரின் கண்டுபிடிப்பாக இருக்கவேண்டும்.

“நாங்களோ? நாங்கள் சைவம். எங்கடை வீடு மெயின் நோட்டுப் பக்கம். அங்காலை கடற்கரையோடை இருக்கிறவை தான் எப்பன் எப்பன் வேதம்.”

“உங்கடை அப்பா என்ன வேலை செய்யிறார்?”

“அப்பாவோ? அப்பா கொழும்பிலை சேர்வேயர் ஒஃப்சிலை கன காலமாய் வேலை செய்கிறார்.”

“அப்ப வசதியாயிருக்கிறியள்தானே?”

“பரவாயில்லை, நான் மேற்படிப்புப் படிக்கவேணுமெண்டது தான் வீட்டிலை எல்லாருக்கும் விருப்பம். இப்ப நான் மூண்டாம் வருசம்.”

“இஞ்சை பாடும், நாங்கள் ஸ்டுடன்டுக்கு அறை தாறது சரி. ஆனால் குழப்படி கிழப்படியோ கூடாத கூட்டமோ இல்லாத பிள்ளையளைத்தான் உந்த யூனிவர்சிட்டி துவங்கின காலத்திலையிருந்து நாங்கள் வைச்சிருந்தனாங்கள். அப்பிட்யொரு பிள்ளையா நீர் இருக்கச் சம்மதித்தால் ஓமெண்டு சொல்லும். அறையைக் காட்டுறன். இல்லையெண்டால் வேறை இடத்தைப் பாடும். என்னிலை குறை விளங்கக்கூடாது, தெரியுமோ?”

“நான் அப்பிட்யான ஆள் எண்டுதான் எல்லாரும் சொல்லுறவை. உங்களுக்கு முழுத் திருப்தி தாறமாதிரி நான் இருப்பன். இதைச் சத்தியம் பண்ணிச் சொல்லுவன்.”

நிர்ஷணோடு பேசியதும் வீட்டுக்காரருக்கு அவனைப்பற்றி நல்ல எண்ணம் தோன்றியிருக்க வேண்டும். அத்துடன் அவனின் புறம்போக்கான பேச்சும் அதிகம் நகர்ப்புற நாகரிகம் படியாத நடையுடையும் அவனுக்கேயுரிய வெட்கம் கலந்த தயக்கமும் அவன்மீது அவர்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டியிருக்கலாம். அந்த மாதமே நிர்ஷன் அவர்களின் வீட்டுக் கோடிப்புறமிருந்த தனி அறையில் குடிபுகுந்துவிட்டான். அவனிடம் திறப்பைக் கொடுத்துவிட்டு வீட்டுக்காரர் சொன்ன கட்டளைகள் அவனுக்கு அந்தக் கணமே மனப்பாடமாகிவிட்டன. “சினேகிதப் பட்டாளங்களை அறைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு வரக்கூடாது. கூடப் படிக்கிறதெண்டால் ஓராள் மட்டும் வந்து படிச்சிட்டு வேளையோடை போயிடவேணும். கண்டபடி லைட் போடக்கூடாது, சாப்பாடெல்லாம் வெளியிலைதான் வைச்சுக் கொள்ளவேணும். முக்கியமாப் பெம்பிளைப்பிள்ளையள் இந்தப் பக்கம் எட்டியும் பாக்கக்கூடாது. அறிஞ்சமோ பெரிய வில்லங்கம்தான் வரும்.”

வீட்டுக்காரர் சொன்ன கட்டளைகளையெல்லாம் அவரே காலப்போக்கில் ஒரேயடியாய் மறந்துபோயிருப்பார். அவ்வளவுக்கு நிரூஷன் அவரின் அபிமானத்தைப் படிப்படியாகப் பெற்றுக்கொண்டான். அவனை வழக்கமாகத் தேடி வரும் மதனையும் அவர் நல்ல பிள்ளையாகக் கண்டுகொண்டதால் வாடகைக் காசு வாங்க வரும்போது மட்டுமே அறை வாசலுக்கு வந்து அவனைக் காணும் வழக்கத்தை வைத்துக்கொண்டார். தாங்கள் வெளியே போகும் தேவை வரும்போதெல்லாம் அவன் முற்றத்தில் இறங்கி அறைக்கு வரும்போது பார்த்துச் சொல்லிக்கொள்வார். அவர்கள் வீட்டில் இல்லாத நேரமாய்ப் பார்த்துத்தான் மெனூஷாவும் அவனைக் காண வந்திருந்தான். இன்றோடு அவரின் வருகைக்கும் முற்றுப்புள்ளி வைத்தாயிற்று.

“எல்லாம் என்னிலையிருக்கிற பெரிய பிழை.” கைகளால் மேசைமீது பலமுறை பலமாய்க் குத்தியும் அவன் தன்மீது கொண்ட ஆத்திரம் தீராததைக் கண்டு மேலும் குமுறினான்.

மேசைக்குப் பக்கத்தில் சுவர் ஓரமாகப் போட்டிருந்த கட்டிலுக்கு மேலாய் இறுக்கிப் பூட்டியிருந்த யன்னல் கதவுகளினூடே தெரு விளக்குகளின் வெளிச்சம் எப்படியோ சுதந்திரமாய் ஊடுருவியிருந்தது. அதன் ஓரிரு கதிர்கள் ஒழுங்காய்த் துப்பட்டி விரித்திருந்த கட்டிலின் மேற்பரப்பின் மீதாய்த் தவழ்ந்து மெனூஷாவை உன்னிலும் பார்க்க நாங்கள்தான் தொட்டு அனுபவித்தோமென்று அவனிடம் கூறி எள்ளி நகையாடுவது போலிருந்தன.

மெனூஷாவை அவன் முதன் முதலாக நூலகத்தில் சந்தித்தபோது மற்ற எல்லா மாணவிகளைப்போலவே அவளும் ஒரு சராசரிப் பெண்ணாகத்தான் அவனுக்குத் தோன்றினாள். கடிப்பதற்கென்றே ஊட்டி வளர்த்த கன்னங்களும் காதலைத் தேடும் கண்களும் பின்னலை அடிக்கடி முன்னே எடுத்து ஒழுங்குசெய்துவிட்டுப் பின்னால் எறியும் லாவகமும் புத்தகங்களைக் குழந்தைபோலக் கையில் அள்ளியெடுத்தபடி மார்பு குலுங்க நடைபயிலும் அலட்சியமும் அவளை கேம்பஸ் குடிமக்கள் அனைவருக்கும் அத்தியாவசியமான லட்சணங்கள் கொண்ட நகர்ப்புறத் தேவதையாகவே அவனுக்கு அடையாளம் காட்டின. அவளோடு ஒட்டிப்பிறந்த ரிசான், பத்மி, நாரு எல்லாருடனும் நாளுக்கொரு பஞ்சாபியிலும் சுடிதாரிலும் வந்து வகுப்பை ரகளைக் கூடமாக்கியவள்தான் மெனூஷா. கேம்பஸின் விறாந்தையைக் குத்தகை எடுத்த உசார் பேர்வழிகளையும் தொடை நடுங்கிகளையும் ஒட்டு மொத்தமாக விழுங்கி ஏப்பம் விட்ட இந்தக் கும்பலில் மெனூஷா எந்த வகையிலும்

விசேஷமானவளல்ல. ஆனால் நிருஷணைப் பொறுத்தவரை அவர்களுக்குள் அவளே கவர்ச்சிக் கன்னியாகவும் அவள் தனக்காகவே பிறந்திருக்கிறாள் என்றும் ஆரம்பத்தில் அவனுக்குத் தோன்றியது என்பது உண்மையே. ஆனால் நாளடைவில் அவள் தன் வாழ்க்கையில் ஒரு சூறாவளியாக நுழைவாளென்று அவன் அந்நேரம் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. அன்றாடம் அவளோடு பேசியது, அவன் மேல் பட்ட இடம் தொட்ட இடமெல்லாம் தனது மனதில் எப்படிக் குறுகுறுக்க வைத்தனவென்பதை மதனுக்கு விளக்கி அவன் என்ன சொல்கிறானென்று அறியவேண்டும் என்ற ஆவலுடன்தான் அவன் வரவைக் காத்திருப்பான். ஆனால்... மீண்டும் அதே 'ஆனால்' மறக்காமல் வந்து வருத்தும். இன்று இரவு அவன் வருவதாகச் சொன்னானே. அவனுக்கும் மறுமொழியைத் தயாராய் வைத்திருக்கவேண்டும்.

மதனுக்குத் தெரியும் தன் நண்பன் நிருஷண் பல விஷயங்களில் புத்திசாலி. ஆனால் எந்தச் சின்ன விஷயமும் அவனை உடனே உணர்ச்சிவசப்படுத்திவிடும். அன்றைக்கு டவுண் ரெஸ்டாரண்டில் வேலை செய்யும் பெடியன் ஒரு சின்னப் பிழை விட்டதற்காக முதலாளி கடைக்குப் பின்னால் அவனைக் கூட்டிக்கொண்டுபோய் அடித்துவிடுவானென்று தானாகவே கற்பனை பண்ணி அழுவதற்குக்கூட ஆயத்தமாகிவிட்டான். பாவம் அந்தச் சின்னப்பெடியன் அவன் வேலை செய்த அவசரத்தில் தற்செயலாகத் தட்டிய கோப்பையிலிருந்து கொட்டிய கோப்பி தன் சட்டையை நாசமாக்கிவிட்டதேயென அவன் கவலைப்படவில்லை. அந்தப் பெடியனை ரெஸ்டாரண்ட் முதலாளி பார்த்த பார்வையில் தனக்கே அந்த அடி விழப்போவது போல் எண்ணி வருந்தினான்.

மெனூஷாவோடு தனக்கு ஏற்பட்ட அந்தரங்கமான உறவை மதனிடம் ஒரு விபரமும் விடாமல் சொல்லி நடித்துக் காட்டுகின்றபோதும் தான் அவனிடம் கேட்க மறந்த கேள்விகளை நினைவுபடுத்த முயலும்போதும் அவனின் அவசரத்தன்மைதான் முன்னிற்கும். இடைக்கிடை சந்தேகங்களுக்கு விடை கேட்பான். ஆனால் மதனுக்குத் தெரியும் தான் என்ன வழி காட்டினாலும் அவன் அதை உடனடியாக ஒத்துக்கொள்ளப்போவதில்லை. முடிவை மட்டும் தானாகவே அவசரப்பட்டு எடுப்பான்.

உங்கள் இரண்டுபேருடைய தேடலும் காதலில் ஆரம்பித்து இனிக் காமத்தை ருசிக்கலாம் என்ற கட்டத்துக்குச் சிந்திக்க வைத்திருக்கிறது. நீங்கள் மட்டுமல்ல இப்போது மேற்படிப்புப் படிக்கும் மாணவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் உங்களோடு தான் சேர்த்தி. காரணம் வகுப்பறையிலும் விராந்தையிலும்

ரகசியமாகவும் கிளுகிளுப்போடும் பகிர்ந்துகொண்டவற்றையும் அடல்ற்ஸ் ஆன்லி வீடியோக்களில் உடலை நெழித்துப் பார்த்த காட்சிகளையும் உங்கள் அறைகளின் இருட்டில் பரீட்சார்த்தமாகச் சுவைக்கப்பார்க்கிறீர்கள். இதில் எல்லாருமே வேண்டியதை அடைந்திருக்கிறார்கள். நீ மட்டும் இதற்குத் தயாரில்லாமற் போனதற்கு உன்னையே நீ வருத்திக்கொண்டிருக்கிறாய்.

“மச்சி, இதெல்லாம் மனதோடு இல்லாமல் உடம்போடை சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சனையெண்டு தெரியும்தானே? நிதானமாக யோசித்தால் எந்தப் பிரச்சனைக்கும் ஒரு தீர்வைக் கண்டு பிடித்துவிடலாம். இது கவலைப்படுவதற்கு அப்பிடிப் பெரிய பிரச்சனையுமில்லை. ஆனபடியால் மனசைத் தேவையில்லாமல் நோகடிக்காதே. கவலைதான் எல்லாத்திலையும் மோசமான வருத்தம், தெரியுமோ? நீ வருவாயென்றால் நல்ல திறமான டொக்டர்ட்டைக் கொண்டுபோய்க் காட்டலாம். கூட்டிக் கொண்டு போகவும் கதைக்கவும் நான் இருக்கிறேன். பயப்படாமல், தயங்காமல் மனதிலிருக்கிறதை அவருக்குச் சொல்லு. இப்பவெல்லாம் எல்லா வருத்தத்துக்கும் வைத்தியம் இருக்கு. டொக்டர்ட்டை வாறாய்தானே?”

“வாறது கிடக்கட்டும், இது சுகமாக எவ்வளவு காலம் எடுக்கும் என்று நினைக்கிறாயடா, மதன்?”

“அவரட்டைத்தான் கேட்கவேணும். முழுக்கச் சுகமாக ஒரு மாதமோ அதிலும் கூடவோ எடுக்கலாம். ஆனபடியால் வைத்தியம் செய்து பாக்கிறதை விட்டிட்டு விசர்க்கதை கதைச்சுக்கொண்டு இராதை, தெரியுமோ?”

நிரூஷன் மௌனமாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

“இது மிச்சம் அபூர்வமான உடம்பு வருத்தம். இப்ப இதைச் சுகப்படுத்த மருந்தும் வேறை வழிகளும் வந்திட்டுது. இது இலட்சத்திலை ஓராளுக்குத்தான் வந்தாலும் கெதியா வைத்தியம் செய்யிற ஆக்களுக்குக் கெதியா மாறிவிடுமாம். விபரமறிந்த ஆக்கள் சொல்லுகினம்.”

“இலட்சத்தில் ஒருவனாய் இருக்கிறதிலை பெருமைப்பட வேணுமெண்டு சொல்லுறாயடா, மதன்?”

“பெருமைப்பட எதுவுமில்லை, நிரூஷன், புலம்பாமல் இருந்தால் சரி.”

“எப்படிப் புலம்பாமல் இருக்கமுடியும்? உனக்கு இப்படி வந்தால் புலம்பாமல் இருப்பியோ?”

“இல்லை, இதைத் தீர்க்க எப்படியும் ஒரு வழி தேடுவனே யொழிய நிச்சயமாய் நான் உன்னைப்போலை புலம்பமாட்டன். அதனால்தான் நீயும் அப்பிடி ஒரு வழியைத் தேடு எண்டு சொல்லுறான். அதுக்கு நானும் உனக்குத் துணையா வருவன். நான் உன் நண்பேண்டா!”

“உன்னிலை எனக்கு மிச்சம் நம்பிக்கை இருக்கு, மதன். ஆனால் உன்னோடே இதைப்பற்றிக் கதைக்கிறமாதிரி இன்னொரு ஆனோடே கதைக்க நான் தயாரில்லை, தெரிஞ்சுகொள்ளு.”

“நீ கதைக்கப்போறது எங்களைப்போலை ஆளில்லை. அவர் இந்தத் துறையிலை கைதேர்ந்த டொக்டர்.”

“பொறு, கொஞ்சம் யோசிச்சுப்போட்டுச் சொல்லுறான்.”

“என்ன யோசிக்கிறன் எண்டுறாய். இரவைக்கு வருவன். சாப்பிடப்போகக்கை உன்ரை முடிவைச் சொல்லு.”

அதற்கிடையில் மெனூஷா முன் அறிவித்தல் எதுவும் இல்லாமலே வந்துவிட்டாள். அந்த மசக்கை கொண்ட மாலை நேரத்தில் அவளின் கழுத்தைச் சுற்றியிருந்த மேல் துண்டு காற்றில் பறக்க இருளோடு இருளாக வந்து கதவை மெல்லமாய்த் தட்டித் திறந்து அறையில் நுழைந்தபோது நிரூஷன் அந்தவொரு கணத்துக்குத்தான் காலமெல்லாம் காத்திருந்தவன்போல் அவளைக் கை நீட்டி வரவேற்றான். ஒருவரையொருவர் பார்த்துப் பேசாமலே பேசிக்கொள்வதிலும் கைகளை இழுத்து அணைத்துக் கொள்வதிலும் சில நிமிடங்கள் மிக அர்த்தமுள்ள மௌனத்தில் கழிந்தன.

இந்த இருவருக்கும் இது மூன்றாவது இரகசியச் சந்திப்பு. ஒவ்வொரு தடவையும் அங்குலம் அங்குலமாக நெருங்கிவந்து தமது தேடலின் இறுதி முடிச்சை இருவருமாய்ச் சேர்ந்து அவிழ்ப்பதில் ஆர்வம் போட்டிபோட இளமை பின்னணி இசைக்கவேண்டும். இங்கும் அவனை அலைக்கழிக்கும் ‘ஆனால்’ மீண்டும் தலையெடுத்து எல்லா முன்னேற்பாடுகளையும் குழப்பிவிடும்போலிருந்தது.

எனக்கு நன்றாகத் தெரியும், மெனூஷா நான் கேட்டதை விளங்கி நாங்கள் பரீட்சித்துப் பார்க்கப்போவதை விரும்பித்தான் வந்திருக்கிறாள். நான் கொஞ்சம் சந்தேகத்துக்கிடமாய் நடந்தாலும் என்னிடமுள்ள பிரச்சனையை உடனே கண்டுபிடித்துவிடுவாள். அவ்வளவு கெட்டிக்காரி. அவள் மட்டுமல்ல எல்லாப் பெண்களுமே இந்த விஷயத்தில் மகா புத்திசாலிகள் அவர்களுக்கு இதை எழுதிக்கொடுக்கத் தேவையில்லை என்றுதான் ப்ரண்ட்ஸ்

எல்லாரும் ஒருமித்துச் சொல்கிறார்கள். அவர்கள் இப்படியான வேளைகளில் மௌனமாக இருக்கிறார்கள் என்பதால் முட்டாள்களென்றோ உணர்ச்சி அற்ற முண்டங்களென்றோ முடிவுகட்டிவிடாதே. மெனூஷாவிடமிருந்து எப்படியாவது கெட்டித்தனமாகத் தப்பவேண்டும். அதற்கு ஒரே வழி அவளுக்குக் அதைக் காட்டிக்கொடுக்காமலே அவளை இறுதிவரைக்கும் திருப்திப்படுத்த முயற்சிப்பதுதான்.

“நீ அனுப்பிய படத்தைப் பாத்தேனடி. உள்ளக்கை எப்படி நீ இவ்வளவு இளமையைக் காட்டிக் குவிச்ச வைச்சிருக்கிறாயடி?” என்று நிருஷன் தயக்கத்துடன் கேட்டான். முதல் கேள்வியல்லவா?

“முந்தி எந்த கேள்வியையும் நீ இந்த மாதிரிப் பாக்கல்லையோடா?”

“பாத்திருந்தால் இப்படித் திகைச்சிருப்பேனா?”

“நீ என்னைக் காத்துக்கொண்டிருப்பாயென்று தெரியும். உன்னை ஏமாற்ற விரும்பவில்லை அதுதான் வந்தனான். எட்டேகாலுக்கு நான் பஸ் எடுத்தால்தான் ஒன்பதுக்கு வீட்டுக்குப் போகலாம். நீயும் என்னோட வருவாய்தானே?” அவனின் இறுகிய அணைப்பிலிருந்து மெல்ல விலகிய மெனூஷா கேட்டாள். அதற்குக் காது கொடுக்கின்ற நிலையில் நிருஷன் இருக்கவில்லை. அவளுடைய ப்ளௌசின் முதல் பொத்தானை அவன் தயங்கித் தயங்கி அவிழ்க்க முன்வந்த அடுத்த கணமே அவனின் வழக்கமான தயக்கம் ஆட்கொண்டதும் கையை எடுத்து விலகிக்கொண்டான்.

“இப்ப விடுதியெல்லாம் எப்பிடி மாறியிட்டுது பார்த்தியா? உனக்கு மட்டுமேன் என்னைத் தனியச் சந்தித்தால் உதறல் எடுக்குது?” என்று சிரித்தபடி கேட்டாள். நிருஷனோ அதற்குப் பதில் சொல்ல வகையறியாமல் தலையைக் குனிந்து அவளைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்தான்.

“பயமும்தான், மெனூஷ். அதோடை உன்னை உடுப்போடை எல்லாருக்கும் முன்னாலை பாத்துத்தான் எனக்குப் பழக்கம். இப்ப தனிய அதுவும் இரவிலை உன்னோடை இருக்கத் தயக்கமாவும் பயமாவும் கிடக்கு.” அவன் பதில் சொன்னபோதிலும் மனம் மட்டும் போராடிக்கொண்டிருந்தது. நான்தானே இவளை வரச்சொன்னேன். இனியும் இப்படிச் சோர்ந்து நிற்கக்கூடாது. முதலில் இவனின் கன்னத்தை மெல்லத் தொடவேண்டும். பிறகு படிப்படியாக என் கை விரல்கள் அவள் மார்பிலே படர்ந்து சட்டைப் பொத்தான்களை உடைத்தெறிந்து ஆழமாக அவள்மீது

ஊரவேண்டும். அதன் ஸ்பரிசத்தில் அவள் மயங்கி என் மடியில் சாயவேண்டும். அந்த அணைப்புத்தரும் கிளர்ச்சியில் எனது நாடி நரம்புகள் விறைத்து நிற்கவேண்டும். அதன்பிறகுதான் இருக்கிறது நாம் இருவரும் எதிர்பார்த்த எல்லாமே. ஆனால்...

“பொறடி.” நிருஷன் குனிந்தபடி தன் காற்சட்டை பெல்டை மெல்லம் மெல்லமாய் அவிழ்த்தான். அங்கே அவனின் கை அலைக்கழிந்ததேயொழிய அவிழ்ந்துபோன காற்சட்டையைக் கீழே போடக்கூடத் தைரியமில்லாதவனாகக் கை நடுங்க நின்றான். மெனூஷாவுக்கு என்றும் அறிந்திராத எதுவோ மெள்ள விளங்கியது.

இடுப்பில் பெல்ட் அவிழ்ந்து இதோ கழன்று விழுந்து விடுமென்ற நிலையிலிருந்த காற்சட்டைக்கு முன்னால் அவளை எதிர்கொண்டு வரவேற்கவேண்டிய அவனின் பௌருஷத்துக்கு என்ன நடந்தது?

“இப்ப ஹாஸ்டலிலையும் வீட்டிலையும் எல்லாரும் ஈனியாகப் பொழுது போக்குகினம். உனக்கு மட்டுமேன் இப்பிடித் தயக்கம் வந்தது?” அவனின் இயலாத்தன்மையைக் கண்டுகொண்ட மெனூஷா அதிர்ச்சியும் கவலையும் சேரக் கேட்டாள்.

நிருஷன் பரிதாபகரமாக நின்றான். அவளின் தோளுக்குமேல் ஒரு முழம் உயர்ந்து, நிமிர்ந்து நின்றென்ன? ஆண்மை நிமிர்ந்து நிற்கவில்லையே.

“டேய் நிருஷ், நாங்கள் இனி ரண்டுபேரில்லை, ஒரு யூனித்தான், எங்களுக்கிடையில ஒரு ரகசியமும் இருக்கக்கூடாது என்று நீதானே நெடுகச் சொல்லுவாய். நானும் அதை ஒப்புக்கொண்டுதானே உன்னோடை சுத்திக்கொண்டிருக்கிறேன். நீ இந்த நேரமாப் பார்த்து இயலாத ஆம்பிளையாய்ப் போயிடுவாயெண்டு எனக்கு எப்படித் தெரியும்? இதை நீ முதலே உன்ர வாயாலேயே சொல்லியிருக்கலாமே, இதற்கு உன்னில நான் இரக்கப்பட்டு உதவுவனையொழிய உன்னை வெறுத்து ஒதுக்குவேனோடா?”

“இல்லை, மெனூஷ். இயற்கையாய் எப்பவுமே நான் இயலாதவன்தான். இதை எப்படி உன் முகத்துக்கு முன்னால் சொல்லமுடியும்? ஆனால் இந்தப் பலயீனத்தை எப்படியும் வெண்டு உன்னையும் சந்தோசப்படுத்தலாமெண்டு எதிர் பார்த்தனடி.” அவளின் கையைப் பிடித்துக் கெஞ்சாக் குறையாகச் சொன்னான்.

“ஐயாம் ஸாரி, நிருஷ். நாங்கள் எத்தனையோ விஷயங்களை ஒபினாகக் கதைச்சமாதிரி இதையும் சொல்லுறன். நான் எப்பவோ என்னை உன்னட்டை ஒப்படைச்சிட்டன். எத்தனை முறை செக்ஸ் பத்தியெல்லாம் கதைச்சிருப்பம். ஆனால் நீ அதற்குத் தயாரா இருக்கிறாயென்று எப்போதாவது காட்டிக்கொடுத்தியா? இப்ப நீ கேட்டதுக்குச் சம்மதிச்சுத்தானே வந்தேன். எனக்கு முன்னாலேயே உனக்கு இவ்வளவுக்கு ஆண்மை உணர்ச்சி மரத்துப்போனதென்றல் நீ எப்போதுதான் என்னையும் செக்ஸ்ஸில திருப்திப்படுத்தி உன்னையும் திருப்திப்படுத்துவாய்? உனக்கு இப்பிடி வந்ததேயென்று எனக்கு எவ்வளவு திகைப்பும் கவலையும் என்று தெரியுமா? சொல்லு நிருஷ், சொல்லடா!” மெனூஷா அவனின் தோளைப் பிடித்து உலுப்பாத குறையாக அவன் முன்னே கண்கலங்க நின்றாள். “இந்தச் சந்திப்பு இப்படி வருமென்று நான் எதிர்பார்க்கல, நிருஷ். எனக்கு இப்ப ஒரே ஷாக்காயிருக்குடா. நாளைக்கு யோசிச்சுப் பார்த்திட்டு உன்னோட கதைக்கிறன்.” அடுத்த அரை நிமிடத்தில் பழையபடி உடுப்புகளை அணிந்துகொண்டு வந்த வேகத்தில் வெளியேற ஆயத்தமானாள் மெனூஷா.

“மெனூஷ ப்ளீஸ், கொஞ்சம் பொறடி. ஜஸ்ட் ரண்டு நிமிசம் தாடி...”

“எவ்வளவு நேரமாய்தான் உன்ர சிரமத்தை நான் பொறுமையோட பாத்துக்கொண்டு இருந்தன். உனக்காக நான் இரக்கப்படுவதா கவலைப்படுவதாவென்று தெரியலையடா.” அவள் எந்த நேரமும் பலத்து அழுதுவிடுவாள்போல் நின்றாள்.

“நாங்கள் இப்படியே காதலிச்சுக்கொண்டு இருந்திருக்கலாம். மற்ற போயிஸெல்லாம் கேர்ள்ஸோடு செய்யிறாங்களெயெண்டு நீயும் ஆசைப்பட்டாய். நானும் விரும்பித்தானே வந்தன். ஆனால் இப்ப உன்ர நிலையைப் பாத்து உனக்கு எப்பிடி ஆறுதல் சொல்லுறதெனத் தெரியல்லடா.”

“மெனூஷா, திரும்பக் கேக்கிறன் ரண்டு நிமிசம் போதும். வேண்டாம் என்று நீ போயிட்டால் நானும் ஒரேயடியாப் போய்விடுவேனடி!”

மெனூஷா அவன் பேச்சைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டாளாயினும் “டேய், இனி என்னை இன்னுமொருக்கால் கூப்பிட முந்தி ஒரு டொக்டரோடே கதைக்கிறதுக்கு வழியைப் பார். உனக்கு ஆம்பிளைத் தன்மை இல்லையெண்டு சொல்லத் தயங்குகிற திலையும் பார்க்க உன்னைச் சுகப்படுத்தினால்தான் என்னோடே செக்ஸ் அனுபவிக்கலாமெண்டதை நினைச்சுப் பார்.”

மெனூஷா போயேவிட்டாள். ஒரேயடியாகப் போய் விட்டாள்.

கதவு திறந்தபடி கிடந்ததையும் கண்டுகொள்ளாதவன் போல் நிருஷன் தனது சுரணையற்ற ஆண்மையை ஒரு நாளும் இல்லாத குரோதத்துடன் குனிந்து நோக்கினான். அதைக் கண்ணீரில் குளிப்பாட்டுவதைத் தவிர அவனுக்கு வேறேதேனும் அப்போது செய்யத் தொன்றவில்லை.

வெளியில்தான் ஆண். முகத்தில் மீசையும் ஆறடி உயரத்துக்கு வளர்த்தியும் இருந்தால் போதுமா? இந்த இளம் உடம்பில் வயதுக்கேற்ற ஆண்மையல்லவா தெறித்து நிற்கவேண்டும். மெனூஷாவிடம் இந்தா இன்பம் பிடியென்று வாரிக்கொடுக்க இயலாத இந்த ஆணுக்கு மீசையும் ஒரு கோடா? மீசை மட்டுமல்ல அன்றாடம் இந்த உடம்பின் தசைகளைப் முறுகவைக்கும் பயிற்சிகளும் எதற்காக? எந்தத் தேவைக்காக? தன் வயதையொத்த பெண்ணைத் திருப்திப்படுத்த இயலாதவன் அவளைக் கட்டியாண்டு அவளின் முழு நம்பிக்கையையும் எப்படிப் பெறப்போகிறான்?

எனக்கு மட்டுமேன் இந்த இழப்பு? எத்தனைபேர் கேம்பஸ் திடலிலும் தெருவிலும் கொத்துக்கொத்தாய் நின்று சொல்லும் கதைகளைக் கேட்கும்போது நான்தான் அவளை அங்குலம் அங்குலமாய்த் துயிலுரிந்து ரசிப்பதுபோல் உணர்வதன் காரணம் நானும் அவர்களுள் ஒருவன் என்றதால்தானே. ஆனால் என் கனவுகளெல்லாம் இதோ நனவாகிடும் என்ற வேளையில் நான் ஒரு ஆண்மையில்லாதவன் என்று அவள் அறிந்துகொண்டாளே!

மதன் சொல்கிறான், நண்பா, இதற்கு மருத்துவம் இருக்கிறது. எதையும் நிச்சயமாகச் சொல்லமுடியாதுதான். என்றாலும் இதை மாற்றமுடியுமுடியும் என்று நம்புகிறானாம். இது பிறப்பிலேயே வந்த பிரச்சனையாக இருந்தால் ஒன்றுமே செய்யமுடியாமலும் போகலாம். போகட்டும்! எல்லாம் போகட்டும். மதன் இரவு ஒன்பது மணியளவில் வருவானென்று சொன்னான். அவன் வரமுன் அவன் கேள்விக்கான பதிலை முதலில் தயார் செய்வோம்.

அதென்ன தெருக்கதைவைத் திறக்கும் சத்தம்? மெனூஷாதான் மீண்டும் வந்து கதவைத் தட்டப்போகிறாளா? மெனூஷா போய்விடு! இனியும் இந்தப் பக்கம் வராதே! நீ எதிர்பார்த்த இளமை அனுபவத்தை இவனால் தரமுடியாது, நீ ருசிக்க விரும்பும் போகத்தைப் படைக்கமுடியாது. போ, போய்விடு! இது வெறும் எலும்பும் தசையுமுள்ள உடம்பு. அவ்வளவே. உனது மேனியில் மெல்லமாய்த் தொட்டவுடனேயே கிளுகிளுப்படையும்

ஆற்றல் இதற்கு இல்லை. உன்னை அணைத்ததும் எகிறிவிடும் உன்மத்தம் இதில் அஸ்தமனம். உனது உள்ளாடையைக் கண்டதும் உதறலெடுக்கும் ஆண்மை இங்கே இல்லாத சங்கதி. பெண்ணோடு ஆண் இரகசியமாக உறவாடும் கலை இவனுக்குக் கைவரப்போவதிலை. உன்னுடைய செய்முறைப் பரீட்சைக்குத் தெரிந்தெடுத்த நிரூஷன் ஏற்கனவே எல்லாவற்றிலும் தோற்றுப் போனவன். இவனிடம் இல்லாத ஒன்றை இன்னொருமுறை கேட்க இந்தக் கதவை இனியும் தட்டாதே. தயவுசெய்து போய்விடு!

உனக்கும் தெரிந்த எல்லாப் பெண்களுக்கும் சொல் இவன் அறைக் கதவைத் தட்டாதீர்களென்று. இவனிடம் நீங்கள் கேட்கும் இனிமையின் ஊற்றுக்கண் ஒருபோதும் திறக்காதென்று. போய்விடுங்கள், எல்லாரும் போய்விடுங்கள்! இவன் வெறும் மரம், மெனூஷா மரத்தைப் பார்ப்பதுபோல் என்னைப் பார்த்தாளே. அந்த மரம். ஒருபோதும் நீரோட்டம் காணாத மரம். வாளால் அறுத்து நிலையும் கதவும், அங்கே தலைக்குமேல் இருக்கிறதே குறுக்கு மரம், அதையும் செய்வதற்குக்கூடப் பொருத்தமில்லாத மரம். உங்கள் கன்னிமை வாசலின் முதல் படியில் கால் வைத்து ஏறவே இவனிடம் வலு இல்லை. அதன் கதவைத் தகர்த்துத் திறந்து காட்டாற்று வெள்ளமாய் உள்ளே புகுந்து உங்கள் நரம்புகளையெல்லாம் சிலிர்க்கவைக்கும் திறனுடைய ஆண்மை இவனிடம் இல்லை. இதுதான் உண்மை. என்னை நம்புங்கள். மெனூஷா நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டாளே, வரமுன் அவளிடம் கேளுங்கள் இந்த அறையில் உருப்படியானதெதுவும் இருக்கிறதாவென்று.

மதன் சொன்னபடி மணி ஒன்பதானதும் வந்துவிட்டான். இன்றோடு நிரூஷன் மனதை முழுவதுமாய் மாற்றிச் சம்மதிக்க வைத்துவிடலாம். நாளைக்குக் காணவிருக்கும் சர்ஜன் இந்தத் துறையில் சிகிச்சைகள் செய்தே நிறைய அனுபவப்பட்டவர். அவர் நிச்சயம் நிரூஷனின் குறைபாட்டைத் திருத்துவார்.

மதனுக்கு நிரூஷனின் அறைக் கதவைத் தட்டவேண்டிய தேவை இருக்கவில்லை. கதவு திறந்தே கிடந்தது. அவன் அறைக்குள் நுழைந்து வழக்கமான இடத்தில் நிரூஷனைத் தேடியபோது அவன் கண்ட காட்சி அவனை அப்படியே நிலைகுலைய வைத்தது. இதுவா நிரூஷன் தனது ஆனால்களுக்குத் தேடிக்கண்டெடுத்த பதில்? மதனின் கண்ணுக்கு முன்னாலேயே நிரூஷன் மேசைமேல் போட்ட கதிரையில் ஏறி நின்று கூரையில் சுட்டித் தொங்கவிட்ட கயிற்றுச் சுருக்கைக் கழுத்தில் கொழுவிவிட்டு விசக்கெனக்

கதிரையைத் தள்ளிக்கொண்டான். மதன் உடனே ஒரு கணமும் தாமதிக்காமல் மேசைமேல் பாய்ந்தேறினான். நிருஷணைச் சுருக்கிலிருந்து விடுவிப்பதற்குள் அவனின் உடல் பாரத்தால் கயிறு இறுகிவிட்டது. இன்னும் இரண்டு விநாடிகள் கடந்தால் நிருஷண் இறந்தே போய்விடுவான். அவனை இரு கைகளாலும் இறுக்கிப் பிடித்துச் சுருக்கு மேலும் இறுகிவிடாமல் உயர்த்தினான். இன்னும் ஒருவர் உதவிக்கு வந்தால் மட்டுமே கயிற்றுச் சுருக்கை இளகச் செய்து அவனை உயிருடன் மீட்கமுடியும். நிருஷணின் பாரத்தைச் சுமக்க முடியாமல் அவன் கைகள் சோர்ந்தன. தன் இயலாமையைக் கண்டு மதன் தடுமாறியபோது திடீரென அவன் முன்னே தோன்றிய இரண்டு கரங்கள் அவன் எதிர்பார்த்திராத உதவிக்கு வந்தன.

மெனூஷா !

குதிரை இல்லாத ராஜகுமாரன்

அந்த இரவு நேர எக்ஸ்பிரஸ் ரயில் மற்றெல்லா ரயில்களையும் போலவே வலு நிதானமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அது எப்போ ஊருக்குப் போய்ச்சேரும் என்பதைப்பற்றி அக்கறைகொள்ள வேண்டியதில்லை, ஓடிக்கொண்டிருந்தாலே போதும் என்று எண்ணிக்கொண்டவர்கள்போல் பயணிகள் அத்தனைபேரும் மனிதப் பொதிகளாய் உள்ளே அடைபட்டுக்கிடந்தனர். அதன் கடைசிப் பெட்டியின் வாசலோரமாகவிருந்த நடைபாதையில் பழைய பத்திரிகைகளை விரித்துவிட்டு நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்த பலபேரில் அவனும் ஒருவனாகப் படுத்திருந்தான்.

இரண்டுபேர் மட்டும் அமரக்கூடிய இருக்கையில் யன்னல் ஓரமாக ஒருக்கழித்திருந்த விஜயா ஆரம்பத்திலிருந்தே அவனைக் கவனித்துவந்தாள். அந்த ரயில் கொழும்பு - கோட்டையிலிருந்து புறப்பட்டபோது நின்றபடி பயணம் செய்து கொண்டிருந்தவர்களில் அவன் ஒருவன்தான் கடைசியில் ஓடிவந்து தொற்றிக்கொண்டான். அதனால் நடைபாதையில் நிற்பதற்குக்கூட அவனுக்கு இடம் கிடைக்காமற்போனது. சிறிது நேரத்தின்பின் கிடைத்த ஒற்றை - ஆள் இடைவெளியில் சுவரோடு சாய்ந்து நின்றன்கொண்டான். ரயிலின்

ஆட்டத்திற்கேற்ப அசைந்து எப்படி விழுந்துகொள்ளாமல் நிற்பது என்பதை ஒரு கலையாகப் பயின்றவன்போலவும் நிற்பதற்கு இந்த இடமாவது கிடைத்ததேயெனத் திருப்திப்பட்டவன்போலவும் அவன் தோன்றினான். அவனைத் தொடர்ந்து அவதானித்த சிறிது நேரத்தில் ஒரு குட்டி நித்திரை வந்து அவளை அணைத்துக் கொண்டது.

விஜயா மீண்டும் கண் விழித்தபோது கண்கள் அவனைத் தாமாகவே தேடின. சிச் சீ, இதென்ன பழக்கம்? அவன் யாரோ முன் பின் அறிமுகமில்லாதவன், ஏன்தான் அவனைத் தேடுகிறாய்? பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது அதனால்தான் தேடினேன். அதற்காக? பேசாமல் படுத்துக்கொள். இப்படி சீட் மூலையில் இடம் எல்லாருக்கும் கிடைத்துவிடுமா? உனக்கும் நாளைக்கு வீட்டில் அவசர வேலைகள் காத்திருக்கின்றன. நன்றாய் நித்திரைகொண்டு போனால்தானே மற்றவர்கள் பார்க்க லட்சணமாயிருப்பாய். உண்மைதான், ஒத்துக்கொள்கிறேன். அதற்காக நிற்க ஒரு அடிகூட இடமில்லாமல் அவதிப்பட்டவனுக்கு இருக்கையில் வசதியாய் இருப்பவள் இரக்கப்படுவதில் என்ன பிழை இருக்கிறது? ரயிலின் குலுக்கலில் கண்கள் அயர்ந்தபோதும் மனம் அயரவில்லையே. இன்னுமொரு முறை அவனைத் தேடுவோம். இதுதான் கடைசிமுறை. இதுவரை எங்கேயாவதொரு மூலையில் இடம் பிடித்திருப்பான். ஒருமுறை மட்டும் பார்த்துவிட்டு ஒரேயடியாக நித்திரை கொள்ளவேண்டியதுதான்.

ரயிலின் வேகம் கூடக்கூட பெட்டியின் குலுக்கலும் அதிகரித்துக்கொண்டிருந்தது. அது எழுப்பிய தாளத்திற்கேற்ப இருபுறமும் ஆடியாடி நித்திரையானவர்களும் இடைக்கிடை குப்புற விழுந்து உடன் சமாளித்துக்கொண்டு தலை நிமிர்த்தியவர்களும் கூரையை நோக்கி வாயைத் திறந்தபடி உலகை மறந்தவர்களும் தலையை அடுத்தவர் தோளில் சாய்த்துக்கொண்டவர்களும் கண்ணைத் திறந்தபடி நித்திரை செய்யும் கலையைப் பயின்றவர்களும் வாயிலிருந்து வடிவதை ஒழுங்காகப் புறம் கையால் துடைத்துக் கொண்டவர்களுமாகத் தன்னைச் சுற்றியிருந்த கூட்டத்தை விஜயா அக்கறையுடன் அவதானித்தாள். அவளுக்கு நேர் முன்னால் இருந்த நடுத்தர வயதுத் தம்பதிகள் ஏற்கனவே ரயிலில் நித்திரைகொண்டு பழக்கப்பட்டவர்கள்போல் அவளுக்குத் தோன்றியது. மனைவி தன் மடியில் சாய்ந்திருக்க அவர் ஏதோ கை நிறையப் பூப்பந்தை வைத்திருப்பவர்போன்ற திருப்தியிலும் ஆழ்ந்த நித்திரையிலும் தன்னை மறந்திருந்தார். நடை பாதையில் கோணலும் மாணலுமாகப் படுத்திருந்தவர்கள் இருக்கைகளில் இருந்தவர்களிலும் பார்க்க உலகை மறந்து

நித்திரை கொண்டிருந்தார்கள்போல் அவளுக்குத் தோன்றியது. அவனை மட்டும் கண்ணுக்கு எட்டிய திசையில் காணவில்லை. அவளுக்கு நெஞ்சில் எதுவோ அடைத்தது. போத்தலில் வார்த்துக்கொண்டுவந்த தண்ணீரில் இரு மிடறு குடித்துத் தன் கண்களையும் மனதையும் சீர்படுத்திக்கொண்டு திரும்பவும் தேடினாள். அவனை மட்டும் காணவேயில்லை. இனி எப்படி நித்திரை வரும்? ஏன் வராது, அவன் நினைவை மனதிலிருந்து அகற்றிவிட்டுச் சாய்ந்துகொள் நித்திரை தானாகவே வரும்.

அதோ அங்கே தெரிவது அவனின் நீல நிறக் காற்சட்டையல்லவா? விஜயா தனக்குப் பக்கத்தில் இருந்தவருக்கு முன்னால் தலையை நீட்டி எட்டிப் பார்த்தாள். அவன்தான், அவனேதான், வாலுக்குப் போகும் நடைபாதையில் சுருண்டு படுத்திருந்தான். கீழே விரித்திருந்த பத்திரிகைத் தாள்கள் தாறுமாறாய்ப் பரவியிருந்தன. கால்களை நீட்ட இடமில்லாததால் மடக்கியபடி அவன் படுத்திருந்தபோதும் அவன் ஆழ்ந்த நித்திரையிலிருந்தான் என்பதை அவனின் ஒரே ஒழுங்கில் அசையும் உடலிலிருந்து அறிந்துகொண்டாள். அதுதான் பார்த்துவிட்டாயே, அவனுக்குப் படுக்க ஒரு இடம் கிடைத்துவிட்டது. நல்ல நிம்மதியாகவும் நித்திரைகொள்கிறான். புண்ணியம் செய்தவன். நான் இங்கே சீட்டின் மூலையில் இடம் பிடித்தும் இரவிரவாக விழித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். போகட்டும், எனக்குத்தான் தூக்கம் வராவிட்டாலும் தம்மை மறந்து தூங்குபவர்களைக் காணும்போது என் மனதிலும் அமைதி உண்டாகிறது.

ரயில் நடுச் சாமத்தில் அனுராதபுரத்தை அடைந்தபோது இறங்குபவர்கள் ஏற்படுத்திய சலசலப்பில் விஜயாவும் விழித்துக் கொண்டாள். கையில் கட்டிய மணிக்கூட்டைப் பார்த்தபோது மூன்று மணித்தியாலம் நன்றாய் நித்திரை கொண்டுவிட்டே னென்று தனக்குத் தானே கூறிச் சந்தோசப்பட்டுக்கொண்டாள். இன்னும் ஆறு மணித்தியாலமோ அதற்குக் கூடவோ இதேபோல் பயணமாகவேண்டும். ரயிலின் இந்தத் தாலாட்டில் யாருக்குத்தான் நித்திரை வராது, இல்லையென்றால் பழக்கமில்லாத இந்தச் சூழலில் இப்படி நித்திரை கொண்டிருப்பேனா? இன்னொருமுறை இதேபோல் தொடரலாம். இருக்கையின் மூலை முன்னையிலும் பார்க்க இப்போது வசதியாக இருக்கிறது. அட கடவுளே, அவனைத் துப்பரவாக மறந்துபோனேனே. அவன் படுத்திருந்த திக்கை அவன் திரும்பிப்பார்த்தபோது நித்திரை சூழப்ப்பட்டு எழும்பி நின்றவனைப் பாவம், வாலுக்கு வெளியே அவசரம் அவசரமாக இறங்க முயற்சித்துக்கொண்டிருந்த பயணிகள் எல்லாப் பக்கமும் தள்ளியும் இழுத்தும் சென்றனர். அவர்கள்

வெளியேறினதால் பெட்டியில் கணிசமான இடங்களும் வெறுமையாகிவிட்டன. அவளுக்கு முன்னாலிருந்த தம்பதிகளும் மேலேயிருந்த தமது பொதிகளை ஒவ்வொன்றாய்க் கையிலெடுத்து இறங்கிச் செல்ல முயன்றுகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் இடத்தில் ஒன்றிலாவது அவன் வந்து இருக்கமாட்டானாவென்று அவள் மனம் ஆவல் கொண்டது. அவனும் மிக நிதானமாகப் பெட்டியின் உட்புறம் வந்து வெறுமையாய்ப்போன இருக்கைகளை நோட்டம் விட்டான். அப்போதுதான் விஜயாவைக் கண்டான்.

சேலைத் தலைப்பைத் தோள்மேலாய் இழுத்து மூடிக்கொண்டு வட்டமான கரிய விழிகளால் தனது அசைவுகளையே நோட்டம் விட்டுக்கொண்டிருந்தவளை அவன் கண்டதும் அவள் முன்னாலிருந்த வெற்றிடமும் அவனை வாவென்று அழைத்தது. அவன் ஏனோ தடுத்து நிறுத்தப்பட்டவன் போலவும் முன்பின் அறிமுகமில்லாத ஒரு அழகிய இளம் தமிழ் பெண்ணின் முன்னால் இருக்கத் தயங்கியவன்போலவும் சிறிது நேரம் ஒதுங்கி நின்றான். அவனைத் தான் இடைவிடாது கவனிப்பதை அப்போதுதான் உணர்ந்துகொண்ட விஜயா யன்னலுக்கு வெளியே மெல்லமாய்ப் பார்வையைத் திருப்பிக்கொண்டான்.

நானை காலையானதும் அம்மா அங்கே குசினிக்குள் தலைக்குமேல் வேலையாக இருந்தாலும் அடிக்கடி வெளி வாசலையும் எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பாள். அப்பாவோ வழக்கம்போல் முற்றத்தைக் கூட்டித் துப்பரவாக்குவதற்குப் பதிலாக வெளிக் கேட்டைத் திறந்துவிட்டு நோட்டைக் கூட்டிக் கொண்டிருப்பார். அவருக்கு நோட்டில் செல்லும் எல்லா வாகனமும் யாழ்ப்பாண ஸ்டேசனிலிருந்து பருத்தித்துறைக்குப் போகும் பஸ்ஸாகவே தெரியும். இடைக்கிடை வீட்டு வாசலுக்குள் எட்டிப் பார்த்து பஸ் இன்னும் வந்தபாடில்லையென்று ஏமாற்றத்துடன் அம்மாவுக்கு அறிவித்துக்கொண்டிருப்பார். நானோ அவர்களைப்பற்றி ஒரு சிறிதும் சிந்தியாமல் இந்த இளைஞன் அடுத்து என்ன செய்யப்போகிறானென்று அறிந்தால் போதும் என்ற ஆவலுடன் கண்களைச் சொருவவிடாமல் அவதானித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

அவனுக்கும் அதுவரை சுருண்டு படுத்திருந்ததால் அலுப்பு ஏற்பட்டிருக்கலாம். யன்னலுக்கு வெளியே திரும்பி யிருந்த விஜயாவைத் தன்னோடு பயணமாகும் இன்னொரு பிரயாணியாகக் கருதிதியவன்போல் அவளுக்கு முன்னால் வெறுமையாயிருந்த இருக்கையில் தயக்கத்துடன் அமர்ந்து கொண்டான். இவன் முற்பிறப்பில் ஏதோ புண்ணியம்

செய்திருப்பானோ? இருக்கையின் மூலையில் சாய்ந்த அடுத்த கணமே நித்திரையாகிவிட்டான்.

விஜயாவுக்கு ஏமாற்றம் மட்டுமல்ல அவமானமாகவும் போய் விட்டது. அவளொரு சாதாரண பெண்ணாக முதல் பார்வையில் தோன்றினாலும் நன்றாய்க் கவனிப்பவர்களின் கண்ணில் நறுக்கியெடுத்ததுபோன்ற முகத்துடன் அடக்கமானதொரு அழகியாகத்தானிருப்பாள். அவளின் கறுப்பும் இல்லாத சிவப்பும் இல்லாத நடுத்தர நிறத்தையும் இதழ்களில் கூப்பிட்டவுடன் ஓடிவந்து உட்காரும் புன்னகையையும் கனவுகள் புதைக்கப்பட்ட கன்னக் கதுப்பையும் அவர்கள் காணத் தவறமாட்டார்கள். இவனெப்படி ஒருமுறையாவது என்னைக் கண்டுகொண்டதாய்க் காட்டி ஒரு புன்சிரிப்பைக்கூட வெளியிடாமல் ஓதுங்கியிருக்கலாம்? தன் நித்திரையின் அவசியமும் நாளைய தினத்தின் முக்கியமும் அவனை அப்படிச் செய்யவைத்திருக்கலாம். ஏய் விஜயா, இதற்கெல்லாம் முன்பு துளியும் அறிமுகமில்லாதவனை நோகலாமா? அவனுக்கு மனதில் நிம்மதி இருக்கிறது அதனால் சொல்லி வைத்ததுபோல் நித்திரைகொள்கிறான். நீ மனதில் நிம்மதி இல்லாததால் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறாய்.

இதென்ன இது? ஏனிந்த அவசியமில்லாத விசாரணை களெல்லாம். நாளையன்றைக்கு என்னைப் பார்க்க ஒரு புதியவர் எங்கள் வீட்டுக்கு வருகிறாராம். அவர் பத்தாவது ஆளோ நூறாவது ஆளோ எவருக்கும் சரியான கணக்குத் தெரியாது. என்னவாயிருந்தாலென்ன அவர் எப்படி இருப்பாரென்றல்லவோ இப்போது நான் கற்பனை பண்ணிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். அதை விட்டு யாரோ முன்பின் தெரியாத இந்த இளைஞனைப் பற்றி யோசித்து மூளையை குழப்பிக்கொண்டிருக்கிறேனே. இது எந்த வகையில் நியாயம்? என்றாலும் இவனைக் கடைசியாக ஒருமுறையாவது பார்த்துக்கொள்வோம். அதில் அப்படியென்ன பிழை இருக்கப்போகிறது?

இவனுக்கு வயது இருபத்தேழு, இருபத்தெட்டு இருக்கலாம். இன்னும் ஓரிரு அங்குலம் கூட வளர்ந்திருந்தால் ஆறடியை எட்டியிருப்பான். றோஸ் கலந்த கறுப்பு நிற முகத்தில் படர்ந்திருந்த மீசை மேல் உதட்டை மூட முயன்றதுபோல் வழிந்திருந்தது. சிகரட் புகைத்துப் பழக்கமில்லாதவனோ, அதுதான் வாய் இப்படிச் சிவந்துபோயிருக்கிறது. மேற்சட்டை உடம்போடு கச்சிதமாகப் பொருந்தியிருந்தது. சட்டைப் பையில் ஒரு பேனாவும் சரிந்து படுத்திருந்தது. பையினூடாக ஒரு மடித்த கடதாசி துல்லியமாய்த் தெரிந்தது. ஒட்டுமொத்தமாய் யாழ்ப்பாணத்துப் படித்த இளம் ஆள், கொழும்பிலுள்ள ஏதோவோரு கந்தோர் சிறையில்

என்னைப்போல் ஆயுட் தண்டனை அனுபவிக்கும் இன்றைய உத்தியோகத்தனும் நாளை ஏழையுமாயிருக்க வேண்டும். விஜயா அவனை நித்திரைகொள்கிறாள் தானே என்ற தைரியத்தில் கூர்ந்து கவனித்தாள். அட, நித்திரையிலும் சிரிக்கிறானே! தன்னை நான் பார்த்ததைக் கவனித்திருப்பானோ? நித்திரை கொள்வதுபோல் நடிக்கிறான் போலிருக்கிறது. இவன் போன்றவர்களை நம்பக்கூடாது. இல்லையில்லை, இவன் நடிக்கவில்லை. உண்மையாய்த்தான் நித்திரைகொள்கிறான். நித்திரையிலும் ஏதோ இனிமையான நிகழ்ச்சியை நினைத்துக்கொண்டிருப்பான், அதனால்தான் சிரிப்பு வந்திருக்கும். நானும் இப்படி நித்திரையில் சிரிக்க வேண்டும், அது எப்போது நடக்கப்போகிறது?

நாளையன்றைக்கு என்னைப் பெண் பார்க்க வருகிறவர் இவனைப்போல இருப்பாரோ? இருந்தால் எவ்வளவு நல்லது. ஆனால் அம்மா எழுதினானே என் வயதுக்கு மிகப் பொருத்தமான ஆள் என்று. தாய் எழுதிய கடிதத்தின் வரிகள் நினைவுக்கு வந்ததும் முன்னால் நித்திரையிலிருந்தவன் மீது வைத்திருந்த பார்வையை எடுத்து யன்னலுக்கு வெளியே எறிந்தாள். கண்ணுக்குள் எதுவும் பறக்காமலேயே நீர் கசிந்தது. அம்மா எழுதியதைப் பார்த்தால் வருகிறவருக்கு நாற்பத்தைந்து வயது இருக்கலாம். முப்பத்திரண்டு வயதான என்னைப் பார்க்க முன் இருக்கையில் இருப்பவனைப்போன்று துடிப்பான இளைஞனா வரப்போகிறான்? இப்போது உண்மையிலேயே கண்ணுக்குள் தாசி எதுவோ பறந்துவிட்டது. அல்லது கண்களில் அழுகை வந்து தொற்றிக்கொண்டது.

வருகிறவர் இவனைப்போல் பெண்களை மதிப்பவனாக இருக்கவேண்டும். நிறமும் இளம் கறுப்பாக இருந்தால் பரவாயில்லை. நான் ஓரளவுக்குச் சிவப்புத்தானே, அவர் கறுப்பாய் இருந்தால் அப்படிப் பெரிதாக எதுவும் மோசமில்லை. ஆனால் என் வயதோ இன்னும் இரண்டு வயதோ கூட இருந்தால் எல்லாம் பொருந்த இடமிருக்கிறது. நாற்பது வயதுக்கு மேலிருந்தால் தலையில் மயிரைத் தேடித்தான் கண்டுபிடிக்க வேண்டிவரும், இவனுக்கிருப்பதுபோல் உசார் இல்லாமல் ஆள் சோர்ந்துபோயிருப்பார். கையில் விலையுயர்ந்த மணிக்கூடும் உடம்பில் மடிப்புக் கலையாத உடுப்புகளும் இருந்தால் போதுமா? தொலைந்துபோன மாப்பிளைத் தோற்றத்தை எங்கே தேடி எடுக்கலாம்? அம்மா, அப்பாவுக்குப் பைத்தியம்தான் பிடித்து விட்டதோ?

போன வருஷம் தீபாவளிக்கு ஊருக்குப் போனபோது வேறொருவன் என்னைப் பார்க்கவந்தான். லண்டனில்

இருப்பவனாம். பெயர் ஏதோ சொன்னார்கள். மாப்பிளையாய் வரப்போகிறவன் மட்டும்தானே பெண் பார்க்க வரவேண்டும். அந்தப் படை பட்டாளமெல்லாம் எதற்காக அவனோடு கூட வந்ததாம்? அப்பாவுக்குப் பிடிக்கவில்லை, எனக்கும் அறவே பிடிக்கவில்லை. அம்மாவுக்குத்தான் நிறைய வேலை. கடைசியில் அவர்கள் ஒன்றுமே சொல்லாமல் போனதுதான் அம்மாவுக்குப் பெரிய மனவருத்தம். அவர்கள் போய் ஒரு கிழமையால் இதற்கு ஒழுங்கு செய்தவர் அப்பாவைக் கண்டு நிலைவரம் சொன்னாராம். நான் அப்போது கொழுப்புக்குத் திரும்பிவிட்டதால் வீட்டில் நடந்த பேச்சில் பங்கு பெறவில்லை. முடிவு எனக்குத் தெரிந்ததுதான். வயது கூடிப்போய்விட்டது. வயது ஏன் கூடிப்போனதென்றால் எனது சாதகத்தில் சனியோ செவ்வாயோ காலை மடக்கிய காரணத்தால் பார்க்க வந்தவர் ஒருவரது சாதகத்தோடும் ஒத்துவரவில்லை. இப்படியாகச் சம்பந்தம் ஒவ்வொரு முறையும் பேசமுன்னமே குழம்பிப் போய்விட்டது. இந்த மாப்பிளைகளெல்லாம் சாதகக் குறிப்பையா கல்யாணம் கட்டப்போகிறார்கள். இப்படியே போனால் அடுத்த மாதமோ அடுத்த வருஷமோ என் கன்னத்தில் ஓரிரு வெள்ளை மயிர் காதோடு ரகசியம் பேசக்கூடும். அதற்கு முன் ஒரு வழி கிடைக்காமலா போய்விடும்?

நான் முந்திப் பழகிய கதிர் என்ற கதிர்காமநாதன் வலு ஸ்மார்ட்டாக இருப்பான். சிரிப்போ கொள்ளை கொள்ளும். எங்கள் கந்தோருக்கு ஒரே சமயத்தில் பட்டாளம்போல் வந்து சேர்ந்த புதியவர்களில் கதிரும் ஒருவன். அவனும் என்னைப்போல்தான் நிறம். மெலிந்த உடலும் அளவான உயரமும் அவனை எந்தவொரு இளம்பெண்ணையும் இன்னொருமுறை திரும்பிப் பார்க்கத் தூண்டும். அவன் வந்த அடுத்த கிழமையே எல்லார் மத்தியிலும் அசல் ஆம்பிளை என்ற பெயரை வாங்கிக்கொண்டான். ஆனால் ஐம்பது வயதை எட்டிய துரை மட்டும் கதிரைப்பற்றி அவ்வளவாக நல்ல அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கவில்லை. வலியப் போய் இளம் பெண்களை வம்புக்கு இழுக்கும் தனக்குச் சரியான போட்டியாக வந்துவிட்டானேயென்ற வயிற்றெரிச்சல். ஆனால் கதிரின் நோக்கமெல்லாம் எக்கவுண்டனாவதுதான். பாவி, ஒரு பெண்ணுடனாவது சினேகிதம் பிடித்தானா? சரியான காரியக்காரன். அடுத்த மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் படிப்பையும் முடித்து எங்கேயோ குட்டி எக்கவுண்டனாகிவிட்டான். எங்களில் பலருக்குப் பலத்த ஏமாற்றம். அவன் போனபிறகுதான் ச்சே, அவனைக் காதலித்திருக்கலாமே என்று எண்ணித் தம்மையே நொந்துகொண்டவர்கள் பலர் என்னோடும் வேலை செய்தார்கள்,

வெளியிலும் இருந்தார்கள். எனக்கு மட்டும் அந்த யோசனை வரவில்லை.

நானும் நினைத்திருந்தால் காதல் என்ற பெயரில் கொழும்பு கடற்கரையிலும் கோயில் திண்ணைகளிலும் மாறி மாறி அகப்பட்ட ஒருவனோடு சுற்றி என் இளமைக்காலக் கனவுகளுக்கு உருவமும் ஊட்டமும் கொடுத்திருக்கலாம். இறுதியில் எனக்கு எல்லா விதத்திலும் பொருத்தமான ஒருவன் அகப்பட்டிருக்கவும் கூடும். அம்மா, அப்பாவுக்கும் ஒரேயடியாய் நிம்மதி கிடைத்திருக்கும். எப்பவோ வழக்கிச் சென்ற வாய்ப்புகளை இப்போ நினைத்துக் கவலைப்பட்டு என்ன பிரயோசனம்? நான் அப்படியான பெண்ணாக இருக்கவில்லை. அதற்காக நான் நிச்சயம் பெருமைப்படலாம்.

ரயில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. முன்னால் இருந்த இளைஞன் இருக்கை மூலையில் இருந்து நித்திரைகொண்டு பழக்கம் இல்லாததாலோ எதிரே ஒரு இளம் பெண் விழிகள் மினுங்கத் தன்னைக் கடைக் கண்ணால் பார்த்தபடி இருந்ததாலோ தொடர்ந்து அந்த இருக்கையின் சௌகரியத்தை அனுபவிக்க முடியாதவனாய் எழுந்து உடையைச் சரிசெய்துகொண்டு மீண்டும் உட்கார்ந்துகொண்டான். அப்போதுதான் விஜயாவுக்கும் அவனுக்குமிடையே அந்தவொரு ஆச்சரியமான இரசாயன மாற்றம் ஏற்பட்டது.

எவ்வளவு நேரத்துக்குத்தான் ஆளுக்காள் சும்மா சிரிப்பை எறிந்து பிடித்து விளையாடிக் கொண்டிருப்பது? பொழுது போக்காக விஜயாவும் அவனும் அரை மனத்துடன் அறிமுகம் செய்துகொண்டார்கள். அவன் தனது பெயரையும் சொல்லி அவள் பெயரையும் கேட்டு அறிந்துகொண்டான். தனக்கு அரசாங்கக் கூட்டுத்தாபனத்தில் வேலையென்றான். விஜயா தன் வேலையைப் பற்றியும் சொன்னாள். அவனும் விருப்பத்துடன் கேட்டான். அதனால் அவளும் முந்தியே அவனோடு பழகியவள்போல் இயல்பாகப் பேசத்தொடங்கினாள்.

“எங்கை கொழும்பிலைதானே இருக்கிறியள்?”

“ஓம், ஒரு சிங்கள ஆக்களன்ரை வீடு. மிச்சம் நல்ல சனம்.”

“எப்பிடி உங்கள் வேலை போகிறது?”

“வேலையும் எனக்கு விருப்பமானதுதான். கூட வேலை செய்யிற எல்லாரும் நல்ல ஆக்கள். பெரியவருக்கும் என்னை நல்லாப் பிடிக்கும்.”

“உங்களை ஒருவருக்கும் பிடிக்காமல் போகாது.”

“சும்மா சொல்லாதையுங்கோ.”

“உண்மையாகத்தான் சொல்லுறன்.”

இதைக் கேட்டதும் அவன் சிறிது நேரம் தலை குனிந்தபடி பேசாமலிருந்தான். பிறகு கேட்டான், “எப்படித் தெரியும்?”

“துவக்கத்திலையிருந்து உங்களைக் கவனிச்சுக்கொண்டுதானே இருந்தேன்.” எவ்வளவு துணிவாக இதைச் சொன்னேன் என்று தன்னைத்தானே பாராட்டிக்கொண்டான் விஜயா.

“நானும் உண்மையாகத்தான் சொல்லுறன், உங்களைக் கண்டவுடனே எப்படியாவது கதைக்க வேண்டுமென்று நினைத்தன். நல்ல வேளையா உங்களுக்கு முன்னாலை சீட்கிடைத்தது.”

இப்போது இருவரும் சேர்ந்து சிரித்தார்கள். விரைவான இரசாயன மாற்றம்.

என்னைப் புத்திசாலிப் பெண் என்று காட்டிக்கொள்ளா விட்டாலும் அடக்கமானவள், எல்லாரையும் மதிக்கத் தெரிந்தவள், அளவாகவும் கவனமாகவும் பேசுவள் என்று இவன் அறிந்து எனக்கு மதிப்புத் தந்தாலே போதும், ஒரு பெண் ஒரு ஆணிடமிருந்து இதைவிட வேறெதை எதிர்பார்க்கிறாள்? ஆனாலும் ரயில் பயணத்தில் சந்தித்துக் கடைசியில் இறங்கியதும் நினைவிலிருந்து ஒரேயடியாய் மறந்துபோகக்கூடிய ஆண்போல இவன் இல்லையே.

இதுவரை ரயிலில் மட்டும் தனியாக எத்தனை பயணங்கள் செய்திருப்பேன், எனக்கு முன்னாலும் பக்கத்திலும் எல்லா வயதிலும் எத்தனை ஆண்கள் பயணித்திருக்கிறார்கள்? வழியெல்லாம் சிரிக்கவைத்தீத பொழுது போக்கியவர்களும், இல்லாத சகோதர வாஞ்சையை இழுத்துப் பிடித்து உறவு கொண்டாட முயன்றவர்களும், அவர்களுள் ஒரு சிலர் என் உடம்பின் வசதியாய் கிடைத்த பகுதிகளில் தெரியாத தனமாகப் படுவதுபோல் தொட்டும் தடவியும் சுய இன்பம் அனுபவித்தவர்களும், நான் ஏமாந்த ஒரு சில கணங்களில் என் மார்பில் அழுத்தி எல்லையற்ற சுகம் கண்டவர்களும், இப்படி நிறையப்பேர் இருந்தார்கள். சிச்சி, இவர்களெல்லாம் ஏன் மனிதர் பயணம் செய்யும் பெட்டியில் ஏறுகிறார்கள்? இவர்கள் நாம் எல்லாரும் படித்த யாழ்ப்பாணத்தார் என்று சொல்லிப் பெருமைப்பட்டுக்கொள்வதில் மட்டும் தம்மை

உயர்த்திக் கொள்ள மறப்பதில்லை, இருட்டிலும் நெருக்கத்திலும் தமது மனதைத் தாமே அழுக்காக்கிக் கொள்வதில் ஆர்வம் காட்டும்போது இந்த நாம் எல்லாரும் படித்த யாழ்ப்பாணத்தார் என்ற உணர்வு எங்கே போனது?

ஆனால் இவன் நல்லவன். நல்லாய்த் தெரியும், நல்லவன்போல் வேஷம் போடுபவனல்ல. பேச்சுப் போதாதபோது சிரித்துச் சமாளிக்கலாம் என எண்ணுபவன் போலவும் இல்லை. அபூர்வமாய்ச் சிரிக்கும்போதும் தலையைக் குனிந்து சிரிப்பதால் எனக்கும் மரியாதை தருகிறான் என்பது நன்றாய்த் தெரிகிறது. காலுக்கெட்டிய தூரத்திலிருந்தும் தற்செயலாகக்கூடத் தன் பாதம் என் சேலைக் கரையில் கூடப் படக்கூடாது என்பதிலும் கவனமாயிருக்கிறான். அதுநடிப்பாக இல்லாமல் அவனின் இயற்கையான குணமாகவும் இருக்கலாம்.

இவன் சொல்வதைப் பார்த்தால் இவன் சந்தித்த எல்லாருமே நல்லவர்களாகத்தான் இருந்திருக்கிறார்கள். இல்லையேல் இவன் எல்லாரையுமே நல்லவர்களாகத்தான் காண்கிறானா? எல்லாரிலும் நல்லதையே காண்பதால்தான் தானும் தன்னையறியாமல் நல்லவனாக மாறிக்கொண்டானோ?

இவன்தான் என்னைப் பெண்பார்க்க வந்திருக்கிறான் என்பதுபோலல்லவா நான் பட்டுச்சேலை சரசரக்க முன்னால் வந்து உட்கார்ந்திருக்கிறேன். என்னை இதுவரை பார்க்க வந்தவர்கள் வாசலைக் கடந்து வீட்டினுள்ளே நுழையும்போது மட்டும் தாம் ஏறிவந்த வெண்குதிரையைத் தெருவில் நிறுத்திவிட்டு வந்த ராஜகுமாரன்போல் அட்டகாசத்துடன் நடந்துகொள்வார்கள். அதற்குப்பிறகு ஒரு நிமிடத்துக்குள் தம்மை அரண்மனைச் சேவகனாக்கிக்கொள்வார்கள்.

தேனீரையும் குடித்து வடையும் சாப்பிட்டுக் கையைத் துடைத்துக்கொண்டிருக்கும்போதே சுவரில் மாட்டியிருந்த அத்தனை படங்களையும் நோக்கம் எதுவுமில்லாமல் நோட்டம் விட்டுப் பிறகு மௌனமாய் என் சேலைக் கரையைப் பார்ப்பது போல் பாசாங்கு செய்த கையோடு கண்களை மேலே தவழவிட்டு இடையில் இடறி விழுந்து கடைசியில் முகத்தை மொய்க்கும் வரையிலான ஒரு கணத்துக்குள் எப்படி அந்தப் புதியவன் என்னை உண்மையாய் அறிந்துகொள்ளப்போகிறான்? நானும் வந்தவனை நிமிர்ந்துபார்த்த ஒரு நிமிடத்தில் அவனைப்பற்றி எந்த அளவில் அறியப்போகிறேன்? சிலவேளை அறை மூலையில் என்னோடு இருந்து என்னை ஒரு மணி நேரம் இண்டர்வியூ செய்ய விரும்புவானேயன்றி நானும் அவனை அதேபோல்

செய்ய ஒப்புதல் தருவானா? அது அவனுக்கு மட்டுமுள்ள உரிமையென்று அவளின் ஆட்கள் வாதாட வந்தால் எல்லா ஆயத்தங்களும் சரிந்த நிறைகுடமாகிவிடும்.

என்னைப் பெண்பார்க்க வருபவர்களில் ஒருவனாவது இவனைப்போல் இருக்கமாட்டானா? இருக்கலாம், ஆனால் இனியும் எத்தனை காலத்துக்கு அப்படி ஒருவனுக்காகக் காத்திருப்பது? என்றாலும் நாளையன்றைக்கு நூறாவதாக வரப்போகும் நாற்பத்தைந்து வயதுக்காரனிடமாவது “எனக்கு உன்னைப் பிடிக்கவில்லை” என்று என்னால் சொல்லமுடியுமா? நானொரு பெண், எந்த வேளையிலும் “இல்லை” என்று ஒரு ஆணின் முகத்துக்கு முன்னால் சொல்லும் உரிமை என்னிடம் இல்லை. அவன்தான் ஒரு நாளும் இல்லாத பெரு நாளாய்ச் சம்மதம் என்று சொல்லிவிட்டானென்றால் அது என் தலையில் இடி விழுந்தது போலல்லவா? அடுத்து, இந்த மாதமே எழுத்தும் கல்யாணமும் என்பார்கள், ஊரெல்லாம் கொண்டாட்டம். நான் மட்டும் அறைக்குள் அடைபட்டு அழுதுகொண்டிருப்பேன். என் அம்மா, அப்பாதான் இப்படி அறிவற்றுப்போய் அரை நூற்றாண்டைத் தொட்டுக்கொண்டிருப்பவனுக்கு என்னை “ஓம்” போடவைக்க முயன்றால் சமூகத்தில் நீதியும் சாத்திரமும் எங்கேபோய் ஒழிந்துகொண்டன? எனக்கு வேண்டிய நீதியை நானே இனிக் கை நீட்டி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான்.

“வீட்டில் ஏதேனும் விசேசமோ அல்லது வழக்கமான பயணமோ?” அவன்தான் பேச்சைத் தொடர விரும்பினான்.

“அம்மாவுக்கு விசேசம், அப்பாவுக்கு அவசியம்.”

“அப்போ உங்களுக்கு?”

“பத்தோடை பதினொன்று.” வெறுப்பை மறைக்கவென்று ஒரு சிரிப்பு.

“உங்களுக்குப் பிடிக்காத ஏதோ ஒன்று நடக்கப்போகிறது. அது மட்டும் விளங்குகிறது. நீங்கள் விரும்பினால் சொல்லலாம்.”

விஜயா தலையைக் குனிந்தபடி அவனுக்கு மட்டும் கேட்கும் படியாகச் சொன்னாள். “என்னைப் பார்க்க நாளையன்றைக்கு நூறாவது மாப்பிளை வாரார்.” அவளின் ஒவ்வொரு சொல்லிலும் அடக்கமுடியாச் சோகம் இழையோடிற்று.

அவன் என்ன சொல்வதெனத் தெரியாதவனாய் நாடியைத் தடவிக்கொண்டு சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். சிறிது நேரத்தில்,

“கேட்கிறேனென்று குறை நினையாதீர்கள். உங்கள் கல்யாணம் ஏன் இவ்வளவுக்கு இழுபட்டது?”

“எவரில் பிழையென்று கேட்கிறீர்களா? அப்படி வேறு எவரிலும் பிழை இல்லை. பிழை என்னில்தான் இருக்கவேண்டும்.” இப்போதும் விஜயா முகம் நிமிர்த்தவில்லை.

அவன் அப்போது அவள் முகத்தைப் பார்க்க முற்பட்டான். இவளை இப்போதாவது முழுமையாகப் பார்க்கவேண்டும். இவளின் தோற்றத்தில் அப்படியென்ன பிழை இருக்கக்கூடும் என்பதை அறியவேண்டும். பெண்களின் குணத்திலும் பார்க்க அழகுதானே திருமணங்களில் முதலிலும் பிறகும் எப்போதும் அலசப்படுகிறது. அவன் முதன் முதலாகத் தன்னை நிமிர்ந்து பார்க்க விரும்புகிறான் என்பது விஜயா உணர்ந்துகொண்டாள். அவளும் அவனை நோக்கினாள்.

“என்னுடைய பார்வைக்கு நீங்கள் நல்ல பக்குவமான பெண்ணாகத்தான் இருக்கிறீர்கள். நான் இதை முகத்துக்கு முன்னால் சொல்லக்கூடாது. உங்களை உங்கள் அழகையோ அடக்கத்தையோ காரணம் காட்டி இத்தனை பேர்கள் வேண்டாமென்று சொல்லிச் சென்றிருக்கமுடியாது. அது மட்டும் நிச்சயம்” என்று அவன் புன்முறுவலுடன் சொன்னான்.

“எத்தனையோ காரணங்களை என்னைப் பார்க்க வந்த எல்லாரும் சொன்னார்கள். ஒன்றும் சொல்லாமலும் போனார்கள். ஆனால் எனக்குக் காலம் வரவில்லையென்ற ஒரே காரணத்தைச் சொல்லித்தான் அம்மா எனக்கு ஒவ்வொரு முறையும் ஆறுதல் சொல்கிறாள்.”

“காலத்தைக் குறை சொல்வதால் அது கோபித்துக்கொண்டு நமக்கு எதிராக எதுவும் செய்துவிடாது. இதனால்தான் காலத்தையும் சிலவேளை கடவுளையும் குறை சொல்கிறோம்.”

“நாளையன்றைக்கு மட்டும் காலம் என் பக்கம் நிற்குமென்று யார் கண்டார்கள்?”

“அதனாலை முயற்சிக்காமல் இருக்கிறதும் நியாயம் இல்லைதானே.”

“ஒவ்வொரு முறையும் இப்படித்தான் சொல்லி ஏமாந்து போனோம்.”

“நாளையன்றைக்கு வாறவரை உங்களுக்குப் பிடிக்கக்கூடும். அவரும் உங்களைக் கண்டு கதைத்ததும் சம்மதமென்று

சொல்லக்கூடும். இதை அறியாமல் இப்போதே மனதைத் தளரவிடாதீர்கள்?”

“எனக்கு என்ன வயது இருக்குமென்று நினைக்கிறீர்கள்?” விஜயா திடீரென்று இப்படி கேட்டதும் அவன் உடனே என்ன சொல்வதென்று தெரியாமல் தடுமாறிப்போனான்.

“ஒரு இருபத்தேழு அல்லது இருபத்தெட்டு வயதிருக்கலாம். பெண்களின் வயதை அறிய நான் ஆர்வம் காட்டிற்றதில்லை, அது நியாயமுமில்லை.” விஜயா அவனின் சிரிப்போடு கலந்து கொண்டாள்.

“நீங்கள் சொல்றதிலும் பார்க்கக் கொஞ்சம் கூட” என்றவள் சில விநாடிகள் மௌனத்தின் பின், “எனக்கு முப்பத்திரண்டு வயதாகிறது என்று சொன்னால் நம்புவீங்களா?” என்று கேட்டாள்.

“இல்லை, நான் நம்பமாட்டன்.”

“உண்மையும் அதுதான்.”

“உண்மையாய் இருந்தாலென்ன, நீங்கள் நான் முதல் சொன்ன மாதிரி இருபத்தேழு வயதுப் பெண் போலத்தான் இருக்கிறியள்.”

“என் கல்யாணம் தள்ளிப்போகிறதுக்கு முந்தி வேறு காரணங்கள் இருந்தன, இப்போ இந்த வயதுதான் ஒரே காரணம்.”

“ஆனால் இந்த வயதை அறிந்த பிறகும் நானையன்றைக்கு உங்களைப் பார்க்க ஒருவர் வருகிறார்தானே?”

“நாப்பத்தைந்து வயதுக்காரர் என் முப்பத்திரண்டு வயதை அவ்வளவு பொருட்படுத்துவாரென்று நினைக்கிறீர்களா?”

“நாப்பத்தைந்து வயதா?” அவனின் வாயும் கண்களும் அகல விரிந்தன.

“ஓம், அரை நூற்றாண்டை எட்டப்போகிறார். என்னைப் போல ஒரு பெண் கிடைத்தால் ஒருவேளை அவர் இன்னும் இளமையாகிவிடக்கூடும்.” அவள் கேலியாகச் சொன்னாளா உண்மையில் தன் மனவேதனையை இப்படி வடித்தாளா? அவனின் ஒவ்வொரு சொல்லிலும் படிந்திருந்த சோகத்தை அவனால் உணரமுடிந்தது.

“எனக்கும் கிட்டத்தட்ட இதுபோல் ஒருமுறை நடந்ததுதான். உங்கள் கதையை நீங்கள் மறைக்காமல் சொன்னதால் நானும் என் கதையைச் சொல்வதில்லை பிழை இல்லை.”

“உங்களுக்கும் அப்படி நடந்திருக்குமா?” விஜயா நம்ப முடியாமல்தான் கேட்டாள்.

“கேட்டால் சிரிப்பீர்கள். எனக்குப் பேசிவந்த பிள்ளைக்கு என்னிலும் பதின்மூன்று வயது குறைவு.”

“சில இடங்களைலை அப்படியும் நடக்கிறதுதானே?”

“முந்தியெல்லாம் தவிர்க்கேலாமல் அப்பிடி நடந்ததென்று சொல்லுங்கள்.”

“அந்தச் சம்பந்தத்துக்கு நீங்கள் சம்மதித்தீங்கள்தானே?”
கடவுளே இவன் சம்மதித்திருக்கக் கூடாது.

“இல்லை, அந்தச் சின்னப் பெண் அழகான பெண்ணும்கூட. அவள் அந்த வயதில் எத்தனை கனவுகள் கண்டிருப்பாள். அவளின் வயதுக்குப் பொருத்தமான ஒருவன் நிச்சயம் கிடைப்பான் என்று சொல்லி நான் வேண்டாம் என்று மறுத்துவிட்டேன். அடுத்த வருஷமே அவள் சடங்கு விரும்பினமாதிரி நடந்துவிட்டது. இதில் சந்தோசப்பட்ட ஆக்களிலை நானும் ஒரு ஆள்.”

விஜயா பதில் சொல்லச் சொற்கள் கிடைக்காமல் அவனையே ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தாள். இந்தக் காலத்தில் இப்படியும் ஒருவன் இருக்கமுடியுமா? ஒருவேளை இவன் முழுப் பைத்தியமோ? அசல் புத்திசாலியோ? இந்த இரண்டு பேருக்கு மிடையில் அதிகம் வித்தியாசமில்லையென்று சொல்வார்களே.

தன்னிலும் பதின்மூன்று வயது குறைவான பெண்ணின் அழகையும் இளமையையும் தனக்குச் சாதகமாகக் கருதாது அவளின் கனவுக்கும் உணர்வுக்கும் மதிப்பளித்த இந்த இளைஞன் நிச்சயம் நல்லதொரு கணவனாகவும் வருவான். பதின்மூன்று வயது இளையவள் மீது இவனுக்கு ஏற்பட்ட இரக்க உணர்வு மூன்று வயது மூத்தவளான என்மீது ஏற்படாமல் போய்விடுமா?

ஏன் தலை குனிந்துகொண்டாய் விஜயா? அந்தப் பெண்ணின் இடத்தில் நீ இருக்கவில்லையே என்று நினைத்துக் கவலைப்படுவதாக இவன் ஊகித்துக்கொள்ளப் போகிறான். விஜயா நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவன் தன் முகத்தையும் கலங்கிப்போன கண்களையும் கண்டதும் துணுக்குற்றவன்போல் தோன்றினான்.

“நான் ஏதேனும் பிழையாகச் சொல்லியிருந்தால் தயவு செய்து குறை நினைக்கவேண்டாம்.”

வெளியே அழுதால்தானா அழுகை? உள்ளே அழுததையும் கண்கள் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டனவே!

ரயில் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேரக் காலை ஏழுமணியாகி இரவு ஓடி ஒளித்துக்கொண்டது. ரயில் பெட்டிக்குள் எங்கும் எல்லாரும் வீட்டுக்குப்போகும் அவசரத்தில் எதை வைத்தோம் எதை எடுத்தோம் என்ற அறிவில்லாமல் அந்தரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அவன் நிதானமாக எழுந்து மேலே தட்டில் வைத்த தனது சிறு பேக்கை எடுத்துக் கீழே இருக்கையில் வைத்துவிட்டு “இதுதானா உங்கள் பெட்டி?” என மேலேயிருந்த பெரிய சூட்கேஸைக் காட்டிக் கேட்டான். “ஓமோம்” என்று விஜயா பதில் சொல்லவும் அதை மெல்லமாய்க் கவனமாய் இறக்கிக் கீழே வைத்தான்.

“நீங்கள் முதலிலை கீழே இறங்கி நில்லுங்கோ, நான் பின்னால் இதைத் தூக்கிக்கொண்டு வரறன்.”

“ஏன் உங்களுக்கு இவ்வளவு சிரமம்?”

“எனக்கு இதில் சிரமம் ஒன்றும் இல்லை. நீங்கள் ஏறியபோது சிரமப்பட்டுத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தீர்கள். இன்னொருமுறை சிரமப்படவேண்டாம்.”

விஜயாவுக்கு இந்தப் பதில் பிடித்துக்கொண்டதால் தொங்கிக்கொண்டிருந்த சேலையை அள்ளி எடுத்துக்கொண்டு இறங்கும் ஆட்களைத் தொடர்ந்து போய் வெளியே இறங்கச் சென்றாள். அவளுக்குப் பின்னால் விஜயாவின் சூட்கேஸையும் தனது பேக்கையும் இரு கைகளிலும் தூக்கிக்கொண்டு வாசலுக்கு வந்து தனது பேக்கை மட்டும் ப்ளாட்போமில் காத்திருந்தவளிடம் கொடுத்தான். அவள் கையை நீட்டி வாங்கியபோது அவன் மெல்லச் சிரித்துப்போலிருந்தது. அது அவளுக்கும் சிரிப்பை அழைத்துவந்தது.

“நீங்கள் பருத்தித்துறை பஸ்ஸில்தானே போறீங்கள்? நானும் அதைத்தான் எடுக்கவேணும்.”

பருத்தித்துறை பஸ்ஸில் இன்றைக்கு ஏறப்போகிறவர்கள் நாங்கள் இருவர் மட்டும்தான் என்று விஜயா கற்பனை பண்ணிக்கொண்டாளாயினும் இது நல்ல ஆரம்பம் என்று தனக்குள் எண்ணி மனம் பூரித்துக்கொண்டாள்.

“எங்கட வீடு போற வழியிலைதான். நீங்களும் ஒருக்கால் என்னோடை இறங்கி வீட்டை வரவேணும். பிறகு கொஞ்ச நேரத்தாலை பழையபடி பஸ் எடுத்துப்போகலாம்.” அவன் பேசாதிருந்ததைக் கண்டு அவள் மேலும் சொன்னாள். “அம்மா, அப்பாவும் உங்களைக் கண்டால் விருப்பப்படுவினம்.” இதை

அவள் மன்றாடிக் கேட்டாள் போலும் அவன் முகத்தில் அப்போது தோன்றி மறைந்த சிந்தனை ரேகைகள் அவன் ஆழமாய் யோசிக்கிறான் என்பதை அவளுக்கு உணர்த்தின.

“ம்ம்ம் . . . அதெல்லாம் எதுக்கு? இங்கை எல்லாரும் வீட்டுக்கு ஓடுறது போலத்தான் நானும் ஓடவேண்டியிருக்கிறது. எனக்காகவும் வீட்டில் காத்துக்கொண்டிருப்பார்களேல்லோ!”

“ஓமோம், எண்டாலும் ஒரு அரை மணித்தியாலம் எங்கள் வீட்டில் நிண்டால் உங்களுக்குப் பரவாயில்லைதானே?”

“இல்லை, பாருங்கோ. குறை விளங்கவேண்டாம். சந்தர்ப்பம் வந்தால் இன்னொருமுறை காணலாம். உங்கள் கல்யாணக் காரியமெல்லால் சுகமாய் முடிந்தால் திரும்பவும் கொழும்புக்குத் தானே வரப்போறீங்கள். அப்ப கண்டுகொண்டால் போச்சு.”

எனது கல்யாணம். ஒவ்வொரு முறையும் பெண் பார்க்க ஆட்கள் வரமுந்தி மனதுக்குள் நிறைவேற்றி மகிழ்ந்த கற்பனைக் கல்யாணம். அடுத்த அரை மணியில் குழும்பிப்போய்க் கண்ணீரில் முடிந்த கல்யாணம். இந்த முறை மட்டும் அது ஒப்பேறிவிடும் என்று எங்கே எழுதியிருக்கிறது? நான் சேலைத் தலைப்பால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டதை இவன் கவனித்திருப்பானோ?

பஸ் ஒருவாறு விஜயாவின் வீட்டு வாசலுக்குச் சற்று முன்பான தரிப்பிடத்தில் வந்து நின்றது. விஜயா முன்னே இறங்கிக்கொள்ள வாசலில் அவளின் தகப்பனார் காத்திருந்தார். பின்னே இறங்கியவளின் கையிலிருந்த சூட்கேஸையும் அவர் வாங்கிக்கொண்டார். பஸ் படிக்கட்டில் நின்றபடியே அவளைக் கனிவுடன் பார்த்து போய் வருகிறேன் என்பதுபோல் தலையை மட்டும் அசைத்து விடை பெற்றான். பஸ்ஸும் தனது பயணத்தைத் தொடர்ந்தது. அது அடுத்த திருப்பத்தைக் கடந்து ஒரேயடியாய் மறைந்தும் விட்டது.

விஜயா வீட்டினுள்ளே செல்ல மறந்து முன் வாசல் கேட்டை கைகளால் இறுகப் பற்றியபடி தன் கண் முன்னால் மறைந்த அந்த பஸ் போன திக்கையே பார்த்து நின்றாள். இரண்டு பேர் ஒன்றாய்க் கழித்த ஒரு முழு இரவு எத்தனை உணர்வுகளைப் பேச்சாலும் கண்ணாலும் பரிமாறியிருக்கும்? “நானும் உங்களைப்போலை ஒருவரைத்தான்...” என்று பட்டும் படாமலும் இவனுக்கு என் மனதைத் திறந்திருக்கலாம். சிலவேளை நான் வாயால் சொல்லாமலே இந்தப் புத்திசாலி என் மனதைப் புரிந்துகொண்டிருக்கலாம். இதை அப்போதே சொல்லியிருந்தால் என்னோடு இன்னும் சில மணி நேரம் பொழுதைப்

போக்கியிருப்பான், என் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டுப்போங்கள் என்று அழைத்தபோது தயக்கத்துடனாவது ஒப்புக்கொண்டிருப்பான். எல்லாம் என் பிழை. விஜயாவுக்கு வாசலின் இரும்புக் கதவில் குருதி ஒழுகும் வரையும் தலையைப் பலமாய் மோதி அடிவேண்டும் போலிருந்தது.

அவன் கடைசியில் போய்விட்டான். கண்களையும் மனதையும் ஒரேயடியாய் மூடிக்கொள் என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டான். நான் சொல்லத் தயங்கியதை எப்படியோ அறிந்து அதையும் தன் கையோடு கொண்டுபோயிருப்பான். இனியென்ன, பழையபடி நாளை இன்னொருவன், அடுத்து இன்னுமொருவன், இன்னும் எத்தனையோ நடுத்தர வயதுக்காரர்கள், மனைவியை இழந்தவர்கள் அல்லது விட்டுப் பிரிந்தவர்கள், தடி பிடித்தவர்கள், பிள்ளை குட்டிக்காரர்கள். அம்மா தொடர்ந்து கோப்பித்தூள் இடித்து, வடை சுட்டு, தன் இறுதிக்காலம்வரை எனக்காக உழைத்து, மெலிந்து ஓடாகிப்போவாள். இதையா அப்பா என் கல்யாணம் என்கிறார்? வீட்டுக்குள் போவதற்கும் விருப்பமின்றிக் கலங்கிய கண்களுடாக அந்த பஸ் போன திக்கைக் கடைசியாக ஒருமுறை நோக்கினாள்.

தாரத்து முடக்கில் அவன் திரும்பி வருவது தெரிந்தது.

செம்பருத்தி

அம்மா வந்து எங்கள் வீட்டு வாசல் கதவைத் தட்டியபோது காலை ஏழு மணியாகி வானம் சிலுசிலுவென வெளுத்துவிட்டது. வாசலில் மின்சார மணி அடிக்கப் பொத்தான் இருந்தபோதிலும் அம்மா அதில் விரலை வைப்பதில்லை. வீட்டுக்காரரைக் கூப்பிடவேண்டுமென்றால் கதவைத் தட்டிக் கூப்பிடுவதுதான் முறையானது என்ற கோட்பாட்டில் அம்மா தீவிரமான நம்பிக்கை வைத்திருந்தாள். அம்மா வந்த வேளை என்னவள் மஞ்சு கிணற்றடியில் குளித்துக் கொண்டிருந்தாள். எனவே இனியும் போர்வைக்குள் சுகம் காணமுடியாது என்று கண்டதும் எழும்பிப்போய்க் கதவைத் திறந்தேன்.

அம்மா வெளிக்கிட்டுக்கொண்டு வந்திருந்தாள். முதல் நாள் இரவு சுசி அக்காவின் சாவீட்டில் தங்கி நின்ற சோர்வோ நித்திரைக் கலக்கமோ சிறிதுமில்லாமல் அழுத்தித் துடைத்ததுபோன்ற முகமும் நெற்றியில் திருநீற்றுக் கீறலுமாக அம்மா கதவடியில் நின்றாள். அம்மாவை அந்தக் கோலத்தில் காண்பதும் கோயில் முன்றலில் கண்மூடி நின்று கும்பிடுவதும் ஒன்றுபோல்தான் எனக்குத் தோன்றுவதுண்டு. முகத்தில் வயதின் காரணமாகச் சுருக்கங்கள் விழத் தொடங்கிவிட்டாலும் அம்மாவின் நிறமும் அழகும் எல்லாவுமே வேண்டுமென்று நினைத்துப் பழகும் இதழும் அம்மா மீது எங்கள் ஊர்க்காரர்களுக்கு ஒரு தனி மதிப்பைக்

கொடுத்திருந்தன. எனக்கு அதிலுள்ள பெருமையைச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் மற்றவர்களுக்குச் சொல்லிக்காட்ட நான் தவறுவதில்லை.

“என்னம்மா, நேற்று ராத்திரி அங்கை செத்தவீட்டிலை கனபேர் நிண்டவையனோ?” அம்மாவுக்கு துடக்குத் தொற்றி யிருக்கும் முற்றத்துக்கு வந்து திண்ணையில் ஏறமாட்டாள் என்று தெரிந்தபடியால் வாசலில் வைத்தே கேள்வியைத் தொடுத்தேன்.

“ஊரிலையுள்ள எல்லாப் பெம்பிளையனும் வந்து நிண்டவையள். பாவம் அந்த சீலாவைத்தான் பாக்கேலாமல் கிடக்கு. இந்த வயசிலை பிரியன் போன பிறகு குஞ்சு குருமன்களை வைச்சுக் கஷ்டப்படப்போறாளெண்ட கவலையிலை எல்லாப் பெம்பிளையனும் அவளுக்குப் பக்கத்திலையே ஆறுதலுக்கு இருந்தனாங்கள்” என்றாள்.

“ஓமோம், சசி அக்கா பாவம்தான். அத்தான் இப்பிடித் திடரெண்டு போவாரெண்டு ஆருக்குத் தெரியும்?” எனது மனச் சுமையை அம்மாவிடம் சொல்லி அழவேண்டும்போலிருந்தது.

“பிள்ளை எங்கை?” என்று உட்புறம் நோக்கியபடியே கேட்டாள் அம்மா.

“அங்கை குளிக்கிறாள்.”

“அவளை அங்கை கூட்டிக்கொண்டு வந்திடாதை. இப்ப தான் மூண்டுமாதம், வலு கவனமாயிருக்கவேணுமெண்டு டாக்குத்தர் சொன்னவரெல்லோ. இண்டைக்கு, நாளைக்கு வெளியிலை வெளிக்கிட வேண்டாம். இதைச் சொல்லத்தான் வந்தனான். நான் போறன். அங்கை பறை அடிக்கப்போறாங்கள். இவன் சிவபாலனுக்குத் தந்தி அடிச்சுக்கிடக்காம். மத்தியானம் வந்திருவான், அதுக்குப்பிறகுதான் எடுக்கிறதெண்டு அங்கை பறைஞ்சவையள். அவன் மட்டக்களப்பாலையெல்லோ வரவேணும். மாயவா, வழியிலை ஒரு விக்கினமுமில்லாமல் வந்து சேரவேணும்.” அம்மா வல்லிபுரக்கோயில் திக்கை நோக்கிக் கும்பிட்டாள். கையோடு, “நான் போறன் அப்பு, நீ கொஞ்சத்தாலை வந்தால் காணும்.”

“ஓம்மமா, நான் கொஞ்சத்தாலை வாறன்!”

அம்மா, மருமகளைக் காண விரும்பி இன்னொருமுறை உள்ளே எட்டிப்பார்த்துவிட்டு நடக்கத் தொடங்கினாள். அம்மா செல்வதையே நான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அம்மா விரைந்து நடப்பதிலிருந்து தெரிந்தது சசி அக்கா மீது அவள்

எவ்வளவு பற்று வைத்திருந்தாளென்பது. நாலு தெருக்களுக்கு அப்பாலிலிருந்து ஒப்பாரிச் சத்தம் எங்கள் வீட்டுப் பக்கம் மெல்ல வந்துகொண்டிருந்தது. கொடிகாமத்திலிருந்து பறை மேளகாரர் வர எட்டு மணியாகும். அதன் ஓசை கேட்கமுன்னரே என் நெஞ்சு அழகை முட்டி வெடித்துவிடும்போலிருந்தது.

சகீலா அக்கா எனது பெரியையாவின் ஒரே மகள். சின்ன வயதிலிருந்தே அவளை சசி அக்கா என்று கூப்பிட்டுப் பழகிவிட்டது. பெரியையா எனது ஐயாவின் மூன்று அண்ணன்மார்களில் மூத்தவர். அந்தக்காலத்தில் சிங்கப்பூரிலிருந்து அள்ளிக் கட்டிக்கொண்டு வந்த காசு பணத்தையெல்லாம் தண்ணிபோலச் செலவழித்திருந்தார் என்ற பெயர் எடுத்திருந்தாலும் பிள்ளைகள் இருவருக்கும் நிறையவே எழுதிக் கொடுத்திட்டுத்தான் போனார் பெரியையா. சசி அக்காவை அப்போதிக்கரி செல்வ ரத்தினத்துக்குப் பேசிச் செய்ய வேண்டுமென்ற விருப்பத்தோடு என் ஐயாவைத் தூதனுப்பவென்று நூறுதரம் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்திருப்பார். மூத்த தமையன் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு வளர்ந்த ஐயா கையில் உள்ள வேலையையெல்லாம் விட்டுவிட்டு அந்தக் கல்யாணத்தை நிறைவேற்றிவைத்தார்.

சசி அக்காவுக்குத் தம்பிமார் இல்லை, அண்ணன் சிவபாலன் மட்டுமே ஒரே சகோதரன். அதனால் அன்றாடம் அவள் வீட்டுக்குப் போய்வந்த என்னைச் சொந்தத் தம்பியாகவே நினைத்து நடத்திவந்தாள். அண்ணன் சிவபாலன் ஓவசியர் வேலைக்கு எடுபட்டு நாடெல்லாம் சுற்றிக் கடைசியில் மட்டக்களப்புக்கு மாறிப்போனதோடு அங்கேயே மாண்டுபோனார் என்று பெரியம்மா - சசி அக்காவின் அம்மா - சொல்லி நெடுகிலும் கண்ணீர் வடிப்பாள்.

சசி அக்காவுக்கு இப்போது நாற்பது வயது இருக்கும். கல்யாணம் கட்டிய கையோடு விடுவிடுவென்று நாலு குழந்தைகளுக்குத் தாயாகிவிட்டாள். அப்போதிக்கரி அத்தான் சிங்கன ஊரெல்லாம் மாறிமாறி வேலை செய்துகொண்டிருந்ததால் பிள்ளைகளைப் படிப்பித்தாலென்ன அவர்களைக் கட்டி மேய்ச்சாலென்ன எல்லாக் கடமையும் அவள் தலையிலேயே பொறிந்துகிடந்தது. அத்தான் எந்தக் கண்ணுக்கெட்டாத தூரத்தில் உத்தியோகத்தில் இருந்தாலும் இரண்டு மாதத்துக்கு ஒரு முறையாவது வீட்டுக்கு வந்து குழந்தைகளுடன் கொஞ்சிக் குலாவுவதிலும் சசி அக்காவுக்கு வகை வகையாக சேவை துணி வாங்கிக்கொடுப்பதிலும் குறை வைப்பதில்லை. வீவில் வீட்டுக்கு வரும்போது அரிசி மூட்டைகளும் மூடிக்கட்டிய சட்டிகளில் எருமைத் தயிரும் பிள்ளைகளுக்கென வாங்கிய

நட்டு நொடுக்குகளும் பெட்டிகளாயும் சாக்குகளாயும் தட்டி வானில் வந்து இறங்கும் காட்சியை நானும் கண்டதுண்டு.

சுசி அக்கா கல்யாணம் கட்டியபோது அவளுக்கு இருபத்தொரு வயது. அத்தான் அவளிலும் பத்து வயது மூப்பாம். இதை அவள் பலமுறை எனக்குச் சொல்லிச் சிரித்திருக்கிறாள். ஆனால் அப்படி வயது வித்தியாசத்தை இருவரிடமும் நான் ஒருபோதும் கண்டதில்லை. அத்தான் எப்போ பார்த்தாலும் இளந்தாரி போல் மிடுக்காய் இருந்ததுதான் காரணமாயிருக்கவேண்டும். அத்தான் ஊருக்கு எப்போ வந்தாலும் வெள்ளை வேட்டியும் பட்டு சேர்ட்டும் அணிந்து சின்னன்பொன்னன்கள் பின்னும் முன்னும் இழுபடக் குடும்பம் முழுவதையும் கூட்டிக்கொண்டு சிவன் கோயிலுக்கோ சென்ட்ரல் தியேட்டரில் படம் பார்க்கவோ போவதைப் பார்த்தவர்கள் அத்தானின் கம்பீரமான உருவத்தையும் அக்காவின் அழகையும் கண்டு இன்னொருமுறை திரும்பிப்பார்க்காமல் அகலமாட்டார்கள்.

சுசி அக்காவின் அழகை நான் பலமுறை கண்டு வியந்திருக்கிறேன். அன்றைக்கு எந்தச் சேலையைக் கட்ட வேண்டுமென்று சிலவேளை என்னைக் கேட்பாள். “உங்களுக்கு எந்தச் சேலை கட்டினாலும் வடிவுதான், அக்கா” என்று நான் சிரித்தபடி சொல்வேன். நான் மேல் படிப்பை முடிக்கிற தறுவாயில் அக்காவுக்கு ஒன்றிரண்டு தடவை சொன்னது நினைவிலிருக்கிறது. “அக்கா, எனக்கு உங்களைப்போலை வடிவான, குணமான பெம்பிளையைத்தான் கல்யாணம் கட்ட விரும்பம்” என்று சொல்லுவேன். அதற்கு அவள், “முதல் நீ படிப்பை முடிச்ச நல்ல வேலையிலிருந்து கை நிறையச் சம்பாரி. நாலா பக்கத்தாலையும் உனக்கு கல்யாணம் பேசி வருகினமோ இல்லையோண்டு பார். அப்ப அதிலை உனக்குப் பிடிச்ச பெம்பிளையை நல்லா விசாரிச்சபிறகு கட்டு. நான் பாத்துக்கொண்டு இருக்கத்தானே போறன்!” என்பாள்.

என்னுடைய திருமணம் கிட்டத்தட்ட சுசி அக்கா சொன்னதுபோல்தான் நடந்தது. எனக்கு அம்மா பார்த்த பெண்களில் இவள் மஞ்சவைத்தான் ஓரளவுக்காவது தெரியும். அவளின் அங்க லட்சணங்களும் குடும்பப் பின்னணியும் எனக்கு எட்டமுடியாத உயரத்தில் இருந்தன என்பதும் ஆரம்பத்தில் நன்கு தெரிந்த விஷயம்தான். ஆனால் நான் சட்டத்தரணியாகித் தொழிலில் மட்டையடிக்கத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து என்னைப் பற்றிக் கொஞ்சம் நல்ல பெயர் எப்படியோ எங்கள் கிட்டத்து, தூரத்து உறவினர் மத்தியில் பரவியிருந்தது. இவளைப் பெண் பார்க்கும் அரிய சந்தர்ப்பம்

எனது படிப்பாலோ தொழிலாலோ கிடைத்திருக்குமென்று அப்போது நான் துப்பரவாக நம்பவில்லை. ஆனால் அது எப்படியோ கைகூடிவிட்டது. அன்று அவள் எவ்வளவு அழகாகவும் அடக்கமாகவும் உடம்போடு ஒட்டிப்போன சேலையும் இடுப்பின் கீழ் ஊஞ்சலாடும் தடித்த பின்னலுமாக என் முன்னால் வந்து அமர்ந்தாள். நான் அவளையே நெடு நேரம் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேனாம். என்னோடு வந்த தங்கைமார் பிறகு சொல்லி என்னைக் கேலி செய்தார்கள். மஞ்ச நிறையப் படித்தவள் மட்டுமல்ல நல்ல குடும்பத்திலிருந்து வந்தவள். சண்டை சச்சரவுகளில் ஒருபோதும் ஈடுபடாவிட்டாலும் ஒன்று இரண்டு கெட்ட பழக்கங்கள் மட்டுமேயிருந்த என்னை அவர்கள் தங்கள் பெண்ணுக்குக் கல்யாணம் பேசி வந்தபோது எங்கள் வீட்டில் எல்லாருக்கும் பெரிய ஆச்சரியமாகவே இருந்தது.

மஞ்சவைத் தெருத் திண்ணைகளில் நான் பலமுறை கண்டு என் வயதொத்த இளைஞர்களைப்போல் அவளின் அழகிலும் நடையிலும் மனதைப் பறிகொடுத்திருக்கிறேன். நேரில் காணும்போது என்னை நோக்கி மெல்லச் சிரித்துவிட்டுத் தலையைக் குனிந்தபடி நடந்து சென்றிருக்கிறாள். அவ்வளைகளில் ஒருதரமாவது அவளுடன் பேச்சுக்கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் நினைத்ததில்லை. அவ்வளவுக்கு நான் அவள்மீது மிகவும் மதிப்பும் ஒருவகையில் பயமும் கொண்டிருந்தேன்.

கடைசியில் பெண் பார்க்கப்போன இடத்தில் எனக்கு என்ன நடந்ததோ தெரியாது, நான் என்ன சொல்லப்போகிறேனோ என்று எல்லாரும் எதிர்பார்த்திருக்க நானோ ஒன்றும் சொல்லாமல் யோசனையுடன் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டேன். எனக்குச் சம்மதந்தான் என்று அங்கேயே சொல்லிவிட்டால் அப்படி அவசரப்பட்டு எடுத்த முடிவு உண்மையில் பிழையான முடிவு என நாளை தெரியவரலாம். அதைத் திருத்தமுடியாமலும் போகலாம் என்ற தயக்கத்திலேயே மௌனம் சாதித்தேன். பின்னர் அம்மாவின் உசுப்பல்களுக்கெல்லாம் மசியாது சில நாட்களைக் கழித்தேன். அநியாயமாக நல்ல சந்தர்ப்பம் நழுவிவிடுமோ என்ற பயமும் என்னை ஒருபக்கம் ஆட்கொண்டிருந்தது. இந்தச் சிக்கலிலிருந்து விடுபட சூசி அக்காதான் வழிகாட்டுவாள் என்ற நம்பிக்கையுடன் அவளை அணுகினேன். “உன்ரை அம்மா இஞ்சை வந்து அழுதழுது சொல்லிப்போட்டுப் போனா. நீ பாத்த பிள்ளை உனக்கு நல்ல பொருத்தமானவளாம். நீ மட்டும் ஏன் இப்பிடி இழுத்தடிக்கிறையெண்டு சொல்லிக் கவலைப் பட்டா. எண்டாலும் நீ தயங்குகிறதிலையும் ஞாயம் இருக்குது. எதுக்கும் ஒருக்கால் அந்தப் பிள்ளையோடை தனிப்படக் கதைச்சுப்பார்.

அப்ப உனக்கு ஒருவேளை அவளிலை விருப்பம் வரக்கூடும். என்ன சொல்லுறை, தம்பி?" என்று மிக ஆதரவாகக் கேட்டாள்.

கசி அக்காவின் விருப்பத்துக்குச் சம்மதித்த பிறகுதான் நாலுபேருக்குத் தெரியாமல் அவளைத் தன் வீட்டுக்குக் கூப்பிட்டாள். அவளும் விபரம் தெரியாமல் அங்கே போக அக்காவின் திட்டத்தின்படி நானும் அங்கே போக எல்லாம் அக்காவின் விருப்பப்படி நடந்தது. அக்கா வீட்டில் நடந்த அந்தச் சந்திப்புத்தான் எனக்கு அவள்மீது பிடிப்பு ஏற்படச் செய்ததிலும்பார்க்க என்மீது அவளுக்கு இன்னும் கூடிய விருப்பம் ஏற்பட வழிசெய்தது. திருமணத்துக்கு முதல் நாள் வரை இப்படித்தான் நினைத்திருந்தேன். ஆனால் உண்மையில் நடந்ததென்னவோ இவள் செய்த சதியாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.

தெருவில் என்னைக் காணும்போதெல்லாம் தலைகுனிந்த படி போகிறாளே இவள் நிச்சயம் மிகவும் அடக்கமானவளாகத் தான் இருக்கவேண்டுமென நான் அன்று மஞ்சுவை ஆகாயமளவு உயரத்துக்குத் தூக்கிவைத்துப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபோது அவளோ எப்படி என்னை அடையலாம் எனத் திட்டம் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள் எனப் பின்னர்தான் அறிய நேர்ந்தது. ஒரு பெண் ஒருவனை ஒருமுறை விரும்பி விட்டாலோ அவனை அடைவதற்கு அவள் எல்லாப் பிரயத்தனங்களும் செய்வாள். தனது விருப்பம் நிறைவேறும்வரை அவள் ஓயப்போவதில்லை. அதுவும் மஞ்சு போன்ற அமசடக்குக்காரி அடுத்த நிமிடம் என்ன செய்யப்போகிறாள் என்பதைப் படைத்த பிரம்மாவினாலும் ஊகிக்கமுடியாது. இவள் ஒவ்வொரு முறையும் வழியில் என்னைக் காணும்போது தலையைக் குனிந்தபடி தன் திட்டத்தை நிறைவேற்றுகின்ற சிந்தனையில்தான் மூழ்கியிருந்திருக்க வேண்டும். அவளுக்குக் திருமணப் பேச்சு வீட்டில் ஆரம்பமானபோது என்னையே கட்டுவேன் என்று பிடிவாதத்தில் இருந்தாளாம். அவளின் விருப்பத்தில் பேரில்தான் அவளுடைய பெற்றார் எங்கள் கல்யாணப் பேச்சை ஆரம்பித்தார்களாம் என்பதைக் கல்யாணம் நடந்து அடுத்த நாள் அவள் மூலமே நான் அறிந்தபோது இவள் எவ்வளவு பொல்லாத காரியக்காரியாக இருக்கிறாளென வியந்துபோனேன். அட கடவுளே, இவளுக்கு என்மீது அப்படியொரு விருப்பம் இருந்ததை ஆரம்பத்திலேயே அறியாமற்போனேனே! அறிந்திருந்தால் நானும் காதல் அப்படி இப்படி எனக் கனவுகளில் லயித்திருப்பேனென என் தலையில் இப்போது அடித்துக்கொள்கிறேன். இனியென்ன இந்த அக்கிரமக்காரியிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டாயிற்று!

இவள் என்மீது வைத்திருக்கும் அளவற்ற காதலில்தான் நான் அநியாயமாக மாட்டுப்பட்டுவிட்டேன்.

திருமணத்துக்குப் பிறகு இப்படியான காதல் பற்றிய உணர்ச்சிகள் கரை தட்டிவிடுமென்று அனுபவப்பட்டவர்கள் சொல்வார்கள். ஆனால் ஒன்றரை வருடங்களுக்கு முன் மஞ்சமீது நான் கொண்ட உயர்வான எண்ணங்களும் மதிப்பும் இன்னும் சொல்லப்போனால் ஆசையும் இன்று இன்னும் மெருகு கூடிப்போய் இருக்கிறதேயொழியக் குறையவில்லை. ஆனால் அவளின் ஒருசில போக்குகளைப் பற்றி நான் ஏற்கனவே அறிந்திருக்க நியாயமில்லை. அவை சுசி அக்காவுடனோ அம்மாவுடனோ கதைக்கக் கூடியவையாகவும் இருக்கவில்லை. நினைத்தால் ஒருபக்கம் சிரிப்பாகவும் மறுபக்கம் ஆச்சரியமாகவும் இருக்கும்.

மஞ்ச குளித்துவிட்டு வரும்வரைக்கும் காலைக் கோப்பிக்காக நான் ஒற்றைக்காலில் தவம் செய்துகொண்டிருந்தேன். எனது தவம் இப்போதைக்கு முடிவுக்கு வராது என்பதும் எனக்கு நன்கு தெரியும்.

திருமணமான நாளிலிருந்து நமது வீட்டின் சின்ன அறையைத் தனது சாமி அறையாக்கி வைத்திருந்தாள் மஞ்ச. எனது பழைய சயிக்கிள், புத்தக அலுமாரிகள் மற்றும் எனது எழுத்துலகத்துக் காணான் கோணான்கள், இன்னும் பல தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள் எல்லாவற்றையும் இன்னொரு அறைக்குள் ஒதுக்கிவிட்டுச் இந்தச் சின்ன அறையைத் தன் சொந்த அறையாக்கிக்கொண்டாள். கோயிலுக்குப் போய்ப் பழக்கமில்லாத எனக்கு இப்படி ஒரு சாமிப் பைத்தியம் வந்து வாய்த்ததேயென்று முதலில் கொஞ்சம் தடுமாறித்தான் போனேன்.

அன்றொரு நாள் காலை இவளுடைய பூசை புனஸ்காரங்கள் எந்த அளவுக்குப் போகின்றது என்பதை விடுப்புப் பிடுங்க வென்றெண்ணிச் சின்ன அறைக்குள் சிமிக்கிடாமல் எட்டிப் பார்த்தபோது எனக்குப் பெரும் ஆச்சரியம்தான் காத்திருந்தது. மஞ்ச வேளை காலையோடு எழுந்து குளித்து முடிந்ததும் அவசரம் அவசரமாக சேலையைச் சுற்றிக்கொண்டு வழியெல்லாம் கேசத்திலிருந்து தண்ணீர் ஒழுகச் சாமியறைக்குள் நுழைவதைக் கண்டிருக்கிறேன். கிணற்றடியோரமாக மதிலுக்கு மேலாய் வளர்ந்து நின்ற செம்பருத்தி மரங்களிலிருந்து இரு கைகள் நிறையவும் பூக்களைப் பறித்துக்கொண்டு அவள் சரக் சரக்கென நடந்து பூசை அறைக்குள் நுழைவதை நாஹுபடும்படியாகப் பார்த்து ரசித்திருக்கிறேன்.

இப்படியாக, மணி குலுக்கி ஊரைக் கூட்டாமல், எண்ணெய் விளக்கை ஏற்றி முகட்டுக்கு வர்ணம் பூசாமல், சாம்பிராணி எரித்து எனக்குச் சளிபிடிக்க வைக்காமல் அவள் அமைதியாகச் செய்யும் வழிபாட்டைப் பலமுறை பார்த்திருக்கிறேன். இந்தச் சடங்குகளெல்லாம் பல வீடுகளில் அன்றாடம் நடக்கிறவைதான். ஆனால் என்னவளின் மௌன நாடகத்தின் இறுதியில் அவள் செய்வதுதான் எனக்கு வியப்பாக இருக்கும்.

சாமி அறைக்குள் வந்ததும் மூடிபோட்ட குட்டி எவர்சில்வர் சிமிழிலிருந்து குங்குமத்தை ஒருவிரலால் ஒற்றியெடுப்பான். பின்னர் மறுகையால் கழுத்தில் தொங்கும் தாலிக்கொடியை சட்டைக்கூடாக வெளியே உருவியெடுப்பான். கொடியில் ஊசலாடும் தாலியை மிகப் பயபக்தியுடன் பிடித்து அதன் முகத்தில் விரலில் ஒற்றியுள்ள குங்குமத்தைப் பதித்து அதைத் திறந்திருக்கும் இரு கைகளிலும் ஏந்திக் கண்ணை மூடியவாறு ஒருசில விநாடிகள் தியானத்திலிருப்பான். பிறகு தாலியைத் தன்னிரு கண்களிலும் மாறி மாறி ஒற்றிவிட்டு மெதுவாகப் பழையபடி சட்டைக்குள் சொருவிக்கொள்வான். அது நான் என் கைபடக் கட்டிய தாலி. தங்கத்தில் கொடி வேண்டியதில்லை, தாலியை ஒரு மஞ்சள் கயிற்றில் சுற்றிக் கட்டினாலேபோதும் என்று திருமணத்துக்கு முன் என்னிடம் தயங்கித் தயங்கிச் சொன்னவள்தான் மஞ்சு. நானோ கொடியையும் தங்கத்தில் கட்டிவிடுகிறேனென்று அவளைச் சமாதானப்படுத்த வேண்டியதாயிற்று. அப்படியானால் கொடி பெரிதாய் வேண்டாம், சின்னதாய் சங்கிலிபோல் இருந்தாலே போதும் என்றும் வேண்டினான். “சில பெண்கள் தாலிக்கு இரு பக்கங்களிலும் தங்கக் காசுகளையும் கோர்த்து சட்டைக்கு வெளியே தெரியும்படிதானே கட்டுகிறார்கள்” என்று நான் என்பக்கத்து நியாயத்தைச் சொன்னேன். “அவர்கள் அப்படிக்கட்டிக்கொள்ளட்டும். அது அவர்கள் விருப்பம். எனக்கு நீங்கள் என் நெஞ்சுக்குள்ளே மறைவாக இருக்கவேண்டும். இதுதான் என் விருப்பம்” எனத் தலையைக் குனிந்தபடி அமைதியாக ஆனால் உறுதியாகச் சொன்னான். “பேதைப் பெண்ணே, உன் விருப்பம்போல் செய்வோமடி” என்று நான் அவளின் முகத்தை என்முன்னே உயர்த்திக் கூறியபோது அவள் கண்களில் நீர் முட்டியதைக் கண்டு அதிர்ந்தேன். இனி அவளை இப்படிக்கண்ணீர் முட்டச் செய்வதில்லையென்று அன்றே நான் தீர்மானித்துக்கொண்டேன். அவளின் விருப்பப்படியே நான் கட்டிய தாலி அவளின் இள மார்பகங்களின் இடுக்கில் அவற்றின் கண்கணப்புக்கு மத்தியில் நேற்றுப் பிறந்த குழந்தைபோல் கண்ணை இறுக மூடியவாறு உறங்கிக்கொண்டிருக்குமென்றே இதுவரை நினைத்திருந்தேன். ஆனால் அந்தத் தாலிக்கு இவ்வளவு

ஆராதனை நடக்கிறது என்பதை நேரில் கண்டபோது எனக்கு முதலில் சிரிப்புத்தான் வந்தது.

எனக்கு அப்போது வேண்டியிருந்ததெல்லாம் என் மனைவி அழகாயிருக்க வேண்டும், என்மீது அளவற்ற அன்பாயிருக்க வேண்டும். நானும் அவள்மீது எல்லையற்ற அன்பைச் சொரியவேண்டும். இதற்குமேல் திருமண வாழ்வில் வேறென்ன வேண்டும்? ஒருவன் தன் மனைவிமேல் வெறுமே அன்பும் அக்கறையும் கொண்டால் போதுமா? அவள் என்மீது காட்டும் அன்புக்கு மேலாய் என் உயிரின்மீதும் அக்கறை கொள்கிறாளே! நான் கட்டிய தாலியை நானாகவே உருவகப்படுத்தி அதைத் தன் நெஞ்சோடு எப்போதும் ஓட்டி வைத்திருப்பதெல்லாம் என் இதயத் துடிப்பை அவள் உணரவேண்டுமென்ற ஏற்பாடாக இருக்குமோ?

இன்றும் அதே வழக்கமான கதைதான். ஒரு மனிதன் வாசலில் நின்று உள்ளே நடப்பவற்றையெல்லாம் நோட்டம்விட்டுக் கொண்டிருக்கிறானேயென்று துளிகூடப் பிரக்ஞையில்லாமல் மஞ்சு தன்பாட்டுக்கு தாலி பூசை செய்துகொண்டிருந்தான். அந்தத் தாலியில் அன்றாடம் வைக்கும் குங்குமம் அடுத்த நாள் குளிப்பில் கரைந்துவிடுவதால் அது என்றும் புத்தம்புதியதாய் மினுங்கியபடி இருந்தது. “நான்தான் இங்கே உருப்படியாக இருக்கிறேனே, ஏன் மஞ்சு தாலிக்குப்போய் இப்படிப் பூசை செய்கிறாய்? சரி, வெள்ளி, ஞாயிறு என்று நல்ல நாள் பெருநாளில் செய்தால் போதாதா? ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் என்னைக் காக்கவைத்துவிட்டு இப்படிப் பூசை செய்தால் நான் நூறு வயதும்ட்டும் இருப்பேனென்று நினைக்கிறாயா?” என அவளைக் கேலி செய்வதுபோல்தான் கேட்டேன். அதற்குப் பதிலாக ஒரு புன்னகைதான் அவளிடமிருந்து வந்தது.

திருமணமான புதிதில் மஞ்சு கேட்டுக்கொண்டாளே என்பதற்காக என்னிடமிருந்த புகைப்பழக்கத்தை ஒரேயடியாக விட்டுவிட்டேன். என் மனைவி சொல்லியதன்பேரில் விடுவதற்காகத்தான் இந்தப் பழக்கத்தில் வேண்டுமென்றே தொற்றியிருந்தேன் என்ற உண்மையை அவளிடம் அவிழ்த்தபோது எப்படி இருந்தாலும் கெட்ட பழக்கத்தை நான் கைவிட்டதற்காக மிக மகிழ்ச்சியடைந்தாள். அப்போது அவள் முகத்தில் தோன்றிய நன்றி உணர்வு நான் அவளை ஏமாற்ற முயன்றேனெனத் தெரிந்தும் அவள் சிறிதும் என்னைக் குறை கூறவில்லை. என் மகிழ்ச்சியே தன் மகிழ்ச்சியாகக் கருதி என்னை இவ்வளவுக்கு ஏற்றுக்கொள்கிறாளே அவளின் சின்னச்சின்ன ஆசைகளை நான் கெடுப்பானெனென்று அவளின் ஒவ்வொரு செயலுக்கும்

துணையாக நின்றேன். ஆனாலும் என்ன? எனது தாலிக்குச் செய்த பூசைக்குப் பிறகுதான் எனக்கு வேண்டிய மரியாதைகளெல்லாம் கிடைக்கும். எனவே அன்றாடம் பூசை முடியும்வரைக்கும் பொறுமையாயிருக்கப் பழகிக்கொண்டேன்.

நான் காலைச் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு சுசி அக்கா வீட்டுக்குப் புறப்பட்டேன்.

வாசலில் அப்போதுதான் பின்னிய பச்சைத் தென்னோலை மீது அமர்ந்தபடி கொடிகாமத்துப் பறை மேளகாரர் ஊர் அரள்க அரள்கவென அடித்துக்கொண்டிருந்தனர். முற்றத்தில் நுழையும் ஒவ்வொருவரையும் சடசடவெனப் பறைகள் அதிர வரவேற்றனர். நான் வாசலை வந்தடைந்தவுடன் உள்ளே போகாமல் தெருவோரமாக மேள லயத்தில் என்னை மறந்து நின்றுகொண்டேன். மேளகாரர்கள் தங்களுடைய சொந்த மனவருத்தங்களைச் சொல்லித்தான் ஒவ்வொரு அடியையும் அடிக்கிறார்கள்போலிருந்தது. அவர்களும் மனிதர்கள்தானே. இந்த ஒரு நாள் வேலையில் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் அற்ப சொற்ப வரும்படியில்தான் அந்தக் கிழமையின் வாழ்க்கையைப் பெரும்பாலும் ஓட்டவேண்டியிருக்கும். அடுத்த தடவை நல்லதுக்கோ கெட்டதுக்கோ மனிதர் தங்களைக் கூப்பிடும் வரை எப்படி நாட்களைக் கடத்துவோம் என்ற ஆதங்கமும் கவலையும் அந்த ஒவ்வொரு அடியிலும் கரைந்து ஒழுகுவதை நான் உணர்ந்துகொள்ள வெகு நேரம் பிடிக்கவில்லை. ஆனாலும் அவர்கள் தமது கடமையை ஒழுங்காகச் செய்வதில் அக்கறையாகத்தான் இருந்தார்கள். வீட்டு வாசலில் ஒரு மணித்தியாலத்துக்கு மேலாய் அடித்துவிட்டு சுடுகாடு வரைக்கும் இரண்டு மைல் தூரம் மேளத்தையும் சுமந்து அடித்தபடி நடக்கவேண்டும். வழியில் எங்குநர்ச் சந்தையை அணுகுமுன் மெத்தைக்கடைச் சந்தியில் குறைந்தது இருபது நிமிடமாவது மேளச்சமா நடத்துவார்கள். எல்லாப் பக்கமும் கடை வியாபாரமும் போக்குவரத்தும் ஸ்தம்பித்துப் போகும்படி சந்தி நடுவில் வட்டமாக மேளகாரர் அத்தனைபேரும் நின்று உடம்பெல்லாம் வியர்வை வழிந்தோட அடிப்பதைக் கேட்க சுற்று வரச் சனக்கூட்டம் அலைமோதத் தொடங்கிவிடும். தாங்கள் நடுநாயகமாக நின்று சமா வைக்கும் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை மனதிலிருத்தித்தான் அவர்கள் இப்போது பொறுமையுடன் அடிக்கிறார்களோவெனவும் எனக்கு எண்ணத்தோன்றியது.

நான் அக்கா வீட்டு முற்றத்தில் இறங்கியதும் உறவுக்காரர்கள் சேர்ந்து நேற்று இரவிவராகப் போட்ட பந்தலின்கீழ் அத்தானின்

உடல் சகல மரியாதைகளுடன் பளபளக்கும் பெட்டியில் கிடத்தப்பட்டிருந்தது. சிவபாலன் அண்ணர் மட்டக்களப்பிலிருந்து வரும் வரைக்கும் காத்திருப்பதென்று அங்கே ஓடியோடிக் காரியங்களில் ஈடுபட்டிருந்தவர் சொன்னார். அவர் அத்தானுக்கு நேரே இளையவர். இனி அவர் சொன்னபடிதான் இங்கே எல்லாம் நடக்கப்போகிறது என்பதால் வந்தவர்கள் எதிலும் தலையிடாமல் ஒதுங்கி நின்று நடப்பதை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் வளவுக்குள் நுழைந்தபோது எழும்பிய ஒப்பாரி இப்போது ஓரளவுக்கு ஓய்ந்துபோனது. ஒருவனின் சாவீட்டில் நாளை எமக்கு ஏற்படப்போகும் இறப்பை நினைத்துத்தான் மனம் தாளாமல் அழுகிறோம் என்ற சித்தாந்தத்தை நான் செல்லும் ஒவ்வொரு சாவீட்டிலும் உணர்ந்துகொள்ளத் தவறுவதில்லை.

யாழ்தேவி பஸ்ஸில் சிவபாலன் அண்ணர் வரவில்லை யானால் அவர் ஒரேயடியாக வரவில்லையென்று தீர்மானிக்க வேண்டியதுதான் என்று அத்தானின் தம்பி என் காதுபடச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அவர் சொல்வதிலும் நியாயம் இருந்தது.

சிவபாலன் அண்ணரின் சிவந்த பொலிவான முகம் என் மனக்கண்முன் ஒரு விநாடி தோன்றி மறைந்தது. எப்போதுமே சிரித்தபடியிருக்க இவரால் எப்படித்தான் முடிகிறதோவென நான் பலமுறை வியந்ததுண்டு. தான் மட்டக்களப்பில் மாண்புபேன கதையையும் அவர் சிரிப்பின் மத்தியில்தான் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தபோது ஒருமுறை சொல்லியதும் நினைவுக்கு வந்தது. பெரியம்மாவின் கூற்றுப்படி “அந்தத் தேவடியாள்தான் ஒண்டும் தெரியாத என்றை பிள்ளையை மருந்து போட்டு மயக்கிப் போட்டாள்” என்பது எவ்வளவு உண்மையோ தெரியாது. ஆனால் அண்ணனும் அவளும் காதலித்துத்தான் திருமணம் செய்து கொண்டார்கள் என்பதும் இருவரும் மிகச் சந்தோசமாகவே குடும்பம் நடத்துகிறார்கள் என்பதும் நான் நன்றாக அறிந்த உண்மை.

அக்கா வீட்டுக்குப் பக்கத்திலுள்ள உடையார் வீட்டுச் சந்தியில் யாழ்தேவி பஸ் வந்து நிற்பதை யார் முதலில் வந்து வீட்டில் சொல்வது என்பதில் அங்கே நின்ற ஒருசில சிறுவர்களுக்கிடையே பெரும் போட்டியை ஏற்படுத்திவிட்டது. சிவபாலன் அண்ணர் எப்படியிருப்பார் என்று தெரியாமலே பயணத்தால் வருபவரின் தோற்றத்தைக்கொண்டு அவரை மட்டுப்பிடிக்கலாமென்ற நம்பிக்கையில் அவர்கள் வீட்டுக்கும் சந்திக்குமாக அலைந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

“யாழ்தேவி பஸ் வந்திட்டுது” என்று ஒரு சிறுவன் வந்து வாசலில் கூவிவிட்டுப் போனான். அக்கா வீட்டுத் தெருவின் அந்தலையிலிருந்து பார்த்தால் உடையார் வீட்டுச் சந்தி கூப்பிடு தூரந்தான். பஸ் வந்து ஐந்து நிமிடமாயிற்று. அது அக்கா வீட்டைத் தாண்டியும் போய்விட்டது. ஆனால் அண்ணனை மட்டும் காணவில்லை. செய்தி அக்காவின் காதுக்கு இதுவரை எட்டியிருக்கும். இந்தத் துயரமான வேளையில் கூடப்பிறந்த சகோதரனை அருகில் காணாத பெண்ணின் மனம் மேலும் எப்படிப் புண்பட்டிருக்கும் என்பதை என்னால் எண்ணவே முடியாதிருந்தது. அண்ணனுக்கு என்ன இடைஞ்சல்கள் ஏற்பட்டதோவென்ற யோசனையில் அக்காவின் கவலை இரட்டிப்பாகியிருக்கும். அண்ணனைக் காணவில்லை என்பதால் அவள் நிமிர்ந்து கூட்டத்தில் நின்ற என்னையாவது பார்க்கக்கூடும் என்ற நம்பிக்கையில் அவளின் கண்ணுக்கு எட்டும்படியாக நான் நின்றுகொண்டேன்.

நேற்று அத்தான் காலமாகியதிலிருந்து குனிந்த தலை நிமிராமல் உயிரற்ற அத்தானின் உடம்பையே வெறித்து நோக்கியபடி இருந்தாள் அக்கா. ஒரு கிழமை லீவில் வந்த அத்தான் நாலாம் நாள் மத்தியானம் சாப்பாடு முடிந்ததும் அன்றைய பேப்பரை அகல விரித்தபடி ஈஸிசேரில் சாய்ந்துகொண்டார். இடையில், குசினியில் வேலையாயிருந்த அக்காவைக் கூப்பிட்டு “குடிக்கக் கொஞ்சம் தண்ணி கொண்டாப்பா” என்றார். அக்கா கிளாஸில் தண்ணீரைக் கொண்டுபோய் அத்தானிடம் நீட்டியபோது விரித்த பேப்பர் நெஞ்சில் கிடக்கத் தலை சரிந்து நிரந்தரத் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்துகிடந்தார். அடுத்த கணம் அக்காவின் “ஐயோ, என்றை சுவாமி” என்ற அலறல் நாற்புறமும் கேட்க அடுத்த இரண்டு நிமிடத்தில் வீடு உறவினர்களால் நிரம்பிவிட்டது. எவர் வந்தென்ன எப்படி அழுதென்ன அத்தான் அக்காவிடம் ஒரு சொல்கூடச் சொல்லாமல் விடைபெற்றுவிட்டார். அப்போது உதிர்ந்த கண்ணீரின் சுவடுகள் இன்றும் அவள் கன்னங்களில் காய்ந்து இறுகிப்போயிருந்ததைக் கண்டேன். அத்தானின் இறந்த உடலை முதலில் கண்டு அழுது ஒடுங்கிப்போனவள் இப்போதும் அதே நிலையில்தான் இருந்தாள். ஒரு சொல், ஒவென்று ஒரு அழுகை... எதுவுமேயில்லை. வந்திருந்த பெண்களெல்லாம் அவளைக் கட்டி அணைத்தும் உலுப்பியும் அவள் இன்னமும் அழாமலிருக்கிறாளேயென்ற பயத்தில் அரண்டுபோயிருந்தார்கள்.

இனியென்ன சிவபாலன் அண்ணன் வரமுடியாமற் போய்விட்டது. அவரின் பதில் தந்தி இன்றோ நாளையோ வரக்கூடும். இல்லையேல் எல்லாம் முடிந்தபிறகு இங்கு அவர் தலையைக் காட்டவும்கூடும். “இனிக் காத்துக்கொண்டிருக்கேலாது,

எடுக்கவேண்டியதுதான்” என்று அத்தானின் தம்பி முடிவெடுத்து விட்டார்.

பறை மேளம் ஓய்ந்துபோயிருக்க ஐயர் அசுரவேகத்தில் அக்காவுடைய மூத்த மகனின் கையையும் உலக்கையையும் ஒருங்காய்ப் பிடித்துத் திருப்பொற்சண்ணம் இடித்துக் கொண்டிருக்க இளையதுகள் சுற்றிவர என்ன நடக்கிறதென்பதை அறிய முயன்றும் விளங்கிக்கொள்ள முடியாமல் மற்றச் சொந்தக்காரப் பிள்ளைகளோடு எரியும் பந்தங்களைக் கைகளில் பிடித்துக் கொண்டு தகப்பனின் தலைமாட்டில் நின்றார்கள். விபரம் தெரியாத கடைசியான்தான் எங்கேயோபோய் ஒழிந்துகொண்டது. நாளைக்கு, “அம்மா, அப்பா இனி எப்ப வருவார்?” என்று இந்தக் குழந்தை நிச்சயம் கேட்கப்போகிறது. அந்தக் குழந்தைக்கு அக்கா என்ன மறுமொழியைச் சொல்லப்போகிறாளோவென்று நான் ஒருபுறம் கலங்கிக்கொண்டிருந்தேன்.

ஐயர் மூட்டையைக் கட்டிக்கொண்டு வெளியேறியதும் சடங்குகள் ஒவ்வொன்றும் முறையான ஒழுங்கில் நடந்தேறின. அதுவரைக்கும் ஓரமாய்ப் பெண்களோடு அமர்ந்து நடப்பவற்றை அவதானித்துக்கொண்டிருந்த செல்லம்மா பெரியம்மா தான் இனித் தலையிடவேண்டியதுதான் என்பதுபோல் இப்போது எழுந்து நின்று அப்படியும் இப்படியுமாகக் கைகளை வீசிக் கட்டளையிடத் தொடங்கினாள். ஊரில் எல்லாரிலும் பார்க்க வயதுமுதிர்ந்த பெண் என்பதாலும் தன் அன்பாலும் அக்கறையாலும் உறவுக்காரரை வளைத்துப்போடும் வல்லமையுள்ளவள் என்பதாலும் செல்லம்மா பெரியம்மாவின் பேச்சுக்கு ஊரில் மறுபேச்சுக் கிடையாது.

இறந்தவனின் உடம்பை எப்போது வீட்டிலிருந்து அகற்றிவிடலாமென்பதில்தான் அங்கே எம் கிங்கரர்போல் நின்ற நாலைந்து வயதுவந்தவர்களின் நோக்கமாக இருந்திருக்க வேண்டும். அவர்களில் ஒருவர் சவப் பெட்டியின் மூடியை ஒரு கையில் ஏந்தியபடி பெட்டியை மூட அவசரப்பட்டவர்போல் நிற்குகொண்டிருந்தார். ஒருவர் இறந்துவிட்டால் அவர் ஆசையாய்க் கட்டியெழுப்பி, பெண்சாதி, பிள்ளைகளோடு வாழ்ந்து அனுபவித்த சொந்த வீட்டுக்கும் அவருக்கும் இனி எந்த வகையிலும் உரித்தில்லை என்று ஆகிவிடும்போலிருக்கிறது. இறப்புக்கு இவ்வளவு வல்லமை இருப்பதனால்தான் நாடெல்லாம் அதற்கு அஞ்சுகிறோமா?

பெட்டியை மூடவந்துவிட்டார்களெனக் கண்டதும் செல்லம்மா பெரியம்மா மாரடிக்க வந்த பெண்களையெல்லாம் வரிசைப்படுத்தினாள். அங்கு வந்த ஒவ்வொரு பெண்ணும் தன்

உயிருக்குயிரான ஒருவரை இழந்தார்போன்றே தம் மார்பில் ஓங்கி அடித்து அலறுவதைக் காணத் தைரியமின்றி நான் அவதியுற்றேன். என் கவனமெல்லாம் சுபி அக்காவின் மேலேயே இருந்தது. அப்போதுதான் அக்கா எழுந்து நிற்க முயன்றாள்போலும் அவளின் முழு உடம்பும் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. தடுமாறி எழுந்தவளைப் பக்கத்தில் நின்ற பெண்கள் தாங்கிக்கொண்டார்கள். எனது அம்மாவும் அவர்களோடு சேர்ந்துகொண்டாள்.

இனி அக்கா தன் கணவனுக்கு இறுதியாகச் செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் செய்யவேண்டும். அத்தானுக்கு அவள் இதுவரை செய்யாத கடமைகளா? பசும் கொடிபோன்ற அக்கா அவரின் பயில்வான் போன்ற உடலின் ஆசைகளுக்கும் தேவைகளுக்கும் நேற்றுவரை ஈடுகொடுத்தவள்தானே! இவையெல்லாம் திருமணமான பெண் தன் கணவனுக்குச் செய்தேயாகவேண்டும் என்ற பழைய சம்பிரதாயத்தை நாமெல்லாம் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பதனாலா? நிச்சயமாக இல்லை. அது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். இந்த இருவரும் இறுக்கமான அன்பால் பிணைக்கப்பட்டவர்கள். அத்தான் எத்தனை பெரிய மல்லனாக இருந்தபோதும் ஒரு நாளாவது அக்காவை “ஏய்” என்று அதட்டியிருக்க மாட்டார். இங்கே பெட்டிக்குள் நெருக்கியடித்துக்கொண்டு படுத்திருக்கும் அத்தான் அக்காவின் அன்புக்கு அடிமையாகவே வாழ்ந்து வந்தார் என்பது எனக்கும் ஊரவர்களுக்கும் நன்றாய்த் தெரியும். உத்தியோகத்தில் எத்தனையோ முரட்டு மனிதர்களையும் வாகனங்களையும் அடக்கி ஆண்டவர் வீட்டில் அக்காவின் அன்புக்கு முன்னால் ஒரு சேவகன்போலவே வாழ்ந்துவந்தார். அக்காவின் மெல்லிய உடலுக்குள் எத்தனை உறுதியும் திறமையும் இருந்தன என்பதெல்லாம் வெறும் பொய்யாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென இப்போது எழுந்து நின்ற அக்காவின் தோற்றம் என்னைச் செவிப்பறையில் அடித்துச் சொல்லிற்று.

சுற்றிவந்து மாரடித்து அழுத பெண்களை விலக்கிவிட்டு பெரியம்மா அக்காவின் அருகில் வந்தாள். “பிள்ளை, கொடியைக் கழட்டி உன்னை மனிசன்னை நெஞ்சுக்கு மேலை வையனை!” பெரியம்மா இதை மிக மெதுவாகத்தான் சொன்னாள். பெரியம்மாவின் கட்டளையை அங்கு சூழ்ந்திருந்த சுமங்கலிப் பெண்கள் கேட்டதும் தமது தாலியைத்தான் யாரோ திடீரென அறுக்க முயல்கிறாரெனத் திடுக்கிட்டு உணர்ந்தவர்கள்போல் ‘ஓவென்’ அரற்றினர்.

ஏனைய பெண்களின் அரற்றலையும் மீறிக்கொண்டு அக்காவின் ஓலம் எழுந்தது, “என்னை ராசா!” அத்தான்

இறந்துவிட்டாரெனக் கண்ட அந்த விநாடியில் அலறிய பிறகு இன்றுவரை ஒரு சொல்லைக்கூட உதிர்க்காமல் இறுக்கமாயிருந்த அக்காவின் அலறல் பந்தலைப் பிப்ப்பதுபோல் எழுந்தது. சுற்றி நின்றவர்களெல்லாம் வெலவெலத்துப் போனார்கள். அந்தத் தாலிக்கொடியை அவர் எப்போது கட்டினாரோ அன்றிலிருந்து அதை ஒருபோதும் கழற்றியதில்லை சசி அக்கா. செல்லம்மா பெரியம்மா சடங்கு முறையைத் தயவாய்ச் சொல்லியதும் அக்கா தன் நெஞ்சில் கைகளை இறுக்கமாய் பதித்துக்கொண்டு தன் தாலியை அறுக்க எவருக்கும் இடம் கொடுக்கப்போவதில்லை என்பதுபோல் அத்தானையே உறுத்துப் பார்த்தபடி வெறிபிடித்து நின்றாள். அவளின் உடல் மட்டும் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. நேரம் நெருங்கிவிட்டது. சவப் பெட்டியின் மூடியைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு நின்றவர்கள் பொறுமை இழக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். பெரியம்மா மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு அக்காவுக்கு இன்னும் அருகில் வந்தாள். எந்தப் பெண்ணால்தான் முடியும் இன்னொரு பெண்ணின் தாலியைக் கழற்றும்படி கட்டளையிட? ஆனால் கணவன் இறந்தால் மனைவி தாலி அறுத்தவளாகிறாள் என்ற எல்லாருக்கும் தெரிந்த உண்மையை பெரியம்மா தன் சொந்த வாழ்வில் கண்டும் உணர்ந்தும் மனம் வெடித்து அழுதவள். அவளிடமிருந்து திடீரென்று பிறந்த கட்டளை அங்கிருந்த பெண்கள் எல்லாரையும் உலுக்கி எடுத்தது.

“கழட்டி வையடி தாலியை!”

அவளுடைய ஒவ்வொரு சொல்லும் சசி அக்காவின் வாழ்வோடு விளையாடிய விதியை மல்லுக்கு அழைப்பதுபோலிருந்தது. அக்கா கடைசியில் தன் தாலிக்கொடியைக் கழற்றி அத்தானின் உணர்ச்சியற்ற நெஞ்சின்மேல் வைத்து அதன்மீதே தலையை ஓங்கி அடித்து அரற்றினாள். சுற்றி நின்ற பெண்களும் கூடவே அழுதார்கள். அந்த அவலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் மனத்தையின்மீது நான் அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றேன்.

சடங்குகள். அர்த்தமற்ற பழைய சடங்குகள். போனவளின் பெருமையைப் பேண இருக்கிறவளின் உணர்வுகளைச் சித்திரவதை செய்யும் இரக்கமற்ற சடங்குகள். இனி அவள் வாழாவெட்டி தான் என்று அடித்துக் கூறும் சடங்குகள். பெண்ணே, இனி உனது நெற்றி குங்குமம் வைக்க அருகதையற்ற பாழ் நெற்றி யென்று சாடும் சடங்குகள். ஆனால் இச்சடங்குகள் மணம் முடித்திருக்கும் ஆண்கள் பெண்கள் எல்லாருக்கும் ஏதோ பேருண்மையை அடித்துச் சொல்ல முயல்வதுபோலவும் எனக்குத் தோன்றியது

அன்றைய எல்லாச் சடங்குகளும் எல்லாரது அழகையின் மத்தியில் ஒருவாறு நடந்து நிறைவேறின. நான் சுடுகாட்டிலிருந்து மீண்டு அக்கா வீட்டுக்கு வந்தபோதிலும் அவளைக் காணத் தைரியமின்றி மனமெல்லாம் அக்கா தன் தாலிக்கொடியைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு அழுத அழகையைச் சுமந்துகொண்டு வெளியேறினேன்.

எனது வீட்டுக் கிணற்றடியில் அப்போதுதான் காய்ச்சி இறக்கிய அரப்பும் தேசிக்காயும் சட்டியில் எனக்காகக் காத்திருந்தன. தொட்டியில் தண்ணீர் நிரம்பியிருந்தது. தோய்த்துக் காய்ந்த உடுப்புகளும் துவாயும் கிணற்று ஓட்டில் மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. நான் அவற்றையே சில கணங்கள் வெறித்தபடி நின்றேன். “உன் முன்னாலும் பின்னாலும் நடப்பவற்றைப் நன்றாய்ப் பார்க்கிறாய்தானே! உன் மனைவி தன் கணவன் என்ற முறையில் உனக்குச் செய்யும் ஒவ்வொரு சின்னக் கடமையையும் அவள் உன்மீது காட்டும் பணியையும் எல்லையற்ற அன்பையும் மறக்காமல் உன் மனதில் எழுதி வைத்துக்கொள். நீ அவளுக்கு ஒருபோதும் செய்யாத இதுபோன்ற எண்ணற்ற காரியங்களையெல்லாம் அவள் எதற்காக மனச் சந்தோசத்தோடு உனக்குச் செய்கிறாள் என்பதை ஒருமுறையாவது சிந்தித்துப்பார்” என்று அப்பொருட்கள் என் நெஞ்சிலே தொட்டுச் சொல்வதுபோலிருந்தது. அன்று அள்ளிவார்த்த தண்ணீரிலும் பார்க்க என் கண்களிலிருந்து வழிந்த தண்ணீரே அதிகமாகக் கொட்டியதுபோலுமிருந்தது.

முழுகி முடிந்து உடுப்புகளை மாற்றிக்கொண்டதும் என் கால்கள் என்னை அறியாமலேயே என் மஞ்சுவின் சின்னச் சாமி அறைக்குள் இட்டுச் சென்றன. அறை வாசலில் மஞ்சு எனக்காகக் காத்திருந்தாள். அன்றைக்கென்னவோ அவளை நான் நின்று நிதானித்துத் தரிசிக்கவேண்டும் போலிருந்தது. அன்று அவள் இன்னும் அழகாகவும் அற்புதமாகவும் எனக்குத் தோன்றினாள். அவள் உடுத்தியிருந்த மெல்லிய பருத்திச் சேலை அவளின் மார்பக வளைவுகளில் தவழ்ந்து இறங்கி இருப்பின்மீது கண்ணாமூச்சி விளையாடியது. மாலை வெயிலின் மந்தகாசத்தில் அவளின் இதழ்கள் தின்பதற்கென்றே தயாரானவைபோல் சிவந்திருந்தன. நடு உச்சி பிரித்து மலையருவிபோல் இறங்கும் கூந்தலில் செம்பருத்தியொன்று மெல்ல என்னை எட்டிப் பார்த்தது. மலர்ந்த முகத்தில் தாய்மையின் ஆரம்ப இழைகள் ஓடக் கண்களைச் சிமிட்டிப் புன்னகையால் என்னை ஆரத் தழுவினாள். நான் அவளின் கண்களில் தோன்றிய கனிவால் கட்டுண்டு அவளருகில்போய் நின்றேன். என்னை

அறையினுள்ளே கூட்டிசென்று தட்டிலிருந்த திருநீறை விரல் நுனியால் எடுத்து என் நெற்றியில் இட்டாள். நான் நிமிர்ந்து அவளின் கண்களினூடாகப் பார்த்தேன். அந்த ஒவ்வொரு கணத்திலும் நானே அவளின் வயிற்றில் கருவாய், குழந்தையாய் அவளை உள்ளிருந்து உதைப்பவன்போல் உணர்ந்து நெகிழ்ந்தேன். ஒரு பெண் தன் வயிற்றில் அணு அணுவாய் வளரும் கண்ணுக்குப் புலப்படாத குழந்தையின் ஒவ்வொரு சிறு அசைவும் தன் நாடி நரம்புகளிலெல்லாம் ஊர்ந்து இதயத்தையே உருக்குவதை உணர்ந்து தனக்குள்ளேயே கிளுகிளுக்கும்போதெல்லாம் அந்த அற்புதமான கணங்களை அவளுக்குத் தந்த கணவனுக்கும் நன்றி கூறுகிறாள் என்பதை எத்தனை ஆண்கள் அறிவார்கள்? அவள் எல்லாம் விளங்கிக்கொண்டவள்போல் நின்றாள். நான் அவளை அள்ளி இறுக அணைத்தபோது அவள் அணிந்திருந்த சட்டைக்கு மேலாய் நான் கட்டிய தாலி என் நெஞ்சில் பட்டது. இதே தாலிதான் அன்றாடம் நூறுமுறை அவளை நான் அணைத்தபோதெல்லாம் என் மார்பில் நோகும்படியாக அழுந்தியது. ஆனால் இன்று அது மெத்தெனப் பதிந்ததை உணர்ந்து அவளுடைய அணைப்பின் சுகத்தில் குழந்தையானேன். அவள் புன்னகைப்பது போலிருந்தது. நிமிர்ந்து பார்த்தேன். ஓ, இந்தப் புன்னகை ஒன்றே எனக்குப் போதும்!

சுபத்திராவுக்கு என்ன நடந்துவிட்டது?

அன்றைய அதிகாலைப்பொழுது வழக்கத்திலும் பார்க்க அழகாகவே புலர்ந்தது போலிருந்தது சுபத்திராவுக்கு. தூரத்துக் கோயிலிலிருந்து ணங்க்! ணங்க்! என்று மணியோசை காற்றோடு மெல்லியதாய்த் தவழ்ந்து வந்து யன்னல் திரைகளைச் சுண்டிச் சுருதி சேர்க்க முயன்றது. யன்னலினூடே வழக்கியபடி விழுந்த சூரியன் முதலில் சுபத்திரா படுத்திருந்த கட்டிலின் கரையைத் தொட்டு அடுத்து அவளின்மீது ஏறித் தவழ எத்தனித்தவன்போல் ஊர்ந்து வந்தான்.

சுபத்திரா தன்னைச் சுற்றிப் பார்வையை ஓடவிட்டாள். இன்றோடு நான்கு நாட்கள் இப்படியே வெளியுலகை நோக்குவதும் பகலில் தன்னைக் காண வருபவர்களுக்குக் காட்டவெனச் சிரிப்பை வலிய வரவழைப்பதுமாய்ப் பொழுதைப் போக்கினாள். ஆனால் அன்று காலை மட்டும் உள்ளத்தில் ஏதோ இனமறியாத இன்ப ஊற்று ஊறுவதுபோலவும் உடல்முழுவதும் எண்ணற்ற பசிய விரல்கள் ஒரே சமயத்தில் ஊர்வதுபோலவும் ஊர்ந்தபோது அவளின் கன்னங்களில் முகிழ்த்த சிரிப்பு கண்களெல்லாம் பூவாய் மலர்ந்தது.

சுபத்திராவின் அறை அந்த ஆஸ்பத்திரியில் இருந்த உயர்ந்த ரகங்களில் ஒன்று. அந்தத் தனியான அறைக்கென எல்லா வசதிகளும் கைக்கெட்டிய

தூரத்தில் இருந்தன. ஆஸ்பத்திரியின் மருந்து மணமும் விருந்து மணமும் அறையின் உள்ளே எட்டிப்பார்க்கக் கூடாது என்பதில் மிகச் சிரத்தை எடுத்திருந்தார்கள் என்பது அந்த அறையின் தோற்றம் தெள்ளென விளக்கியது. அதனால்தான் இவ்வளவு பணம் கறக்கிறார்களோ என்று அவளின் அப்பா ஒருமுறை சாதாரண விஷயத்தைச் சொல்வதுபோல் சொல்லிச் சிரித்தார். என்ன செலவானாலும் சுபத்திரா சுகமாக வீடு திரும்பவேண்டும். அதுவே அவள் குடும்பத்தினர் எல்லோரினதும் விருப்பமாயிருந்தது. அப்படி என்ன நடந்துவிட்டது அவளுக்கு?

அறைக்கு வெளியே பசுமையான வேறு மரங்களோடு நின்ற ஒரு மாமரத்தை அவள் அங்கே வந்த நாளிலிருந்து யன்னலினூடே கவனித்து வந்தாள். அது தனது முதிர்ச்சிக்கு முன்னமே கருகத்தொடங்கியதால் எந்த வேளையும் செத்துவிடலாம் என்ற பயத்தில் அங்குமிங்குமாகத் தொற்றி வைத்திருக்கும் இலைகளை அசைத்துத் தன் ஜீவனைக் காக்க முயற்சித்துக்கொண்டிருந்தது. சுபத்திரா அதனைக் கூர்ந்து கவனித்தாள். அதன் ஜீவன் எங்கேயோ நிச்சயமாக ஓட்டியிருந்ததுபோல் அவளுக்கும் பட்டது. அம்மரம் தான் படிப்படியாக இழந்துகொண்டிருக்கும் உயிரை நிலைகொள்ள வைக்க உதவும்படி கோரும் செய்தியைத் தனது ஓரிரண்டு இலைகளில் எழுதிப் பதிலுக்காகக் காத்திருந்ததென நினைத்தாள். அதேவேளை எங்கிருந்தோவொரு குருவி கியூச் கியூச்சென ஒலியெழுப்பியபடி ஒரு கிளையில் வந்தமர்ந்து தன் துணையைத் தேடுவதுபோல் தலையை இருபுறமும் திருப்பிப் பார்த்து நிலைகொள்ளாமல் தவித்தது.

நேற்றைய இரவு முழுவதும் நான் கண்டது கனவா? கனவாக இருந்தால் என் உடலைச் சுற்றிவளைத்த வலிய கரங்கள் நிஜம்போல் இப்போதும் என்னைச் சிலிர்க்கவைக்கிறதே! என்னைக் கனவில் வந்து சுகம் விசாரித்தவன் யாராய் இருக்கலாம்? அவனோ? அவனாகத்தான் இருக்கவேண்டும்! அவனின் ஆண்மைமிக்க கரங்கள்தான் என் நெற்றியைத் தடவி ஆறுதல் அளித்தன, உடலெல்லாம் வெள்ளமாய் ஓடிய வியர்வையை ஒற்றியெடுத்தன என்பது இப்போது நன்றாக நினைவுக்கு வருகிறது. அவனின் விரல்கள் என்மீது மெளன வீணையை மீட்டியதும் முற்றிலும் நிஜமாகத்தான் இருக்கவேண்டும். அந்த விரல்கள்தான் இப்போதும் என் உடலில் இந்த அதிர்வுகளை ஏற்படுத்துகின்றனவோ? இது என்ன மாயம்!

பராசக்தியின் திருமணத்தின்போதுதான் அவனை முதலில் நேரே கண்டாள் சுபத்திரா. அன்று மதியம் நடக்கவிருந்த

திருமணத்துக்கு ஊரும் உறவும் திரண்டு வந்திருந்தன. திருமணப் பந்தல் களைகட்டியபோது அவன் தன்னைக் காணவே அங்கு வந்திருந்தானென அவள் மனம் அடித்துச் சொல்லியது. அந்தக் கணத்திலேயே அவள் தீர்மானித்துவிட்டாள், “இவனை நான் எப்படியும் அடைந்தே தீருவேன்!” இவ்வளவுக்கும் பராசக்தி சுபத்திராவின் ஒரேயொரு தமக்கை. அவனோ பராசக்தியை இன்னும் சிறிது நேரத்தில் சடங்குகள், சாட்சிகள் மத்தியில் திருமணம் செய்யப் போகிறவன். அன்றிலிருந்து பராசக்தியின் கணவனாக, மரியாதைக்குரிய தனது குடும்ப உறவினனாக வரப்போகிறவன் என்பதைப் பற்றிச் சிறிதேனும் சிந்தியாமல் இப்படியொரு நியாயமற்ற தீர்மானம் எடுத்துவிட்டாள். அவள்தான் சுபத்திரா!

“நான் படிப்பில் கெட்டிக்காரியாக வரவேண்டும்; என்னைப் போல் ஒரு அழகி ஒரு இடமும் இல்லையென்று எல்லாரையும் சொல்ல வைக்க வேண்டும்; அலுங்காமல் நலுங்காமல் பெரும் பணக்காரியாக வேண்டும்; ஊரில் எல்லாரும் என்னிடம் உதவி தேடி வரும்படியாகச் செல்வாக்கோடு வாழ வேண்டும்; ஆண்கள் என் காலடியில் விழவேண்டும்.” இவைதான் சுபத்திரா சிறு வயதிலிருந்தே தனக்குள் செய்துகொண்ட தீர்மானங்கள். இந்த இருபத்து நான்கு வயதுக்குள் தனது தீர்மானங்கள் எல்லாவற்றையும் நிறைவேற்றிவிட்டாளென்றே சொல்ல வேண்டும். இனி இப்போது எடுத்த தீர்மானத்தைத்தான் நிறைவேற்ற வேண்டியிருக்கிறது. அவளின் முகத்தில் ஒருகணம் ஓடிமறைந்த சிந்தனை ரேகைகளும் முஷ்டியாய் மடித்த விரல்களும் இதைத்தான் உறுதிசெய்தன. தீர்மானம் எடுத்தாயிற்று. அதுதான் மிக முக்கியம். இனி அதை நிறைவேற்றுவதற்கு வேண்டிய மற்றக் காரியங்களெல்லாம் அவளைப் பொறுத்தவரை சாதாரணமானவை.

திருமணச் சந்தடிக்குள் வேளையோடு வந்து கலந்துகொண்ட சுபத்திரா தன்னைச் சுற்றி நடப்பவற்றை அவதானித்து அவற்றில் லயித்தவள்போல் மெல்லிய சிரிப்பைத் தவழவிட்டாள். திருமணக் கூட்டத்தில் நின்ற ஆண்கள் பெண்கள் உட்பட வயது வேறுபாடில்லாமல் அவளை அதிசயமாய் நோட்டம் விட்டுக்கொண்டிருந்த அத்தனைபேரும் சுபத்திரா தம்மைத்தான் பார்த்துச் சிரித்ததாக எண்ணி இறக்கை கட்டிப் பறக்க ஆயத்தமானார்கள்.

சுபத்திரா ஓர் அழகி என்று மட்டும் சொன்னால் மற்ற அழகிகள் இவளுக்குச் சமமானவர்களென்று ஆகிவிடும். எந்த நேரம் இவளின் அழகு அந்திவானத்துச் சிகப்புப்போல் அட்டகாசமாக இருக்கும் எந்த நேரம் ஒளி உமிழும் குத்துவிளக்குப்போல்

அடக்கமானதாக இருக்கும் என்பதெல்லாம் அவளின் அந்தந்த நேரத்து மனோ நிலையைப் பொறுத்தது. அந்தத் திருமணக் கூட்டத்தில் மணப்பந்தலுக்கு அருகே அவளின் உடலோடு ஒட்டியிருந்த மிக விலையுயர்ந்த காஞ்சிபுரம் நிலத்தைத் தொடுவது போலவும் தொடர்த்து போலவும் அலைக்கழிய, செந்தாளம் பூப்போன்ற பாதங்கள் சேலைக் கரையையும் மீறி வெளியே எட்டிப் பார்ப்பதும் மறைவதுமாய் மயக்கம் காட்ட, கொடிபோன்ற உடல் பக்கத்தில் நின்ற பந்தல் காலில் படரத்துடிப்பதுபோல் சரிவதும் நிமிர்வதுமாய் நடனம் இயற்ற, இடைக்கிடை மற்றவர்களுடன் பேசுவென ஒரு கையை மட்டுமே அசைத்து முத்திரைகளைக் காற்றில் பறக்கவிட, நடந்து செல்லும்போது மல்லிகை மொட்டுகள் வழியெல்லாம் உருண்டோடும் வண்ணமாய் அங்கிருந்த எல்லார் மனதையும் இரக்கம் சிறிதுமின்றிச் சித்திரவதை செய்துகொண்டிருந்தாள் சுபத்திரா.

திருமண மண்டபத்துக்கு மணமகனாக வந்திருந்த முகுந்தனும் அப்போதுதான் முதன்முதலாகச் சுபத்திராவைக் கண்டான். அவளின் எழிலில் ஒரு கணம் மெய்மறந்து நின்றவன் திடீரெனப் பராசக்தி தனக்குச் சொன்னது நினைவுக்கு வரவே சுபத்திராவை நோக்கி 'உங்கள் வருகையை மதிக்கிறேன்' என்பதுபோல் மரியாதையான சிரிப்பை அவிழ்த்துவிட்டு மெல்லமாய்த் தலையைக் குனிந்துகொண்டான். "சுபத்திரா உங்களைப் பார்த்தாளென்றால் நீங்களும் அவளை ஒருமுறை பார்த்துச் சாட்டுக்குச் சிரித்துவிட்டு மற்றப்பக்கம் திரும்பிவிடுங்கள். அவளைக் கண்டுகொண்டதாகவும் இருக்கும், மரியாதை செய்ததாகவும் இருக்கும்." பராசக்தி இந்தப் புத்திமதியை மீண்டும் மீண்டும் அவனுக்கு நினைவூட்டவேண்டிய தேவையிருக்கவில்லை. அவளுக்கு நன்றாகவே தெரியும் முகுந்தனுக்கு ஒருமுறை சொன்னாலே போதும். அவளின் அறிவுக்கும் சிந்தனைச் செறிவுக்கும் மேலாக அவன் பராசக்தியின்மேல் கொண்டிருந்த அளவற்ற காதல் அவள் முன்வைக்கும் எந்தக் கோரிக்கையையும் நிறைவேற்றிவைக்கும் ஆற்றல்கொண்டது.

இவன் பல்கலைக்கழகத்தில் லெக்ஸரராக இருக்கிறான் என்றார்களே. இவளின் கல்வியும் கேள்வியும் நெற்றியிலேயே எழுதி ஒட்டியிருந்ததுபோலிருந்தது. போதாததற்கு மாவட்டத்தில் சடசடவெனப் பெயரெடுத்த டெனிஸ் ப்ளேயராம். அதுதான் இவன் இப்படி ஆறடி உயரத்தில் அற்புத ஆண்மை தெறிக்கும் படி நிற்கிறானோ. பார்த்தால் அடக்கமானவன் போலவும் இருக்கிறான். இவனைப் பராசக்தி உயிரையே விட்டுக்

காதலிப்பதற்கு வேறென்ன தகுதி வேண்டியிருக்கிறது? இவன் என்னை இன்னொருமுறை பார்க்கமாட்டானா? சுபத்திராவின் மனவோட்டத்தைப் படம்பிடிக்க மணப்பெண் பராசக்தி இன்னமும் மணமேடைக்கு வந்து சேரவில்லை. அவள் மட்டும் அந்நேரம் அங்கே இருந்திருந்தால் தங்கை சுபத்திராவைக் கண்களினாலேயே மண்டியிட வைத்திருப்பாள்.

மாங்கல்யதாரணம் செய்யும் நேரம் அண்மித்துவிட்டது. எவர் எவரோவெல்லாம் பந்தலுக்குள் குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள். எதற்காக ஓடுகிறார்கள் என்பது தெரியாமலேயே ஓடிக்கொண்டிருந்தவர்களும் இருந்தார்கள். திருமணச் சடங்கில் அப்படி ஓடுவதிலும் ஒரு இன்பம் இருக்கிறது என்பதுபோல்தான் அவர்களின் ஓட்டம் தென்பட்டது. ஓரசிலரின் அவசரத்தையும் அலங்காரத்தையும் பார்த்தால் தாமே இன்னும் சில நிமிடங்களில் திருமண மேடையில் உட்காரப்போகிறவர்கள் என்பதுபோலிருந்தது. கூட்டத்திலிருந்த திருமணமானவர்கள் தமக்கு நடந்த திருமணத்தை அந்த நேரமாய் இரையீட்டி லயித்துக்கொண்டிருக்க இன்னும் திருமணமாகாதவர்கள் தமக்கு நடக்கவிருக்கும் கொண்டாட்டத்தை மனமேடையில் இயற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களில் ஏற்கனவே தமது சோடியைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டவர்கள் தாம் மணம் முடிக்கவிருப்பவரை கடைக்கண்ணால் பார்த்து ரசிப்பது போலவும் புன்னகைப்பதுபோலவும் கற்பனையலயத்தில் திளைத்தார்கள். கூடவே ஒலித்த நாதஸ்வர இசை இவர்களின் மானசிக நாடகங்களுக்குப் பின்னணி இசைப்பதுபோல் மிதந்துகொண்டிருந்தது.

பராசக்தியின் தந்தை மிகக் கவனமாகத் தெரிந்தெடுத்த நாதஸ்வர இசைக்குழு தமக்கெனத் தனியாக மேடையும் கம்பளமும் கிடைத்ததேயென்ற பெருமையை அடிக்கடி தமக்குள் மெல்லிய புன்சிரிப்பைப் பரிமாறுவதன்மூலம் தெரியப்படுத்திக் கொண்டார்கள். அவர்களைச் சுற்றியிருந்த ரசிகர் கூட்டம் இப்போது கூடியிருக்கிறதா இல்லையா என்பதையும் அவர்கள் இடைக்கிடை நாசூக்காக அளந்துகொண்டிருந்தனர். தலைமை நாதஸ்வரக்காரருடைய குழலின் அந்தலையிலிருந்து ஒழுகும் எச்சிலை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஓரிரு சிறுவர்கள் கடைசியில் அந்தக் காட்சியில் அலுத்துப்போய் இதில் மேலும் மினைக்கெடுவதிலும் பார்க்க வெளியில் விளையாடும் தம் வயதையொத்த பெண்களை ரசிப்பது எவ்வளவோ மேல் என்பதுபோல் அந்த இடத்தை விட்டகன்றார்கள். தம்மிடம் கைவசமிருக்கும் திருமணக் கொண்டாட்ட உடைகளில் மிகத் திறமானதைத் தெரிந்து உடுத்தி வந்தவர்கள் அவற்றை அங்கே

வந்திருந்த மற்றவர்களின் உடையொடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்துத் தமக்குத் தாமே பாராட்டைத் தெரிவித்துக்கொண்டார்கள். அவர்களுள் தமது தெரிவுகள் அந்தப் பணக்கார வீட்டின் சூழலுக்குப் பொருந்தவில்லையெனக் கண்ட ஒருசிலர் கூட்டத்தின் ஒதுக்குப்புறமாக அமர்ந்துகொண்டார்கள்.

இந்த ஆர்ப்பாட்டங்கள் எதிலும் மனதைச் செலுத்தாமல் மணமேடையில் அமர்ந்திருந்த முகுந்தன் தான் பராசக்தியோடு கழிக்கப்போகும் அன்றைய இரவையும் அவளுக்குச் சொல்லிச் சிரிக்க வைக்கப்போகும் ஜோக்குகளையும் மனதுக்குள் எண்ணற்ற முறை சொல்லி ஒத்திகை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இடையிடையே சுபத்திரா தன்னை நோக்கி வீசும் கணைகளால் காயம் படாமல் தப்பிப்பதிலும் அவன் பட்ட சங்கடம் மெள்ள மெள்ள அவனையறியாமல் எட்டிப்பார்க்கவும் செய்தது.

உள்ளத்தை உருக்கும் இந்த நாதஸ்வர இசை தனக்காகத்தான் என்று எண்ணிச் சுபத்திரா உருகிக்கொண்டிருக்க இல்லை அது எங்களுக்காகவேயெனத் திடமாகக் கூறுவதுபோல் மணப்பெண் பராசக்தி மெல்ல மெல்ல ஆனால் உறுதியோடு அடியெடுத்து மணமேடையை நோக்கி வந்தாள். அவளின் கண்கள் முகுந்தனின் கண்களைச் சந்தித்துக் கதைகள் பேசிய கையோடு சுபத்திராவையும் கூட்டத்தில் சல்லடைபோட்டுத் தேடின. பராசக்தி தோழியர் சூழ வருவதைக் கண்ட சுபத்திரா பத்திரமாகப் போய் மணமகனின் பின்னே மணமகளை வரவேற்க நின்ற பெண்களுடன் சேர்ந்துகொண்டாள். அவள் மனமோ ஒரே மந்திரத்தைப் பல தடவைகள் உச்சரித்துக்கொண்டிருந்தன. “முகுந்தன், ஒரேயொரு முறையாவது என்னைத் திரும்பிப் பார்க்கமாட்டாயா?”

கைகளில் மாலையோடு வந்த பராசக்தி பெரியோர்கள் வழிகாட்ட மணமேடையில் அமர்ந்திருந்த முகுந்தனின் கழுத்தில் மாலையிட்டு நிமிர்ந்தபோது பின்னால் புன்முறுவலுடன் நின்ற சுபத்திராவைக் கண்டுகொண்டாள். அவளைத் தன் ஓரக்கண்ணால் விழித்து ‘எப்படி இருக்கிறார் என்னுடைய ஆள்?’ என்பதுபோல் பாவனை காட்டினாள். சுபத்திரா மட்டுமல்ல மணமகனுக்குப் பின்னால் நின்ற எல்லாப் பெண்களுமே குலுங்கிச் சிரித்து “உம்முடைய ஆள் உமக்கு மிகப் பொருத்தம்” என்பதுபோல் ஆளுக்கொரு செய்தியை அபிநயித்து அமர்க்களப்படுத்தினர். பராசக்திக்கு வெட்கமாய்ப் போய்விட்டது. சுபத்திரா நான் நினைப்பதுபோல் இல்லாமல் விட்டால், கடவுளே, எவ்வளவுக்கு நல்லது. ஆனால் துப்பரவாக நடிக்கத் தெரியாதவளா சுபத்திரா?

தமக்கு ஆண் சகோதரங்கள் இல்லையென்ற குறையைத் தாமே தம்மை அண்ணனாகவும் தங்கையாகவும் கருதி நேசித்துக் கொள்வதன்மூலம் தீர்த்துக்கொள்ளச் சின்ன வயதிலிருந்தே பழகிக்கொண்டனர் இந்த இரு சகோதரிகளும். ஒருபோதும் இணைபிரியாது அப்படியொரு இதயப் பிணைப்பால் தம்மைக் இறுகக் கட்டிக்கொண்டார்கள். ஒருவர்க்கொருவர் அன்பு காட்டுவதும் விட்டுக்கொடுப்பதும் அவர்களின் வயது ஏற ஏற இன்னும் பக்குவமடையத் தொடங்கின. ஆனால் சுபத்திரா தனது உடல் அழகின்மீதும் கல்வித் திறமைகளின் மீதும் கொண்ட அளவுக்கு மீறிய தன்னம்பிக்கை படிப்படியாக அவள் தன்னால் ஆகாதது எதுவுமில்லையென்ற இறுமாந்த நிலைக்கு அவளைத் தள்ளியபோது சுபத்திராவிலும் பார்க்கப் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டவள் பராசக்திதான். நாளுக்கு நாள் தான் தங்கையை இழந்துவருவது போல் உணரத்தொடங்கியபோது அவளின் போக்கைத் திருத்தமுடியாமல் தவித்தாள்.

பராசக்தியும் அழகிதான். ஆனால் தான் சுபத்திராவின் அழகுக்கு முன்னால் வரவேமுடியாது என்பதை நன்கறிந்தவள். அதுமட்டுமன்றித் தன் தங்கையின் அழகையும் திறமைகளையும் பெற்றோர்களிலும் பார்க்கப் பெருமிதமாகப் பேசுவாள். முகுந்தனை அவள் காதலிக்கத் தொடங்கியதும் அவள் எப்படி இருப்பான் என்பதை அறிந்துகொள்ளாமலே வீட்டில் முதல் வரவேற்புத் தெரிவித்தவள் சுபத்திராதான். இதனால் பராசக்திக்கு அவள்மீதிருந்த அன்பும் மதிப்பும் பன்மடங்காகியது. ஆனால் பின்னர் இருவரும் பூட்டிய அறைக்குள்ளிருந்து தமது காதல் உலகத்தின் ரகசியங்களை நண்பிகள்போல் பரிமாறிக்கொண்ட நாட்கள் வரவரக் குறைந்துபோயின.

சுபத்திராவின் புதிய போக்குகளால் அவளைப் பிரியவோ வெறுக்கவோ வேண்டி வந்துவிடுமே எனப் பயந்தாள் பராசக்தி. தன்னிடம் மண்டியிட்ட அப்பாவிகளையும் தான் இடையறாது துரத்திக்கொண்டிருக்கும் இளவரசர்களையும் பற்றி அவள் அன்றாடம் வந்து சொல்லும் கதைகளைக் கேட்டுச் சுபத்திரா இறுதியில் ஆபத்தான வழியில் இறங்கிவிடுவாளோவென்று கலங்கினாள்.

மாங்கல்யதாரணம் ஆயிற்று. அந்த அரை மணி நேரத்துக்குள் பராசக்தி இன்னும் பல மடங்கு பொலிவடைந்துவிட்டாள்போல் தோன்றியது. முகுந்தனின் கண்களில் மட்டுமல்ல கரங்களிலும் சிறைப்பட்டவளாய் அவள் இன்னொரு உலகுகில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தாள். முகுந்தன் அவளின் கரத்தை இறுக்கி அவளை இந்த உலகத்துக்குக் கொண்டுவந்தபோது சடங்குகளெல்லாம்

தனக்குத் தெரியாமலே முடிந்துபோயிருந்ததை அவதானித்தாள். அப்போதுதான் சுபத்திரா முகுந்தனைக் கண்கொட்டாமல் தரிசித்துக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டு துணுக்குற்றாள்.

சுபத்திரா மாறிவிடவில்லை, மாறப்போவதுமில்லை. இவள் இதுவரை எத்தனை ஆண்களைக் கண்ணால் மட்டுமே கொத்திச் சீரழித்தவள்? தன் அழகுக்கு முன் ஆண்களெல்லாம் அடிமைகள் என்ற சித்தாந்தத்தைச் சிறிதாவது எவருக்கேனும் விட்டுக்கொடுத்திருப்பாளா? நாளைக்கு முகுந்தனையும் அடிமைப் படுத்திவிட முயற்சிப்பாளெனப் பராசக்தி உணர்ந்து எதற்கும் தன்னத் தயாராக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று அப்போதே தீர்மானித்துக்கொண்டாள்.

முகுந்தனை எப்படியும் அடைந்தே தீருவேன் என்று சுபத்திரா எத்துணை வலிய தீர்மானம் எடுத்துக்கொண்டாளோ இவளின் ஆசை நிறைவேற விடுவதேயில்லையென்று பராசக்தியும் அதேவேளை இன்னும் வலிய தீர்மானத்தை எடுத்துக்கொண்டாள். இது சுபத்திராவுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. அதுதான் அவளிடமிருந்த ஒரேயொரு பலவீனம். மற்றவர்களின் அறிவும் ஆற்றலும் எப்போதும் தனக்குக் குறைவானதேயென்று எண்ணித் தானே எல்லாரிலும் உயர்ந்தவள் என்று நினைப்பதிலேயே அக்கறை கொண்டதால் தன்னையும் ஒருத்தி மீறக்கூடுமென அவள் ஒருபோதும் சிந்தித்ததில்லை. கடந்த ஆறு மாதங்களாக சுபத்திரா முகுந்தன் மீது அடுக்கடுக்காய் எய்த கணைகள் பராசக்தியின் மீது அவன் கொண்ட ஆழ்ந்த காதலையும் மீறி அவனைத் தாக்கச் சக்தியற்று அவளையே திரும்பி வந்து தாக்கின. அது ஏற்படுத்திய தாக்கம் எவ்வளவு பாரதூர மானது என்பதை அவள் முழுவதுமாய் உணருமுன்பு அந்த எதிர்பாராதது நிகழ்ந்தேவிட்டது.

அன்று மாலை பிறந்த வீட்டுக்கு ஒரு சர்ப்பிரைஸ் விசிட் போகவேண்டுமென்று பராசக்தி காலையே முகுந்தனுக்கு நினைவூட்டியிருந்தாள். அவனுக்கும் இப்படியான எதிர்பாராமல் கிடைக்கும் சந்தோசங்களில் பெருவிருப்பம். இருவரும் திட்டமிட்டபடி வீட்டுக்கு வந்து வாசல் கதவைத் தட்டியும் ஒருவரும் வந்து திறக்கவில்லை. பராசக்தி “அம்மா” என்று கூப்பிட்டபடி சாத்திக்கிடந்த கதவைத் தள்ளித் திறந்துகொண்டு முகுந்தன் பின்தொடர வீட்டினுள்ளே நுழைந்தபோது அங்கே எவரும் காணப்படவில்லை. “அம்மாவும் அப்பாவும் வெளியே போயிருக்க வேண்டும். அவர்களை ஆச்சரியப்படுத்தவென்று எண்ணி முன்பின் சொல்லாமல் வந்த எங்களுக்குத்தான் ஆச்சரியம் காத்திருக்கிறது” என்று சொன்ன பராசக்தி, “கதவு

திறந்து கிடந்ததே, அவர்கள் வெளியே போகும்போது பூட்டாமல் போவதில்லை. ஒருவேளை சுபத்திரா மட்டும் வேளைக்கு வந்து வீட்டில் நிற்கிறாளோ?” என்று சொல்லி பராசக்தி முகுந்தனை விழித்தபோது, “அங்கே பாத் ரூமில் தண்ணீர் ஓடும் சத்தம் கேட்கிறது, போய்ப் பார், பரா” என்று முகுந்தன் சொல்லவும் அவள் ஆவல் மேலிட பாத் ரூமை நோக்கி ஓடினாள். அவளுடைய ஆவலும் மகிழ்ச்சியும் ஓரிரு விநாடிகளில் அடங்கிப்போயின.

பூட்டிக்கிடந்த பாத் ரூம் கதவின் அடியிலிருந்து தண்ணீர் வெளியே வீட்டுக்குள் ஓடி வந்துகொண்டிருந்தது. விரைத்து விதிர்த்துப்போன பராசக்தி, “சுபிக் கண்ணு, எவ்வளவு நேரமாய்க் குளிக்கிராய், இங்கே தண்ணீர் வீட்டுக்குள் வந்துவிட்டது” என்று உரக்கச் சத்தமிட்டாள். ஆனால் உள்ளேயிருந்து ஒரு பதிலும் வரவில்லை. தண்ணீர் மட்டும் தொடர்ந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. முகுந்தன் விரைந்து வந்து கதவைப் பலக்கத் தட்டினான். அதற்கும் உள்ளிருந்து பதில் இல்லை. பராசக்தி இப்போது ‘ஓ’வென்று அழ ஆரம்பித்துவிட்டாள். அழுகையினூடே “சுபி, கதவைத் திற, சுபி, ப்ளீஸ்!” இன்னும் பதிலெதுவும் இல்லை. கதவு உள்ளே இறுக்கிப் பூட்டியபடி கிடந்தது.

“உள்ளே ஏதோ நடந்திருக்கவேண்டும் அதுதான் சுபத்திரா வந்து கதவைத் திறக்கமுடியாமல் இருக்கிறாள், முகுந்தன், கதவைத் தள்ளித் திறவுங்கோ!”

முகுந்தன் கதவைப் பலமாகத் தள்ளினான் ஆனால் கதவு இறுகிப்போயிருந்தது. இனியும் தாமதிக்கக்கூடாது என்று கண்டவுடன் முகுந்தன் கதவின் மீது விட்ட உதையில் அதன் பூட்டுச் சிதறி ‘ஆ’வெனத் திறந்துகொண்டது. ஏற்கனவே கொண்ட அதிர்ச்சியோடும் பயத்தோடும் உள்ளே நுழைந்த பராசக்தியும் முகுந்தனும் பதறிப்போனார்கள். சுபத்திரா மார்பில் கட்டிய டவல் கழன்றுபோய் நீரில் மிதக்கப் பிறந்த மேனியாய்க் குளியல் தொட்டியில் தலையைச் சாய்த்து மயங்கிப்போய்க் கிடந்தாள். குழாயிலிருந்து தண்ணீர் அவளின் உடம்பெல்லாம் சீறிப் பாய்ந்துகொண்டிருந்தது.

“சுபி!” என்று அலறிக்கொண்டு சுபத்திராவிடம் ஓடினாள் பராசக்தி.

சுபத்திரா ஆடையேதுமின்றித் துவண்டுபோயிருந்த நிலையைக் கண்டதும் தான் அங்கிருப்பது நியாயமில்லையெனக் கண்டவன்போல் விசக்கென வெளியே செல்ல முயன்ற முகுந்தனின் கையைப் பிடித்துத் தடுத்தாள் பராசக்தி. “எங்கே ஓடுகிறீர்கள். சுபி எனக்குத் தங்கையென்றால் உங்களுக்கும்

அவள் தங்கைதான். நீங்களும் ஓடிப்போனால் நமக்கு வேறு யார் இருக்கிறார்கள், ஓடாதீர்கள், தூக்குங்கள் சுபத்திராவை!”

தன்னை ஒருவாறு தைரியப்படுத்திக்கொண்ட முகுந்தன் வேறொரு டவலைத் தேடி எடுத்து வந்து சுபத்திராவை மூடிக்கொண்டான். பூஞ்செடிபோன்று தன் கையில் சேர்ந்து கிடந்தவளை அணைத்துத் தூக்கி வெளியே கொண்டுவந்தான். சுபத்திரா உடலில் அசைவேதுமின்றிக் கிடந்தாள். மூச்சு மிகுந்த சிரமத்துடன் வந்துகொண்டிருந்தது. அதற்குமேல் ஒருகணமும் தாமதிக்காமல் அவளைத் தனது காரிலேயே ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தபோது பராசக்தியிலும் பார்க்க முகுந்தனே கூடிய அதிர்ச்சியடைந்தவன்போல் நின்றான். ஒருபோதும் அப்படியொரு பெண்ணை அப்படியொரு கோலத்தில் அவன் கண்டதுமில்லை கைகளால் அணைத்துத் தூக்கியதுமில்லை. ஆஸ்பத்திரியில் மனைவியுடன் ஓட்டி நின்றபோதும் அவனின் நடுக்கம் மட்டும் தீர்ந்தபடில்லை. பராசக்தி தன் அழகையின் மத்தியில் முகுந்தனைத் தேற்ற முடியாமல் திணறிப்போனாள். அதற்குள் வெளியே போன தாயும் தந்தையும் வந்து சேர்ந்துகொண்டார்கள்.

எல்லாரும் தமது பதட்டத்தைத் தவிர்க்கமுடியாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்தபோது சுபத்திராவைப் பார்த்துவிட்டு வந்த டாக்டரை தகப்பனார் வழிமறித்துக்கொண்டார். டாக்டர் சிரித்த முகத்துடன் பேசியபோதுதான் அனைவருக்கும் ஒழுங்காக மூச்சு வந்தது. “இனிப் பயமில்லை. நல்ல காலம், வேளையோடு பேஷன்டைக் கொண்டுவந்தீர்கள். இல்லையேல் நாங்களும் மிகவும் சங்கடப்பட்டிருப்போம்” என்று முகுந்தனைப் பார்த்து டாக்டர் சொன்னபோதுதான் அவர்களிடமிருந்து நிம்மதிப் பெருமூச்சு வந்தது. அடுத்த நாள் காலையே சுபத்திரா எழுந்து உட்கார்ந்துகொண்டாள். ஆனால் கண்கள் சிவந்து உடம்பும் பெரிதும் சேர்ந்து போயிருந்தது. தன்னைச் சுற்றிக் கலக்கத்துடன் நின்றவர்களைக் கேட்கக் கேள்விகள் மட்டுமே அவளிடம் இருந்தன. பதில் தெரியாதவர்களிடம் கேட்கும் கேள்விகள்.

சுபத்திராவுக்கு டிப்பிறெஷன்! எப்போதிருந்து பாதிக்கப் பட்டாள்? எவருக்கும் எதுவுமே தெரிந்திருக்கவில்லை. இந்த நோய் முற்றி அவள் தூக்க மருந்தை உள்ளங்கை நிறைய அள்ளிப் போடுமளவிற்கு என்னதான் அவளுக்கு நடந்திருக்கும்? குடும்பத்தில் ஒருவரையொருவர் பார்வையால் கேள்விகளை அடுக்கிப் பதில் வராமல் அழுவதைத் தவிர வேறு எந்த மார்க்கமும் இல்லையெனக் கண்டுகொண்டார்கள். ஆஸ்பத்திரிக்குள்ளேயே ஸ்பெஷலிஸ்டுகளைக் காண அவளைக் கூட்டிச் செல்வதும்

புதுப்புது மருந்துகளை அவளுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதுமாக நான்கு நாட்கள் ஆமையாய் ஊர்ந்து சென்றன. பராசக்தியும் முகுந்தனும் வேலைக்குப் போகாமல் அங்கேயே சுற்றிச் சுழன்றுகொண்டு நின்று டாக்டர்களைக் கண்டு விசாரிப்பதோடு சுபத்திராவுடனும் பொழுதைக் போக்கினார்கள்.

இன்று காலை பெரிய டாக்டரும் அவரது பரிவாரங்களும் சுபத்திராவைக் காணவந்தபோது அவளின் வீட்டிலிருந்து இன்னும் ஒருவரும் அங்கு வந்திருக்கவில்லை. அவர்களைக் கண்டதும் கட்டிலில் எழுந்திருந்த சுபத்திராவை எல்லாரும் முகம் மலர நோக்கினார்கள். “உங்கள் உடம்பு முழுவதும் தேறிவிட்டது. இனி நீங்கள் செய்ய வேண்டியது உங்களுக்குத் தந்த மருந்துகளை ஒழுங்காகச் சாப்பிடுவதும் உங்கள் டாக்டரை சொன்ன நேரத்துக்கு வந்து காண்பதும் தான். இன்னொருமுறை அன்றைக்கிருந்த நிலைக்கு உங்களைத் தள்ளுவீர்களானால் அதற்குப் பிறகு இங்கே வந்தும் பயனில்லாமல் போய்விடும். ஆனபடியால் வீணாகக் கவலைப்பட்டு மனதை மேலும் நோகடிக்காதீர்கள். உங்கள் இளம் வயது வாழ்க்கையில் இனித்தான் நிறையச் சந்தோசங்களை அனுபவிக்கப்போகிறீர்கள் என்பதை மறவாதீர்கள்” என்று அவள் முகத்தையே பார்த்து முறுவலித்தபடி ஒவ்வொரு சொல்லையும் நின்று நிதானித்துச் சொன்ன டாக்டரை விழிகளை விரித்தபடி நோக்கிய சுபத்திரா தனக்கு நன்றி கூறிப் பழக்கமில்லையென்பதை அப்போதுதான் உணர்ந்தபோதிலும் அவருக்குத் தட்டுத் தடுமாறி நன்றிகூற முயன்றாள். அதற்கிடையில் டாக்டர் வாசலடிக்குச் சென்றுவிட்டார்.

நான்கு நாட்களுக்கு முன்னர் பாத் ரூமில் பராசக்தி சேலையை நனைத்த வெள்ளத்தின் மத்தியில் நிற்கொண்டு கீச்சிட்டு அலறிய ஓசையும் முகுந்தன் வந்து தன்னை அணைத்துத் தூக்கியதும் அப்போது அவள் நினைவில் மேகமாய் வந்து அமர்ந்தது. “எங்கே ஓடுகிறீர்கள். சுபி எனக்குத் தங்கையென்றால் உங்களுக்கும் அவள் தங்கைதான். நீங்களும் ஓடிப்போனால் நமக்கு வேறு யார் இருக்கிறார்கள், ஓடாதீர்கள், தூக்குங்கள் சுபத்திராவை!” என்ற மந்திரத்தில் கட்டுண்டு என்னைத் தூக்கித் துடைத்து வேளையோடு ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்தவன் முன்பு நான் அணைக்க ஆசைகொண்ட முகுந்தனா அல்லது என்னைத் தங்கையாகக் கண்ட அண்ணனா?

சுபத்திரா இப்போது வாய்விட்டே சிரித்தாள். கலகலவெனச் சிரித்தாள். அறைச் சுவர்கள் எதிரொலிக்கும்படியாகச் சிரித்தாள். ஆயிரம் சிறுமணிகள் உள்ளங்கையிலிருந்து சிதறிப் பளிங்கு நிலத்தில் விழுந்து சிலுசிலுத்தனபோல் சிரித்தாள்.

அவளின் சிரிப்பலைகள் சாத்திக் கிடந்த வாசல் கதவுகளின் இடுக்குகளுக்கூடாகக் கசிந்து வராந்தாவெங்கும் இசையாய் வழிந்தோடின. இப்படி அவள் சிரித்துக் களித்தது சிறுவயதில் மட்டுமே என்ற உணர்வு மேலிட்டதால் இன்னும் கூட வாய்திறந்து சிரிக்க வேண்டும்போல் அவளுக்குத் தோன்றியது.

அறைக்குள் அவ்வேளை எவருமில்லையென்ற துணிச்சலில் தன் மார்பை மறைத்திருந்த ஆஸ்பத்திரி உடையை மெல்ல உயர்த்தி வெறுமையான தன் இள மார்பகங்களைத் தலை குனிந்து நோக்கினாள் சுபத்திரா. எப்போதும் நிமிர்ந்து கூரையைக் குறிவைத்தவைபோல் நிற்கும் தனது மார்பகங்களில் எப்போதுமே அவளுக்கு எல்லையற்ற காதல். அவற்றைப் பேணுவதில் அவள் காட்டும் அக்கறை அவளுடைய காலை வேளையின் பெரும் பகுதியைக் களவாடிவிடும். அவற்றொடு ரகசியம் பேசிக் காலம் களிப்பதில் அவளுக்கு எல்லையற்ற ஆனந்தம்.

“உங்கள்மீது தலைசாய்த்துத் துயில என் மனம் கவர்ந்த ஒருவனை எங்கெல்லாம் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன். அப்படி அவன் கிடைக்காதுபோனால் உங்களுக்காகவும் அவனுக்காகவும் என் உயிரை மாய்த்துக்கொள்வேனே தவிர உங்கள்மேல் இன்னொருவன் சாய்வதற்கு இடம் கொடுக்கமாட்டேன்.” அன்று செய்த இந்தச் சபதம் எவ்வளவு அர்த்தமற்ற, நியாயமற்ற சபதம்! இந்தச் சபதத்தைக் கண்மூடித்தனமாக நான் செய்ததாலல்லவா இந்தப் பெரும் துயர் நேர்ந்தது.

அடுத்த சில நிமிடங்களில் அவளின் குடும்பத்தினர் முழுப் பெரும் வந்து குவிந்துகொண்டார்கள். இன்றைக்கே சுபத்திராவை வீட்டுக்கு அனுப்பிவிடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையைச் சும்மந்தபடிதான் வந்தார்கள். அவளின் கட்டிலைச் சுற்றி நின்று அத்தனைபேரும் அவளின் சிரிப்பின் சுருதியோடு சேர்ந்து சிரித்தார்கள். இந்தத் தினம் எவ்வளவு இனிமையானது! சுபத்திரா அழகுப் பதுமையாய் இப்போதுதான் பிறந்தாள் போன்ற மகிழ்ச்சி எல்லார் இதயங்களிலும் இனிய நாதம் எழுப்பியது. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் சுபத்திரா வீட்டுக்குப் போகலாமென்ற டாக்டரின் தீர்ப்பை அறிந்ததும் இது உண்மைதானா என்பதுபோல் ஒருவரையொருவர் பார்த்துச் சொல்லுக்குப் பஞ்சம் ஏற்பட்டதுபோல் மௌனமாய் அவளை அணைத்துக்கொண்டார்கள். சுபத்திரா முருந்தனையும் பராசக்தியையும் ஏறிட்டு நோக்கினாள். அவள் கண்களில் கசிந்தது நன்றியா புதியதாய் முகிழ்த்த பாசத்தின் பிரதிபலிப்பா என்பதை அறியமுடியாமல் பராசக்தி திகைத்தாள். இத்தனைக்குள் இவளிடம் இத்துணைப் பெரிய மாற்றமா? இவள் என்

பழைய சுபிக் கண்ணு, என்னைச் சுற்றி எப்போதும் வளைய வந்துகொண்டிருந்த வெள்ளைப் புறா! முகுந்தன், இந்தப் பெரிய மாற்றம் உன்னால்தான் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று எண்ணியவள்போல் அவளின் கைகளைப் பற்றிய பராசக்தி அவனைக் கண்களினூடே நன்றியுடன் பார்த்தாள்.

சுபத்திராவும் குடும்பமும் ஆஸ்பத்திரி விறாந்தைக்கு வந்து வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டபோது அவ்வழியாக வந்த அவளின் டாக்டர் அவர்களைப் பார்த்து அர்த்தமுள்ள புன்முறுவலுடன் கடந்து சென்றார். அவர் அன்று காலை அறையின் வாசல் கதவடியில் நின்று சொன்ன ஒரே வாக்கியம் அப்போது அவளின் நினைவில் வந்து மோதியது.

“உங்கள் நன்றியை முதலில் உங்கள் பிரதர்-இன்-லாவுக்குச் சொல்லுங்கள்; அவர்தான் உங்களை இங்கே நேரத்தோடு கொண்டுவந்து சேர்த்தவர்.”

“முகுந்தன்!” மணியொன்று குலுங்கியது. எல்லாரும் சுபத்திராவை ஆவலுடன் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

“தேங்க்பூ, பிரதர்!”

கடவுளும் கோபாலபிள்ளையும்

வாசல் கதவில் யாரோ தட்டியமாதிரி இருந்தது, விரல்களால் தடவியமாதிரியும் இருந்தது, பின்னர் மென்மையாய், லயசுத்தமாகத் தாளம் போடுவதுபோலவும் இருந்தது. இன்னும் கொஞ்சம் கூட அவதானித்தபோது எதிலும் சேராத அபூர்வ வாசனை கதவிடுக்குகளுக்கூடாக வீட்டினுள்ளே நுழைந்ததுபோலமிருந்தது. இது என்ன என்றைக்கும் இல்லாத புதுமையான விருந்தினர்? எவரேனும் வித்தியாசமான மனிதர் வந்து வாசலில் நிற்கிறாரா?

அன்று பிற்பகல் நகர மத்தியின் நாற்பதாவது மாடி அலுவலகத்தில் கடனுக்கு அழுது முடிந்ததும் வேளையோடு வெளிக்கிட்டு, வழியெல்லாம் மனித நெரிசலில் நசுங்கி, ஒழுகும் வியர்வையில் வழக்கி, மனிதர் எவரும் சுலபமாகவும் சுயமாகவும் தொலைந்து போவதற்கென்றே கட்டிய சுரங்கப் பொந்துகளுடாகப் புகுந்து, அவற்றினூடே பளிங்குக் கற்கள் பதித்த பாதைகளின் இருபுறமும் ஒன்றையொன்று போட்டி போட்டபடி ஜகஜோதியாய் மின்னும் கடைகளில் மிகச்சாதாரண பெண்களுக்கென மிகவும் அழகான பெண்கள் விற்கும் சொர்க்கலோகத்து இறக்குமதிகளான தலைப்பூச்சு முதல் கால்பூச்சு வரையிலான ஆயிரத்தெட்டுச் சாயங்கள், செண்டுகள், சாதனங்களின் சாம்பார் வாசத்தைச் சட்டைமுழுதும் தொற்றிக்கொண்டு,

ஸ்டேஷனுக்கு நாயோட்டமும் சில்லறைப் பாய்ச்சலுமாய் வந்து, ரயிலிலும்பார்க்க வேகமாய் மூடிக்கொள்ளும் அதன் கதவுகளை வென்று மார்தட்டி, தோற்றவர்கள்மீது இரங்கற்பா பாடி, இருக்கையில் அமர்ந்து, அடுத்த ஆளின் ஐபோன் இசையின் அரைமணி நேரத் தாலாட்டின்பின் எங்களுர் ஸ்டேஷனில் துப்பப்பட்டு, கோயில் வாசலில் சிதறு தேங்காய் பொறுக்கப் பாய்ந்தவன்போல் விழுந்தடித்துக்கொண்டு வெளியேறி, இனி இந்த மாலைப்பொழுது என்னுடையதுதான் என்ற சுதந்திரக் களிப்பில் அலைமோதும் கார் சமுத்திரத்துக்குள் வலைவீசி, காலையில் என் காரை எங்கே சொருவினேன் எனச் சிறிது நேரம் மயங்கிப் பின் ஒருவாறு அதனைக் கண்டு உருவி எடுத்து, வழியில் குறுக்கே தங்கள் காரைச் செலுத்தியவர்களையெல்லாம் இல்லாத சொற்களால் சபித்துக் கடைசியில் வீடு வந்து சேர்ந்து 'அப்பாடா' என்று சோபாவில் சாயும்போது உண்டான சுகத்தைச் சின்னக்கரண்டியால் ஐஸ் கிரீமைக் கிள்ளி எடுத்து சிறிது சிறிதாய் நாக்கில் வழித்து ருசிப்பதுபோல் மெள்ள மெள்ள அனுபவித்தவேளையில் 'தடால்' என்ற சத்தத்தோடு தேனீர்க் கோப்பையைப் பக்கத்திலிருந்த டப்போவில் வைத்தாள் என் இல்லத்தரசி.

இவ்வளவு இடைவெளி ஏன் இங்கே விட்டேனென்றால் நீங்களும் நானும் கொஞ்சம் மூச்சு விடுவதற்காக.

“தேங்கல், டியர்” என்று சொல்லிவிட்டு அவள் முகத்தைப் பார்த்தேன். அவள் முகம் வழக்கம்போலவே சந்தேக ரேகைகள் படரக் கண்களை இன்னும் அழகாக்கின. அவள் தேனீர்க் கோப்பை மூலமோ மற்றப் பாத்திரங்கள் மூலமோ (அவற்றை வேண்டுமென்றே கீழே போட்டு உடைத்து) எழுப்பும் பின்னணி இசையைக்கொண்டே அவளின் அப்போதைய மனோ நிலையை அளந்துவிடும் பக்குவம் நூற்றுக்கு இருபது வீதம் மட்டுமே என்னிடமுண்டு. அதோடு இந்தப் பாடத்தில் நூறு மார்க்ஸ் எடுத்த ஆண்கள் எவருமில்லை என்பது எல்லாரும் அறிந்ததே.

“என்ன சிரிப்பு, வந்ததும் வராததுமாய்?” என்று கேட்டாள் மனைவி. குரலில் மட்டும் துடுக்குத்தனம் எங்கிருந்தோ வந்து தொற்றிக்கொண்டது. சோபாவில் அமர்ந்த சுகத்தில் என்னையும் அறியாமல் சிரித்துவிட்டேன்போலிருக்கிறது. இதற்கு மறுமொழி சொல்லப்போனால் கேள்வி - பதில் என்ற கட்டம் தாண்டி வாக்குவாதம் என்ற தரத்துக்கு அப்கிறேட் பண்ணவேண்டி வரலாம் என்பதனை அறிவேன். ஆகவே மௌனமே சிறந்த ஆயுதம்.

வேளைக்கு வீட்டுக்கு வந்தால், என்ன இன்றைக்கு வேளைக்கு வந்துவிட்டீர்களென்ற கேள்வி. தாமதமாய் வந்தால், ஏன் இன்றைக்கு இவ்வளவு நேரம் சென்றது என்ற கேள்வி. இந்தப் பெண்கள் ஆண்களைக் கேள்விகளால் துளைத்துக் காதலைத் தேடுகிறார்களோ? எல்லாவற்றுக்கும் எனது பதில் புன்சிரிப்பினால் பூசிமெளுகிய மௌனம்தான். அவளுக்கு என்மீது எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை என்பதை அறிவேன். அத்துடன், தனது அன்பும் அதிகாரமும் இரண்டறக் கலந்த இரசாயன ஆயுதத்தை என்மீது அடிக்கடி பிரயோகிப்பதில் அவளுக்கு எல்லைகடந்த மகிழ்ச்சி என்பதையும் அறிவேன். எனக்கு இதனால் எள்ளளவும் பாதிப்பு இல்லை, பதிலுக்கு உள்ளுக்குள் புளுகந்தான். அவளால்தானே இன்றைக்கும் நான் உருப்படியாக இருக்கிறேன். மனைவி அமைவதெல்லாம் இறைவன் கொடுத்த வரமாமே. அனுபவப்படாமலா சொன்னார்கள்.

“சிரிப்புக்கு என்ன காரணம், சொல்லுங்கோ!” இருப்பில் கைவைத்து அதட்டாத குறையாய் என் மனைவி என்முன்னே நின்று கோரிக்கை விடுத்தாள். கொடுப்புக்குள் கள்ளச் சிரிப்பு மறைந்திருந்ததை நான் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

“நன்றாய்க் களைத்துப்போய் வந்தேனப்பா, சோபாவில் இருந்ததும் சுகமாய்க் கிடந்தது. அதனால் சிரித்தேனோ தெரியாது. அட கடவுளே! இதற்கெல்லாம் கருத்தெடுக்கலாமா?” என்று அவளைச் சமாதானப்படுத்த முயன்றேன். இவ்வளவும் சொன்னதே போதும் அவள் என் பக்கத்தில் வந்து நெருக்கியடித்துக்கொண்டு இருப்பதற்கு. இதைத்தானே நானும் எதிர்பார்த்து வந்தேன். என் சாயரச்சைப் பூசைக்கு மணியடிக்கும் வேளையாகப் பார்த்துக் கரடி நுழைந்ததுபோல் கதவடியில் அந்தப் புதியவர் வந்து நின்றார்.

கதவடியில் யார் வந்து நின்றாலும் அவர் வேண்டியவரா அல்லது எங்களுடன் வியாபாரம் பண்ண வந்தாராவென அதன் கண்ணாடிக்கூடாகக் கண்டுபிடித்து வேண்டாத ஆளைக் கழுத்தில் கைவைத்துத் தள்ளாத குறையாக வழியனுப்பி வைத்துவிடுவாள் என் மனைவி. ஆனால் இன்றைக்கு இந்த வேலை என்னுடையது என்றதுபோல் தயங்கம் காட்டினாள். நானும் எழுந்துபோய்க் கதவைத் திறந்தேன்.

வாசலில் நின்றவர் ஏதோ சரித்திர நாடகத்தில் நடித்துவிட்டு விலாசம் மாறி என் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டார் போலிருந்தது. வந்தவர் வியக்கவைக்கும் ஆணழகன். ஆனால் இவர் எங்குள் பெண்கள் எச்சில் ஒழுகப் பார்க்கும் தமிழ் சினிமாவில் வரும்

அரிதாரம் அப்பித் தலைக்கு மை பூசிய தற்காலிக அழகன் அல்ல. இயற்கை வஞ்சகமில்லாமல் வாரி வழங்கிய அழகை அப்படியே அள்ளிக்கொண்டுவந்த அழகன். வயது ஆயிரமோ ஆயிரத்தொன்றோ இருக்கலாம். அறிவின் செழுமையைக் காட்டும் கூரிய மூக்கும் பவழம்போல் மேனியும் பரந்த நெற்றியில் பால்வெண்ணீறும் சிவந்த உதடுகளில் ஒழுகி வழியும் புன்னகையுமாக ஆளின் உயரமும் அட்டகாசமான ஆளுமையும் என்னை அவருக்கு உடனே வணக்கம் போடச் செய்தன.

“எங்கே வந்தீர்கள், ஐயா? ஏதேனும் உதவி தேவையோ?” என நான் வழக்கம்போல் மேற்கத்திய மொழியிலும் மரியாதையோடும் கேட்டபோது அவர் அசல் தமிழில் பதில் சொன்னார், “கடவுள் அடியேனை உங்களிடம் அனுப்பியிருக்கிறார்.”

“கடவுளா? கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன், ஆனால் பழக்கமில்லை” என்று சொல்லிக் கையை விரித்தேன்.

“நான் சொல்வது நீங்கள் நம்பி வணங்கும் கடவுள், நீங்கள் இந்தப் பூவுலகில் பிறப்பதற்குக் காரணமான கடவுள்.”

“ஓத்துக்கொள்கிறேன், கடவுளை இக்காலத்தில் என்னைப் போல் ஒருசிலராவது நம்புகிறார்கள்தானே! கடவுள் இலையென்று கூட்டத்தில் பேசுகிறவன்கூடக் கல்லெறி விழும்போது ‘கடவுளே!’ என்றுதான் சொல்கிறான். ஆனால் இவ்வளவு காலமும் இல்லாமல் திடீரென்று என்மீது ஏன் அவருக்கு இவ்வளவு அக்கறை வந்தது?”

“நீங்கள் கொஞ்சம் முந்திக் ‘கடவுளே’ என்று கூப்பிட்டீர்களே, அதனால்தான் உங்களிடம் போய் விசாரிக்கும்படி என்னை அவர் அனுப்பியிருக்கிறார்.”

இதேவேளை, விடுப்புப் பிடுங்குவென்று எண்ணி எழுந்து வந்து கதவுக்கு அப்பால் எட்டிப்பார்த்த என் மனைவிக்குப் புளுகம் தாங்கவில்லை. கதவடியில் நின்ற என் காதுக்குள் புகுந்து, “ஆளைப் பார்த்தால் ஜெமினி போல இருக்கிறார். உள்ளுக்கை வரச்சொல்லுங்கோ” என்றாள். இன்றைக்கு என்னைப் பிச்சவாங்கப்போகிறாள் என்பது எனக்கு அப்போதே விளங்கிவிட்டது.

“வெளியே இப்பவே குளிர் அடிக்கத் துவங்கிவிட்டது. உள்ளே வாருங்கள்” என்று கூறிக் கதவை அகலத் திறந்து ஜெமினி கணேசனுக்கு வழிவிட்டேன்.

தயங்காமல் உள்ளே வந்த ஜெமினி மோகனமான – என் மனைவியைப் பொறுத்தவரை கொல்லும் – புன்னகையால்

எங்களை அரவணைத்தார். கடவுளிடமிருந்தல்லவா வந்திருப்பதாகச் சொல்கிறார்?

“கடவுள் அனுப்பினார் என்று சொன்னீர்களே. அப்படியானால் நீங்கள் யார்?” என்று கேட்டேன்.

“அவருடைய முகவர், பிரதிநிதி, தூதுவர், தொண்டன், இதேபோல் எந்த வகையைச் சேர்ந்தவராகவும் என்னை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றார்.

நான் இலங்கையில் வாழ்ந்த காலத்தில் சிவாஜி கணேசனை ஒருமுறையாவது நேரே காணவேண்டுமென ஆசைப்பட்டபோதும் அதற்கு வாய்ப்பும் வசதியும் கிடைக்காமல் போனது. அவருக்குத் தில்லானா மோகனாம்பாளில் நாதஸ்வரம் வாசித்த சேதுராமனையாவது கண்டு மனதை ஆற்றிக்கொள்ளலாம் என்ற எண்ணத்தோடு நண்பர்களுடன் கொழும்பு நகரத்துச் சம்மாங்கோட்டுப் பிள்ளையார் கோயில் திருவிழாவில் கச்சேரி செய்ய வந்தவரைப் பார்க்கப் போனது நினைவுக்கு வந்தது. கடவுளை ஒரு நாள் மடக்கி அவரிடம் ஒன்றிரண்டு கேள்விகள் கேட்க வேண்டுமென்று காத்திருந்த எனக்கு அவருடைய ஏஜென்டாவது வந்து மாட்டுப்பட்டாரேயென்று இப்போது மனத்திருப்தியாயிருந்தது.

“கடவுள் எந்த இடத்திலும் இருப்பார், எல்லா நேரத்திலும் இருப்பார் என்று ஏதோ நேரில் கண்டவர்போல் சொல்கிறார்கள். ஆனால் அவர் தனக்குப் பதிலாக இன்றைக்கு உங்களை அனுப்பியிருக்கிறாரே” என்று வினா எழுப்பினேன்.

“யாவும் உங்களுக்குத் தெரிந்த செய்திதான், அன்பரே. இப்பூவுலகின் கண்ணே தற்போதுள்ள மக்கட்பெருக்கம் புராண காலத்தில் இருந்ததிலும் பார்க்க இலட்சோபலட்சம் மடங்கு அதிகரித்துவிட்டது. இதனால் அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் அவராகவே நேரே கண்டு அருள்பாலிக்க முடியாமலிருக்கிறது என்ற காரணத்தினால்தான் அவரை அடியார்கள் அழைக்கின்ற போதெல்லாம் எங்களை அவர்களிடம் அனுப்பி ஆறுதல் தருகிறார். ஆனால் அவரின் படைத்தல், காத்தல், மறைத்தல், அழித்தல், அருளல் ஆதியாம் கருமங்களையும் அவர் உங்கள் மீது காட்டும் எல்லையற்ற அன்பையும் அக்கறையையும் அன்றுபோல் என்றும் பேணி வருகின்றார் என்பதை நம்புங்கள்” என்று ஒரு குட்டிப் பிரசங்கத்தை நிகழ்த்திவிட்டு இவர்கள் கைதட்டுவார்களோ என்று எதிர்பார்த்தவர்போல் எங்களைப் பார்த்தார்.

கடவுளுடனோ இந்தக்கால அமைச்சர்கள், எம்பிமாருடனோ ஓரளவுக்காவது கதைத்துக் காரியத்தைச் சாதித்துவிடலாம். ஆனால் இவர்களின் ஏஜென்டுகள் இருக்கிறார்களே, அவர்கள்தான் மிகவும் ஆபத்தானவர்கள் என்பது உலகம் அறிந்த உண்மை என்பதால் மிச்சம் நிதானமாகக் கேள்வி எழுப்பவேண்டுமெனத் தீர்மானித்துக்கொண்டேன்.

“நீங்கள் கூறுவதை அப்படியே ஒப்புக்கொள்ளலாமென்றால் ஒரு சந்தேகம் குறுக்கிடுகிறது, ஸ்வாமி.”

“எதுவானாலும் கேளுங்கள். உங்கள் சந்தேகத்தைத் தீர்த்துவைப்பேன்.”

“ஒரு விநாடியில் மட்டும் எண்ணற்ற ஆத்மாக்கள் கடவுளே என்று அழைத்து ஏமாந்துபோகின்றன. இவர்களுள் நீங்கள் தேடிவந்த ஆத்மா நான்தான் என்பதை எப்படி அறிந்துகொண்டீர்கள்?”

“யாம் தேடிவந்த கோபாலிள்ளை என்ற நாமம்கொண்டவர் நீங்களேயென்று அறிவோம்.”

“கோடானுகோடி மக்கள் வாழும் இந்த உலகில் எத்தனையோ ஆயிரம் கோபாலிள்ளைகள் இருக்கலாம். அவர்களுள் கடவுளைக் கூப்பிட்ட கோபாலிள்ளை நானேயென்று எப்படி அறிந்துகொண்டீர்கள்?”

“சொல்கிறேன், பக்தா. ஈழவள நாட்டின் கீழைப் புலோலியூரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவரும் தற்போது கனேடிய மண்ணின் தென்புலத்தின் முதிரை மாநகரில் மேல்மத்திய வீதி மூவாயிரத்துப் பதினைந்து என்னும் எண்ணுடைய இல்லத்தில் இல்லறம் இயற்றும் ஆறுமுகம்பிள்ளை வல்லிபுரம்பிள்ளை சரவணமுத்துப்பிள்ளை கோபாலிள்ளை என்ற முழுப்பெயருடைய ஒருவரே சிறிது நேரத்தின் முன்னர் கடவுளை அழைத்தாரென அறியக்கிடைத்தோம். நீங்கள் தான் இந்த நாமமுடையவரும் விலாசதாரியும் என்பதை ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களா இல்லையா?”

இதென்ன வம்பாய்ப்போச்சு! இந்தக்காலக் கடவுள் இன்டர்நெட்டிலும் உலாவுகிறார் போலிருக்கிறது. இன்டர் நெட்டின் உபயத்தால் எனது ஊர், பெயர், தொலைபேசி இலக்கம் முதல் என்னைப்பற்றிய கிசுகிசுக்கள்வரை அத்தனை தனிப்பட்ட செய்திகளையும் இவர் தெரிந்துவைத்திருக்கலாம். வந்தவரின் தோற்றத்துக்கும் தொழிலுக்கும் கொஞ்சமும் பொருத்தமில்லாத பெரிய ஆபத்தான பேர்வழியாயிருக்கிறாரே!

“இவ்வளவு விபரமாக மற்றவர்களின் பர்சனல் ப்ரோஃபைல் களையெல்லாம் இந்தக்காலப் பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகளே ஒரு நொடியில் தேடி எடுத்துத் தந்துவிடுவார்கள். இந்த வழியான சமூக சேவையில் கடவுளுடைய இன்ஃபமேஷன் டெக்னாலஜி டிபார்ட்மென்ட் எவ்வளவு கச்சிதமாக வேலை செய்யுமென்று நீங்கள் சொல்லி நான் அறியவேண்டியதில்லை, ஸ்வாமி.”

“இன்னும் நீங்கள் என்னை நம்பவில்லை போலிருக்கிறது. போகட்டும், உங்கள் இருவரின் சமூகக் காப்புறுதி இலக்கங்களையும் கூடச் சொல்லுவேன், அப்போதாவது நான் எல்லாம் அறிந்த கடவுளிடமிருந்து வந்திருக்கிறேன் என்பதை நம்புவீர்களா?”

“அரசாங்கத்தின் கையில் இரகசியமாகப் பாதுகாக்கப் படுமென்று நாம் நம்பியிருந்த தகவலெல்லாம் இன்று பரகசியமாய்ப்போன காரணத்தினால்தானே இங்கே இத்தனை அனர்த்தங்கள் நடக்கிறன. தனது பிரசைகளின் சமூகக் காப்புறுதி இலக்கங்கள் எத்தனையோ ஆபத்தான பேர்வழிகளின் கையில் மாட்டுப்பட்டிருக்கிறதென்று அரசாங்கமே ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இது கடவுளின் கையில் மட்டுமா அகப்படாமல் போகும்?”

“மிகவும் நன்று, நீவிர் மேலும் சந்தேகப்படுவதில் நியாயமிருக்கிறது, அன்பரே. ஆதியும் அந்தமுமில்லாதவரும் யாவும் அறிந்தவருமான கடவுளிடமிருந்துதான் வந்திருக்கிறேனென்று நினைக்க என்னிடம் உங்களைப் பற்றி எவருமேயறியாத இன்னொரு இரகசியச் செய்தியிருக்கிறது. அதையும் சொல்லுவேன்” என்று நெஞ்சை நிமிர்த்திச் சொன்னார் நமது விருந்தாளி. நாமிருவரும் சிறிது திடுக்கிட்டோமாயினும் அடுத்துத் தனது எந்தத் தொழில்நுட்பத்தை அவிழ்த்துவிடப்போகிறார் என்பதை அறிய ஆவலுடன் நின்றோம்.

“சொல்லுங்கள், சுவாமி.”

“நீங்கள் உங்கள் மனைவியை முதன்முறை முத்தமிட்ட தினத்தைச் சரியாகச் சொல்லுவேன். இதனை உங்கள் இருவரையும் கடவுளையும் தவிர இந்த உலகில் வேறொருவரும் அறிந்திருக்கமாட்டார்கள் என்பது நிச்சயம். சம்மதமா?”

மனைவியும் நானும் மலைத்துபோய் நின்றோம். என்னை இனிமையாக உலுக்கியெடுத்த அந்தச் சுபதினமும் முகூர்த்த நேரமும் எனக்கு எப்போதாவது ஒருமுறை நினைவில் வந்து எப்படி இதில் வந்து மாட்டுப்பட்டேனென ஆச்சரியப்பட வைப்பதுண்டு. ஆனால் இப்படியான பொழுதையே காத்திருந்து

காத்திருந்து கடைசியில் அனுபவித்த எல்லாப்பெண்களின் மனதிலும் அந்தக் கிளுகிளுப்பான தினமும் தூங்காத ராத்திரியும் நிரந்தரமாக எழுதப்பட்டிருக்கும் என்பது உண்மை. என் மனைவியின் முகத்தில் அப்போது முகிழ்த்த சிரிப்பும் என் கன்னத்தைக் கிள்ளி “எத்தனை முறைதான் உங்களுக்கு இதை நினைவுபடுத்துவது” என்று அவள் சிரித்தபடி குசுகுசுத்ததும் அதைத்தான் சொன்னது. அவர் கடவுளிடமிருந்து வந்தாரென்று அறிவித்தாரே, அதைக் கடைசியில் சந்தேகத்துகிடமின்றி நிரூபித்தும்விட்டார்.

இந்த நேரம் என் மனைவி குறுக்கிட்டு, “இவர் குளிர்க்குள்ளாலை வந்திருக்கிறார், என்ன குடிக்கிறியள் என்று முதல் கேளுங்கோ” என்று எங்கள் யாழ்ப்பாண விருந்தோம்பல் முத்திரையை இறுக்கிக் குத்தினாள்.

“மிகவும் நன்றி, போகும் இடங்களில் நான் எதுவும் குடிப்பதில்லை, சாப்பிடுவதில்லை. நீங்கள் ஏன் அழைத்தீர்கள் என்பதைச் சொன்னால் போதும் அதைக் கடவுளிடம் சென்று முறைப்பாடு செய்வேன்” என்றார். இவர் யாழ்ப்பாணத்து அடியார்கள் திருக்கூட்டத்திடமும் அடிக்கடி போகிறார் போலிருக்கிறது, அதுதான் அவர்களிடமுள்ள தடிப்புக்குணம் இவரிடம் தொற்றியிருக்கிறது.

“நான் கூப்பிட்டதை உடனே அறிந்த கடவுள் ஏன் கூப்பிட்டேன் என்பதை மட்டும் அறிய முடியாதவராகவா இருக்கிறார்?” என்று என் மனதில் நியாயமாகவே எழுந்த கேள்வியைக் கேட்டேன்.

“ஆசிரியர் மறுமொழியைத் தெரிந்துவைத்துக்கொண்டு மாணவரைக் கேள்வி கேட்பதில்லையா? உங்கள் மனைவி உங்களையே அன்பாய் இருக்கிறாள் என்பதை நன்றாய்த் தெரிந்து கொண்டும் அதை அவள் மூலமாக அறிய நீங்கள் அடிக்கடி ஆவல் கொள்வதில்லையா?” என்று பாடமாக்கிய வசனத்தை ஒப்புவிப்பதுபோல் அழுத்தமாகச் சொன்னார், ஜெமினி கணேசன்.

நாங்கள் இருவரும் விசுக்கெனச் சிரித்துவிட்டோம். கடவுளிடம் நல்ல பயிற்சி எடுத்துத்தான் வந்திருக்கிறார் நமது விருந்தாளி.

“வீடுதேடி வந்தவருடன் நான் விவாதம் செய்ய விரும்பவில்லை, ஸ்வாமி. என் வாழ்நாளில் கடவுளைக் காண ஒரு வாய்ப்புக் கிடைக்குமானால் அவரிடம் ஒரிரு கேள்விகள் மட்டுமே

கேட்க வேண்டுமென்று இத்தனை காலமும் காத்திருந்தேன். அந்தக் கேள்விகளுக்கு நீங்கள் முதலில் பதில் சொல்லுவீர்களா?” என்று கூறி வந்த சந்தர்ப்பத்தை நழுவவிடக்கூடாது என்பதில் கவனமாக இருந்தேன்.

“கேளுங்கள், அன்பரே.”

“நீங்கள் கூறும் கடவுள் என்பவர் உண்மையில் யார்? அவர் ஆணா பெண்ணா?” என்று என் முதல் கேள்வியைத் தொடுத்தேன். அதேவேளை கடவுள் பெண்ணாயிருந்தால் எப்படி இருப்பார் என்ற கற்பனையும் கோடம்பாக்கத்துக் கனவு சீன்போல ஒரு கணம் மலர்ந்து மனதை இதமாக வருடியது.

நிமிர்ந்து என் கண்ணினூடே நோக்கிய தூதுவர் தீர்க்கமாகச் சொன்னார், “கடவுள் ஆணும் இல்லை, பெண்ணும் இல்லை. உங்களின் கற்பனைக்கு எட்டாத மாபெரும் சக்தியையே நீங்கள் கடவுள் என அழைக்கிறீர்கள்” என்றார். கையோடு என் கனவில் எட்டிப்பார்த்த பெண் கடவுளின் கற்பனை உருவமும் கரைந்துபோயிற்று.

“கடவுள் சக்தியேயுருவாக இருக்கிறாரென்றால் அவர் எப்படி மனிதர் போல் தோன்றும் உங்களை இங்கே அனுப்பியிருக்க முடியும்?”

“இதுவும் உங்களைப் போன்ற மனிதப் பிறவியின் அறிவுக்கு எட்டாத இரகசியங்களில் ஒன்று, அப்பனே!”

“உண்மையாயிருக்கலாம், ஸ்வாமி. ஆளப்படுகிறவன் முட்டாளாயிருக்கும்வரை ஆள்கிறவனின் ஆட்டத்தைக் கேட்க ஆட்களிருக்க மாட்டார்கள். என்றாலும் என் அறிவுக்குச் சரியெனப்பட்டதைக் கேட்கிறேன், ஆணாகவோ பெண்ணாகவோ இல்லாத கடவுள் தனது படைப்பின்போது ஆணுக்கு மட்டுமேன் பெண்ணிலும் பார்க்கக் கூடிய உரிமைகளை வழங்கினார்?”

“ஆணுக்குக்குத்தான் கூடிய உரிமைகள் வழங்கப்பட்டன என்று சொல்வதிலும் பார்க்க ஆண் அவற்றைப் பெண்ணிடமிருந்து பறித்துக்கொண்டான் என்பதுதான் சரியானது” என்று கூறிய தூதுவர் தன் கருத்துக்கு என் மனைவியின் ஆதரவைப் பெற்றுக்கொள்ள விரும்பியவர்போலத் திடீரென நம்மூர் அரசியல்வாதியாக மாறி அவள்மீது அனுதாபப் பார்வையை வீசினார்.

இவர் சொல்வதெல்லாம் நம்பும்படியாகவும் இருந்தது நம்ப முடியாதது போலவும் இருந்தது. ஆனால் என் மனைவி

என்ன நினைக்கிறாள் என அறியும் நோக்கில் அவள் பக்கம் திரும்பியபோது நமது விருந்தாளி ஜெமினி கணேசனை அவள் திருநெல்வேலி அல்வாவாக நினைத்துக்கொண்டிருந்தாள் என்பது தெள்ளென விளங்கியது.

நான் மீண்டும் தூதுவர் பக்கம் திரும்பி, “இதை இன்னொரு வகையில் சொல்கிறேன், ஸ்வாமி. பெண்ணுக்குள்ள உரிமைகளை ஆண் பறித்துக்கொண்டதைக் கடவுள் தெரிந்துகொண்டே அனுமதித்த காரணத்தால் அவர் நடுநிலையாகச் செய்யவேண்டிய தனது படைப்புத் தொழிலில் பாரதூரமான பிழை விட்டிருக்கிறாரென்பதை ஒப்புக்கொள்கிறீர்களா இல்லையா?”

“யார்தான் இங்கும் அங்கும் பிழை விடாமலிருக்கிறார்கள்?” எனக் கூறிய தூதுவர் கடவுளிடமே அதைக் கேட்பவர்போலக் கைகளை விரித்தபடி அண்ணாந்து கூரையை நோக்கினார்.

“மனிதர்கள்தான் பொறுப்பிலிருந்து தப்பிக்கொள்கிறார்கள் என்றால் கடவுளும் மனிதரைப்போல் தப்பிக்கொள்ளப் பார்க்கிறாரே.”

“படைப்பில் பிழை ஏற்படின் அதைத் திருத்துவது மட்டுமல்ல திருத்த முடியாதபோது அதிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்வதும் படைப்பவனுக்குத் தெரிந்திருக்கவேண்டிய உபாயம்.”

“போகட்டும், இந்த விஷயத்தில் கடவுள் விட்ட பிழை எப்போது திருத்தப்படும் என்கிறீர்கள்?”

“அந்தப் பிழை கடந்த பல யுகங்களாகத் திருத்தப்பட்டு வருகிறது. அதைத்தான் இன்றைய உலகத்தில் பார்க்கிறோமே! பெண்கள் தமக்குரிய உரிமைகளைப் படிப்படியாகத் திருப்பிப் பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் அல்லது ஆண்களிடமிருந்து கெட்டித்தனமாகப் பறித்துக்கொள்கிறார்கள்.” இவர் என்ன காதல் மன்னனா அல்லது புன்னகை மன்னனா? சொல்லையும் கைவிடாமல் அதேவேளை சிரிப்பையும் கைவிடாமல் எப்படி இவரால் பேச முடிகிறது? இப்படியே இவர் தொடர்ந்து என்னை வாலாயம்பண்ணி மயக்கிவிட இடமளிக்கக்கூடாது.

“ஆண்களாகிய நாமே பெண்களின் உரிமைகளைத் திருப்பிக்கொடுக்கிறோம்; அதில் பெருமையும் அடைகிறோம். பெண்கள் ஆண்களுடன் சம உரிமையுடன் வாழவேண்டுமென்று கடவுள் அன்றே தீர்மானித்துத் தன் படைப்புத் தொழிலை நடுநிலைமையுடன் நிறைவேற்றியிருந்தால் அவர் படைத்த இந்த உலகம் என்றோ உன்னதமான பூமியாக உருவாகியிருக்கும்.

பிழையைச் செய்துவிட்டு ஓடி ஒளித்திருக்கும் கடவுளை இனி நாம் அழைப்பதில் என்ன அர்த்தம் இருக்கப்போகிறது?”

“மனிதனுக்கு இயலாமை ஏற்படும்போதெல்லாம் கடவுளை அழைக்கும்படியாகவே அவன் படைக்கப்பட்டிருக்கிறான் என்பதையும் அறிந்துகொள்ளுங்கள்.”

“இந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் படைத்தபோது அவர் செய்த பிழையால்தானே மனிதனுக்கு இயலாமையும் இடரும் பெருகிக்கொண்டு வருகின்றன.”

“பிரபஞ்சத்தைப் படைத்தபோது அப்படியென்ன பிழை செய்தாரெனக் கண்டுபிடித்தீர்கள்?”

“உலகின் ஒருபுறம் மக்கள் வரட்சியால் வாடுவதையும் மறுபுறம் தேவைக்கதிகமாக வளன்கள் மலிந்திருப்பதையும் கண்டிருப்பீர்களல்லவா?”

“ஆம், கண்டு மனம் கலங்கினோம்.”

“இயற்கையின் அனர்த்தங்களால் எண்ணற்ற அப்பாவி மக்கள் மாண்டுபோகிறார்களே.”

“இதுவும் கவலைக்குரிய நிகழ்வுதான்.”

“இந்த மக்களிடையே மனித நேயம் படிப்படியாய் வற்றிப் போவதையும் இங்கு வரும்போதெல்லாம் கண்டிருப்பீர்களே?”

“உண்மைதான், ஒவ்வொரு முறையும் கண்டதுண்டு.”

“சாதி, மதம் என்ற பேதங்களால் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்களே, ஏழை - பணக்காரனென்ற வர்க்க வேறுபாடுகள் ஓங்கி வளர்கின்றனவே இதை எப்போதாவது கவனத்தில் எடுத்திருப்பீர்களா?”

“இந்த வேறுபாடுகளை மக்களல்லவா தமக்குள் ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். கடவுளை எப்படி நீங்கள் இதற்குக் குறைகூற முடியும்?”

“கடவுளிடம் மனித நேயம் மரத்துப்போனதால்தான் அவர் படைத்த ஆன்மாக்களும் அவரைப்போலவே மனித நேயமற்றுப் போனார்கள். கடவுள் கூப்பிட்ட குரலுக்குப் பதிலாக ஏன் அழைத்தீரெனக் கேட்கமட்டும் இடைக்கிடை இங்கே எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். இந்த யுகத்து இன்னல்களைத் தீர்க்கப் படைத்தவனாகிய தனக்கே வழிதெரியவில்லை என்று சொல்லி நழுவுபவர்தான் இன்றைக்காலக் கடவுள் என்று சொல்கிறீர்களோ?”

நான் சொல்லி வாய் மூடமுன்னமே வந்திருந்த விருந்தாளி வந்ததுபோலவே மாயமாய் மறைந்து போனார். திகைத்துப்போன நாம் சில விநாடிகள் செய்வதறியாது நின்றோம்.

“அட கடவுளே, வந்தவரிடம் ஒரு வரம் கேட்டிருக்கலாமே. ஆளைக் கண்டதும் அதை மட்டும் மறந்துபோனோம்” என்று அங்கலாய்த்தாள் என் மனைவி.

“வேண்டாம், வரம் கொடுக்கும் வல்லமை கடவுளிடம் எப்போதோ வற்றிப்போய்விட்டது. அதை மறைக்கவே தலையைக் காட்டிவிட்டுப் பெயரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும் தந்திரத்தைக் கையாள்கிறார். மனிதர்கள் இனியும் அவரை அழைப்பதை மறந்துவிட்டு தமக்குள் கடவுளைத் தேடிக்கண்டு கொள்ள வேண்டியதுதான் இன்றுள்ள இன்னல்கள்தீர ஒரேவழி.”

வந்தவரைக் காணவில்லை. ஆனால் அவர் விட்டுப்போன வாசனை மட்டுமே வீட்டினுள் எஞ்சியிருந்தது. என் மனதில் மட்டும் ஏதோ ஒருவகையான சூனியம் படர்ந்தது போன்ற உணர்வு மேலிட்டது. பக்கத்தில் நெருங்கிவந்து நின்ற மனைவி என் கண்களில் துளிர்ந்த நீரைத் துடைத்துவிட்டு ஆதரவுடன் என்னை அணைத்தாள். அவளின் தோளில் என் தலையைச் சாய்த்தபோது என் மனம் ஏனோ கண்ணுக்குத் தெரியாத அந்தக் கடவுளுக்கு நன்றி சொல்லிக்கொண்டிருந்தது.

அந்த ஒருவனைத் தேடி

“தாரிணீ ..! பின்னேரம் வழியிலை மினைக்கெடாமல் நேரத்தோடை வீட்டுக்கு வந்திடவேணும்!” தாரிணியின் அம்மா பத்மினி குசினிக்குள்ளிருந்து மாடியை நோக்கிக் குரல் கொடுத்தாள்.

“ஏனம்மா, இண்டைக்கு என்ன விஷேசம்?” தாரிணி கீழே இறங்கிவரவில்லை. மாடிதான் பதில் சொல்லியது.

“அவையள் வருகினம்!”

“ஆராம்?” கேட்டுக்கொண்டே தாரிணி மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்தாள். திரும்பிப்பார்த்த பத்மினி மகளின் அழகிலும் நடையிலும் மனதைப் பறிகொடுத்தவள்போல் சிறிது நேரம் மௌனமாய் நின்றாள். கூடவே நீண்டதோர் பெருமூச்சும் அவளிடமிருந்து எழுந்தது. இந்த அற்புதமான அழகுப் பொம்மைக்கு, படித்துப் பட்டம் பெற்றுத் திறம் உத்தியோகத்திலை இருக்கிற பெண்ணுக்கு மாப்பிளையள் ஓடிவரவேண்டாமோ? தன் மனதுக்குள் இக்கேள்வியை அன்றைக்கு மட்டும் ஆயிரத்தோராம் முறையாகக் கேட்டுக்கொண்டாள்.

“போன கிழமையிலிருந்து சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறன், மறந்துபோனியோ?”

“ஓ, ஆரோ பிரிட்டிஷ் காலம்பியா ஆட்கள் வருகினம் எண்டு சொன்னனிங்கள், அம்மா.”

“ஓமோம், அவையள்தான்.”

“விளங்குது, பாப்பம்!”

“என்ன பாப்பம்?”

“பாப்பம் எண்டால் பாப்பம்தான். என்னம்மா, இது இண்டைக்கு நேற்று நடக்கிற காரியமோ? பத்து வருசமா சாதகம் கேக்கிற ஆக்களும் பெம்பிளை பாக்கவாற ஆக்களும் வாசல் கதவடியிலை லயினிலை நிக்கினம். என்ற கரியாணப் பேச்சைத் துவங்கின நாளிலையிருந்து வேறையென்னத்தை நாங்கள் கண்டனாங்கள்? வாறவையளுக்குப் பழங்களும் பலகாரமும் வாங்க அப்பாவைக் கடையளுக்கு அனுப்பிக்கொண்டு இருப்பியள். குடுத்ததைச் சாப்பிட்டுக் கோப்பியையும் குடிச்ச கையோடை அவையள் என்னை மேலையும் கீழையும் பாப்பினம். இங்கிலீசும் தமிழும் கலந்து என்னை இண்டர்வியூ பண்ணுவினம். பிறகு, போய்க் கூப்பிடுறம் எண்டு சொல்லிப்போட்டுக் காரைக் கிளப்புவினம். ஒரு மாதத்துக்குப் பிறகு ஒரு நிமிசம் ரெலிபோன் பண்ணுவினம். பெம்பிளைக்குப் படிப்புக் கூடிப்போச்சு எண்டு புறணி விடுவினம், பெடியனுக்கு இன்னும் நிரந்தரமான வேலை கிடைக்கயில்லை எண்டுவினம். ஓலை அவ்வளவு பொருந்தமா வரயில்லை எண்டு கதை விடுவினம். நானும்தான் இந்த நாடகத்தைப் பார்த்துக் களைச்சுப்போனன். உங்களுக்குத்தான் இன்னும் அலுப்புத் தட்டயில்லை.” தாரிணி அன்று அணிந்த உடைக்குப் பொருந்தமான ஷூவைக் க்ளோசெட்டிலிருந்து தெரிந்தெடுத்தபடி தாய்க்கு மூச்சவிடாமல் பதில் சொன்னாள்.

“அப்பா இவ்வளவு நேரமும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். இவையள் எங்கடை ஊர் ஆக்களாம். முப்பது நாப்பது வருசத்துக்கு முந்தியே கனடாவுக்கு வந்திட்டினமாம். வந்த காலத்திலையிருந்தே வேன்கூவரில்தான் இருக்கினமாம். டொராண்டொ சனங்களைப்போலை முட்டையிலை மயிர் புடுங்கிற ஆக்கள் இல்லையெண்டு அறிஞ்சவராம். அப்பா சொல்லுறதைப் பார்த்தால் அவருக்கு நல்ல விருப்பம்போலை கிடக்கு.”

“அப்பா விரும்பினால் போதுமோ?”

“அப்பா பிழை விடமாட்டார், தாரிணி.”

“நீங்கள் இரண்டுபேரும் விட்ட பிழையாலைதான் நான் இன்னும் கல்யாணம் கட்டாமல் இருக்கிறன்.”

“ஏன், நாங்கள் என்ன பிழை விட்டனாங்கள்?”

“ஆரோ ஒரு விசரன் எப்பவோ எழுதின சாதகக் குறிப்பைக் கையிலை தூக்கிக்கொண்டு ஊரெல்லாம் அலையிறியள்.”

“சாதகம் இல்லாமல் என்னெண்டு பொருத்தம் பாக்கிறது? இதென்ன இண்டைக்குப் புதுக்கதை கதைக்கிறை!”

“சரி, பாப்பமெண்டு சொல்லிப்போட்டனெல்லோ, என்னை விடம்மா. நான் போறன்.” செருப்புக் குவியலிலிருந்து தெரிந்தெடுத்த செருப்புகளைக் காலில் மாட்டுவதற்கு வசதியாக வாசலின் உட்புறமாகவிருந்த கதிரையில் உட்கார்ந்துகொண்டாள் தாரிணி.

கீழே தன் மனைவிக்கும் மகளுக்குமிடையே நடந்த உரையாடலை மாடியில் தன் அறையில் நின்றபடி கேட்டுக் கொண்டிருந்த நாதன் அவர்கள் பேசும் தொனியிலிருந்தே அவர்களின் அப்போதைய மனநிலையை அளக்க முயன்று கொண்டிருந்தார். அவர் வேலைக்கு வெளிக்கிட்டுக்கொண்டு கிளம்ப இன்னும் அரை மணி நேரத்துக்குமேல் இருந்தது. இப்போது கீழே இறங்கிப்போனால் இந்த இருவரில் குறைந்தது ஒருவரின் வாயிலாவது அகப்பட்டு அரைபடவேண்டிவரும் என்ற அனுபவ ஞானம் அவரைப் பையப்பைய வெளிக்கிட வைத்தது.

நாதன் - பத்மினிக்குப் பிறந்த மூன்று பிள்ளைகளில் மூத்தவன் சீலன் மேற்படிப்பு முடித்து தன்னோடு படித்தவளைக் கண்ட கணத்திலேயே விரும்ப ஆரம்பித்து அவளையே திருமணம் செய்து வாட்டர்லூ சாப்வேர் கம்பெனியில் சுளையாகச் சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு சுகமாக இருக்கிறான். அதோடு தன் குடும்பத்திலிருந்தும் கழன்றுகொண்டான். எப்போதாவது கிறிஸ்மஸ், புதுவருடம் என்று அபூர்வமாக வீட்டுக்கு வந்தால் கண்டுகொள்ள வேண்டியதுதான். மற்றும்படி அவன் தானும் தன்பாடு. இந்த விஷயத்திலாவது தனது மகன் வட அமெரிக்க வெள்ளைக் கலாச்சாரத்தை அனுசரித்து நடக்கிறானெயென நாதன் பெருமைப்பட்டுக்கொள்வார். அடுத்தவந்தான் தாரிணி என்னும் பவதாரிணி. அம்மா அடிக்கடி புகழ்வதுபோல் ஐந்தேமுக்கால் அடி உயரத்தில் தேவதைபோல் அலுங்காமல் நலுங்காமல் நடமாடும் அழகுப்பொம்மை. குழந்தையாயிருக்கும்போது கனடாவுக்கு வந்ததிலிருந்து ஆங்கிலத்திலத்தையும் பிரெஞ்சையும் கரைத்துக் குடித்துப் பள்ளிக்கூடத்திலும் வெளியிலும் எல்லாரையும் மூக்கில் விரலை வைக்கச் செய்பவள். பெரும்பாலான தமிழ்ப் பிள்ளைகளைப்போல்

தமிழை மறந்தவளில்லை. பாப் இசையிலுள்ள ஈடுபாடுபோலவே தமிழிசையிலும் பற்றுக்கொண்டவள். பிஸ்கென்ஸ் மானேஜ்மெண்ட் படிப்பில் மாஸ்டர் செய்து இப்போது எம்.பீ.ஏ. செய்ய ஆயத்தம் செய்துகொண்டிருக்கிறாள்.

“இதென்ன, வெள்ளைக்காரனின் வாயில் வராத பெயரை எனக்கு வைச்சிருக்கிறியள்” என்று சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் தாரிணி பெற்றாரைக் குறைசொல்ல மறப்பதில்லை. அப்படியான வேளைகளில் இதற்கும் தனக்கும் எவ்வித சம்பந்தமில்லையென்பதுபோல் நாதன் வேறு அலுவல்களில் மூழ்கியிருப்பார். “இவர் எப்பவுமே தப்பல் சாமிதான்” என்று பத்மினி தன் கணவனைப் பெருமையுடன் சிறிது ஆற்றாமையையும் கோபத்தையும் கலந்து சொல்லுவாள். தாரிணிக்கு அடுத்துப் பிறந்த வால்தான் படிப்பில் அக்கறையில்லாமல் மியூசிக், ட்ரம் என்று நேரம் காலமில்லாமல் வீட்டைத் தலைகீழாய்ப் புரட்டிக் கொண்டிருக்கும் “ச்சில்” எனத் தன்னை அழைக்கும் செந்தில்.

இதேவேளை மாடி அதிரும்படியாக இறங்கி வந்துகொண்டிருந்த செந்தில் வந்த வேகத்தில் குசினிக்குள் நுழைந்து, “யாரோ விசிட்டர்ஸ் வர்றாங்களெண்டு சொன்னமாதிரிக் கிடந்தது, அம்மா, என்ன ஸ்பெஷல் அய்ட்டம் செய்யப்போறீங்கள்?” என்று கேட்டான்.

“உனக்கு எப்பவும் சாப்பாட்டு யோசனைதான்.” செருப்புக்களைப் அணிந்துகொண்டிருந்த தாரிணி செந்திலை வம்புக்கு இழுத்தாள். ஆனால் அவனுக்கு இப்போது தாரிணிக்குப் பதில் சொல்வதிலும் பார்க்க அன்றைய ஸ்பெஷல் என்னவென்று அறிவதில்தான் கூடிய ஆர்வமிருந்தது. தாயின் முகத்தைத் தன் கையால் திருப்பி, “ஏனம்மா, இன்னும் டிசைட் பண்ணல்லையோ?” என்று கேட்டான். தாய்க்குத் தெரியும் இவன் இப்போதைக்கு இடத்தைவிட்டு அகலமாட்டான், ஏதேனும் சொல்லித் தப்பிக்க வேண்டுமென்று. “அப்பா வேலையாலை வரக்கை தமிழ்க் கடையிலை இருக்கிறதை வாங்கிக்கொண்டு வருவார். நானும் ஏதேனும் செய்யலாமெண்டிருக்கிறேன்” என்றாள்.

“ஏனம்மா, யார் வருகினமெண்டு சொல்லமாட்டியோ?”

“அது... மாப்பிளை வீட்டுக்காரர் தாரிணியைப் பெம்பிளை பாக்க வருகினம்.”

“ஓ! அறேன்ஜ் மாரிஜ்ஜா?” கேலியும் கிண்டலும் அவன் சொற்களில் தொற்றி நின்றன.

“அநேன்ஜ் மாரிஜ் எண்டு நாங்கள் சொல்லுறதில்லை. எங்கடை யாப்பாணத்து முறைப்படி செய்யிறது இப்பிடித்தான்.”

“நீங்களும் அப்பாவும் தேர்டி இயேர்ஸுக்கு முந்தி உங்கட வில்லேஜில அநேன்ஜ் மாரிஜ் செய்தமாதிரி இப்ப கனடாவிலையும் செய்யப்பாக்கிறியள். அதுதான் சிறீ லாண்கா டமில்ஸ் பத்தி வெள்ளைக்காரங்களும் கறுப்பங்களும் ஜோக் அடிக்கிறாங்கள்.”

“அவங்கள் செய்யிறது மட்டும் கல்யாணமோ? இண்டைக்குச் செய்துபோட்டு நாளைக்கு டிவோர்ஸ் பண்ணுறது!”

“டிவோர்ஸுக்கு அடுத்த நாள் அவங்கள் எப்படியும் இன்னொரு ஆளைக் கட்டிப்போடுவாங்கள். எங்கட டமில்ஸ் ஆக்களுக்கு இதெல்லாம் செய்யத் தெரியாது. சும்மா வயிறு முட்ட மட்டனையும் இடியப்பத்தையும் சாப்பிட்டுக்கொண்டு டமில் மூவி பாத்துக்கொண்டிருப்பாங்கள்.”

இவனோடு இனிக் கதைக்க முடியாது என்று விளங்கிக் கொண்ட தாய், “போடா, போ. உனக்குக் கிளாஸுக்கு நேரமாயிட்டுது” என்று சொல்லித் தப்ப முயன்றாள்.

“நேத்து வந்த பேண்ட்ஸ் போட்டு பொட்டு வைச்ச ஆளும் நீங்களும் ஸீரியலாக் கதைச்சது தாரினியைப் பாக்கவாற மாப்பிளையைப் பத்தியா, அம்மா?” இதை மாடியிலிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த நாதன் சிரிப்பை அடக்கமுடியாமல் பாத்ருமுக்குள் ஓடி ஒளித்துக்கொண்டார்.

“ஓமோம், அவர்தான் இந்தக் கல்யாணத்தைப் புறப்போஸ் பண்ணுறவர்.”

“ப்றோக்கர் எண்டு சொல்றது இவரையா, அம்மா?” இவன் கடைசிப் பிள்ளையென்று செல்லம் கொடுத்து வளர்த்தது எவ்வளவு பிழையென்று இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில்தான் பத்மினி எண்ணி வருந்துவாள். என்றாலும் செந்தில் தன்மீது காட்டும் அன்புக்கும் கரிசனைக்கும் அளவில்லையென்று அவள் நன்றாய் அறிந்திருந்ததால் அவனின் மனம் நோக எதுவும் பேசுவதில்லை. இன்றைக்கும் தப்ப வழியில்லையென்று தெரிந்துகொண்டாள்.

“ஓமோம், தமிழாக்கள் புறோக்கர் எண்டுதான் சொல்லுறவையள்.”

“ப்றோக்கர் எண்டால் பீஸ் கேட்பானே!”

“பின்னை, காச வேண்டாமலே புறோக்கர் வேலை செய்யிறாங்கள்? சும்மா காலமை எழும்பி எங்களைப் பிரட்டி அடியாதை, போ அங்காலை!”

அவனும் விடுகிற வழியாய்க் காணோம், “பீஸெண்டால் எவ்வளவு குடுக்கவேண்டுமம்மா?”

“ஆருக்குத் தெரியும்? கல்யாணத்தை ஒப்பேற்றி வைச்சால் ஆயிரமெண்டுதான் ஆக்கள் சொல்லுகினம்.”

“யூ மீன், ஒன் தெளஸண்ட் டாலர்ஸ்?” செந்தில் வாயைப் பிளந்தபடி கேட்டான். காலையில் சாப்பிடவென்று கையில் எடுத்த சாண்ட்விச்சில் பாதி இப்போதும் அவனின் வாய்க்குள் இருந்தது.

“அப்பிடித்தான் ஆக்கள் சொல்லுதுகள். ஆனால் கல்யாணம் நிச்சயமானால்தான் கையிலை காசைக் கொடுப்பம்.”

“தாட் இஸ் ரியலி பிக் மணி, அம்மா.” கூடவே அவன் கை தன் மடியிலிருந்த சில்லறைகளைக் கணக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

தாரிணி செருப்புகளை அணிந்துவிட்டுச் சுவரில் பொருத்தியிருந்த முழுக் கண்ணாடியில் தனது ஒப்பனையை மிகக் கவனமாகச் சரிபார்த்துக்கொண்டிருந்தான். திடீரென்று வந்த செந்திலின் அழைப்பு அவளைத் திடுக்கிடவைத்தது.

“ஹே தாரிணி, உனக்கு லவ் பண்ணத் தெரிஞ்சிருந்தால் அப்பா, அம்மாவுக்கு இவ்வளவு கரைச்சல் வந்திருக்காது தெரியுமோ? இங்கே உன்னைப் பாக்க வாற எத்தினை பேருக்கு அம்மா கேக்கையும் கோப்பியையும் கொடுத்திட்டுப் பல்லை இளிச்சுக்கொண்டு நிக்கிறவ!”

“ஷட்டப்! நீ உன்ரை வேலையை பாத்துக்கொள்ளும். நானே இவங்களைக் கேட்டனான் மாப்பிளை பாக்கச் சொல்லி?”

“அப்ப மாப்பிளையை நீ கண்டுபிடிச்சுக் கொண்டு வாறதுதானே!”

“செந்தில், உனக்குப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு நேரம் வந்திட்டு தெல்லோ. இந்தா லஞ்ச். ஓடு நேரத்தோடை போய்ச் சேர்!” காலமையே பிள்ளைகளுக்குள் சச்சரவு வரக்கூடாதென்று பயந்த பத்மினி செந்திலின் கையில் மதியச் சாப்பாட்டைக் கொடுத்துத் அவனைத் துரத்த முயன்றாள். இவன் தானாகப் போனாலேயொழியத் துரத்தி அனுப்ப முடியாதென்பதையும்

அவள் அறிந்திருந்ததால் அரை மனதோடுதான் இதையும் சொன்னாள்.

“அம்மா, நான் சின்னப் பிள்ளை இல்லை. தாரிணி எம்.பீ.ஏ. செய்யிறதுக்கு ஆப்ளிக்கேஷன் போடுறதிலும் பார்க்க லவ் பண்ணுறது எப்படியெண்டு ஒரு கிளாஸ் எடுக்கச் சொல்லு.”

“ஓமடா சொல்லுறன் நீ இப்ப இந்த இடத்தைவிட்டுப் போறியோ இல்லையோ?”

மாடியில் நின்ற நாதனுக்குச் சிரிப்புப் பிய்த்துக்கொண்டு வந்தது. பெரிதாய்ச் சிரித்துத் தொலைத்தால் தனக்கு எந்த அளவு அர்ச்சனை கிடைக்கும் என்பது அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆதலால் தனது சிரிப்புச் சத்தம் கீழே கேட்பதை ஓரளவுக்காவது தடுக்கலாமென எண்ணித் தண்ணீர்க் குழாய்களை முழுக்கத் திறந்துவிட்டார். என்றாலும் அவரின் ராஜதந்திரம் எதிர்பார்த்த அளவுக்குப் பலிக்கவில்லை.

“என்ன கண்டறியாத சிரிப்புச் சிரிக்கிறியள் அங்கை மேலையிருந்து. பிள்ளையள் கதைக்கிறது உங்களுக்குச் சிரிப்பாக் கிடக்குதோ?” பத்மினியின் ஏவுகணை மாடியின் வளைந்து செல்லும் படிக்கட்டுகளையெல்லாம் பாய்ந்தேறி அவர்களின் படுக்கையறை பாத் ரூமுக்குள் நுழைந்து குறி தவறாமல் அச்சொட்டாக அவரின் நெற்றிப் பொட்டில் தாக்கியது. இனி மேலே நின்று தப்பிக்க வழியில்லையெனக் கண்டதும் நாதன் அலுவலக ப்ரீஃப்கேஸைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு கீழே இறங்கி வந்தார்.

“அப்பா எல்லாத்தையும் சிரிச்சுச் சமாளிக்கப் பார்க்கிறார்.” கண்களுக்கு இட்ட மையை இன்னொருமுறை சரிபார்த்துக் கொண்டு நின்ற தாரிணி முகத்தைத் திருப்பாமலே கண்ணாடிக்குச் சொன்னாள்.

“எனக்கு நாலு நாளா இருமல். நான் இருமினால் உங்களுக்குச் சிரிக்கிறமாதிரிக் கிடக்கு.”

“ஏனப்பா, அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் ஸ்மோக் பண்ணுறீங்களோ?” புத்தக பேக்கைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு செந்தில் தகப்பனைக் கேட்டான்.

“சும்மா இரடா, அப்பா ஒரு நாளும் ஸ்மோக் பண்ணுறதில்லை.”

‘நானும்தான் ஒரு நாளும் ஸ்மோக் பண்ணதில்லை. அப்பாவைப்போல் இருமிக்கொண்டா இருக்கிறன்’ என்று

சொல்லிவிட்டுக் கதவுக்கு அப்பால் பாய்ந்து வெளியேறினான் செந்தில்.

“அம்மா, நான் போய்ட்டு வாறன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே தாரிணியும் வெளியேறினாள். “நான் சொன்னதை மறந்திடாதே, தாரிணி!” தாய் சொல்லி வாய் மூடமுன்னர் தாரிணி தெருவுக்கு வந்துவிட்டாள்.

“நீங்கள் சிரிக்கப்போய் பிள்ளையளட்டை நல்லா வாங்கிக் கட்டினீங்கள்.”

“ஒவ்வொரு நாளும் காலமை இங்கை இந்தமாதிரி முசுப்பாத்திதானே நடந்துகொண்டிருக்குது” என்று சொன்ன நாதன், “இண்டைக்கு வாற பெடியன்ரை சாதகக் குறிப்பைத்தானே போன கிழமை பிள்ளையார் கோயிலிலை கண்ட சாத்திரியட்டைக் காட்டினனாங்கள்?” தனது டைரிக்குள்ளிருந்து எடுத்த ஒரு அரைப்பக்கக் கடதாசியை நோட்டம் விட்டபடியே கேட்டார், நாதன்.

“ஓமோம், எழுவத்தைஞ்சு வீதம் பொருத்தமெண்டு சொன்னவர்.”

எழுபத்தைஞ்சு வீதத்துக்குக் குறைவாக பாயிண்ட்ஸ் கொடுக்கச் சாத்திரியின் கம்பெனி பாலிஸி இடம் கொடுக்காது என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்ட நாதனுக்குச் சாத்திரியை நினைத்தபோது சிரிப்பு முன்னையிலும் பார்க்கப் பன்மடங்கு கூடவந்தது.

பத்மினியும் நாதனும் கடைசியாகப் பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போனபோது கையில் பிஸ்னஸ் கார்டுடன் வலிய வந்து அறிமுகமானார் ஒரு சாத்திரியார். இருவரும் ஒரு காலை நேர அப்பாயின்மெண்ட் எடுத்துக்கொண்டு அவரைக் காணப் போனார்கள். அந்த வேளை தன்னை மறந்து சினிமாப் புத்தகத்தில் ஆழ்ந்திருந்த சாத்திரியார் இவர்களைக் கண்டதும் பரபரவென்று ஒரு பழைய பஞ்சாங்கத்தை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு ஏதோ ஒபாமாவுடைய மகளின் திருமணத்துக்கு ஓலை பார்ப்பவர்போல் பலத்த ஆரவாரம் செய்யத் துவங்கிவிட்டார்.

அவர் தனது கந்தோர் எனக் கூறிய அறை அவரின் வீட்டுக்கு முன்னாலுள்ள கார் கராச்சுக்குள் இருந்தது. உள்ளே டொரராண்டோவிலிருந்து வெளிவரும் அத்தனை தமிழ்ப் பத்திரிகைகளும் சுவர் ஓரமாகக் குவிந்திருந்தன. அவற்றில் செய்திகளை ஒரு மூலைக்கு ஒதுக்கிவிட்டு விளம்பரங்களே பல

நிறங்களில் வாயைப் பிளந்தபடி தெரிந்தன. டொராண்டொ தமிழர்களுக்குப் பொழுது போகவில்லையென்றால் ஒன்றில் புதிதாக ஒரு வீடு வாங்குவார்கள் அல்லது ஏதோ ஒரு கோயிலில் ஆயிரத்தெட்டுச் சங்கு அபிஷேகம் செய்வார்கள் என்றுதான் அந்தப் பத்திரிகைகளெல்லாம் அலறிக்கொண்டிருந்தன. உலகத்திலுள்ள அத்தனை சாமிப்படங்களும் ஒருவித ஒழுங்கிலுமில்லாமல் சுவர்களில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. சீனாக்காரன் மெஷினில் செய்ததுபோன்ற முருகன் சிலையொன்று எண்ணெய்க் களிம்பு பட்டு அவர் தற்சமயம் புதிய அவதாரம் எடுத்திருப்பதுபோல் காட்சியளித்தது. வாசல் ஓரமாக இருந்ததொரு சின்னப் பக்கீசுப் பெட்டியின்மேல் சாத்திரியின் பிஸ்னஸ் கார்ட்டுகள் மட்டும் அழகாக அடுக்கப்பட்டிருந்தன எவரும் வந்து எத்தனையையும் எடுத்துக்கொண்டு போகலாம் என்பதுபோல்.

பத்து நிமிஷம் பழைய பஞ்சாங்கத்தைப் புரட்டிக்கொண்டு ஒரு ஊத்தைக் கடதாசியில் பென்சிலால் குறுக்கும் நெடுக்குமாகக் கோடுகளும் சதுரங்களும் போட்டுவிட்டு இலக்கங்களையும் தாறுமாறாக எழுதி இல்லாத கணக்குகளுக்கு விடை கண்டுவிட்டு சாதகப் பொருத்தம் பார்க்கவந்த இவர்களை மூக்குக் கண்ணாடிக்கு மேலாக நோட்டம் விட்டார் சாத்திரி. அவர் பார்த்த பார்வையில் தன்னைத் தேடி வந்தவர்கள் வீட்டுப் பெண் எத்தனை ஆண்டுகளாகச் சடங்கு முடியாமல் இருக்கிறாள் என்பதைத் தான் ஓலையைப் பாராமலே அறிந்துகொண்டார் என்று சொல்ல முயல்வது தெட்டத் தெளிவாய்த் தெரிந்தது.

“யாழ்ப்பாணத்திலையும் கொழும்பிலையும் இருவது வருசமும் கனடாவிலை இருவது வருசமுமாக மொத்தம் நாப்பது வருசம் ஓலையும் களியாணப் பொருத்தமும் பாக்கிறன் நான், எந்தக் கோயிலிலையும் கற்பூரம் கொழுத்திச் சத்தியம் பண்ணுவன் இப்பிடியான சாதககாரியைக் கண்டதாக எனக்கு நினைவேயில்லை. அப்பிடியொரு உத்தமமான சிங்க ராசியோடை பிறந்திருக்கிறாள் பாருங்கோ, உங்கடை மகள். மாப்பிளைப் பெடியன் மட்டுமென்ன சில்லறையான ஆளெண்டு நினைக்கிறியளோ? எந்த வஞ்சூரனுக்குப் போனாலும் பிழைச்சுக்கொள்ளக்கூடிய வில்லாதி வில்லன், சூராதிசூரன் தெரியுமோ?” என்று சொல்லி வெற்றிலைக் காவியால் பட்டை அடித்த பற்களைக் காட்டி அட்டகாசமாகச் சிரித்தார் டொராண்டோவின் இணையற்ற சாத்திரி. இந்தச் சிரிப்பு மட்டுமே வந்தவர்களிடமிருந்து எந்தக் குறுக்குக் கேள்வியும் எழும்பவிடாமல் செய்யும் வல்லமையுள்ளது என்பது அவர் தனது தொழில் ரீதியாக அறிந்த உண்மை.

ஆனால் பத்மினியிடம் இந்தப் பருப்பு லேசில் அவியவில்லை, “அப்ப செய்யலாமெண்டு சொல்லுறியளோ?” என்று சந்தேகம் மேலிடக் கேட்டாள்.

“என்ன கதை கதைக்கிறியள்? சும்மா எப்பன் சிப்பனே, எழுவத்தைஞ்சுக்கு வீதத்துக்கு மேலாலை சிவபெருமானும் பாறுவதியம்மனும் போலையெல்லோ பொருத்தம் வந்திருக்குது. தாராளமாகச் செய்யலாம், பாடிப்பாடிச் செய்யலாம்.”

சாத்திரி சொன்ன அவ்வளவே போதும் என்று எண்ணிய பத்மினி கணவனின் முகத்தைப் பார்த்தாள். அவரும் வழக்கம் போல் தலையை மேலும் கீழும் ஆட்டி ஆமோதித்தார். “அப்ப பொருத்தம் பாத்த குறிப்பைத் தாருங்கோ, மாப்பிளை வீட்டுக்காரருக்குக் காட்டவேண்டிவரும்” என்று சொல்லியபடி கையை நீட்டினாள் பத்மினி.

“இந்தாருங்கோ, கோயிலிலை சாமிக்கு முன்னாலை பூசைக்கு வைச்ச எடுத்த பூவெண்டு நினைச்சுக்கொள்ளுங்கோ” என்று சொல்லிய சாத்திரியார் பள்ளிக்கூடப் பிள்ளையின் கொப்பியிலிருந்து கிழித்த கடதாசியில் எழுதிய துண்டை அவளிடம் நீட்டினார். பத்மினியும் ஏதோ ஸ்பெஷலிஸ்ட் எழுதித் தந்த பிரிஸ்கிரிப்ஷனை வாங்குவதுபோல் வலு கவனமாக வாங்கி அதனைக் கைப்பைக்குள் பத்திரப்படுத்திக்கொண்டாள்.

நாதன் தனது மனைவியின் ஆய்க்கினை தாங்காமல் அங்கே வந்தாரேயொழியத் தனக்கும் இந்தக் காரியத்துக்கும் எந்தவித சம்மதமூலில்லையென்னுமாப்போல் பிடிச்ச வைச்ச பிள்ளையார்மாதிரி சுவரோடு ஓட்டிப்போட்டிருந்த நாற்காலியில் கடைசிவரை உட்கார்ந்திருந்தார். இனிச் சாத்திரிக்குக் காசு கொடுக்கும் காரியத்தில் தான் தலையிடவேண்டிவருமெனத் தெரிந்ததால் எழுந்து நின்று மடியிலிருந்த இருபது டாலர் நோட்டை சாத்திரியிடம் நீட்டினார். நோட்டின் நிறத்தைக் கண்டதுமே சாத்திரி புதிய வேடம் எடுத்துக்கொண்டார். “நான் நூறு றாவாவுக்கு ஒரு சதம் குறையத்தன்னும் வாங்கிறயில்லை” என்று அடித்துக் கூறினார்.

நாதனுக்கு நன்றாகவே தெரியும். டொராண்டோவில் வாழும் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழர்களில் பெரும் படிப்புப் படித்தவர்கள் உட்பட வர்த்தகர்கள், சாமானியர்களில் பெரும்பாலானோர் கனேடிய டாலரை ரூபாவென்றே அழைத்து சிறீ லங்கா அரசாங்கத்திடம் தமக்குள்ள மாறாத விசுவாசத்தைக் காட்டிக்கொள்வார்கள். சாத்திரி நூறு டாலர்களைத்தான் தனது தாய் நாட்டுப்பற்றைக் காட்டிக்கொள்ளும் வகையில் நூறு

றுவாவெனக் கேட்கிறார் என விளங்கிக்கொண்டதும் தனது திகைப்பையும் அதிருப்தியையும் வெளியே காட்டிக்கொள்ளாமல், “இங்கையெல்லாம் இருபது டாலர்தானே எல்லாரும் எடுக்கிறார்களென்று கேள்விப்பட்டன். அதுதான் நானும் அப்படித் தந்தனான். தயவுசெய்து குறை நினையாதையுங்கோ” என்றார்.

“மற்றவையளன்ரை கதையளை அவையளோடை வைச்சுக் கொள்ளுங்கோ. என்ரை கணக்கு நூறு றுவாதான். நாப்பது வருசம் நாய்போலை உழைக்கிறன், ஒரு நாளும் ஒருதரும் நான் கேட்டதுக்கு ஒரு அரைச் சல்லி குறையத்தந்தது கிடையாது.” அவர் நாய்போலை உழைத்தது எவ்வளவுக்கு உண்மை என்பதை அவர் கிட்டத்தட்ட நாய்போலவே குரைத்ததின் மூலம் நாதனால் அறியமுடிந்தது.

தனது பர்ஸுக்குள் துழாவி நாதன், “இதுக்கு மேலாலை என்னட்டை இதுதான் கிடக்கு” என்று சொல்லி ஒரு பத்து டாலர் நோட்டை எடுத்து நீட்டினார். அதை ஒற்றைக் கண்ணால் மட்டும் பார்த்த சாத்திரியார் தலையை மறுபக்கம் திருப்பி, “உங்கடை காசை நீங்களே வைச்சுக்கொள்ளுங்கோ. தறுமத்துக்குப் பொருத்தம் பாத்தனானெண்டு நினைச்சுக்கொள்ளுறன்” என்று சிறிது நாங்கியாகப் பதிலிறுத்தார்.

“நீங்கள் கோவிக்கிறியள்போலை கிடக்கு, வீசா இல்லாட்டில் மாஸ்டர் கார்ட் எடுப்பியளெண்டால் நீங்கள் கேட்ட நூறு டாலர்களை எடுத்துக்கொள்ளுங்கோ” என்று கூறி அவர் பதிலை எதிர்பார்த்தவர்போல் விரல்களை பர்ஸுக்குள் அலையவிட்டார், நாதன். இனி என்னமாதிரிக் குரைத்தும் காசாக இதற்குமேல் கிடைக்காதென அறிந்துகொண்டதும், “பரவாயில்லை, காலமை வந்த சீதேவியை நான் எட்டி உதைக்கக் கூடாது எண்டபடியால் நீங்கள் தாறதை வாங்கிக்கொள்ளுறன்” என்று சொல்லிவிட்டு அரை மணித்தியால வேலைக்கு மொத்தமாய் முப்பது றுவா வந்ததேயென்ற சந்தோசத்தில் மிதந்தார் சாத்திரி.

தாரிணி வாசல் படியை விட்டிறங்கி முற்றத்தைக் கடந்து தெருவில் நடக்கத் துவங்கினாள். அந்தத் தெருவால் காலையும் மாலையும் மட்டுமே அரை மணிக்கொருமுறை ஓடும் லோகல் பஸ்ஸுக்குத் தரிப்பிடம் வீட்டிலிருந்து கூப்பிடு தூரத்தில் இருந்தது. நடந்துசென்றபோது தனக்குள்ளேயே சிரித்துக்கொண்டாள் தாரிணி. “அம்மாவை எவ்வளவு ஈஸியாக ஏமாற்றி அந்த வேன்கூவர் ஆளின் விபரங்களை அவள் சந்தேகப்படுவதற்கு இடம் வைக்காமல் போன கிழமையே கேட்டறிந்தது எவ்வளவு நல்லதாய்ப் போயிற்று. ஆள் என்ன ஆள்? இனி நித்தியென்று

பெயரைச் சொல்லி அவனைக் கூப்பிடவேண்டியதுதான். ஆறடி உயரமாமே, இவன் கையில் அகப்பட்டால்... ஐயோ, நினைக்கவே என்னவோ செய்கிறது!”

ஐபோனை வெளியில் எடுத்து நித்தியின் போடோக்களை ஒவ்வொன்றாக விரலால் மீட்டத்துவங்கினாள். “பாவி, என்ன ஸ்மார்ட்டா இருக்கிறான். இன்றைக்கு நேரே வரட்டும். யார் கூடச் ஸ்மார்ட்டு என்று பார்க்கலாம். இவனைக் கண்ணால் காணாமலே லவ் பண்ணத் துவங்கிவிட்டேனோ? ஏன் ஸ்கைப்பில் இரவிரவாக இவனோடு குழைந்து குழைந்து கதைத்ததெல்லாம் என்னவாம்? இவர் மட்டும் திறமான ஆனோ? உன்னோடு விடியும்வரை கதைக்கலாம், ஆனால் காலமை வேலைக்குப் போகவேண்டுமெயென்று விருப்பமில்லாமல்தானே கடைசியில் இரவு இரண்டுமணிபோல் ‘குட் நைட்’ சொன்னவர். இதென்ன, இவன் என்றவன் இப்படித் திடீரென்று இவராக மாறினான்? இந்த நாலு நாளாய் எனக்கு நித்தி விசர் பிடித்ததை ஒருவருக்கும் காட்டிக்கொடுக்காமல் தப்பியாச்சு. செந்தில் சொன்னமாதிரி லவ் பண்ணுறது எப்படியெண்ட கிளாஸுக்குப் போகாமலே ஆன்லைனில் படிக்கிறேன்” என்று தனக்குத் தானே சொன்னபோது மெல்லென எட்டிப்பார்த்த சிரிப்பு அவளின் கன்னங்களைச் சிவக்கவைத்தது. யாராவது பார்த்திருப்பார்களோவென்ற ஐயத்துடன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள் தாரிணி. பஸ்ஸுக்குக் காத்திருக்கும் அந்த மூன்றுபேரும் தன்னை ஒருமுறை பார்த்து விட்டு மறுபக்கம் திரும்பிக்கொண்டது கண்ணில் பட்டது. அங்கே பேண்ட்ஸும் அதற்குப் பொருத்தமில்லாத சேர்ட்டுமாக நிற்கிற ஆளைப்போல்தானே என்னோடு முந்தி வேலை செய்த ரமேஷும் இருந்தான்.

இந்த நேரமேன் அவனின் நினைவு வந்தது? ரமேஷும் வலு கெட்டிக்காரன்தான். ஆனால் ஸ்மார்ட்டு என்று சொல்ல அவனின் கசங்கிய உடையும் பாலிஷ் பண்ணாத பேச்சும் இடம்கொடுக்கவில்லை. ஆனால் ஆள் காரியத்தில் மட்டும் கண்ணாயிருந்தான். எப்போ சந்தித்தாலும் “இரவைக்கு அபார்ட்மெண்டுக்கு வருவாய்தானே?” என்ற கேள்விதான் அவனின் கடைசிக் கேள்வியாக இருக்கும். அவனுடைய அபார்ட்மெண்டில் கட்டில் மட்டும்தான் இருக்கும் என்று எண்ணிக்கொள்வாள் தாரிணி. அவன் எதிர்பார்த்ததைக் கொடுப்பதற்குத் தான் உரிய ஆளில்லையென்பதால் அவனிடமிருந்து பக்குவமாகக் கழன்றுகொண்டாள். பிறகு பழகவந்த அந்த பஞ்சாபியும் இந்த லைனைச் சேர்ந்தவனாய்த்தான் இருந்தான். வாயைத் திறந்தால் அடல்ட்ஸ் ஆன்லி ஜோக்குகளை அவிழ்த்துவிட்டு இடுப்பில்

கையை வைத்துக் கிளுகிளுப்பு மூட்டப் பார்ப்பான். இவன் விரல்கள் எப்போ இன்னும் பக்கவாட்டிலேயோ மேலேயோ படருமெனச் சொல்லமுடியாதெனத் தாரிணி விரைவில் கண்டுகொண்டான். இவனைப்போல் இன்னும் எத்தனையோ ரோமியோக்களை வீட்டுக்குத் தெரியாமல் எட்ட நின்றே கதைத்துக் கைகழுவியாயிற்று. இவர்கள் எல்லாரும் எப்போ இவளுடன் மூவிக்குப் போகலாம் அல்லது அறைக்குப் போகலாம் என்பதிலேயே ஆர்வமாயிருந்தார்கள். எப்படியோ இதுவரை ஒருவர் நகமும் தன் உடம்பில் படாமல் தப்பிக்கொண்டாயிற்று. கடைசியில் நியூ யார்க்குக்கு ஓடிப்போன அந்தக் கார்திக் மட்டும் வித்தியாசமானவனா?

கார்த்திக் ஆரம்பத்திலிருந்தே மிக நல்ல நண்பனாகத்தான் நடந்துகொண்டான். தாரிணிமீது உத்தமமானதொரு நண்பன் பொழியும் அன்பை எல்லையற்றுப் பொழிந்தான். ஒரு நாளும் அவளின் கையைத் தொட்டுக்கூடக் கதைத்ததில்லை. இதனால் அவளும் அவன்மீது நல்ல அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் அவன் லா பைனல் எக்ஸாமில் மூன்றுமுறை தொடர்ந்து குத்துக்கரணம் அடித்தபோதுதான் அவனின் திறமையில் அவளுக்கு ஏமாற்றமாய்ப் போய்விட்டது. தனக்கு ஏன் தாரிணியைப்போல் படிப்பு வரவில்லையென அவளையே வஞ்சகமில்லாமல் ஒருமுறை கேட்டான் கார்த்திக். லா பான் பண்ணாவிட்டால் நீ என்னை ஒரேயடியாக மறந்து போய்விடுவாயோ என்றுகூடக் கேட்டான். பொல்லாத அப்பாவி, இவனுக்கு இரங்காவிட்டால் உலகில் எவனுக்கு இரங்கியும் என்ன பயன் என்று கடைசியில் இவனோடு தொடர்ந்து நட்பாய் இருப்பதெனத் தீர்மானித்துக்கொண்டான் தாரிணி.

ஒரு நாள் தன் தாய் தகப்பனை அவள் வீட்டுக்கு முறைப்படி அவளைப் பெண்பார்க்கக் கூட்டிவருகிறானென்று எதிர்பாராத விதமாகக் கார்த்திக் சொன்னபோதுதான் அவன் என்ன எண்ணத்தோடு தன்னோடு அதுவரை நட்பாயிருந்தான் என எண்ணித் தாரிணி திகைத்துப்போனாள். இவன் நல்ல ஆத்மார்த்தமான நண்பனென்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கத் திடீரென இப்படியொரு குண்டை எடுத்து வீசவானென அவள் துப்பரவாக எதிர்பார்க்கவேயில்லை. சும்மா கதை விடுறான் போலிருக்கிறதென எண்ணிச் சில நாள் பேசாதிருந்துவிட்டாள். ஆனால் அதன் பிறகு ஒரு நாள் அவனின் தகப்பனிடமிருந்து நாதனுக்குப் போன் வந்தது. வெள்ளியன்று நல்ல நாளாம், ஐயரிடம் கேட்டு உறுதிசெய்தாயிற்றாம். நேரத்தோடு பெண் பார்க்க வருகிறார்களென்று அறிவித்துவிட்டார். தாரிணியின்

பெற்றாரும் அவருடன் நீண்ட நேரம் உள்ளதையெல்லாம் பேசித் தீர்த்தார்கள். அவளின் நண்பனாக அதுவரை இருந்தவன் எதிர்காலக் கணவனாகக்கூடாதா என எண்ணினார்கள்போலும். அவளுடைய விருப்பம் என்னவென்று முழுமையாக அறியாமலே மாப்பிளை வீட்டாரை வரவேற்க அன்று காலையிலிருந்தே தாரிணி வீட்டில் ஏகப்பட்ட தடபுடல். வீடெல்லாம் ஒரு நாளும் இல்லாமல் பளிசென்று வந்துவிட்டது. செந்தில்கூட அன்று அழகாக உடுத்திக்கொண்டு நின்றான். ஆனால் தாரிணி மட்டும் பெற்றாரின் மனதை நோகடிக்கக் கூடாதென்ற எண்ணத்துடன் எதுவும் பேசாதிருந்தாள். இவனும் நான் பழகிய எல்லாரையும்போல் என்னோடு பேசும்போதெல்லாம் மனதுக்குள் என்னைத் துயிலுரிந்து பார்த்திருக்கிறான் போலிருக்கிறது. வரட்டும் கவனித்துக்கொள்கிறேன்!

தாரிணியின் வீட்டுக்கு வந்த கார்த்திக்கின் தகப்பனார் முதல் காரியமாக வீட்டை நோட்டம்விட ஆரம்பித்துவிட்டார். கல்யாண விஷயங்களைப் பற்றிக் கதைப்பதை விடுத்து இந்த வீடு எத்தனை அடி பரப்பளவு, வரி எவ்வளவு கட்டுகிறீர்கள், தாரிணியின் பெயரில் கார் இருக்கிறதா, எத்தனையாம் ஆண்டுக் கார். இப்படியாக அவரின் கேள்விகள் தன் மகனைத் தாரிணி திருமணம் செய்யும்போது எவ்வளவு சொத்துக் கைமாறும் என்பதைக் கணக்கிடுவதிலேயே அக்கறையாயிருந்தார் என்பதையே காட்டியது. நாதன் கதையை மாற்ற எவ்வளவோ சிரமப்பட வேண்டியதாயிற்று. இறுதியில் வந்தவர்கள் புறப்பட்டபோது கார்த்திக்கின் தகப்பனார் வெளிப்படையாகவே கேட்டுவிட்டார். இப்ப இருக்கிற வீட்டோடு காசாக நாற்பதினாயிரத்தையும் சொல்லப்பட்ட நகைகளையும் தாலி கட்ட முந்தியே சீதனமாகக் கொடுத்தால் இருபக்கத்துக்கும் மேற்கொண்டு பிரச்சனைகள் வராதென்று தனது ஜெண்டில்மேன் அக்ரீமெண்டை ஒற்றை வரியில் அவிழ்த்துவிட்டார். அதற்கென்ன விரைவில் இதைப்பற்றிப் பேசுவோமென்று உறுதியளித்து அவர்களை அனுப்பிவைத்தார் நாதன். தகப்பனாரின் பேச்சைக் கார்த்திக் பெருமையோடு கேட்டுக்கொண்டிருந்ததுதான் தாரிணிக்குப் பெரும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. அடுத்த நாள் நாதன் மேலும் அவர்களைப்பற்றி வேறொரு இடத்தில் விசாரித்தபோது இயக்க ஊர்வலங்களில் முன்வரிசையில் நின்று கொடிபிடிப்பவர்தான் இப்படிச் சீதன பாதனங்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்துக் கல்யாணப் பேச்சுப் பேசியவரென்ற செய்தி உறுதியாயிற்று. தாரிணிக்கு வந்த ஆத்திரத்தில் கார்த்திக்கை ஒரு கேள்வி மட்டுமே கேட்டாள். அந்தக் கிழமையே அவன் ஊரைவிட்டு ஓடிவிட்டான்.

“நான் பட்ட அனுபவங்களுக்கும் செந்தில் சொன்ன லவ்வுக்கும் இடையில் எவ்வளவு இடைவெளி? தோளில் விரல் பதித்த இடத்துக்கும் ப்ரா முடிச்சுக்கும் இடையிலுள்ள இடைவெளிதான். உடலுக்குப் பதிலாக மனதைத் தொட்டு வளர்வதுதான் உண்மையான காதல். என்னை மணப்பவன் என்மீது எவ்வளவு அன்புள்ளவனாக இருக்கவேண்டுமென்று தீர்மானிக்க என்னால் முடியாது. ஆனால் எவ்வளவுக்கு நான் அவன்மீது அன்புள்ளவனாக இருக்கவேண்டுமென்று தீர்மானிக்க என்னால் முடியும்!”

தாரிணி அன்று காலை தாய் கேட்டுக்கொண்டதுபோல் வழியில் மிணைக்கொடாமல் வேளைக்கு வீட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தாள். அவளின் தரிப்பிடத்தில் பஸ் நின்றபோது கைப்பைக்குள் செல் ஜிலுஜிலுத்தது. அந்தக் காவாலி செந்தில்தான் டெக்ஸ்ட் அனுப்புகிறானென்று அறிந்ததும் திறந்து பார்த்தாள். அந்த அலட்டல் றாஸ்கலுக்கு ஒற்றை வரியில் எழுத வராது. “ஹே, டார், உன்னைப் பார்க்க வரும் அந்த வேன்கூவர் ஆளை நானும் உன்னைப்போல் கூகிள் செய்து பார்த்தேன். அவன் உனக்கு முன்பே எம்.பீ.ஏ. செய்து முடிச்சிட்டான். இந்தப் பேர்வழி உன்னைப்போல் புத்தகங்களைத்தான் முதல் கல்யாணம் செய்திருக்கிறானென்று வடிவான தெளிவாய் அறிந்துகொண்டேன். அப்போ இவனும் லவ் பண்ணத் தெரியாத கேலாகத்தான் இவ்வளவு நாளும் காலம் தள்ளியிருப்பான். ஆனபடியால் உனக்கு மிகப் பொருத்தமான ஆள்தான் இவன். இந்த ஒரு சிழமையாய் நீ இந்த வெருளியுடன் போனிலும் ஸ்கைப்பிலும் எச்சில் வழிய அலட்டிக் கொண்டிருந்தாய் என்பதும் எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். முதலில் மறக்காமல் ஆளை நன்றாய் இண்டர்வியூ பண்ணு. உனக்காக ஒருவன் எங்கேயோ பிறந்திருக்கிறான் என்று அம்மா அடிக்கடி சொல்லுவானே, இந்த நடஸ்தான் வேன்கூவரில் போய் அப்படிப் பிறந்திருக்கிற அந்த ஆளோவென்று முதலில் நிச்சயப்படுத்திக்கொள்ளு. அதற்குப் பிறகுதான் தனியாகக் கதைக்க வேண்டுமென்று ஆளை மேலே அறைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போ. உன்னுடைய முதல் சிஸ் டேஸ்டா இருந்ததா என்று எனக்குச் சொல்ல மறக்காதே. ஸாரி, நான் பின்னேரம் வீட்டில் நிற்கமாட்டேன். உங்கள் இரண்டுபேரையும் மியூசியத்தில் கொண்டுபோய் வைக்க! ஐ லவ் யூ, ஸிஸ்.”

இதை வாசித்து முடிக்கமுன் செந்திலிடமிருந்து இரண்டாவது டெக்ஸ்ட் வந்து குதித்தது. “மாப்பிளை எனக்குத் தரப்போகும் கல்யாணத் தோழன் மோதிரம் குறைந்தது ஒரு சவரினில்

இருக்கவேண்டுமென்று மறக்காமல் சொல்லிவை. அவசரத்துக்குத் தேவைப்படலாம்.”

“றாஸ்கல், இப்பவே தோழன் மோதிரத்தை வாங்கிறதுக்கு மட்டுமில்லாமல் விக்கிறதுக்கும் பிளான் பண்ணிப்போட்டான்” என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டே தெருவில் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கினாள். உள்ளம் களிப்பில் ஆயிரத்தெட்டு செல் அழைப்புகளால் அதிர்ந்தது.

கூப்பிடு தூரத்திலிருந்த வீட்டிலிருந்து தாயார் சுட்ட வடையின் வாசம் காற்றில் மிதந்து வந்துகொண்டிருந்தது. நிமிர்ந்து பார்த்தபோது அண்ணா சிலனும் மைத்துனியும் வீட்டு வாசலில் நின்று அவளை நோக்கிக் கையசைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். “ஓ மை காட், வாட் ஏ சர்ப்ரைஸ்!”

ஆசை வெட்கம் அறியும்

அச்சவேலி சிவப்பிரகாசத்தாருடைய வீட்டு வேலையைப் பார்த்தே அவருடைய தொழில் எதுவாயிருக்குமென்று எவரும் எளிதாகச் சொல்லி விடுவர். சொல்லப்போனால், அச்சவேலியில் மட்டுமல்ல யாழ்ப்பாண மாவட்டம் பரவலாக எங்குமே ஓவசியர்மாருடைய வீட்டு வேலி ஒரே மாதிரித்தான்.

ஓவசியரென்றால் நோட்டு ஓவசியர். நோட்டுப் போடுவதற்கென்று அரசாங்கம் கொடுத்த தார் பீப்பாய்களையெல்லாம் அவற்றிலிருந்து தாரை வழித்து நோட்டில் மெழுகிய கையோடு தமக்கு வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களைக்கொண்டே நறுவீசாக வெட்டிவித்துத் தட்டைத் தகரமாக அடுக்கி அரசாங்க லொறியிலேயே தம் வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்துவிடுவார்கள் இந்த ஓவசியர்மார். அவற்றின் இரண்டு பக்கமும் அங்கும் இங்கும் தடிப்பாய்ப் படர்ந்து கிடக்கும் காய்ந்துபோன தார் பிசுக்கு கண்ணை உறுத்தினாலும் உறுதியான வேலிக்கு அது உத்தரவாதம் தந்தது.

ஓவசியர் சிவப்பிரகாசத்தாரின் அறிமுகம் எனக்கு ஒரு சில ஆண்டுகளுக்கு முன்புதான் ஏற்பட்டது. ஒரு வழக்குக்காரியமாக மட்டக்களப்புக்குப் போன போது அந்த ஊரில் கொஞ்சம் பசையோடு வாழ்ந்த என் நண்பர் தன் வயல்காட்டைக் காட்டவென்று ஒரு நாள் கூட்டிக்கொண்டு போனார். அன்று

சிவப்பிரகாசத்தாரோடு ஏற்பட்ட முதல் சந்திப்பு இந்த நாள்வரை மிக நெருக்கமாகவே இருந்து வந்தது.

மட்டக்களப்பிலிருந்து திருகோணமலை ரோட்டில் ஏறாவூர் தாண்டி அங்காலே செங்கலடி போய் அங்கிருந்து கண்டி ரோட்டில் கிறுகி, மறுகா கரடியனாற்றில் இன்னொருதரம் கிறுகி அரை மணித்தியாலத்தில் தெருவோரப் புழுதிகளையெல்லாம் அள்ளிக்கொண்டு ஓவசியர் சிவப்பிரகாசத்தாரின் ஆட்சியிலிருந்த ஆயித்தியமலைக்கு வந்துவிடலாம்.

ஆயித்தியமலை ரோட்டில் அரைக் கட்டைக்கு முன்பாகவே சிவப்பிரகாசத்தாரின் குவாட்டர்ஸ் ஓடுபோட்ட கூரையோடு மற்ற வீடுகளுக்கும் மரங்களுக்கும் மேலாய் செக்கச் செவேலென்று கண்ணை உறுத்தியது. அது குளக்கோட்டு மன்னன் காலத்தில் போட்ட ரோட்டாக இருந்திருக்க வேண்டும். அது அந்த ஊரின் நிலைவரத்தை மட்டுமல்ல ஓவசியர் சிவப்பிரகாசத்தாரின் தொழில் திறமையையும் சொல்லாமல் சொல்லியது.

நாங்கள் சிவப்பிரகாசத்தாரின் குவாட்டர்ஸுக்கு முன்னால் நண்பரின் ஜீப்பிலிருந்து இறங்கியபோது வெளிவாசல் கேட் சாத்திக்கிடந்தது. கேட்டைத் தள்ளித் திறந்துகொண்டு பரந்திருந்த முற்றத்தில் இறங்கியவேளை மரத்தடியில் படுத்திருந்தவொரு நாய் அத்துமீறி நுழைந்த எம்மைக் கண்டதும் தமிழ் முறைப்படி தன் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்துக்கொண்டது அதாவது தலையை உயர்த்திப் பார்த்து ஒருமுறை உறுமிவிட்டு மீண்டும் படுத்துக்கொண்டது.

எனது கூட்டாளி நான் பின்தொடர மிக்க உரிமையோடு வெளித் திண்ணையில் ஏற முயலவும் உள்ளிருந்து ஒரு பெண் - கொஞ்சம் கண்ணுக்கு லட்சணமான பெண் இடுப்பில் கூடையுடன் வெளியே விரைந்து வந்தாள். அது பனம் கிழங்குக் கூடை. அவளும் தோலுரித்த கிழங்குபோல் வழக்கும் உடம்பில் வழக்கிவிழும் சேலையை இழுத்துச் செருகிக்கொண்டு, “ஓவசியர் ஐயாவைக் கூப்பிட்டம் ஆனா காணலிங்க” என்று அவசரம் அவசரமாகச் சொல்லியபடி வெளியேறினாள். அவளை இன்னொருமுறை திரும்பிப் பார்ப்பதற்குள் வெளி கேட்டைத் தாண்டிவிட்டாள். கூடவே, “பனம் கெலங்கு இரிக்கி!” என்ற அவளின் கூவல் இந்த உலகுக்கு என்னை மீண்டும் இழுத்து வந்தது.

“அவரட்டைப் போனாலெல்லோ தெரியும் வாறாக்களை எப்படிச் சுவனிப்பாரெண்டு” என்று என் நண்பர் வழி நெடுகக் கூறிய வாக்குறுதியை மனதில் மீட்டிக்கொண்டு அடுத்த கட்டத்துக்காக என்னை ஆயத்தப்படுத்தலானேன்.

சில நிமிடங்களில் அறையை விட்டு வெளியே வந்தார் சிவப் பிரகாசத்தார். அரைத் தூங்கத்திலிருந்து அடித்து எழுப்பப்பட்டவர் போல் ஒரு கையில் அவிழ்ந்துவிடும் சாரமும் மறுகையில் மூக்குக் கண்ணாடியுமாக எங்களை நோக்கி வந்தவரை நாம் மிக்க அனுதாபத்துடன் நோக்கினோம். கோழிக் கறியோடு புழுங்கல் அரிசிச் சோறும் அசல் சாராயமும் மத்தியான நித்திரைக்காரனிடமிருந்து கிடைக்குமா? எனது நண்பர் தந்த நம்பிக்கை என்னைவிட்டு நழுவிக்கொண்டு போனதை உணரத் தொடங்கினேன்.

ஆனால் நடந்ததென்னவோ மகா ஆச்சரியம். எங்களை வரவேற்பறையில் இருத்திவிட்டுக் கோடிப்புறம் போய் அப்படியொரு கூப்பாடு போட்டார். அடுத்த ஒரு மணித் தியாலத்தில் சட்டி நிறைய அற்புதமான கோழிக்கறி, நாட்டரிசிச் சோறு, தடித்து வழுவழுப்பான தயிர் என்று சொல்லப்பட்ட அத்தனையும் மேசைக்கு வந்துவிட்டன. இப்படியான கட்டத்தில் வலு முக்கியமான சரக்கு சுதியான சாராயமல்லவா? சிவப்பிரகாசத்தார் கோழி பிடிக்க ஓடர் கொடுத்த அடுத்த கணமே குசினிக்குள்ளிருந்து மேசைக்கு வந்துவிட்டது அவர் கண் அடித்தபடி சொன்ன “சாமான்”.

சிவப்பிரகாசத்தார் சாராயப் போத்தலும் சிகரெட் பெட்டியுமாக ஹோலுக்கு வந்தபோதுதான் அவரின் அங்க லட்சணத்தை எடை போட எனக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. வீட்டுக்கு வந்தவரை வரவேற்கும் அழகிலிருந்தே தெரிந்துவிட்டது அவர் நட்புக்குக் கொடுக்கும் வரைவிலக்கணம். எந்தளவு உயரம் என்று அளக்க முடியாமலும் என்ன வயதாயிருக்குமென்று அறுதியிட்டுச் சொல்ல இயலாமலும் அவரது உடலின் அளந்தெடுத்த பருமனும் செல்ல வயிறும் சிவந்த நிறமும் குறுக்கே நின்றன. மொத்தத்தில் மிக நல்ல மனிதர். சிகரெட் பிரியர்கள் சினேகமாவதற்கு அதிக நேரம் பிடிக்காது என்பார்கள். அதுபோல்தான் “பொல்” என்னும் சாராயப்போத்தலைப் பகிர்ந்துகொள்பவர்கள்.

அந்தச் சந்திப்புக்குப் பிறகு சிவப்பிரகாசத்தாரும் நானும் கடை கண்ணியிலும் கோட்டு வாசலிலும் பலமுறை சந்தித்துக் கொண்டோம். அத்துடன் அவர் தனது வீட்டுக்கு என்னை அழைத்த சமயங்களில் எமது நட்பு மேலும் இறுகிப்போனது. இதனால் ஒருவரைப்பற்றியொருவர் பெருமையாய்ப் பேசிக்கொள்வதற்கு வரும் சந்தர்ப்பங்களையும் நாம் தவறவிட்டதில்லை. அன்றைக்கு என்னை வரும்படி அவர் அழைத்த சந்தர்ப்பம் வரை.

எனது வீடு இருக்கும் ஓடுங்கல் ஒழுங்கையின் அந்தலையிலுள்ள கொட்டிலுக்குள் தனியனாய்க் குடிக்கொண்டிருக்கும் வைரவ சுவாமியாரை காரில் வந்து காணும் பக்தர்கள் எவரும் இன்றுவரை அவதரிக்காததால் அந்தப் பக்கம் கார் ஏதேனும் வந்தால் அது என்னிடமே வந்ததென எவரும் அறிந்துகொள்வர். அன்றைக்கும் அப்படியொரு கார் வந்தது.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை விரதச் சாப்பாட்டை முடித்ததும் முற்றத்திலிருந்த மல்லிகைப் பந்தலின்கீழ் சாய்மனைக் கதிரையை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு ஒரு குட்டித் தூக்கம் போடலாமென்றால் புட்டுவத்தையும் எனக்குப் பக்கத்தில் இழுத்து வந்தமர்ந்து வழக்கம்போல் ஊர்க்கதை சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டாள் என் மனைவி. இது நான் ஆயுள் சந்தா செலுத்திப் பெற்ற செய்திச் சேவை என்பதால் காதை அவள் பக்கம் திறந்துபோல் காட்டியும் கண்ணைப் பகல் தூக்கத்திலும் உலாவவிட்டேன். என்ன கதை கேட்டேன், எப்போது நித்திரையானேன் என்று அறியும் திறமையை அடியோடு மழுங்கடித்துவிடும் அன்றைய பூசணி-கீரை-பருப்பு-வெந்தயக் குழம்பு கூட்டணி செய்துகொண்ட ஒப்பந்தம். அன்றும் அதுதான் நடந்தது.

ஒரு மூன்று மணியளவில் அழகான கவிதையாய் மலர்ந்துகொண்டிருந்த கனவொன்றைத் தகர்க்கும் அதிரடி நடவடிக்கையாக வாசலில் காரொன்று வந்து சரக்கென்று நின்றது. அது சிவன் கோவிலடியில் நிற்கும் சோமர்செட் காராகத்தான் இருக்கவேண்டுமெனக் கதவுக் கிராதியூடாகக் கண்டதும் ஊகித்துக்கொண்டேன். அதன் சொந்தக்காரர் மணியண்ணன் கதவடியில் வந்தபோதே என் ஊகம் உறுதியாகிவிட்டது. ஓவசியர் சிவப்பிரகாசம் ஐயாதான் போன வெள்ளியே காருக்கு அச்சவாரம் கொடுத்து அனுப்பியிருந்தாராம். எனது அன்றைய நிலைவரம் எப்படியிருக்கும் என்பதை முன்னமே அறிந்துகொள்ளாமல் உரிமையுடன் அழைத்திருந்தார். எப்படித்தான் அதை மறுக்க முடியும்? வந்திருப்பது புதிய வழக்கு மட்டுமல்ல அதற்குப் பின்னால் சுவையான செய்தியும் பிணைந்திருக்கக்கூடும். இன்று என்ன செய்தி எனக்காகக் காத்திருக்கிறதென்பதைப் பற்றி அறிய ஒரு துரும்பளவு வாய்ப்பையும் அவர் சொல்லியனுப்பவில்லை. என்றாலும் உடனே புறப்பட்டுவிட்டேன்.

சிவப்பிரகாசத்தாரின் அச்சவேலி வீட்டுக்கு இதுவரை நான் குறைந்தது பத்துத்தரமாவது விசிட் அடித்திருப்பேன். ஒவ்வொரு முறையும் அவரும் மனைவி அன்னபூரணம் அக்காவும் என்னைத் தமது அன்பால் திக்குமுக்காடச் செய்திருக்கிறார்கள். அக்கா தன்

கையால் ஆற்றித் தரும் வீட்டில் இடித்த கோப்பிக்காகவேனும் அங்கே அடிக்கடி போகவேண்டிய தேவையை நானே உண்டாக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென எண்ணிக்கொள்வேன். சுண்டக் காய்ச்சிய பாலுடன் கோப்பியும் சேர்ந்து சலசலத்து எழுப்பும் நுரையின் பரவச நிறத்திலும் வெளிவாசலை எட்டும் அதன் மணத்திலும் அக்கா எவர்சில்வர் கப்பில் கோப்பியைக் கொண்டுவந்து நீட்டும்போது அவர் முகத்தில் தோன்றும் அன்பும் மரியாதையும் இந்தப் பெண்ணை மணக்க இந்த மனிதன் எத்துணை வரம் பெற்றிருக்க வேண்டுமென என்னை எண்ணத் தூண்டும்.

அச்சவேலிச் சந்தையிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் போகும் நோட்டில் முதல் முடக்கில் வருமே ஒரு பெண்கள் பள்ளிக்கூடம், அதற்கு முன்னாலுள்ள ஒரு குட்டி வைரவர் கோயில் ஓரமாக ஆரம்பித்து கிழக்கு நோக்கியபடி ஊரும் பாம்பு வளைவு போன்ற ஒழுங்கைக்குள் எத்தனை செல்வந்தர்கள் தலைக்குமேல் உயர்ந்த மதிலுக்கு உட்புறம் சிக்கனமே குறியாக இன்னும் இன்னும் பணம் சேர்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற உண்மை எனக்கு நன்கு அத்துபடியானதொன்று. ஆனால் ஓவசியர் சிவப்பிரகாசத்தார் தனது ட்ரேட் மார்க் தார்க் தகர வேலியை மட்டும் கைவிடவில்லை.

சிவப்பிரகாசத்தாரின் நான்கு பிள்ளைகளில் மூத்த இருவரும் ஆண்கள். ஒருவன் ஆபிரிக்காவின் வாயில் நுழையாதவொரு நாட்டிலும் மற்றவன் அவுஸ்திரேலியாவிலுமாகப் பிரிந்திருக்க அடுத்தவளான மகள் லண்டனில் குடும்பமாய் ஒதுங்கிக் கொண்டாள். இளையவன் அமெரிக்க மேற்குக் கரையிலுள்ள கம்பெனியில் எப்படியோ ஓட்டிக்கொண்டான். பிள்ளைகளை அப்படிப் பணமே குறியாக வளர்த்திருந்தார் சிவப்பிரகாசத்தார். அதனால் காசும் பொருளும் தேடி வந்து தேவைக்கு அதிகமாகக் குவிந்தது. போதாததற்குக் காணி ஈடுவைத்தல், நகை அடைவு பிடித்தல் என்னும் சைட் பிஸ்னஸ்களிலும் செல்வம் வலிய வந்து சேர்ந்தது. இந்தத் தோஷத்தைத் தீர்க்கலாமென்ற நைப்பாசையில் யாழ்ப்பாணத்துப் பணக்காரர்கள் தேடி எடுத்த பழக்கம் இவரிடமும் தொற்றிக்கொண்டது. தொண்டமானாறு செல்வச் சந்தியானுக்கும் ஊரிலுள்ள குட்டிக் கோயில் குறுணிக் கோயில் அத்தனைக்கும் தாராளமாக உபயம் செய்துவந்தார் சிவப்பிரகாசம். அத்துடன் கோயில் உபயகாரனுக்குரிய அத்தனை அங்கலட்சணங்களும் வாய்ச் சாதுரியமும் கொண்டிருந்த காரணத்தால் அவர் தலைகாட்டும் கோயில் திருவிழாக்களில் மட்டுமல்ல ஊரில் நல்லது, கெட்டது எங்கு நடந்தாலும்

அவரின் வருகைக்குத் தனி வரவேற்பு இருந்தது. அந்த அளவுக்கு அவர் பெயர் எடுத்திருந்ததால்தான் அங்கே எவர் காதுக்கும் எட்டாமல் காரியம் பார்க்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்தில் வெளியூர் பிறக்கராசியரை அவசரம் அவசரமாக நாடவேண்டி வந்திருக்குமோவென்று நான் சமுசியப்பட்டத் தொடங்கினேன். அவரின் வீட்டை அடைந்ததும்நான் நான் சமுசியப்பட்டது முற்றிலும் சரியெனத் தெட்டத்தெளிவாய்த் தெரிந்தது.

சிவப்பிரகாசத்தாரின் வளவு முழுவதும் ஈர்க்குக் குத்த இடமில்லாமல் பூமரமும் பழமரமுமாய் சடாய்த்திருக்கும். வெள்ளைக் கொழும்பானும் கறுத்தக் கொழும்பானும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு காய்த்துத் தெருவால் போவோர் வருவோரின் கண்ணையும் உறுத்தி வயிற்றெரிச்சலையும் கிளப்பும். அச்சவேலிக்கேயுரிய செம்பாட்டு நிலத்தில் குமருகளைப்போல் மதர்த்து வளர்ந்த மாமரக் கிளைகளிலிருந்து இரண்டு கைகளாலும் பொத்திப்பிடிக்க முடியாத அளவுக்குப் பருத்தகாய்கள் நிலத்தில் கிடந்து படுத்துறங்கும். வீட்டின் பின்புறம் கிணற்றடியைச் சுற்றி மொந்தனும் கப்பலுமாய் குதியனடிக்கும். வேலியோரமெல்லாம் மல்லிகையும் செம்பருத்தியும் அன்றாடம் அவரவர் எட்டி நின்று ஆய்ந்துகொண்டு போனபோதும் அலுக்காமல் சலிக்காமல் பூத்துக்கொட்டும். மொத்தத்தில் வருகிறவர்களை வரவேற்க வாசலில் ஆள் வைக்க வேண்டியிருக்கவில்லை.

அப்போதுதான் துமித்துவிட்டு ஓய்ந்த மழையில் மேல் நனைத்துக்கொண்ட மண்ணின் வாசத்தை நுகர்ந்தபடி சிவப்பிரகாசத்தாரின் வீட்டு வாசற்படியை மிதித்துப் போர்ட்டிக்கோவில் ஏறினேன். “வீட்டுக்காரர்” என்று நான் அழைத்தபோது வழக்கமாய் என்னை வரவேற்கும் தூசி தட்டித் துடைத்த வீட்டின் தூய்மையும் பின் கதவால் தோட்டத்து நறுமணத்தை இராஞ்சிக்கொண்டு சிமிக்கிடாமல் நுழையும் சுகந்தமும் அதற்கும் மேலாய் வீட்டுக்காரி அன்னபூரணம் அக்காவின் கபடில்லாத புன்முறுவலும் அன்று ஏனோ காணாமற் போய்விட்டது. அதற்குப் பதிலாக அப்போதுதான் முழுகிமுடித்த குமர்ப் பெண்ணின் கூந்தலிலிருந்து எழும் வாசனை வாசலுக்கு வந்து என்னை வரவேற்றது. இது வழக்கத்திலும் பார்க்க விநோதமான நாளாயிருக்கிறதென்று வியந்து நின்றேன்.

சில நிமிடங்களின் பின் “ஆரது?” என்று கேட்டபடி ஒரு பெண் வந்து வாசலில் நின்றாள். கடுக்கண்டு எத்தனையோ ஆண்டுகள் ஆகியிருக்கும். ஆனால் கனவுகள் மட்டும் கன்னத்திலும் கண்களிலும் வஞ்சகமில்லாமல் குவிந்துபோயிருந்தன. எனது

அழைப்பைக் கேட்டவுடன் அந்தர பொந்தரியில் போட்ட முக அலங்காரங்கள் அவளின் முகத்துக்குக் கடுகளவும் பொருத்தமின்றி என்னை முதலில் அவள்மீது அனுதாபப்படவைத்தன. “ஒரு இளந்தாரிப் பிறக்கறாசி என்னைப் பார்க்க வாறார்” என்று சிவப்பிரகாசத்தார் அவளிடம் என்னைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கக் கூடும். அதற்காகவா இத்தனை அலங்காரம்?

“ஐயா என்னை வரச்சொல்லியிருந்தார் தெரியுமோ. வீட்டை நிக்கிறார்தானே?”

“தெரியும், ஆனால் இப்ப கொஞ்சம் முன்னம்தான் ஆரோ வந்து இவரைக் கொறை இழுவையிலை இழுத்துக்கொண்டு போனவை. என்னவோ காணிப் பிரச்சனையாம். கெதியிலை வாறன் எண்டு என்னட்டைச் சொல்லிப்போட்டுத்தான் போனார். நீங்கள் வந்தால் இருக்கச் சொல்லச் சொன்னார்.” இதைச் சொன்னபோது அவளின் முகத்தில் முகிழ்த்த மலர்ச்சி முகத்திலிருந்து வழிந்து உடல் முழுவதும் ஊறிவிட்டது போலிருந்தது.

யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்கள் தம் கணவர் தமக்கு மட்டுமே சொந்தம் என்பதை இறுக்கிச் சொல்லிக் காட்டவெண்ணிப் பக்கத்தில் நிற்பவரைச் சுட்டிக்காட்டுவதுபோல் ‘இவர்’ என்று வாஞ்சையோடு அடையாளம் காட்டுவதுண்டு. இவர் என்று சொல்லும்போதே அவர் மீதிருக்கும் உரிமையும், எவருடனும் பகிந்துகொள்ள விரும்பாத உடைமையும் எங்கிருந்தோ வந்து உருகி வழியும். அந்தப் பெண் சொன்ன அழகைப் பார்த்தால் அவர் அவளுக்கு வழக்கத்திலும் பார்க்க இரண்டு பங்கு ‘இவர்’ ஆகிவிட்டார் போலிருந்தது. தன் கணவனைத் ‘தகப்பன்’ என்றோ ‘என்ர மனிசன்’ என்றோ வெளியாட்களிடம் அடையாளம் காட்டும் முறையும் ‘இஞ்சாருங்கோ’ அல்லது ‘மெய்யேப்பா’ என்று எட்டத்தில் நிற்கும் கணவரை அழைக்கும் வணையமும் இன்று சங்கிலி மன்னன் காலத்து முறைகளாகப் போய்விட்டன. அப்போது என் மனதில் முளைத்த நியாயமான கேள்வி, சிவப்பிரகாசத்தார் எப்படி, எப்போதிருந்து இவளுக்கு ‘இவர்’ ஆனார்? இவள் வேலைக்கு வைத்திருக்கிற பெண்ணாக இருந்திருந்தால் ‘ஐயா’ என்றல்லவா சொல்லியிருப்பாள். இரண்டு மாதத்துக்கு முன்னர்தான் அவரைக் கோட்டடியில் சந்தித்தது நினைவுக்கு வந்தது. அப்போது இந்தப் புதுச் சினேகிதத்தைப் பற்றி மூச்சுக்காட்டாமல் நழுவிக்கொண்டு போய்விட்டாரே. எனக்குப் பொல்லாத ஆத்திரம் வந்தது. என்றாலும் அதை வெளிக்காட்டாமல், “அன்னபூரணம் அக்கா உள்ளை இருக்கிறா

வெண்டால் ஒருக்கா வரச்சொல்லுங்கோ” என்றேன். அக்காவைக் காணவேண்டுமென்ற அவதியும் இருந்தது இவளை இங்கிருந்து அகற்றினால் போதுமென்ற அவசரமும் இருந்தது.

“அவ இப்ப இஞ்சை இல்லை. அவ எப்பவோ லண்டனிலை மகளோடை போயிருக்கிறா” என்று அவள் மிக அலட்சியமாகச் சொன்னபோது தானே இப்போது அக்காவின் இடத்தில் இருப்பது போன்று நடித்தும் காட்டினாள். அது பலகாலமாகப் பெற்ற பயிற்சியில் கிடைத்த கெட்டித்தனம்போலவும் இருந்தது.

“அப்ப நீங்கள் ஐயாவுக்குத் தூரத்துச் சொந்தமோ? உங்களை முந்தி இஞ்சை கண்டதா நினைவில்லை அதுதான் கேக்கிறன், சுமமா சொல்லுங்கோ நான் உங்கடை அவருக்கு மிச்சம் வேண்டிய ஆள்தான்” என்று என் மனதில் தீர்மானித்தது சரிதானா என்பதை அறிய வாழைப்பழத்தில் ஊசி ஏற்றினேன்.

“இவர் எங்கடை ஊரிலை ஓவசியாரா இருந்த காலத்திலை யிருந்து என்னோடை நல்ல நெருக்கம். அதுதான் நான் இனித் தன்னோடை வந்து இருக்கவேண்டுமெண்டு கூட்டிக்கொண்டு வந்திட்டார்” எனச் சொல்லிவிட்டு முகத்தை நிமிர்த்தாமல் கண்களை மட்டும் உயர்த்தித் தன் கதையை நான் நம்பினேனோ இல்லையோவென அறிய முற்பட்டவள்போல் என்னைப் பார்த்தாள்.

ஆனால் நானோ எனக்குள் எழுந்த கேள்விகளுக்குப் பதிலைத் தேடிக்கொண்டிருந்தேன். சிவப்பிரகாசத்தார் எங்கேயோ ஓடைக்குள்ளிருந்த இந்தப் பெண்ணோடு தொடுப்பு வைத்திருந்ததால்தான் அன்னபூரணம் அக்கா மனம் வெறுத்து மகளோடுபோய் இருக்கவேண்டி வந்திருக்கும். ஆனால் ஏற்கனவே தொட்டுத் தாலி கட்டிய பெண் இருக்க ஓடிவந்த பெண் எப்படி மனைவியாக முடியும்? அதுவும் அன்னபூரணம் அக்கா இருந்து ஆட்சி செய்த அரண்மனையில்? ஆனால் அவளோ சிவப்பிரகாசம் தன்னைத்தான் இப்போ வீட்டுக்காரியாக வைத்திருக்கிறார் என்றல்லவா துணிவாகச் சொல்லிக்காட்டுகிறாள். பார்த்தால் சின்னப்பெண்ணாக இருக்கிறாளேயென்றதால் சில்லறையாக நினைத்துவிடாதேயென்று என் உள்ளுணர்வு எச்சரிக்கை செய்தது. பாவி, அநியாயத்துக்கு அழகாகவும் இருக்கிறாள். இவளுக்கு என்னிலும் பார்க்க ஓரிரு வயதுகள் குறையவோ கூடவோவிருக்கலாம். ஆனால் இவள் அக்காவின் கால் தூக்குக்கூடச் சமனாகமாட்டாள். செந்தழிச்ச முகத்தோடு நிலம் அதிராமல் நடமாடும் குத்துவிளக்குப்போன்று வாசலில் நின்றபடி வாயும் மனமும் நிறைய ‘வா தம்பி’ என்று வரவேற்கும்

அன்னபூரணம் அக்கா எங்கே, நைட்டியின் பொத்தான்களை வேண்டுமென்றே பூட்ட மறந்த இந்த ஆட்டம் எங்கே?

அம்மனைப் போலிருந்த மனைவியைத் தூரத் தள்ளி வைத்துவிட்டுத் தன்னிலும் பார்க்கக் கிட்டத்தட்ட முப்பது வயது இளமையான பெண்ணைக் கொண்டுவந்து வைத்திருக்கிறாரே கோயில்களில் ஆயிரத்தெட்டுச் சங்கு அபிசேகம் செய்யும் சிவப்பிரகாசத்தார். பாதகா, இதைச் செய்ய உமக்கு எப்படி மனம் வந்தது? சுற்றியுள்ள ஊரிலும் உலகத்திலும் இந்தக் கள்ள உறவை எப்படியெல்லாம் கதைப்பார்கள் என்று ஏன் உமக்கு உறைக்காமல் போனது? இந்த அநியாயத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க எனக்கு மனம் ஒப்பவில்லை. இவள் போட்டிருக்கிற திட்டத்தை முறியடிக்க வேண்டுமென்றால் இருக்கிற அரை மணியோ ஒரு மணியோ கிடைக்கிற நேரத்துக்குள் இவளை வைத்தே இவளை இங்கிருந்து அகற்றிவிட வேண்டும். அன்னபூரணம் அக்கா திரும்பி இந்த வீட்டுக்கு வரவேண்டுமென்றால் இதில் நீதி நியாயம் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியாது.

என்னைப் பார்த்து என்ன நினைக்கிறீர்கள் என்று கேட்பது போல் அவள் நின்ற தோற்றம் அவளின் கையைப் பிடிப்பதற்குப் பதிலாகக் கழுத்தைப் பிடிக்கவேண்டும்போல் என்னை உந்தியது. அவள் கதவோடு சாய்ந்து நின்ற கோலத்திலிருந்து இவள் எதற்கும் வளைந்துகொடுப்பாளெனக் கண்டுகொண்டேன்.

சட்டத்தரணியென்ற கோதாவில் வழக்கொன்றில் தலையைக் கொடுத்துவிட்டால் ஒன்றில் சட்டத்தைக் கையிலெடுக்க வேண்டும் அல்லது நியாயத்தைத் தூக்கிப்பிடிக்க வேண்டும். இதில் எதை ஆதரித்து மேசையில் ஓங்கிக் குத்தி விவாதித்தாலும் நான் அங்கே எவ்வளவு புழுதி எழுப்பினேன் என்பதைப் பொறுத்துத்தான் எனது வழக்கு வெல்லும். இங்கே உள்ள வழக்காளிகளில் இருவருமே பெண்களாதலால் இந்த இருவருமே ஒரேயளவுக்கு அனுதாபத்துக்குரியவர்கள். இந்த இளையவள் வறுமையின் காரணத்தால் தன்னையும் விற்றுப் பிழைக்கவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டவள். இவள் சிவப்பிரகாசத்தாரின் ஆதரவுடன் சட்டத்தைத் துணைக்கு எடுத்தால் அதை நாளைக்குப் பார்த்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் அக்காவின் பக்கம் வாய் பொத்தி நிற்கும் நியாய தேவதையின் வெற்றிக்காக யார் புழுதி எழுப்புவது? இந்த வழக்குக்கு இன்னும் தவணை கேட்கக்கூடாது. இப்போதிருந்தே அக்காவின் நலன் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான் அந்த வேளை எனக்கு முக்கியமாகப்பட்டது. நான் முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன்.

“நான் ஒரு விசயம் கேட்பன் மறுமொழி சொல்லுவியளோ?” என்று ஆரம்பித்தேன்.

“அதுக்கென்ன கேளுங்கோ.”

“நீங்கள் இவர் சிவப்பிரகாசம் ஐயாவோடை வலு ஐக்கியம்போலை கிடக்குது. இது அவருடைய பெண்சாதி அன்னபூரணத்துக்குத் தெரியுமோ?”

“பெண்சாதி இல்லை, முந்தின பெண்சாதி. அவவுக்கு இது தெரிஞ்சுதான் அங்கை போயிருக்கிறா.”

இவள் கெட்டிக்காரிதான். இனி இவளின் வீக் பாயின்டைத் தேடி உடைத்தாலொழிய வேறு வழியில்லை. “அப்ப நீங்கள் தாலி கட்டிக்கொண்டியளோ, இல்லாட்டில் எல்லாம் இனிமேல் தானோ?”

“நாள் பாத்துக்கொண்டிருக்கிறார், கிட்டடியிலை செய்யிற னெண்டு சொல்லியிருக்கிறார்.”

“அவர் அதிஷ்டக்காரர்தான். நீங்களும்தான்.”

“அப்படியோ?”

“பின்னை, உங்களைப்போலை வடிவும் கெட்டித்தனமும் உள்ள பெம்பிளையை முடிச்சால் ஆருக்குத்தான் அதிர்ஷ்டம் தேடி வராது?”

“நான் வடிவெண்டு சொல்லுறியளோ?”

“உங்களைப்போலை வடிவான பெம்பிளையை நான் கிட்டடியிலை சந்திக்கயில்லையெண்டு சத்தியம் பண்ணிச் சொல்லுவன்.”

“உம்மையாவோ?”

“உம்மையாத்தான்.”

“நீங்கள் பெம்பிளையைளைக் கள்ளமாக் கவனிப்பியள்போலை கிடக்கு.”

“உங்களை நான் முழுவதுமா நேரை பாத்துத்தான் சொல்லுறன், எந்த ஆம்பிளையும் உங்களைக் கண்டால் ஒருமுறையெண்டாலும் திரும்பிப்பாக்காமல் போகமாட்டான், தெரியுமோ?” இதை நான் வாயால் சொல்லவேண்டுமென்று எதிர்பார்த்தானோ? அவள் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்த விதத்தில் அப்படித்தான் தெரிந்தது. நானும் அவளோடு சேர்ந்து சிரித்தேன். சிரிப்போடு சேர்த்துச் சொல்லும் விஷயங்கள்

விரைவாகக் கரையும் மருந்துக் குளிசை போன்றவை. அதனால் அவை விரைவாக வேலையும் செய்யும். இப்படியே அவளை வாலாயப்படுத்துவதிலேயே பல நிமிடங்கள் கழிந்துவிட்டன. சிவப்பிரகாசத்தார் வரமுந்திக் காரியம் ஆகவேண்டும். நேரம் விரைந்துகொண்டிருந்ததால் கடைசிக்கணையையும் ஏவி விட்டேன். “இந்த நைட்டியிலேயே நீங்கள் மிச்சம் கவர்ச்சியாய்த் தெரியுறியள். ஸ்கேர்ட்டும் டீசேர்ட்டும் போட்டிருந்தால் நான் எப்பவோ மயங்கி விழுந்திருப்பன்.”

“நான் வீட்டிலை போடுறதில்லை. டவுனுக்குப் போற போதுதான் போடுறனான்.”

“எனக்காக ஒருக்கால் போட்டுக் காட்டுவியளோ?” இப்படித் துணிவாக ஒருவன் தனிமையில் கேட்பானென்றால் இவள் போன்றவள் எப்படியும் மசியத்தான் செய்வாள் என்பது நானறிந்த ரகசியம். இந்த நிலைவரத்தில் இது கம்பியில் நடக்கிற சங்கதிதான். இதற்கெல்லாம் அஞ்சினால் இந்தத் தொழிலில் குப்பை கொட்டமுடியாது.

சிறிது நேரம் கால் பெருவிரலால் நிலத்தில் வரைந்துவிட்டுச் சில விநாடிகள் என்னை உற்றுப் பார்த்தவள், “உங்களுக்காகப் போட்டுக் காட்டுவன்” என்றாள்.

“எங்கை பாப்பம்?”

“மயங்கிவிழ மாட்டியள்தானே?”

“விழுந்தால் பிடிக்க நீங்கள் இருக்கிறியள்தானே?”

“பொறுங்கோ வாறன்.” சிரித்துக்கொண்டே திரும்பி உட்புறம் நோக்கி நடந்தாள். அவளின் பின்புறத்தோடு கூந்தல் நுனியும் சேர்ந்து குதித்துக் கும்மாளமிட்டது. ஆற்றில் அரைவாசித்தாரம் கடந்தாயிற்று. மிச்சத் தூரம் இன்னும் சுலபமானது.

ஐந்து நிமிடத்தில் அவள் என்முன்னால் வந்து நின்றபோது நான் எதிர்பார்த்ததிலும் பார்க்க எவ்வளவோ அட்டகாசமாகத் தோன்றினாள். அந்த நேரமாய் என் மனதுக்குள் திடீரெனவொரு பதட்டம் தலை தூக்கியது. ஒரு பெண்ணின் நன்மைக்காக இன்னொரு பெண்ணின் பலவீனத்தை எனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்துவது பெண்கள் எல்லாருக்கும் பொதுவாகச் செய்யும் பாதகம் போலல்லவா? ஆனால் என்னைத் தொடர்ந்து சிந்திக்க அவள் விடவில்லை.

‘இப்போ என்ன நினைக்கிறியள்’ என்று கேட்பதுபோல் என் கண்களை ஊடறுத்துப் பார்த்தாள்.

“நான் நினைச்சதிலும் பாக்க வலுகவர்ச்சியாயிருக்கிறியள்.”

“பொய் சொல்லுறியள்!”

“இல்லை, உம்மையாத்தான் சொல்லுறன்.”

“எல்லா ஆம்பிளையனும் இந்த விஷயத்திலை அவசரப்படுற ஆக்கள்தான்.”

“அந்த மாதிரி அவசரப்பட்டால் அழகை ஆறுதலாக ரசிக்க முடியாது. உங்களைப்போலை ஒரு பெண்ணைச் சந்தோசப் படுத்தவும் முடியாது.”

“எந்த மாதிரிச் சந்தோசப்படுத்தலாமென நினைக்கிறியள்?”

“எத்தனையோ வழிகள் இருக்கு. நீங்கள் சம்மதித்தால் செய்து காட்டுவேன்.”

“ஓ, அப்படியோ? எங்கே வந்தால் செய்துகாட்டுவீங்கள்.”

“என்னோடை ஒரு நாள் தனிய டவுனுக்கு வந்து பாருங்கோ. ஆனால் இது சிவப்பிரகாசம் ஐயாவுக்கு தெரியவேகூடாது. சம்மதமெண்டால் சொல்லுங்கோ.”

“ம்... ஏன் அப்பிடிக் கேக்கிறியள்?”

“இது உங்களுக்கும் எனக்கும் இடையிலை எண்டபடியால் தான்.”

அவள் வெளியே தெருவை ஒருமுறை எட்டிப்பார்த்துவிட்டுச் சொன்னாள், “சரி, சம்மதம்.”

“அதோடை இதே மாதிரி உடுப்பிலை வரவேணும். இரண்டுபேரும் டவுனில் ஜாலியாய் ஐஸ்கிரீம் குடிக்கலாம், படம் பார்க்கலாம், இன்னும் எவ்வளவோ சங்கதி டவுனிலை இருக்குதெண்டு நீங்கள் அறிஞ்சதுதானே?”

“நல்ல துணிவாக் கேக்கிறியள்.”

“உங்களைக் கண்டவுடனேயே எனக்குத் துணிவு வந்திட்டுது.”

“நீங்களும் இதை ஒருதருக்கும் சொல்லக்கூடாது, சம்மத மென்றால்தான் வருவன்.”

“எனக்கு முழுச் சம்மதம். அடுத்த கிழமை வந்து சொல்லுறன். மறந்துபோட வேண்டாம்” என்று சொல்லிய கையோடு கதிரையிலிருந்து எழுந்துகொண்டேன்.

அப்போது அவளை ஒரு கணம் மட்டுமே நிமிர்ந்து பார்த்து என மனதை அடுத்த கட்டத்துக்குத் தயாராக்கிக்கொண்டேன். என்னை மன்னித்துக்கொள், பெண்ணே! இந்தக் குறுகிய நேரத்துக்குள் சிவப்பிரகாசத்தாரை நீ விரித்த மாய வலையிலிருந்து

மீட்டு அன்னபூரணம் அக்காவை மீண்டும் இந்த இல்லத்தின் அரசியாக்க இதைவிடக் குறுக்குவழி எதுவும் இவனுக்குத் தெரியவில்லை. நீயும் ஆயிரம் கனவுகளுடன் இங்கே வந்திருக்கிறாய். ஆனால் இவரையும் இந்த வீட்டையும் ஆளவேண்டுமென்ற உன் கனவு நியாயமானதல்ல. இதை மட்டும் மனதிலிருத்தி இங்கிருந்து இயன்றவரை வேளையோடு சென்றுவிடு!

இறுதியில் ஆறு கடந்தாயிற்று. “அங்கை அவர் வாறமாதிரிக் கிடக்கு” என்று அவளைப் பாராமலே அறிவித்துவிட்டு போர்ட்டிக்கோவை விறுவிறுவென்று கடந்து வாசல் படிகளில் இறங்கினேன். நிமிர்ந்து ஒழுங்கையைப் பார்த்தபோது அங்கே தூரத்தில் உண்மையிலேயே சிவப்பிரகாசத்தார் நாயோட்டமும் சில்லறைப் பாய்ச்சலுமாக வந்துகொண்டிருந்தார்.

அந்த வாசல் படியில் நின்றபோது அன்னபூரணம் அக்காவின் கருணைமிகுந்த கண்கள் ஒருகணம் என்முன்னே தோன்றி மறைந்தன. அன்றைக்கு ஒரு நாள் இதே படியில் நான் நின்றபோது தன் முந்தானைக்குள் கடதாசிச் சரையில் சுற்றி வைத்திருந்த பயித்தம் பணியாரத்தை வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய் என் மனைவியிடம் கொடுக்கும்படி சொல்லி என்னிடம் நீட்டிய காட்சியை நினைத்துப் பார்த்தேன். சிவப்பிரகாசத்தாரை இன்றைக்குச் சிப்பிலியாட்டிக் காட்டுகிறேன்.

“அங்கை கார்க்காரனுக்கு மிச்சக் காசைக் கொடுத்திட்டுத்தான் வாறன்” என்று சொல்லியபடியே கேட்டைத் தள்ளித் திறந்து கொண்டு முற்றத்துக்கு வந்தார் சிவப்பிரகாசத்தார்.

இவர் கோயில் குளங்களுக்குச் செய்த உபயங்களோடு தான் உத்தியோகம் பார்த்த ஊர்களெல்லாம் மற்றமாதிரியான உபயங்களும் செய்திருக்கிறாரென முன்பே நான் சாடை மாதையாக அறிந்திருந்தேன். முதல் முறையாக இவரை ஆயித்திய மலையில் காணப் போனபோது அந்தக் குவாட்டர்ஸிலிருந்து உடுத்த சேலையையும் அள்ளிக்கொண்டு அவசரம் அவசரமாக வெளியேறிய ஏழைப் பனம் கிழங்கு வியாபாரியும் அந்த நேரமாய் என் நினைவில் வந்துபோனார்.

“என்ன வந்து கன நேரமோ?” இப்போது அவர் பால்போன்ற வெள்ளை வேட்டியும் நேஷனல் சேர்ட்டுமாக வந்து நின்றாலும் அன்று கண்டமாதிரியே அவிழ்ந்துவிழும் சாரத்தை ஒரு கையால் தூக்கிப்பிடித்தபடி நின்றதுபோல்தான் எனக்குத் தோன்றினார்.

“ஓம் பாருங்கோ, ஒரு மணித்தியாலத்துக்கு மேலை இருக்கும்.”

“வாங்கோ, உள்ளையோய்க் கதைப்பம்.”

“வேண்டாம், இவ்வளவு நேரமும் அங்கை உள்ளூர்க்கை உங்கடை புதுப் பெம்பிளையோடை கதைச்சுப்போட்டுத்தான் வாறன்.”

“ஆள் ஆரெண்டும் அறிஞ்சு கொண்டியள்தானே?”

“அது மட்டுமில்லை, ஆள் என்னமாதிரியான ஆளெண்டும் அறிஞ்சுபோட்டுத்தான் வந்து இதிலை நிக்கிறன்.”

“என்ன, வழக்கத்திலும் பாக்க உறைப்பாய்க் கதைக்கிறியள், பிறக்கறாசியார்?”

“உங்களுக்கு இந்த வயசிலையும் இனிப்புக்கூடத் தேவைப் படுது, அதுதான் நான் உறைப்பாய்த் தரவேண்டி வந்திட்டுது.”

“என்ன புதிசா சொல்லுறியள். எல்லா இடங்களிலையும் இப்பிடி நடக்கிறதுதானே.”

“அது வேறைமாதிரியான இடங்களிலை நடக்கலாம், பாருங்கோ. இப்பிடி நடுச் சந்தியிலை நடக்கிறயில்லை. உங்கடை அந்தஸ்தென்ன, நீங்கள் செய்யிற காரியமென்ன? உங்கடை ஆட்டத்தைப் பாத்து வாயைப் பொத்திக்கொண்டிருக்க அக்கம் பக்கத்திலை உள்ளதுகள் உரிச்சுப்போட்ட வெங்காயமெண்டு நினைச்சுக்கொண்டியளோ? உறவுக்காரர்ச் சனங்கள் உங்களைப் பற்றி என்ன கதைப்பினமெண்டாவது ஒருக்கால் நினைச்சுப் பாத்தியளோ?”

“முப்பது, நாப்பது வருசத்துக்கு மேலா உங்களோடை வாழ்ந்த சொந்த மனிசியை வீட்டைவிட்டு அனுப்பியிட்டு தோளுக்குமேலை வளர்ந்த பிளையளையும் யோசிக்காமல் எங்கையிருந்தோ ஒரு சரக்கைக் கொண்டுவந்து வைச்சிருக்கிறியள். இது எந்த அளவுக்கு நியாயம், இல்லாட்டில் லட்சணமெண்டு கேக்கிறன்.” வைச்சிருக்கிறியள் என்ற சொல்லைக் கொஞ்சம் அழுத்தித்தான் சொன்னேன்.

“ஒத்துக்கொள்ளுறன், நிலைவரம் அதுதான். ஆனால் வைச்சிருக்கிறன் எண்டதைச் சொந்தமெண்டு உலகமறிய மாத்த வேண்டுமெண்டுதான் உங்களை இண்டைக்குக் கூப்பிட்டனான். எப்பிடி இதைச் செய்யிறது எண்டவழி தெரியாத லோயரோ நீங்கள்? சொல்லுங்கோ” என்று இறங்கி வந்தார்.

“சரி, சொல்லுறன். உங்களுக்குமேலை எனக்கிருக்கிற விசுவாசத்தை வைச்சுச் சொல்லுறன், எனக்குத் தெரிஞ்சு பாதுகாப்பான ஒரே வழியும் இதுதான், உங்களுக்கு நிம்மதி

கிடைக்கிற வழியும் இதுதான். முதலிலை பேசாமல் பறையாமல் இவளைக் கையோடை ஊருக்கு அனுப்பிப்போட்டு அன்ன பூரணம் அக்காவை வரச்சொல்லுங்கோ. நீங்கள் இப்ப இருக்கிற மாதிரிச் சட்டத்துக்கும் பயப்படத் தேவையில்லை, சமூகத்துக்கும் பயப்படத் தேவையில்லை.”

“ஏளிப்படிச் சமாளிக்கப் பாக்கிறியள், பிறக்கறாசியார். வடிவா டிவோர்ஸ் எடுக்கலாம்தானே?”

“அது உங்கடை மனிசியிலை கடும் பிழை கண்டுபிடிச்சுச் சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாமல் அதைக் கோட்டிலை நிரூபிச்சால் மட்டும் முடியும். இந்தச் சில்லறைச் சட்டமெல்லாம் தெரியாத சாதாரண ஆள்போலை கதைக்கிறியள்.”

“அவள் என்னை விட்டுப் பிரிஞ்சு ஆறு மாதமாகுது, தெரியுமோ?”

“அவ தானாகப் பிரிஞ்சு போகயில்லை. உங்கடை நடத்தை தான் அவவைப் போகச்செய்தது.”

“சுய விருப்பப்படி என்னை விட்டுப் பிரிஞ்சிட்டாளெண்டு சட்டப்படி நிரூபிச்சு டிவோர்ஸ் எடுக்கலாம்தானே?”

“அந்தச் சட்டமெல்லாம் ஒருபக்கம் கிடக்க, நீதவான் உங்கடை வாயிலையிருந்து வாற ஒரு சொல்லைத்தன்னும் நம்புவாரெண்டு நினைக்கிறியளோ? எவ்வளவோ உலகம் படிச்ச உங்களுக்கு நானே புத்தி சொல்லுறது? ஒண்டுமட்டும் முதலிலை நல்லா விளங்கிக்கொள்ளுங்கோ. உவள் உங்களுக்குக் கொஞ்சமும் பொருத்தமில்லை, நீங்களும் அவளுக்கு ஒரு வழியாலையும் பொருத்தமில்லை.”

“அப்பிடியென்ன கண்டறியாத வித்தியாசத்தைக் கண்டுவிட்டீர்?”

“பெண்சாதியெண்டு வருகிறவள் உடம்பு சம்பந்தமான தேவையை மட்டும் தீர்க்கிற ஆள் இல்லை. புருசன் பெண்சாதி எண்ட உறவு பரம்பரை பரம்பரையாய் தொடரும் உறவு, கண்டியளோ!”

“நீர் லோ கொலிஜ்ஜிலை தேவாரம், திருவாசகமா படிச்சனீர், இப்பவே பிறக்கறாசி வேலையை விட்டிட்டுக் கோயிலிலை பிரசங்கம் பண்ணப்போகலாம். ஏன் மினைக்கெடுறீர்?”

நான் கதையில் இன்னும் கொஞ்சம் உறைப்பைக் கூட்டிவிட்டுச் சொன்னேன், “என்னவெண்டாலும் நினைச்சுக்கொள்ளுங்கோ.

நான் கடைசியாக உங்களுக்குச் சொல்லுறது இதுதான். எனக்கு நல்லாத் தெரியும், இவள் நாளைக்கு உங்களிலும் பார்க்க மிச்சம் இளம் வயது ஆளைத்தேடிப் போகக்கூடிய கேஸ். இந்த அடிப்படை விஷயம் விளங்காமல் நீங்கள் இவளோடே குடும்பம் நடத்தி முந்தியைப்போலை மதிப்போடே வாழலாமெண்டு பெரிசாக் கனவு காணுறியள்.”

“என்ன சொல்லுறீர்? நான் இப்பவும் இளந்தாரிதான் காணும்.”

“நீங்கள் அப்பிடி நினைச்சிருக்கலாம் ஆனால் எவ்வளவு காலத்துக்குத் தன் தேவையளைத் திருப்திப்படுத்துவியள் எண்டதைப் பொறுத்துத்தான் உவள் உங்களை உருப்படியான ஆளோ இல்லையோவெண்டு முடிவு செய்வாள். ஏனெண்டால் நான் விளங்கிக்கொண்டவரை, உவள் ஊரடிபட்ட சரக்கு.”

“இன்னுமொருக்கால் இவளைச் சரக்கெண்டு சொல்லாதீர், கடைசித் தடவையாய்ச் சொல்லுறன். இவளுக்கு என்னிலை இருக்கிற அன்பையும் பாசத்தையும் பற்றிக் கொஞ்சம் முந்தித்தான் இஞ்சை வந்த உமக்கெப்படித் தெரியும்? தன்ர குடும்பத்தையும் விட்டிட்டு என்னோடே வர ஒப்புக்கொண்டவளை நான் பராமரிக்கத்தானே வேணும். இவள் தன்ர சீவியத்திலை என்னை விட வேறை ஒருதரையும் திரும்பியும் பார்க்கமாட்டாள் எண்டு நிச்சயமா அறிஞ்சுகொண்டுதான் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறன். நீங்களும் இப்ப இதைத் தெரிஞ்சுகொள்ளுங்கோ.”

“விரும்புறது வேறை விஷயம், ஐயா. அதுக்கு வேறை, வேறை காரணம் இருக்குது. உவள் தொடர்ந்து உங்களுக்கு விகவாசமாக இருக்கவேண்டுமே, அது மட்டும் நடவாது எண்டது நிச்சயமா எனக்குத் தெரியும்.”

“எதை வைத்துச் சொல்லுறீர்?”

“ஆதாரம் இல்லாமல் நான் இப்படிச் சொல்லுவனோ, அதுவும் உங்களுக்கு?”

“வந்து ஒரு மணித்தியாலத்துக்கை ஜீ ஜீ பொன்னம்பலம் கணக்கிலை அப்பிட்யென்ன பெரிய ஆதாரத்தைக் கண்டு பிடித்துவிட்டீர்? எங்கை ஒருக்கால் சொல்லும் பாப்பம்?”

“சரி, கொஞ்சம் பொறுமையாய்க் கேளுங்கோ. இப்ப கொஞ்சம் முன்னம் வரைக்கும் நானும் உள்ளுக்கையிருந்து இவளோடேமிச்சம் நெருக்கமாக் கதைச்சுக்கொண்டுதானே

இருந்தனான்.” இப்போ சிவப்பிரகாசத்தார் சிறிது அதிர்ந்தமாதிரி இருந்தது. “நெருக்கம்!” அதுதான் அவரை இப்படி அதிரவைத்தது. இந்த நேரம்தான் எனது அடுத்த அம்பை எய்துவிடப் பொருத்தமான நேரம். “அப்ப, உங்களுக்குத் தெரியாமல் என்னோடை ஒரு நாளைக்கு ஸ்கேர்ட்டும் டிசேர்ட்டும் போட்டுக் கொண்டு படம் பாக்க டவுனுக்கு வருவியோ என்று கேட்டன், ஓமெண்டு சொன்னாளோ இல்லையோ? உள்ளையோய்க் கண்டு கொள்ளுங்கோ.”

சிவப்பிரகாசத்தார் அப்போதுதான் வெட்டி நிமிர்த்திய தார்த் தகரம்போல் விறைத்துப்போய் நின்றார். நான் மிக்க மனத்திருப்தியுடன் வெளியேறினேன்.

அன்னபூரணம் அக்கா விரைவில் வீட்டுக்கு வந்துவிடுவா.

முழுக்கி முடிந்து உடுப்புகளை மாற்றிக்கொண்டதும் என் கால்கள் என்னை அறியாமலேயே என் மஞ்சுவின் சின்னச் சாமி அறைக்குள் இட்டுச் சென்றன. அறை வாசலில் மஞ்சு எனக்காகக் காத்திருந்தாள். அன்றைக்கென்னவோ அவளை நான் நின்று நிதானித்துத் தரிசிக்கவேண்டும் போலிருந்தது. அன்று அவள் இன்னும் அழகாகவும் அற்புதமாகவும் எனக்குத் தோன்றினாள். அவள் உடுத்தியிருந்த மெல்லிய பருத்திச் சேலை அவளின் மார்பக வளைவுகளில் தவழ்ந்து இறங்கி இடுப்பின்மீது கண்ணாமூச்சி விளையாடியது. மாலை வெயிலின் மந்தகாசத்தில் அவளின் இதழ்கள் தின்பதற்கென்றே தயாரானவைபோல் சிவந்திருந்தன. நடு உச்சி பிரித்து மலையருவிபோல் இறங்கும் கூந்தலில் செம்பருத்தியொன்று மெல்ல என்னை எட்டிப் பார்த்தது. மலர்ந்த முகத்தில் தாய்மையின் ஆரம்ப இழைகள் ஓடக் கண்களைச் சிமிட்டிப் புன்னகையால் என்னை ஆரத் தழுவினாள். நான் அவளின் கண்களில் தோன்றிய கனிவால் கட்டுண்டு அவளருகில்போய் நின்றேன். என்னை அறையினுள்ளே கூட்டிசென்று தட்டிலிருந்த திருநீறை விரல் நுனியால் எடுத்து என் நெற்றியில் இட்டாள். நான் நிமிர்ந்து அவளின் கண்களினூடாகப் பார்த்தேன். அந்த ஒவ்வொரு கணத்திலும் நானே அவளின் வயிற்றில் கருவாய், குழந்தையாய் அவளை உள்ளிருந்து உதைப்பவன்போல் உணர்ந்து நெகிழ்ந்தேன். ஒரு பெண் தன் வயிற்றில் அணு அணுவாய் வளரும் கண்ணுக்குப் புலப்படாத குழந்தையின் ஒவ்வொரு சிறு அசைவும் தன் நாடி நரம்புகளிலெல்லாம் ஊர்ந்து இதயத்தையே உருக்குவதை உணர்ந்து தனக்குள்ளேயே கிளுகிளுக்கும்போதெல்லாம் அந்த அற்புதமான கணங்களை அவளுக்குத் தந்த கணவனுக்கும் நன்றி கூறுகிறாள் என்பதை எத்தனை ஆண்கள் அறிவார்கள்?

'செம்பருத்தி' சிறுகதையிலிருந்து

ராஜாஜி ராஜகோபாலன்

எழுபதுகளிலான ஈழத்து எழுத்துலகப் பரப்பில் ஆழமாய்த் தடம் பதித்த படைப்பாளிகளில் ஒருவரான ராஜாஜி ராஜகோபாலன் அண்மைக் காலம்வரை எழுதியவற்றில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பதினைந்து சிறுகதைகளின் தொகுப்பு இந்நூல்.

யாழ்ப்பாண மக்களின் வாழ்வியல் கோலங்களை அலாதியான வர்ணனைகளுடனும் நுட்பமான அவதானிப்புடனும் தனக்கேயுரிய தமிழ் நடையிலும் இடையிடையே எள்ளலும் காதலும் கனிவும் ததும்பும் சொற்சித்திரங்களுடனும் கதைமாந்தர்களின் உரையாடல்களில் இயல்பாகவே இடம்பெறும் பிரதேசப் பேச்சு வழக்கில் வாசகர் மனம் கட்டுண்டு வாசிப்புச் சுகத்தை முழுமையாய் நுகரும்படியாகவும் நுட்பமாய்க் கதையை நகர்த்திச் செல்லும் உத்தியில் ராஜாஜி கவர்ச்சியான தனது திறமையை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

இந்த மண்ணின் பலவகையான களங்களிலும் வெவ்வேறு சூழல்களிலும் இவருக்கேயுரிய அதிசயிப்புடனான கண்ணோட்டத்திலும் மானுட நேசிப்பினூடான அணுகல் முறையிலும் கருக்கொண்ட இக்கதைகள் புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் இவருடைய எழுத்தின் முதிர்ச்சிக்குச் சான்றாக அமைகின்றன.

சுதர்சன் புகஸ்

ரூ. 200

ISBN 978-93-83839-06-3

9 789383 839063